

"Yeni saplantı-
nızla tanışmaya
hazır olun."

—REBECCA ROSS,
Ebedi Rekabet'in *New York Times*
çıkartan yazarı

ŞÖVALYE

ve

GÜVE

RACHEL

GILLIG

OLIMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

New York Times çoksatan yazarı Rachel Gillig'den, sislerle örtülü bir gotik hikâye: Genç bir kâhinin, geleceğini göremediği bir şövalyeyle birlikte çıkmak zorunda kaldığı imkânsız yolculuk...

Sybil Delling, son dokuz yıldır hiç rüya görmemeyi diliyordu. Bir yuva karşılığında on yıl boyunca büyük katedralde hizmet vermeyi kabul eden diğer kimsesiz kızlar gibi Sybil de bir Kâhin'di. Rüyalarında, Omen adıyla bilinen altı dünya dışı varlıktan görüntüler alıyordu. Onların aracılığıyla korkunç olayları gerçekleştirmeden önce sezebiliyordu. Hem soylular hem de sıradan halk, Stonewater Krallığı'nın rüzgârlı bozkırlarını, sarp dağlarını aşarak Sybil'in rüyaları aracılığıyla kaderlerini öğrenmeye geliyorlardı.

Sybil ve diğer Kâhinler hizmetlerinin sonuna yaklaşırken katedrale gizemli bir şövalye geldi. Kaba, inançsız ve şeytani derecede yakışıklı Rodrick, Sybil'in görüşlerine biraz bile saygı duymuyordu. Fakat Kâhinler birer birer ortadan kaybolmaya başladığında, Sybil onları bulmak için Rodrick'ten yardım istemek zorunda kaldı. Zira katedralin duvarlarının ardındaki dünya tehlikelerle doluydu. Sybil'in aradığı cevaplar yalnızca tanrılardaydı ve her ne kadar Rodrick'in koyu gözlerinden, sivri dilinden uzak durmak istese de yalnızca bir kâfir bir tanrıyı alt edebilirdi.

"Gotik romantizmin kraliçesi geri döndü! *Şövalye ve Güve*, elinizden bırakamayacağınız bir kitap,"

ALLISON SAFT, *A Dark and Drowning Tide* kitabının
New York Times çoksatan yazarı

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-86-1

OLIMPOS

9 786255 919861

www.olimposdukkan.com

/olimposyayinlari

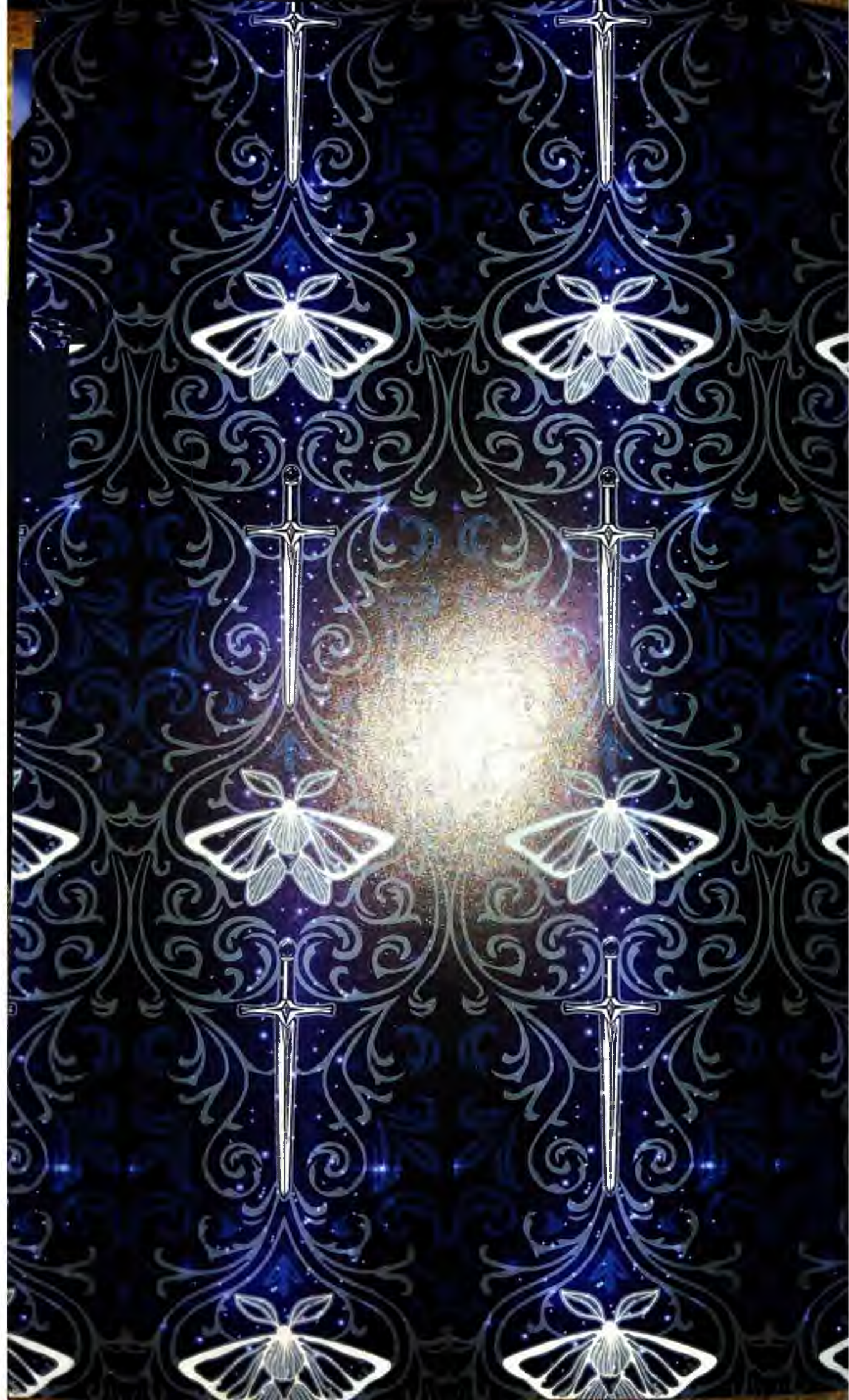
/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

STONEWATER KRALLIĞI

Şövalye ve Güve **Rachel Gillig**

Orijinal Adı: The Knight and the Moth

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2025, Rachel Gillig

Harita © Tim Paul

Çeviren: Onat Özyılmaz

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Aydan Yalçın

Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5919-86-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj San. A.Ş.

Merter Keresteciler Sit. Fatih Caddesi. Karadal Sokak. No:13

34169 Merter / İstanbul Tel: 0(212) 637 15 30 Sertifika No: 45163

R A C H E L
G I L L I G

ŞÖVÄLYE

VE

GÜVE

Çeviren: Onat Özyılmaz

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

*Her birimizin içindeki özel olmak için çarpınan çocuğa.
Tut elimi, tuhaf küçük yaratık, birlikte
duvarın ötesine geçelim.*

Aisling Katedrali

Hatırlamasan da hikâyeyi biliyorsun, Bartholomew. Dilim döndüğünce anlatacağım ve elimden geldiğince dürüst olmaya çalışacağım. Olmazsam da hiç beni suçlama. Hikâye anlatmanın fitratında biraz yalan söylemek vardır, değil mi ama?

Bir gün kendini Traum'un zirvesinde, rüzgârın usul usul fısıldadığı en yüksek tepede buldun. Bembeyaz gowan çiçekleri ve gri taşlar çıplak ayaklarını buz kestirdi.

Böcekler kadar küçük parmaklarının uçlarında tepeye inşa edilmiş katedralin narteksini¹ aşıp nefe² yürüdün. Dudakların kan revan içinde kaldı ve mihrabın üzerindeki o kadim taştan akan pınara düşüverdin. Başını kaldırıp gül pencereye baktığında vitray ışıklarla parıldadı. Senin alametifarikan itaat etmektir. Tanrıların isimlerini sayıp işaretlerini nasıl yorumlayacağını söyledin. Rüyaya yatmayı öğrendin.

Boğulmayı öğrendin.

Üzgünüm. Ben de hikâyenin bu kısmını hatırlamak istemiyorum, Bartholomew. Ama merak etmekten de kendimi alamıyorum...

Geri kalanlar onsuz var olabilir miydi?

1 Narteks, kilisenin ya da katedralin ana mekânına açılan giriş bölümü. -ç.n.

2 Nef, kilisenin ya da katedralin narteksten, transepte olan kısmı. -ç.n.

BİRİNCİ BÖLÜM

Duvardaki Altı Kadın

Ağzını ne zaman açsa nutuk çeken tuhaf Gargoyle, ayaklarını sürüyerek ambülatuvarın³ loş köşesine ilerledi. Demir şamdanların arasında uzanan örümcek ağma bir sinek takılmıştı.

“Vızıldayıp duruyorsun.” Kireç taşından parmağını sineğe sallarken çatallı sesi katedralde yankılandı. “Olacağı buydu. Nereye gittiğine dikkat et diye bin kere söyledim sana. Şimdi” –eğilip ağı inceledi– “kımıldama. Seni bu kapandan kurtaracağım.”

Sineği kurtarmadı. Zavallı böceğin uçmanın tehlikeleri hakkında nutuk çekmeye devam etti. Akli mantığı olsaydı bu tuhaf Gargoyle’un çenesini çekeceğine örümceğin ellerinde ölmeyi yeğlerdi muhtemelen. Ne var ki sinek konuşamıyor, dolayısıyla gördüğü muameleden yakınamıyordu. O vızıldayıp duruyor, Gargoyle ise ardı arkası kesilmez nasihatlerini sıralıyordu.

Fırsat bu fırsat deyip tozunu aldığı bankın başından ayrılarak Kral’ın tepeye çıkışını izlemeye gittim.

3 Ambülatuvar, kilise ya da katedralin doğu cephesinde yer alan, neflerin devamında koridorun sonunu çevreleyen dairesel bölüm. –ç.n.

Çıplak ayaklarımla taşları döve döve nefe koştum. Katedralden çıkmamla taktığım ince peçenin içine süzülen akşam güneşi gözlerimi aldı.

Çakıl taşlı avlu boştu, ziyaret saatleri sona ermişti. Etrafta kireç taşından beş heykel dışında kimsecikler yoktu. Yüzü olmayan, kafalarına birer başlık geçirmiş beş heykel. Hemen hemen iki metre yüksekliğindeydiler, kadim kollarını yukarı kaldırmışlardı. Taştan farklı birer nesne tutan sol ellerini saymazsak beşi de birbirinin aynısıydı. İçlerinden biri sikke, diğeri bir mürekkep hokkası tutuyordu. Birinde kürek, diğesinde çan, sonuncusundaydı dokuma taşı vardı.

Parmak uçlarıma yükselip aralarından geçtim, çok gürültü yaparsam kızacaklarından korkuyordum. Ama heykeller taştan ibaretti, ne öfkeyi ne de sevgiyi biliyorlardı. Yine de başlıklarının ardından hareketsiz bir yırtıcı gibi beni izliyorlardı. Tıpkı Aisling Katedrali'nin vitraydan sessiz, kadim ve kınayıcı gözleri gibi onların da beni izlediğini hissediyordum.

Adımlarımı hızlandırdım.

Çakıllar yerini otlara bıraktı, taşların yerini budaklı meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçe aldı. Yazın son demleriydi ve dallar kan kırmızısı elmalarla doluydu. Elimi başımın üzerine kaldırıp adımlarımı yavaşlatmadan bir tanesini kopardım. Bahçeden çıktığımda karşıma uzun bir taş duvar çıktı.

Üzerinde beş kadın duruyordu.

Giysileri üzerimdeki soluk kumaştan yapılmış, gözleri benimkiler gibi ince bir peçenin ardına saklanmıştı. Batan güneşin renklerine boyanmış, rüzgârla uçuşan elbiseleriyle eski taşların tepesine tünemişlerdi. Uzaktan bakıldığında teslim olmak üzere çekilmiş beş bayrağı andırıyorlardı.

Yanlarına yaklaştığım sırada altıncılarının geldiğini hissetmiş gibi arkalarına döndüler. Katedral kapılarından bana el sallayıp, *Kral bu!* diye tıslayan en uzun boyluları elini ağzına götürüp bağırdı. "Acele et!"

Elmayı dişlerimin arasına sıkıştırıp nasırlı parmaklarımla eski taşlara uzandım. Birkaç metre uzunluğundaki likenlerle kaplı duvara tırmanmak zordu. Ne var ki yaklaşık on yıllık bir tecrübenin ardından herkes bunu kolayca başarabilirdi. Duvarlar aşmaya alışkın olduğum engellerdi.

Kendimi yukarı çektim. Kadınlar bana yer açtığında bir bacağıma duvarın öteki tarafına sallayıp taşların üzerine oturdum. “O olduğundan emin misin?”

Uzun boyuyla son derece heybetli görünen İki –adını bilmiyordum– parmağıyla uzakları işaret etti. “Tepenin ardında mor bayraklar gördüm. Annem üzerine yemin ederim.”

“Annen olsaydı sözüne inanırdık,” diye mırıldandı Üç.

“Bekleyin biraz,” dedi sopa yutmuş gibi dimdik duran İki. “Haklı olduğumu göreceksiniz.”

Yanımdaki Beş, turuncu saçlarını yüzünden çekti. Ne var ki rüzgâr tutamlarını gerisin geri önüne savurdu. “Bize ikram etmeyecek misin?” diye sordu elmamı işaret ederek.

Meyveyi ona uzattım. “Pek tatlı değil.”

“İğrenç.” Yüzünü buruşturarak elmayı aşağı attı. Meyve yolun kenarına düştü, yeşilliğin ortasında ufacık kırmızı bir nokta gibi görünüyordu. “İnsan bunu nasıl yer?”

“Sanırım cevabı asla öğrenemeyeceğiz.”

Öteki yanımdaki Dört gür siyah buklelerini büküyordu. Kolunu omzuma attığında göz göze geldik. Yani öyle sanıyordum. Kaşlarımızdan başlayıp burun kemerimize kadar inen peçe yüzünden nereye baktığımızı anlamak imkânsızdı. Kadınların isimlerini de göz renklerini de bilmiyordum.

Kendi gözlerimin rengini bile bilmiyordum.

“Şu işe bak.” Dört’ün dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Geliyor.”

Hepimiz önümüze döndük. İleride, doğu tarafındaki yeşil yükseltelerin arasından mor flamalar göründü.

Gözlerimi kısıtım. Peçenin ardından bir şeye bakmak bir çaydanlıktan yükselen buharın ardını görmeye çalışmak gibiydi. Fakat katedralin dikildiği zirve o kadar yüksek, Traum tepeleri o kadar geniş, hava o kadar berraktı ki Kral Castor'ın alayı açıklığa çıktı an onu seçmek hiç zor olmadı.

Aralarında sancaktarların, yaverlerin ve şövalyelerin de bulunduğu askerlerin sayısı neredeyse otuzu buluyordu. Ne göz alıcı görünüyorlardı ama. Güneşin ışıkları zırhlarının üzerinde dans ediyor, tepelerin arasında yankılanan sesleri rüzgâra karışıp kulağa olduğundan farklı geliyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen Kral Benedict Castor'ı elimle koymuş gibi buldum. Zırhı diğer şövalyelerinki gibi gümüş renkli metalden değil, altındandı. Sanki o güneşti, kalanlarsa daha sönük yıldızlar.

Bu, çocuk kralı ilk görüşümdü.

Alay tepenin ardına uzanan bir dönemece girdi. On dakika içinde bir grup heyecanlı serçe gibi üzerine tüneğimiz duvarın hemen altından geçeceklerdi.

Bir çenesini kaldırdı. "Bir Kehanet için amma şövalye toplamış."

Dört sırttı. "Ne şanslıyız."

"Kral'ın daha çocuk olduğunu duydum," dedi Üç, her zamanki gibi sözcükleri söylemiyormuş da bir yerden okuyormuş gibi konuşuyordu. "Kendi gölgesinden bile korkuyormuş. Ürkütücü, kadim Aisling'de başına bir iş gelsin istememiştir belki."

"Kılıç da zırh da burada beş para etmez," diye fısıldadım rüzgâra.

Diğerleri beni başlarıyla onayladı.

"Her neyse..." Bir, elbisesinin şekilsiz pilelerine uzanıp altı sap saman çıkardı. "Toplanın, cadalozlar."

Hep bir ağızdan inleyerek sıraya girdik. İki, Bir ve avucundaki saman çöplerinin hemen önüne geçti. Oyun basitti.

En kısa çöpü çekmeyecektin.

İki, demeti inceleyip ortasından uzun bir tane çekti. Bir, kenarda olanlardan birini seçti ve onun da şansına uzun çıktı. Geriye iki tane kalana kadar çöpleri tek tek çektiler. Kısa bir duraksamanın ardından Bir hamlesini yaptı. Seçtiği çöpü çekti ve...

Sıırttı. "Kısa olan sana kaldı, İki."

İki çenesini kaldırarak bize döndü. "Gel buraya, Üç."

Oyun devam etti. İki, Üç'ü yendiğinde tüm kendini beğenmişliğiyle Bir'in yanına geçti. Kalanlarımızısa tırnaklarımızı kemirerek sıranın bize gelmesini bekledik. Üç ve Beş, Dört'ü yendi.

Dört bana, yani son rakibine döndüğünde tef gibi gerilmişti.

Kendimize has bir dansa tutuşarak duvarın üzerinde yer değiştirdik, bu sırada Kral'ın alayından gelen sesler giderek yükseliyordu. Dört başıyla avucuna sıkıştırdığı saman çöplerini işaret etti. "Sen başla."

Yıpranmış demeti inceleyip uzunlardan birini seçtim.

Dört de öyle yaptı. Yakınlardan kışneyen atların ve gülen şövalyelerin sesleri geldi. Bir başka çöp çektim, bu da uzun çıktı. Dört'ünki de öyle.

"Son iki." Üç alçak sesli bir ıslık çaldı. "Mide bulantısından flört edemem diye mi korkuyorsun, Dört?"

"Kapa çeneni." Dört çenesiyle beni işaret etti. "Hadi."

Kafasından geçenleri biliyordum. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Bu yüzden aynı oyunu yüzlerce kez oynamıştık.

Rüyaya yatan olmak istemiyorum.

Rüzgâr kısacık kesilmiş gümüş renkli saçlarımı uçuştursa da bakışlarımı saman çöplerinden, yıpranmış uçlarındaki dikkat çekici izden ayırmadım. "Bunu seçiyorum."

Sonuç belirlenirken kadınlar öne eğildi. İki kahkaha patlattı. "Ne şanslı sürtüksün, Dört."

Kısa çöpü ben çekmiştim.

Dört rahat bir nefes verip güldü. "İsabet oldu, Altı. Gözde sensin. Suda çırpınmıyorsun bile."

Çirkin, gevrek çöpü nasırlı avucuma alıp tam da alayın öncüleri görüş alanımıza girdiği sırada duvarın üzerine oturdum.

Tüylerinde tek bir çim lekesi bile olmayan soluk renkli bir savaş atma binmiş Kral başı çekiyordu.

Benedict Castor, gri gözlü, gri saçlı, soğuk ve umursamaz selefi Kral Augur'un aksine atının sırtında dimdik oturmuyordu. Eyerin üzerinde hafifçe eğik duruyor, kraldan çok kral kılığına girmiş bir yavermiş de dizginleri kontrol etmeye alışkın değilmiş gibi elini bir gevşetip bir sıkarak zırhının gıcırdamasına neden oluyordu. Yanakları tombuldu, köseydi. Tıraş olmaya hiç ihtiyaç duymuş muydu diye merak etmekten kendimi alamadım.

"Bir düşünsene," dedi Beş, "on yedisinde şövalyeler tarafından inancı korumak için seçilmiş. Gencecik yaşında Kral olmuş."

"Kanıtlayacak bir dünya şeyi var," diye mırıldandı Bir, Kral'a bakarak.

Kral Castor altımızdan geçerken başını kaldırıp yukarı bakmadı, izlendiğinin farkında değildi. Ancak Dört iç geçirdiğinde sancaktarlardan biri duvara döndü. Tepesinde durduğumuzu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. *Kâhinler*, diye ağzını oynattı ama sesi çıkmadı. Ardından, daha yüksek sesle, ardındaki şövalyelere seslendi. "Duvarda altı kadın duruyor. Kâhinler!"

Kalabalık telaşa kapıldı, atlar kişnedi.

Şövalyeler artık tüm netliğiyle görünüyordu. Aralarında erkekler kadar kadınlar da vardı ve hiçbirisi birbirine benzemiyordu. Bazılarının Bellidine Uçurumları'na has açık sarı saçları vardı, bazılarıysa Coşkun Tepeler'in yakınlarında yaşayanların keskin, sert yüz hatlarını taşıyordu. Omzuna bir balta asmış kadın şövalyenin gözlerinin etrafına kömürle çektiği sürmeysel Ahenkli Orman'dan geldiğini gösteriyordu.

İçlerinden biri miğferinin siperliğini kaldırarak, "Kâhin," dedi. Dört'e bakıyordu. "Güzel, gizemli kadın. Perileri katlettim, Omen'i ve inancı savundum. Sadakatim hatırına bana bir öpücük bahşet."

Daha fazla asker bizi daha net görebilmek için miğferlerini çıkarıp başlarını kaldırdı. Bazıları bize şövalye selamı verirken diğerleri üzerimize gowan çiçekleri atıp onlara sözlerimizi ve öpücüklerimizi bahşetmemiz için yalvardı. Hem de ne yalvarmak. Fakat duvar çok yüksekti ve dudaklarımızı onlara sunmaktansa bize yalvarmalarını izlemek daha çok hoşumuza gidiyordu.

Öne doğru eğilip askerlerin gözlerine bakmaya çalıştım. Başrahibe de benimle duvarda duran beş kadın da gözlerini her daim bir peçeyle örterdi. Katedralin ziyaretçilerini saymazsam Gargoyle'unkilerden başka kimsenin gözlerini görmemiştim. Yaratığın taştan oyulmuş gözlerine bakmak katedralin kendisine bakmaktan farksızdı. Hayret verici ama son derece ruhsuzdu.

Çanlar çalmaya başladı.

Askerlerin sayısı azaldı, altımızdan son şövalyeler geçiyordu. Diğer Kâhinler artık hepimiz için düz yoldan farkız hâle gelmiş duvarın üzerinde ilerleyerek onları takip etseler de ben oturmaya devam ettim.

Avucumu açıp parçalanmış kısa saman çöpünün sağı solu belli olmayan kuzey rüzgârına kapılarak havada süzülmesine izin verdim. Katedralin çanları hiç durmayacakmış gibi çalmaya devam ediyordu. Çağrılarına kulak verip ayağa kalktım ve kendimi olacıklara hazırladım.

Tam da bu sırada altımda bir at kişnedi.

Yolda son bir şövalye kalmıştı. Atı otların arasında bulduğu bir şeyi katır kutur çiğniyordu.

Elmamı.

Şövalye atı dürtükledi ama hayvan elmayla aşk yaşamakla meşguldü. Bana mısın demiyordu.

Miğferin ardından bir dizi boğuk sesli küfür yükseldi. Katedral çanları ortalığı inletmeye devam ederken şövalye eyerinde kıpırdanıp başını yukarı kaldırarak arkasından çevresini gördüğü siperliğin karanlık yarınlarını ortaya çıkardı.

Gözlerini göremiyordum. Peçem yüzünden o da benimkini göremezdi. Yine de beni fark ettiği an midemle boğazım arasında bir şey hissettim.

Şövalyenin omuzları gerildi. Yavaşça başına uzanıp miğferini çıkardı. Siyah saçları darmadağın olmuştu. Tutamları yüzünden çektiğinde keskin bir nefes aldım.

Sivri hatlar. Gür kaşlar. Çıkık bir burun. Yanık teni güneşten bronzlaşmıştı fakat yüzünde en ufak bir sıcaklık yoktu. Güneş ışıkları sağ kulağındaki üç altın renkli halkanın parlamasına neden oluyordu. Sert bakışlar atan sürmeli gözleri kahverenginin o kadar koyu bir tonundaydı ki siyah sanmak işten bile sayılmazdı.

Onlarda da sıcaklıktan eser yoktu.

Beni izliyordu, gözleri bir an için hafifçe açılrsa da hemen kısıldı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı, anlamı yadsınamazdı.

Ne bakıyorsun?

Diğer şövalyeler bana hayranlık ve saygı dolu masum gü-lücükler atmıştı. Karşımdakiyse böylesi bir nezaketten nasibini almamış gibiydi. “Şövalye,” diye seslendim. “Bu ne tantana böyle? Kral, Kehanet’ten peşine bütün askerlerini takacak diye mi korkuyor?”

Bana dik dik bakmaya devam etti. Hiçbir şey söylemedi.

“Sana bir soru sordum. Kral’ın—”

“Tantana sizinki mi bizimki mi?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

Sözlerini açıklamadı, zırhını gıcırdatarak beni soğuk bakışlarla süzmeye devam etti.

Sırtımı dikleştirerek katedralin kuleleri gibi tepesinde yükseldim. “Onurlu bir şövalye Aisling’in kızıyla böyle konuşmaktansa dilini koparıp atmayı yeğler.”

Adam sanki kendimi yerdiğim bir şaka yapmışım da gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Arkamdan çatallı bir ses duyuldu. “Bartholomew!”

Kafamı çevirdim. Katedralin gölgesinin düştüğü meyve bahçesinin ortasında, ambülatuvarda bıraktığım tuhaf Gargoyle duruyordu. Yine bana seslendi. “Hemen aşağı in, Bartholomew. Bizi bekliyorlar.”

Yola bir bakış attım. Şövalye atını harekete geçmeye ikna etmiş, son sürat diğerlerine yetişmeye çalışıyordu.

Giderek uzaklaşan silüetine kaşlarımı çattım.

“Sana diyorum, Bartholomew, beni duymuyor musun?” Gargoyle beni azarlarmış gibi parmağını salladı. “Hemen in aşağı—”

“Duydum, duydum.” Duvarın kenarına tutunup çıplak ayaklarım otları bulana dek kendimi aşağı sarkıttım.

Aisling Katedrali’nde yirmi üç Gargoyle vardı ve hiçbirisi birbirine benzemezdi. Kireç taşından yapılmış, insan ve hayvanlara has özelliklerin rahatsız edici bir karışımıyla donatılmış bu yaratıkların çoğu kanatlıydı ve uçabiliyordu. Beni çağıranın çıkık bir alnı, sivri dişleri, pençeleri ve sırtına oyulmuş, yaralarınınkini andıran kanatları vardı. Gerçi onu hiç havada görmemiştim çünkü söylediğine göre *gökyüzü matah bir yer değildi ve bir kuşla karıştırılmak ona büyük hakaret olurdu*.

Ne var ki birbirlerinden ne kadar farklı olsa da Gargoylelerin ortak yanları da vardı. Hepsi Aisling’e tuhaf bir bağlılık duyuyordu, kendilerini tepeye adanmışlardı ve başrahibeyi katedralin bir parçasıymış gibi kolluyorlardı. Habire homurdansalar da nadiren konuşuyorlardı.

Karşımdaki hariç.

Avuçlarımı af diliyormuş gibi açarak ona yaklaştım. İstisnasız herkese ve her şeye *Bartholomew* diye seslenen bu tuhaf Gargoyle’un suyuna gitmek en iyisiydi. Gücendi mi günlerce surat asardı. “Özür dilerim,” dedim. Yanına geçtim, alnı omzuma geliyordu. “Ahmağın tekini azarlıyordum.”

“Ne eğlenceli. Sayende ben de sık sık bu zevke nail oluyorum. Ancak Kral bir haber bile vermeksizin katedralimize geliyor. İn-

sanların şu küstahlığı...” Taştan gözlerini devirdi. “Pınarda kimin rüyaya yatacağına karar verdiniz mi?”

“Ben yatacağım.”

“Ne güzel.” Pençeli elini bana uzattı. “Gel hadi.”

Budaklı elma ağaçlarıyla dolu bahçeyi aştık. Bir yemle kandırılmışız gibi hızlı adımlarla avluyu ve heykelleri geçip katedrale döndük.

Büyük meşe kapılara vardığımızda gün yerini geceye bırakıyordu. Başrahibe içeride bekliyordu. Şimdiye dek ne gözlerini ne de tenini görmüştüm. Çenesine kadar uzanan peçe tüm yüzünü kapatır, beyaz ipek eldivenlerini ellerinden çıkarmazdı. Memnuniyetsizliğini sadece yumruklarını sıkması ve sesindeki buz gibi tını ele veriyordu.

“Görünüşe göre *Kral* bir Kehanet için aniden çıkagelmiş. Üçüncü Benedict Castor.”

Adını bir an önce tükürüp kurtulmak istediği acı bir şeymiş gibi bir çırpıda söylemişti. Belli ki çocuk kralı pek umursamıyordu. Rüzgâr peçesini hafifçe uçurdu. “Rüyaya sen mi yatıyorsun, Altı?”

“Evet.”

Boğazından alçak sesli, memnuniyet dolu bir *hımm* sesi çıktığında göğsüm kabardı. Başrahibe yanağıma dokunup Gargoyle’la nartekse geçebilmemiz için kenara çekildi. Kapıları arkamızdan kapattı.

Aisling Katedrali karanlıktı. Soğuktu. Havasız odaları kireç taşı ve maun ağacı kokar ama bu bile çürümüş çiçeklerin mide bulandıran tatlı kokusunu bastırmaya yetmezdi.

“Cübbeleri bu sabah yıkadım.” Gargoyle beni neften geçirdi. En sondaki bankın üzerinde altı cübbe duruyordu. “Çok zahmetli bir işti. Yorgunluktan içim çıktı.”

“*Canın*,” diye mırıldandım soyunmaya başlayarak. “*Canım çıktı* denir.”

Taştan kaşları çatıldı. “*Canım* çıksa ölür giderdim, cübbeleri yıkama külfetinden kurtulmuş olurum.”

Bana bir cevap verme fırsatı bırakmadan rahatça soyunabilmem için arkasını döndü. Önce elbisemi çıkardım, ardından da keten iç gömleğimi. Takı takmazdım, içlik ya da ayakkabı da giymiyordum. İç çamaşırlarımı sıyırdım ve bacaklarımdan aşağı düşmesine izin verdim. İşim bittiğinde üzerimde sadece peçem kalmıştı.

Çırılçıplak kalmamla ürperdim.

Kehanet cübbeleri ipten henüz toplandığından hâlâ sıcaktı. Manşetine VI rakamı işlenmiş olanı aldım. Beyaz, tertemiz ipeksi cübbe az önce çıkardığım elbisemden çok daha şık olsa da içimi huzursuz ediyordu.

“Hazırım.”

Hazırım, diye yankılandı sesim katedralin taş duvarlarında.

Gargoyle önünü döndü. Taş gözleriyle cübbemi süzüp tekrar elini uzatarak beni transept⁴ götürdü. Katedralin merkezinde bir kalbi andıran pınar yer alıyordu.

Devasa kireç taşı uzun zaman önce çatlamış, Aisling etrafına inşa edilmişti. Taşın geniş yarığında sızan kadim su, uzun ve dar bir küvete benzer oyuğa doluyordu. Yağlı ve karanlıktı, çürümüş çiçekler gibi kokuyordu.

Çanlar tekrar çalmaya başladı. Göğsüm sıkıştı. Boğazım düğümlendi. Ağır ağır pınara yaklaşıp cübbemin eteklerini topladım.

Gargoyle suya girmeme yardım etti.

Ağdalı su karnımın hemen üzerine geliyordu. Katedraldeki diğer her şey gibi o da soğuktu. Pınar beni buz gibi rahmine çekip cübbemi sıırıslıkla ederek ipek kumaşı transparan hâle getirirken ürperdim.

4 Transept, nefi dik biçimde keserek bir kilise ya da katedralin salonuna haçı andıran bir şekil veren bölüm. —ç.n.

Başımı kaldırdım. Üzerimdeki tonozlu tavan beş vitray pencereyle bezenmişti. Her biri bir taş objeyi –avludaki heykellerin tuttuğu nesnelerin aynısını– tasvir ediyordu.

Sikke, mürekkep hokkası, kürek, çan ve dokuma taşı.

Altıncı ve son pencere doğuya bakan duvarın ortasındaydı: binlerce vitray parçasından yapılmış devasa bir gül pencere. Tasarımı diğerlerinden farklıydı, taş nesnelerden ziyade beş tuhaf yaprağı olan bir çiçeği tasvir ediyordu. Pencereyi alıcı gözle incelediğimde deseni bir güvenin zarif kanatlarına benzettim.

Güneşin son ışınları pencereyi aydınlatsa da ışık o ulaşılmaz yükseklikten aşağı inmiyordu. İçinde durduğum pınar Traum'un en kutsal yeriydi ama ben karanlığa hapsolmuştum.

Transeptin gölgeleri arasından sessiz sedasız altı Gargoyle daha çıktı. Yaklaşık bir güneş saatinin saat başlarını gösteren işaretçikleri gibi pınarın etrafına dizildiler.

Katedralin kapıları açıldı.

Kral'ın şövalyeleri içeriye doluştu. Bu kez çıtları çıkmıyordu, Aisling hepsine dillerini yutturmuştu sanki. Hepsi miğferlerini çıkarıp başlarını kaldırarak katedralin güzelliğini incelemeye koyuldu. Zarif mermer zeminlere, rölyefleri, tonozlu tavanlara ve vitray pencerelere baktılar.

Çanlar sustu.

Kral Castor yanında başrahibeyle şövalyelerin arkasında belirdi. Adamın pasparlak zırhı, kadının açık renkli cübbesi ve duvağı andıran peçesiyle tıpkı bir gelinle damada benziyorlardı. Uzun nefi aşp mihraba çıkarak yeminlerini edeceklerdi sanki. Ne var ki...

Bir gelin elinde hançer tutmazdı.

Şövalyeler banklara yerleşti. Başrahibe ve Kral katedralin kalbindeki taşa ulaştı. Tam önümde karşı karşıya durdular.

Başrahibe, Kehanetler sırasında kullandığı duygudan yoksun sesini takındı. "İlk kez Kehanet'e geliyorsun, Benedict Castor. Adağını getirdin mi?"

Kral bana döndü, parlak mavi gözleri genişlemişti. “Yirmi altın sikke.”

“Peki bu Kâhin’in rüyasından ne öğrenmek istiyorsun?”

“Hiçbir şey.” Kral’ın yüzü hafifçe kızardı, sesi boğuklaştı. “Sadece Traum’un yeni kralı olarak beni nasıl gördüklerini bilmek istiyorum sanırım. Beni kendilerine layık bulup bulmadıklarını.”

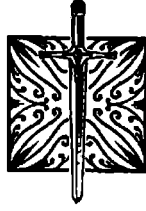
O titriyordu, bense avludaki heykeller gibi hareketsizdim. Zavallı çocuk korkuyordu ve bu hâli şaşaalı zırhına rağmen onu daha da genç gösteriyordu. Bir an için Benedict Castor’ı bu denli yakından gören tek kişi olup olmadığımı merak ettim. Kâhin olmayı bu yüzden seviyordum. Aisling’in pınarında dikilirken kendimi çok daha bilge, çok daha güçlü hissediyordum. İğrençti ama beni heyecanlandırıyordu.

Birazdan olacaklardan nefret etsem bile.

Başrahibe uzunca bir süre sessiz kaldı. Ardından elindeki hançeri Traum Kralı’na uzattı. “Başlayalım o hâlde.”

Düzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Omen

Kral Castor kendini keserken hançerden çıt çıkmadı. Avuç içindeki kalp çizgisinin üzerine bir kesik attı ve şarap dolu bir kadeh misali parmaklarını kıvrıarak kanı avucuna biriktirdi. Kehanet sanatına kendinden bir parça sunmak kutsal bir eylemdi.

Başrahibe, Kral Castor'ın bileğini kavrayıp kanlı elini ağzıma götürdü. Kral'ın beti benzi attı, kanını –belki de beni– görmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını duvara dikti.

“İç,” diye emretti başrahibe.

Ağzımı açmamla Kral'ın sıcak ve yapışkan kanı dilimin üzerine aktı. Tadı iğrençti. Kanın tadı hep iğrenç olurdu.

Mide bulantımı bastırarak yutkundum.

Başrahibe söylevine başladı. “Traum bu kadim toprakların kadim adıdır. Geçmiş bir rüya kadar tuhaf ve korkutucudur. Ama gerçek tarih birçok açıdan üzerinde durduğumuz tepede başlamıştır.”

Duraksayıp Kral'a döndü. “Gerçi senin gibi bir *Castor*, Kehanet'e başlamadan önce anlatacağım hikâyeyi dinlemek istemeyebilir. Doğruca rüyaya geçmek ister misin?”

Kral Castor huzursuzca kıpırdandı. “Her şeyi olması gerektiği gibi yapmak istiyorum. Devam edin lütfen.”

Başrahibe aşına olduğum sözsüz bir sevgi gösterisiyle yanıma dokundu ve konuşmaya devam etti. “Traum’u ve mezarlarını avucumuzun içi gibi biliriz. Tüccarların mezarı Coulson Faire. İlmin kalbi Seacht, kâtiplerin mezarı. Nehrin ağzının yakınlarındaki Coşkun Tepeler, balıkçıların mezarı. Ormancıların yuvası, huş ağaçlarıyla dolu el değmemiş Ahenkli Orman. Çiçeklerle bezeli Bellidine Uçurumları, dokumacıların evi.”

Başrahibe iç geçirdi. “Kadim hikâyeler farklılık gösterse de ortak bir noktaları vardır. Canavarlar bir zamanlar Traum’u kırıp geçirirmiş. Periler mezarları talan edermiş. Halk onlara kafa tutmaya çalışmış ama mezarlar bölünmüş vaziyetteymiş. Tanrıları, ilahi ilkeleri, başlarında bir hükümdarları olmadan bocalıyorlarmış. Bunların yokluğu—”

Kaçınılmaz trajedilere yol açmış, diye geçirdim içimden.

“Kaçınılmaz trajedilere yol açmış.” Başrahibenin sesi içeride yankılandı. “Yaratıklar mezarlardan yiyecek ve para çalmış, çocukları kaçırmış. Önlerine çıkanı katletmiş. Mahsuller ölmüş, tekneler batmış, yünleri böcekler sarmış. Çok geçmeden Traum halkının perilerden farkı kalmamış. Hepsi vahşi, ürkütücü, açgözlü ve erdemden yoksun varlıklara dönüşmüş.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” diye mırıldandı şövalyelerden biri.

Kral Castor’ın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. Peçemin ardından ona sert bir bakış attım.

Başrahibe sözlerine devam etti. “Ölüm de mezarlar arasındaki anlaşmazlık da tırmanmış.”

Ta ki o geceye dek.

“Ta ki o geceye dek. Karanlık, ıssız, soğğun gökleri morun eşi benzeri görülmemiş bir tonuna boyadığı o gece altı tanrı Traum’u ziyarete gelmiş.”

İçeride alaycı bir ses yankılandı.

Zırhlar tangırdadı ve fısıltılar duyuldu. Ardından şövalyelerden biri yerinden kalkıp gürültülü adımlarla kapıya yürüdü. Meşeyi iterek açtığı anda akşam ışığı koyu renkli saçlarını ve kulağındaki üç altın halkayı aydınlattı.

Yolda duraksayan şövalyeydi bu. Omzunun üzerinden içeriye pis bir bakış attı.

Sonra kadim kapıyı ayağıyla arkasından kapattı.

Başrahibe gidişiyile çıkardığı yaygaranın durulmasını bekledikten sonra sakince hikâyesine döndü. “Karanlık, ıssız bir gecede kimsesiz bir çocuk mezarasını terk edip yiyecek aramak için yüksek tepelerden birine tırmanmış. Tepede uğuldayan otlar, gowan çiçekleri ve soluk renkli güveler dışında elle tutulur hiçbir şey yokmuş. Ama sonra karşısına... bir pınar çıkmış! Tepenin zirvesindeki büyük bir kayadan sızan tuhaf bir pınar. Çocuk kıyıya yanaşıp suyu kana kana içmiş.” Derin bir nefes aldı. “Ve bir rüyaya sürüklenmiş.”

Hikâyeyi o kadar çok kez dinlemiştim ki sahneleri kafamda canlandırabiliyordum. Aisling Katedrali’ne geldiğim yaşlarda, cansız seyircilerinin önünde karanlık suyun içinde yatan bir çocuk. Benim gibi kimsesiz bir çocuğun Traum’un en kutsal hikâyesinin başkahramanı olması göğsümü kabartıyordu.

Bir adı olmasa bile.

Başrahibe sözlerine devam etti. “Çocuk mide bulantısıyla, dermansız vaziyette uyandığında yoldan geçen bir yabancıya uykusunda onu ziyarete gelen altı doğaüstü varlığı detaylıca tasvir etmiş. Bu varlıkların, tepenin zirvesinden pınar suyu çıkaran taş gibi eşsiz güçler barındıran taş nesneleri varmış. Çocuğun anlattıkları hızlıca kulaktan kulağa yayılmış ve halk pınarı gözleriyle görmek için tepeye çıkmış. Çocuk sudan tekrar tekrar içip rüyaya yatmış. Zaman içerisinde taş nesnelerin hareketlerini alametlere yormayı öğrenmiş. Bunları taşıyan varlıklara bir isim takmış.”

“Omen,” diye fısıldadım.

“Omen,” diye tekrarladı başrahibe. Parmağını tepemizdeki pencerelere doğrulttuğunda içerideki herkes başını vitraylara kaldırdı. “Çocuk taş sikkeyi tutan Omen’e Kurnaz Harami adını takmış. Mürekkep hokkasını tutana Bezgin Kâtip demiş. Taş kürekli Gayretli Kürekçi olarak anılmaya başlamış. Çan taşıyan Ahenkli Orman’ın Omen’i ise Sadık Ormancı olarak bilinmiş.” Parmağını öteki kemerli pencereye çevirdi. “Bellidine Uçurumları’nın kutsal dokuma taşının sahibine de Kederli Dokumacı adı layık görülmüş.”

Başrahibenin parmağı bu kez sonuncuya, devasa gül pencereye döndü. “Ama altıncı Omen’in elinde hiçbir nesne yokmuş. Kendine dair hiçbir şeyi açık etmiyor, sadece narin kanatlı, soluk renkli bir güve olarak görünüyormuş. Kimileri kendini doğduğunuz an, diğerleriye son nefesinizden hemen önce gösterdiğine inanır. Hangisi doğru” –ellerini iki terazi kefesi gibi açtı– “bilemeyiz. İşaretlerini yorumlayabiliriz ama tanrıları sorgulamak haddimiz değildir. Güve değişken, mesafeli bir varlıktır. Kâhinler bile ona anlam veremez.”

Eldivenli elini göğsüne koydu. “Omen’in içinde bulundukları rüya âlemiyle sınırlı kalmadığına inananlar da var elbette. Güve ve diğerlerinin mezralarda saklandıklarını, korkunç perileri katlettiklerini ve büyülü taş nesneleriyle Traum’un kaderini şekillendirdiklerini düşünenler. Daima aramızda olduklarını ve bizi izlediklerini savunanlar.”

Ağzım yoğun bir demir tadıyla doldu. Vakit gelmek üzereydi.

“Böylece,” dedi başrahibe, “Traum’un en kadim hikâyesinin doruk noktasına geliyoruz. Pınarın etrafına büyük bir katedral inşa edilmiş. Omen kendilerini ilk kez kimsesiz bir çocuğa gösterdiğinden daha fazlası rüyaya yatmak için buraya getirilmiş. Hepsi Aisling’in kızları, saygıdeğer Kâhinler olmuşlar. Başa bir kral geçmiş ve Traum’un beş mezrası aynı inanç altında birleşip Stonewater Krallığı olarak anılmaya başlamış. Kralın şövalyeleri

köyleri perilerden korumakla olduğu kadar inancı da savunmakla görevlendirilmiş.”

Bir an duraksayıp gözlerini ayaklarına dikmiş genç Benedict Castor’a şöyle bir baktı. “Kral da bir hükümdardan ziyade tanrılara kul olacağına, inancı kişisel çıkarları için kullanmaya kalkışmayacağına, kudret veya kibir namına Omen’i ve taş nesneleri aramayacağına yemin etti.

“En nihayetinde,” diye devam etti, “hepimiz onların kullarıyız. İster zanaatkâr ister kral ol, ister şövalye ister yetim ol. İnanç hepimiz için aynıdır. Aisling Katedrali’ni de mezarları da o ayakta tutar. Herkesin inancı kendine has olsa da hiçbirimiz Traum’un asıl hükümdarlarının *Omen* olduğunu, ipleri *Omen*’in oynattığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Bizler yalnızca mucizelerinin şahitleriyiz. Mucizelerinin öğrencisiyiz.” Ellerini saygıyla havaya kaldırdı. “Kudretlerinin gelip geçici tanıklarıyız.”

“Gelip geçici tanıklarıyız,” diye bağırdım.

“Gelip geçici tanıklarıyız,” diye mırıldandı Kral.

“Gelip geçici tanıklarıyız,” diye tekrarladı şövalyeler.

Gargoyleler pınara yaklaştı.

Titrek bir nefes verdim. “Kanınla Omen’e hangi adı sunuyorsun?” diye sordum Kral’a.

Oğlan yanlarında olduğumu unutmuş gibi irkildi. “Üçüncü Benedict Castor.”

Başrahibe elini omuzlarıma koydu.

“Uzan,” dedi.

Çürümüş çiçeklerin kokusu, kanın tadı, vıcık vıcık su her yerimdeydi. Pınara sırtüstü uzanıp Aisling’in tonozlu tavanındaki pencerelere baktım. Onlar ışıklar içindeydi, bense karanlıktaydım.

Başrahibe üzerime eğildi. “Rüyaya dal,” dedi katı bir sesle. Köprücük kemiğime canımı yakacak kadar sertçe bastırdı. İğrenç, buz gibi suya battım.

Gözlerimi kapatıp ağzımı açtım. Ciğerlerimi suyla doldurup boğuldum. Birkaç kez kasılan vücudum suyu hafifçe dalgalandı. Ardından Aisling Katedrali'ndeki ilk günümünden beri yaptığım şeyi yaptım.

Boğuldum.

Başta canım yandı ama sonra...

Geriye açık renkli, parlak hiçlikten başka bir şey kalmadı.

Temiz taş zeminde uzanmış, az önceki pencerelere bakıyordum. Fakat bu sefer daha yüksekte duruyorlardı. Katedralin tonozlu tavanı benden çok uzakta, gökyüzündeymiş gibi bulanıktı.

Gargoylelar, Kâhinler, başrahibe, Kral ve şövalyeleri kaybolmuştu. Maun banklar bile yoktu. Aisling'in soluk renkli, rüyalar dışında hiç var olmamış, terk edilmiş gibi görünen bir versiyonunda yapayalnızdım.

Ayağa kalktım. Cübbem de gitmişti. Üzerimde kumaş namına kalan tek şey gözlerimdeki peçeydi. Çıplak vücuduma baktım. Kıllarıma, etime, yağ, kas ve kemiklerime. Boğazımdan tuhaf bir kahkaha döküldü. Ne zaman kan ve su yutup pınarda boğulsam kendimi şiş hissederdim. Sanki bedenimin bir sınırı yokmuş da tüm o rahatsız edici his içime dolmuş gibi. Kendimden nefret ederdim. Gururla dolardım.

Göz ucuyla kıpırdayan bir gölge fark ettim. Başımı kaldırdım ama gölge titreşip ortadan kayboldu.

Geniş odanın içinde bir karıncadan farksızdım. "Omen," diye seslendim. "Haberciniz, rüyacınız, gelip geçici misafiriniz geldi. Kehanet için buradayım."

Katedralden çıt çıkmadı. Ardından...

Bina dalgalanmaya başladı. Işık detayları bulanıklaştırdı. Sütunlar, pencereler ve payandalar tuhaf, kıpır kıpır parıltının içinde kayboldu. Parlak hiçliğe yürüdüm, etrafıma bir ağırlık çökse de kalbim bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlı çarpıyordu.

Katedral iyiden iyiye dalgalanmaya başlamıştı. Bir kumaşın üzerindeki lekeleri andıran koyu renkli noktalar beyaz hiçliğin

bütünlüğünü bozuyordu. “Üçüncü Benedict Castor’ın kanını tattım.” Ardından bir kez daha yineledim, “Kehanet için buradayım.”

Etraf dalgalandı da dalgalandı.

Sonra birden duruldu.

Ayaklarımın altındaki yer çöktü ve karanlığın kucağına düştüm. Midem bulandı, vücudum düşme hissiyle boğuşurken ellerim ve ayaklarım boşaldı.

Karanlığın arasında gümüş bir parıltı gözüme ilişti.

Önce dizlerim, sonra ellerim zemine çarptı. Altımdaki şey her neyse soğuk, sert ve kımıl kımıldı. İniltimi bastırıp sendeledim. Yere kapaklanıp hamur açan bir oklava gibi yuvarlandım. Kulaklarım şingirtılarla doldu. İki büklüm olmuş, çıplak, morarmış bedenimi nihayet durduğunda kendimi toplayıp doğruldum.

Sikkeler. Bir yığın sikkenin üzerine düşmüştüm. Karanlık oda yüzlercesiyle, binlercesiyle doluydu.

Etrafımı taradım. Tepeme baktım. Yukarıda mor bayraklar, uzun pencereler ve parlak, masmavi bir gökyüzü vardı. Aisling’in belli belirsiz payandalarını, tonozlu tavanlarını, soğuk taşlarla döşeli iç mekânını hâlâ seçebiliyordum.

Şimdiye dek beni pınardan çıkarmış olmalıydılar. Boğularak bilincini kaybettiğinde Kâhin sudan çıkarılır, rüyasını görmesi için bir adak gibi kolları iki yana açılmış, sırtüstü vaziyette mihraba yatırılırdı.

Öteki âlemde olanları hâlâ duyabiliyordum ama sesler boğuktu. “Eee?” dedi başrahibenin uzaklardan gelen sesi.

Cevap vermek üzere ağzımı açtım.

Tam da bu sırada onu gördüm. Diğerlerinden farklı, havada asılı duran bir sikke. Bir yüzü pürüzsüzdü, diğeriye koyu renkli, girintili çıkıntılı taştan yapılmıştı.

“Kurnaz Harami’nin sikkesi,” dedim. “Görüyorum. Girintili çıkıntılı yüzü yukarıda.” Bir nefes verdim. “Kötü talihin alameti.”

Başrahibe bana bir cevap verdiyse de duymadım. Ayaklarımın altındaki zemin kayboldu, sikkeler yağmur damlaları gibi hızla düşerken beraberlerinde beni de götürdü.

Bir yün halının üstüne sertçe çakıldım. Sikkeler kaybolmuştu. Yeni bir mekândaydım. Yüksek duvarları gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım seçemediğim tablolarla dolu karanlık bir koridorda. Çerçevelerdeki figürler her tür ve şekilden benimki gibi çıplak bedenleri andırıyordu.

Tepemde Aisling'in neredeyse transparan tavanı yükseliyordu.

Halı ayak seslerimi yutsa da yerinden çıkıverecekmiş gibi atan kalbime fayda etmiyordu. Aisling Katedrali'nin büyüğü pınarında boğulmak, Omen'le görüşmek için rüyaya yatmak hep böyleydi. Acı dolu. Ürkütücü. Bunu kaç kez yapmış olursam olayım üzerime çöken kapana kısılmışlık ve sanki göremediğim –belki de başlıklı bir silüetin– beni izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Sırtım, koltuk altlarım, çıplak ayaklarımın tabanları terden ıslanmıştı.

Çok geçmeden bunun nedeninin sadece ter olmadığını fark ettim. Ayaklarıma bir şey dolanmıştı, parmaklarımdan arasına sokulan soğuk bir şey.

Onu görmem uzun sürmedi. Koridorun ucunda, siyah mürekkebi kanayan bir yara gibi halıya yayılan bir hokka duruyordu.

“Bezgin Kâtip'in mürekkep hokkası,” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Devrilmiş. Siyah mürekkep her yeri berbat etmiş. Korkunç bir alamet.”

Tepemden fısıltılar geldi. Ardından mürekkep, halı, koridor hepsi kayboldu. Ben de öyle. Yine karanlığın, hiçliğin içinden soluk gri bir ışığın kucağına düştüm. Yüzüme sert bir esinti çarptı. Bu kez düşüşümü bir nebze yavaşlatacak sikkeler ya da yün halı yoktu. Sadece pürüzlü, merhametsiz şist ve koca koca kayalar vardı. Çarpışmanın etkisini hafifletmek için ellerimi öne uzattım.

Bir kayaya çakılarak köprücük kemiğimi parçaladım.

“Şimdi neredesin, Altı?”

Akkor gibi bir acı bedenimi sardı, dişlerimi sıkıp kıvranarak boğazıma yükselen safrayı yutmaya çabaladım.

“Altı?” Başrahibenin sesi bir yankıdan ibaretken bile buyurgandı.

Bir keresinde Dört’ün rüyaya yatışını izlemiştim. Genç ve meraklıydım, Kehanet’in neye benzediğini görmek istemişim ama Dört’ün boğuluşuna şahit olmak beni öyle sarsmıştı ki neredeyse çıkıp gidecektim. Sonra görüldüğünden çok daha güçlü olan başrahibe Dört’ün bedenini bir çalı süpürgesinden farksızmış gibi pınardan çıkarıp sırtüstü mihraba yatırmıştı. Çırpınmanın, hatta belki kıvrınmanın, hep rüyaya yatmanın bir parçası olduğunu hayal etmiştim. Omen’i ziyaret etmek rüya değil, kâbustu ve uykuda olmama rağmen çektiğim acı uyanıkken hissettiğim kadar sahiciydi.

Fakat Dört... öylece yatmıştı. Huzurlu bir uykuya dalmıştı sanki. Sadece aralanmış dudaklarından dökülen sesi bu illüzyonu bozmuştu. İnim inim inlemiş, çığlıklar atmıştı. Daha sonrasında bana Kurnaz Harami’nin sikke yığınınına düştüğünü ve ciğerlerindeki bütün havanın bedenini terk ettiğini söylemişti. Ne var ki ben sadece ıslak ipek cübbesi ve iki yana açılmış kollarıyla mihrapta hareketsizce yatan kızıdan yükselen keskin bir nefesin tıslamasını duymuştum.

Tuhaftır ki bu hoşuma gitmişti. Kimseye çaktırmadan bu denli bir acıya katlanabildiğimi bilmek kendimi...

...güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Köprücük kemiğim deli gibi acıyor olsa da.

Sağlam kolumun yardımıyla dizlerimin üzerinde doğruldum. Memelerim ve karnım kayalar yüzünden çizik içinde kalmıştı. Etrafıma bakındığımda yedi tepeyle çevrili bir havza gördüm. Tepelerin her biri o kadar sarp ve sivriydi ki masallardan fırlamış, kayalardan yontulmuş kadim bir devin pençelerine benziyorlardı.

Fakat önemli olan onlar değildi. Suydu. Berrak, masmavi su ve üzerinde asılı duran büyük taş kürek. “Dağlardayım,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gayretli Kürekçi’nin küreği suya değmiyor, su çarşaf gibi. Kral için bir kötü alamet daha.”

Midem kasıldı –*yine başlıyoruz*– ve birden artık ne kayaların üzerinde duruyor ne de suya bakıyordum. Bir ormanda tek başımaydım. Kırık köprücük kemiğim de tenimdeki sıyrıklar da iyileşmişti. Soluk renkli huş ağaçlarının arasında çırılçıplak vaziyette duruyordum, etrafta tek bir canlı belirtisi yoktu.

Fakat yalnız değildim.

Sararmış yaprakların arasından sıcacık bir ışık hüzmesi süzülüyordu. Huş ağaçlarının cılız dalları rüzgârla sallanıyor, belli belirsiz seçilen Aisling tavanına uzanmaya çalışıyorlardı.

Kulak kabarttım.

İşte. Önümdeki ağaçta bir çan asılıydı. Taş çandan birkaç tiz, detone nota yükseldi.

“Sadık Ormancı’nın çanı detone,” diye bağırdım. “Hayra alamet değil.”

Başrahibenin sesini duyamıyordum. Peçesinin ardından Kral Castor’a keyifle sırtıttığını hayal ettim. Dört taş nesne, dört kötü alamet.

Geriye yalnızca bir tanesi kalmıştı.

Çanın sesi bıçak gibi kesildi.

Orman sessizliğe gömüldü. Ağaçlar az öncekinden daha da sıklaşmış, geyiğin etrafını saran bir kurt sürüsü gibi birbirlerine daha da yakınlaşmıştı. Bu kadar yakınlarındayken soluk renkli kabuklarının huş ağaçlarınıninki gibi ince olmadığını seçebiliyordum. Hayır. Bu kabuklar alacalıydı. Kalındı. Yaşlıydı. Gövdele-
rindeki budaklar, koyu renkli yarıklar...

Gözdü bunlar. Yüzlerce siyah, kapakları olmayan göz beni izliyordu.

Orman kayboldu. Dünya tekrar durulduğunda sert, soğuk ve yapışkan bir zeminde sere serpe yatıyordum. Hava nemli ve

boğucuydu. Her yer o kadar karanlıktı ki çıplak vücudumu bile göremiyordum.

“Karanlıktayım,” dedim.

Karanlıktayım, diye yankılandı sesim uzaklardan.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Tüm mekânları –sikkelerle dolu odayı, halı kaplı koridoru, dağları, huş ağacı ormanını ve şimdi de bu nemli karanlığı– yüzlerce kez ziyaret etmiştim. Beni bekleyen taş nesneleri ve onları nasıl yorumlayacağımı biliyordum. Alametleri okumakta *iyiydim*. Aradan geçen onca zamana rağmen bunu yapmaktan bu kadar nefret etmem, rüyaya yatmaktan hâlâ korkuyor olmam bu yüzden beni utandırıyor.

Ayağa kalkıp ellerimi önüme uzatarak yürümeye başladım. Bir süre karanlıktan ve kulaklarımda uğuldayan nabzımdan başka hiçbir şey yoktu. Sonra... gümüş renkli bir ışık belirdi. Tepemdeki ince bir çatlaktan içeriye ay ışığı sızıyordu. Devasa, karanlık bir yumurtanın içinden gece göğüne bakıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Işık pek aydınlatmıyordu. Sadece duvara yaslanmış taş bankın ayaklarına çarpmadan ilerlememe yetecek kadardı. Üzerinde rengi atmış, lime lime olmuş bir duvar halısı asılıydı. İpliklerinin ucuna bağlanmış bir şey onu aşağı çekiyordu.

Dokuma taşı.

İçgüdülerim bana fısıldamamı söylese de yüksek sesle, “Kederli Dokumacı’nın dokuma taşı,” dedim. “Lime lime olmuş ipliğin ucundan sarkıyor. Beşinci kötü alamet.” Başımı iki yana salladım. “Kral Castor’ın sorusu yanıtlandı. Omen ondan yana *değil*.”

Uzaklardan sesler yankılandı.

Rüya tamamlanmıştı. Başrahibe beni birazdan uyandıracaktı.

Bir ses daha duyuldu. Ayak sesleri. Bir ayakkabının, botun, hatta çıplak ayakların çıkaracağı türden değildi, daha sert bir şeydi bu. *Tak, tak. Tak tak*. Hemen arkamdan geliyordu.

Hızla karanlığa döndüm.

Kimseyi göremedim.

Vücudum karıncalandı, izlendiğime dair rahatsız edici his bütün duyularımı keskinleştirdi.

Tak, tak. Bir yakından, bir uzaktan.

Gümüş ay ışığı kaybolarak beni kör karanlıkta bıraktı. Boğazıma yükselen çılgılığı bastırıp yattığım her rüyanın bu kısmına geldiğimde yaptığım şeyi yaptım.

Koştum.

Rüya âleminin derinliklerine kaçtım. Düşene, dipsiz bir karanlığa, hiçliğe gömülene kadar durmadım. Düştüm, düştüm...

"Altı," dedi başrahibe.

Derin bir nefes alarak uyandım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Traum'un En Küstah Şövalyesi

Adım Sybil Delling. Yani *bir zamanlar* öyleydi. Bana bu ismi Akimin koyduğunu hatırlamasam da onu kaybettiğim günü hatırlıyordum.

Güçlü kollar tarafından sarmalanmış, çürümüş çiçek kokan su kusan kimsesiz bir kızdım. Kendimi Aisling pınarında nasıl bulduğumu ya da ondan önceki hayatımı anımsamıyordum. Fakat hüngür hüngür ağladığımı, hıçkırıklarımın sanki yüz kız hep bir ağızdan ağlıyormuş gibi dört bir yanda yankılandığını anımsıyordum.

Beni kollarının arasına alan kadının gözleri örtülüydü. Sonradan sesin sahibinin başrahibe olduğunu anlayacaktım. Tepeme dikilip bana o hasta kızın, minik Sybil Delling'in öldüğünü söylemişti. Kendimi Traum'a adamak isteyip istemediğimi sormuştu. Sevgisi ve bakımına karşılık ona on yılımı verip vermeyeceğimi. Bunu kabul etmeyip de ne yapacaktım?

Bunun üzerine beni boğmuştu.

Sonrasında midem bulanmıştı. Başrahibe bana sarılıp pınarın kutsal ve büyülü olduğunu, suyunda boğulmamın beni de kutsal ve büyülü hâle getirdiğini, bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı

anlatmıştı. Su dudaklarıma değdiğinde hafızam silinmişti, yeniden doğmuştum âdeta. Bana tuhaf, özel, yeni demişti. Daha da önemlisi bana *onun* olduğumu söylemişti. Sesi öyle gururlu çıkmıştı ki her günümü onayını almak, gözüne girmek için debelenerek geçirmiştin. Gümüş renkli saçlarımı yüzümden çekip gözlerime ince bir peçe bağlamış, insanlar kutsal olan her şeyi kendilerine ait kılmak istediğinden katedralin duvarları dışında güvende olmayacağımı söylemişti. Aisling'e adayacağım on yılım dolana dek yüzümü ve adımımı saklamamı tembihlemişti.

Bir rakam olmuştum – Altı. Fakat kendime bir söz vermiştim; bir zamanlar adımın Sybil Delling olduğunu unutmayacak, katedraldeki görevim sona erdiğinde yine bu isimle anılacaktım.

Benim gibi bir rakamdan ibaret olan beş kız daha vardı. Başrahibe bizi ziyarete gelen adamları ve kadınları, lordları ve sıradan insanları, soyluları ve şövalyeleri huzurumuza çıkarırdı. Hepsi sorular sorar, biz de ağzımızda kanlarının tadıyla pınara girip Omen'den iyi ya da kötü cevapları alırdık.

Altımız da Kâhin'dik. Aisling Kadetrâli'nin kutsal kızlarıydık. Tanrıların habercisiydik.

Yıllar geçip gitti. O soğuk, yağlı suya tekrar tekrar girdim. Başımı kaldırıp yaprakların ve kanatların bir araya gelerek oluşturduğu acayip vitraya baktım. Tekrar tekrar boğulup rüyaya daldım. Ne var ki tüm bu rüyalar ve bana gösterdikleri kutsal şeyler arasında sözümü tutmadım.

Sybil Delling'i unuttum.

“Nefes al, Bartholomew. Rüya sona erdi.”

Emanetlerin saklandığı odada, kadife bir perdenin arkasındaki bankta uzanıyordum. Öksürdüm. Aisling'e dönmüştüm, ıslak Kehanet cübbem üzerimdeydi. Katedral iyice karanlığa gömülmüş, pencerelerin ardı mürekkep siyahına boyanmıştı. Gece çökmüştü ve yalnızdım. Tabii...

“Beş kötü alamet.” Yarasayı andıran Gargoyle yine yanımdaydı. “Çocuk kralın oracıkta altına etmemesine şaşırdım. Böylesi kepezelikleri ekseriyetle keyif verici bulurum ama genç Castor’ı izlemek... Ah, istifra ediyorsun.”

Aynen öyle yapıyordum. Yumruklarımı sıkıp döndüm ve gün içinde yediğim birkaç lokmayı odanın zeminine çıkardım.

Gargoyle’in dudaklarından tiz bir feryat döküldü. “Yerleri daha bu sabah temizlemiştim.”

“Ben” –gözlerimi yumup derin bir nefes aldım– “yerleri ben temizledim.”

“Ben de başında durdum.”

Başrahibe beni sarsarak uyandırdıktan sonra rüya üflenmiş bir mum gibi sönüp gitmişti. Ama Kehanet’in ardından hep zihnim bulanıklaşır, bazen kendime gelmem saatler sürerdi. Gargoylelerden biri beni gözlerden uzak bu odaya getirir, ben de fıldır fıldır dönen başımla bitkin bitkin yatarım. Kendimi topladığımda *her daim* midem bulanırdı.

Dizlerimin üzerine indim. “Saat kaç?”

“Akşam oldu,” diye yanıtladı Gargoyle.

“Hadi canım. Diğerleri odalarına çekildi mi?”

“Pek tabii.” Yüzünü buruşturdu. “Şövalyeler de keza öyle.”

Öksürdüm. “Kral hâlâ burada mı?”

“Başrahibe ona geceyi burada geçirmesini teklif etti. Çocukcağıza acıdı zaar. Ne lüzumsuz bir merhamet, misafir dediğin bir bakıma davetsiz değil midir? Daha az önce sen aylak aylak yatarken birkaç şövalyeyi pınarın etrafında gezinirken yakaladım. İçin rahat olsun, hepsine haddini bildirdim.” *Cık cık*layıp keten bir bez alarak ağzımda kalan safrayı sertçe sildi. “Daha iyi misin?”

Her yanımda ağrıyordu. Alnım, çenem, pınar suyuyla dolmuş karnım. Dışarıdan bakıldığında rüyada aldığım yaralardan hiçbir iz yoktu. Fakat kırık köprücük kemiği ve bitkin kasların acısı hâlâ bir nebze olsun vücudumdaydı.

“Susadım,” dedim çatallı sesimle.

Gargoyle kusmuk içinde kalmış zemine baktı. “Kulübene kadar sana eşlik ederdim ama görüldüğü üzere *temizlik* yapmam gerek.”

Titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum. “Özür dilerim.”

Gargoyle küstahça başını kaldırdı, bana iyi geceler dilemedi.

Hava serinlemişti. Çürük çiçeklerinki gibi tatlı ve mide bulandırıcı değil, temiz ve ferah kokuyordu. Tepede tek bir ağaç yoktu, sadece çakıl, taş ve gowan çiçekleriyle bezeli yer yer yeşillikler vardı. Soluk renkli bir tırnağı andıran ay, yolumu aydınlatmak namına hiçbir işe yaramıyordu. Önemli değildi. Gözlerimin üzerindeki nemli kumaş parçasına ve elimde bir fenerim olmasına rağmen Aisling Katedrali’nin daimî gölgesinde saklanan taş binaya giden yolu buldum.

Tepede katedralin dışında altı bina daha vardı. En büyüğü altında bir ahırın yer aldığı iki katlı yatakhaneydi. Ahır genelde boş olurdu fakat bu gece şövalyelerin binekleri yüzünden buram buram tezek kokuyordu. İkinci en büyük binaysa başrahibenin kaldığı, duvarları sarmaşıklarla kaplı kulübeydi. Hemen arkasında yemekhane, onun da ardında iki kulübe daha yükseliyordu. Biri yiyip içmeseler de uyumayı seven Gargoylelar, diğeryse Kâhinler içindi.

Son bina, rüzgârın en şiddetli estiği güney uçta yer alan küçük taş kulübeydi. Kimse oraya yaklaşılmazdı. Sadece eski bir demir kapısı vardı, duvarlarında tek pencere yoktu. Zindandan farksızdı ve tam da bu yüzden terk edilmişti.

Sessizce yürümeye devam ederek ahır ve yatakhaneyi geçtim. Tüm pencereler karanlıktı. Ya krallarına sunulan kötü alametler şövalyelerin canını sıkıyordu ya da hepsi çoktan yataklarına girmişti. Başrahibenin kulübesinin etrafından dolaşmamla yemekhane görüş alanıma girdi.

Gözlerimi kırıştırdım. İçerisi aydınlıktı ve kapıda tepeden tırnağa zırlı bir şövalye duruyordu. Karanlığın arasından sıyrıldığında bakışları beni buldu.

“Hey!”

Duraksadım.

Kemerinde bir kılıç, sol elinde göz korkutucu görünen bir balta, sağ elindeyse bir meşale taşıyan kadın gözlerini kısarak yanıma yaklaştı. “Kimsin sen?”

“Altı,” diye yanıtladım çatallı sesimle.

“Kim?”

“*Altı.*”

Alevin turuncu tonlarına boyanmış şövalye yaklaşmaya devam etti. Koyu renkli kısa saçları bronzdan, altından ve gümüşten halkalarla bezenmişti. Sivri bir burnu vardı. Alnındaki ve kısıtığı gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar yaşının benden daha büyük olduğunun kanıtıydı. Beni süzen yeşil sürmeli gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ödümü kopardın, Kâhîn.” Meşalesini indirdi. “O şeyin içinde bir hayalete benziyorsun. Şu...”

Bakışlarını takip ederek Kehanet cübbeme göz attım. Hâlâ ıslak olan beyaz ipek kumaş, hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu. “Kulübeme dönüyorum,” dedim lafı uzatmadan.

“Bu saatte mi?”

“Rüyaya yattım. Kehaneti ne çabuk unuttun?”

Şövalye öylece bana baktı. Aisling’e gelen pek çok ziyaretçi gibi hayranlık dolu gözlerle değil, merakla. “Unutur muyum hiç? Herkes çoktan odalarına çekildi. Diğer Kahinlerle başrahibe bile.”

“Gargoyle katedralde dinlenmeme izin verdi.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Rüyadan uyandıktan sonra dinlenmen mi gerekiyor?”

“Sıradan bir askerin aklının Kehanet’in karmaşıklığına ereceğini sanmıyorum.”

Kaşı biraz daha havalandı. Bir an onu aşağıladığım için utandım. Fakat çok geçmeden sağduyum devreye girdi. Sonuçta kadın, Omen’in hoşnut olmadığını açıkça gösterdiği Kral’a hizmet eden bir şövalyeydi. Vicdan azabı çekmemi gerektirecek bir şey yoktu. “Susadım,” dedim.

“Ah.” Botunun ucuyla toprağı eşeledi. “Sana odana kadar eşlik etmek bu *sıradan asker* için bir onurdur.”

Başımla arkasındaki yemekhaneyi işaret ettim. “Mutfak şurası. Suyumu alabilirim.”

“Ben getiririm.”

“Pek düşüncelisin.” Etrafından dolandım. “Ama hiç gereği yok.”

“Bekle, Kâhin.” Koluma uzandı. “Dur—”

Ona aldırmayıp yemekhanenin kapısını açtım.

Ahşap masanın üstünde iki büklüm bir şövalye oturuyordu, botlarının bağcıklarını çözmüştü. Zırhı yoktu. Zincir zırhı da. Tunığı de. Pantolonunu ve onu belinde tutan karmaşık bağcıklar dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

Kapının sesini duymasıyla kafasını çevirdi, koyu renkli gözleri bana kilitlendi. Sağ kulağındaki üç altın renkli halka ateşin ışıyla parıldadı.

Yoldaki şövalye.

Isırgan otu gibi keskin kokulu küçük, için için yanan bir dal tütürüyordu. Tıpkı ben duvarın tepesinde, o ise atının sırtındayken bakıştığımız zamanki gibi gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu.

Ağzını açıp konuştuğunda sesi yoldaki gibi sert değildi, daha alçaktı. Belki de tüm sıcaklığının orada, gür sesinde yattığını düşünmekten kendimi alamadım. “Ne oluyor, Maude?”

Arkamdaki şövalye –görünüşe göre adı Maude’du– huzursuzca kıpırdandı. Tam eşiği geçeceğim sırada duraksadığımdan kadın kapı aralığında kalmıştı. “Etrafta aylak aylak geziniyordu.” Ardından gelen sözcükleri ağır ağır, beni iğnelercesine söyledi. “Su içecekmiş.”

“Hey,” dedi başka bir ses.

Yerimden sıçradım. Ateşin yakınlarındaki tombul yanaklı ikinci kişiyi fark etmemiştim. “Bu benim Kâhin’im.”

Kral Benedict Castor.

Geniş, çocuksu bir gülümsemeyle başını sallayarak beni selamladı. Ürkek kralın yerinde yeller esiyordu. Rüyasında gördüğüm korkunç alametlere rağmen son derece sakin görünüyordu. “Şu Kehanet çok hoş bir tecrübe oldu,” dedi. Elinde arkasına saklayamadığı büyük bir sürahi tutuyordu. “Teşekkür ederim.”

“Rica... ederim.” Belki de sarhoştı. Aklı başında olan hiç kimse böylesi kötü alametlerin ardından aptal aptal sıırtmazdı. Dikkatimi Maude’a çevirdim. “Etrafta aylak aylak gezinmiyordum. Odama gidiyordum. Çünkü burada yaşıyorum. *Sizin* ak-sinize.”

Yarı çıplak şövalye masanın tepesinden indi. Kendimi yüzüne bakmaya zorladım, gözlerimin boynunun aşağısına kaymasına müsaade etmedim. Karnındaki belirgin kaslarını, kasıklarının üzerinde oluşturdıkları keskin V şeklini, göbek deliğinden pantolonunun beline uzanan koyu renkli kıl çizgisini görmedim.

“Bir kâhin olmak,” dudaklarının arasından bir duman bulutu yükseldi, “çok özel bir şey olmalı.”

Sesi kulağa hiç de bunun özel bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi gelmiyordu.

“Rüyaya yatmak bir onurdur. Uğruna rüyaya yatılması da. Salondan çıkıp gitmeseydin bunu bilirdin.”

“Fark ettin demek.”

“Nasıl etmemeyim? Ortılığı ayağa kaldırdın.”

Maude boğazını temizledi. Şövalye ona döndü ve gözleriyle birbirlerine benim anlayamadığım bir şeyler söylediler. İşte o zaman gördüm. İçeri girdiğimde tamamen bana dönük olmadığından bunu fark etmemiştim. Gömleğini bu yüzden çıkarmıştı demek.

Vücudunun sağ yanında koyu renkli, feci görünen morluklar vardı. Zarar görmüş, kan toplamış teni en az bir kaburgasını kırıldığını gösteriyordu.

“Ne oldu?” diye soruverdim boş bulunup.

Şövalye sağ yanına bir bakış attı ve duman bulutunun ardından tekrar bana döndü. “Seni ilgilendirmez.”

Kral Castor zoraki bir kahkaha patlattı. “Senin için ne yapabilirim, Kâhin? Suyunu getireyim mi?” Arkasına saklamaya çalıştığı sürahiyi masaya, eski, yıpranmış bir defterin yanına bıraktığında içindeki sıvıdan gelen cingul cingul sesi duydum.

İçeriye aşına olduğum bir koku sardı.

Havayı bir tazı gibi ciğerlerime çektim. Sürahidan yükselip içeriye dolduran bu lanet kokuyu adım gibi biliyordum. Sandığının aksine şarap değildi. Şövalyenin tüttürdüğü şey gibi keskin kokulu da değildi. Daha tatlı, daha mide bulandırıcıydı. Tıpkı çürümüş çiçekler gibi.

Aisling pınarının suyu.

Üstsüz şövalye bana ters ters baktı. “Kâhin?”

Midem bulandı. Görünüşe göre katedralin zeminine boşalttığımı sandığım midemde hâlâ bir şeyler kalmıştı. Şövalyenin küstah tavırlarına aynı şekilde karşılık veremedim elimi mideme götürdüm. İki büklüm oldum.

Ve botlarının üzerine kustum.

Koştum.

Şaşkınlıkla, “Hasiktir!” diye bağırarak Maude lafini bitiremeden geriye tökezledi. Zırhına çarpan omzuma aldırmadan gecenin içine daldım. Otları aşır kaba taştan patıkaya çıkarak Kâhinlerin kaldığı kulübeye ilerledim.

Tam kapının önüne gelmişim ki arkamdan onun sesini duydum.

“Kâhin.”

Arkama bakmadım.

“Kâhin.”

Çürümüş ahşap kapıyla aramda yirmi adım kalmıştı. Üzerine atılıp el yordamıyla mandalı buldum. Kapı gıcırdayarak aralandı.

Ne var ki arkamdan ahşaba uzanan el onu açmama engel oldu. Yere baktığımda beni yakalamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım.

Tüm hanımefendiliğimle üzerine kustuğum botlarını çıkarmıştı.

Kâhinlerin rüyadan uyandıktan sonra ortalıkta dolaşmamasının bir nedeni vardı. Zayıf görünmek imajımıza ve konumumuza yakışmazdı. Tanrıların âlemine dalmanın bizi güçsüzleştirdiğini, Aisling pınarının suyunun midemizi bulandırdığını kimse bilmezdi.

Bu dermansız hâlimle onca insan arasından bu pislik şövalyeye yakalanmam sinirimi bozuyordu.

Arkamı döndüm. Şövalye dibimdeydi. “Geri çekil,” diye çıkıştım.

Gözümdeki peçeye, bana, zehirli bir engerekmişim gibi bakıyordu. Büyülenmiş ama bir o kadar da tiksiniş gibi. Bu denli yakınındayken tutturduğu şeyin orta parmağım uzunluğunda ince ve budaklı bir dala benzediğini görebiliyordum. Onu dudaklarına götürdü ve elini kapıdan çekip üç adım geriledi.

Hâlâ çok yakınımdaydı. Çıplak gövdesi...

“Üzerine bir şey geçiremedin mi?”

Hızlıca vücudumu süzdü. Başını geriye atıp dumanı gökyüzüne üfledi. “Sana ne demeli?”

Vücuduma yapışmış ıslak, ince Kehanet cübbeme baktım.

Sapık. “Kral’ın elindeki sürahi neden pınar suyuyla dolu?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Kokusunu aldım.”

“Kendi kokunla karıştırmadığından emin misin? *Buram buram* Aisling kokuyorsun.” Şövalye uzun boyluydu ama dik durmuyordu. Sanki dik durmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi dizlerini kırmıştı, kambur vaziyetteydi. “Bunca zamandır katedralde miydin?”

“Neden soruyorsun?”

Ne var ki arkamdan ahşaba uzanan el onu açmama engel oldu. Yere baktığımda beni yakalamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım.

Tüm hanımefendiliğimle üzerine kustuğum botlarını çıkarmıştı.

Kâhinlerin rüyadan uyandıktan sonra ortalıkta dolaşmamasının bir nedeni vardı. Zayıf görünmek imajımıza ve konumumuza yakışmazdı. Tanrıların âlemine dalmanın bizi güçsüzleştirdiğini, Aisling pınarının suyunun midemizi bulandırdığını kimse bilmezdi.

Bu dermansız hâlimle onca insan arasından bu pislik şövalyeye yakalanmam sinirimi bozuyordu.

Arkamı döndüm. Şövalye dibimdeydi. “Geri çekil,” diye çıkıştım.

Gözümdeki peçeye, bana, zehirli bir engerekmişim gibi bakıyordu. Büyülenmiş ama bir o kadar da tiksiniş gibi. Bu denli yakınındayken tüttürdüğü şeyin orta parmağım uzunluğunda ince ve budaklı bir dala benzediğini görebiliyordum. Onu dudaklarına götürdü ve elini kapıdan çekip üç adım geriledi.

Hâlâ çok yakınımdaydı. Çıplak gövdesi...

“Üzerine bir şey geçiremedin mi?”

Hızlıca vücudumu süzdü. Başını geriye atıp dumanı gökyüzüne üfledi. “Sana ne demeli?”

Vücuduma yapışmış ıslak, ince Kehanet cübbeme baktım.

Sapık. “Kral’ın elindeki sürahi neden pınar suyuyla dolu?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Kokusunu aldım.”

“Kendi kokunla karıştırmadığından emin misin? *Buram buram* Aisling kokuyorsun.” Şövalye uzun boyluydu ama dik durmuyordu. Sanki dik durmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi dizlerini kırmıştı, kambur vaziyetteydi. “Bunca zamandır katedralde miydin?”

“Neden soruyorsun?”

“Benji bilmek isteyecektir.”

“Kim?”

“Benedict Castor.” Siniri bozulmuş gibi baygın baygın bakıyordu. “Kral.”

Ne küstah bir şövalyeydi bu. Kral ünvanı, başrahibeninkiyle hatta Kâhinlerinkiyle bile boy ölçüşemezdi belki ama yine de ona *majesteleri* ya da *efendim* demeliydi. *Benji* kadar zevzek bir lakapla hitap edemezdi.

Midemden korkunç bir ses yükseldi. “Evet. Katedraldeydim.”

Şövalyenin bakışlarından ve yüzünden yine anlam çıkaramıyordum. Gözleri o kadar koyu renkliydi ki gökteki ayın ışığını bana geri yansıtıyordu. Emin olduğum tek şey peçemden hoşlanmadığıydı. Kumaşa bir bakış atıp kaşlarını çatmış, sonra yarısı gizlenmiş bir yüzdense havayla konuşmayı yeğlermiş gibi gözlerini başımın tepesindeki bir noktaya dikmişti. “Kusmana neden olan şey kan mı pınarın suyu mu?”

“Seni ilgilendirmez.”

Daldan bir nefes daha çekip bana uzattı. “Al.”

“Ne bu?”

“Kurutulmuş aylakotu. Mide bulantısına iyi gelir. Her türlü rahatsızlığa.”

Bakışlarım vücudunun yan tarafındaki morluklara kayarken dudaklarım düşmancıl bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Rahatsız olan ben değilim. Bu konuşmayı saymazsak elbette.”

Onun yüzünde de aynı düşmancıl sırıtış belirdi. Dişleri inci gibiydi, sadece alt çenesinin önündeki üç dişi çarpıktı. Sıraya dizilmiş bir grup askeri andırıyorlardı. Beni ısırarak olsa tenimde parmak izi kadar benzersiz bir iz bırakırdı.

Ne *berbat* bir düşünceydi bu.

“Mide bulantısı için bir fırt çek o zaman.” Burun deliklerinden duman fışkırdı. Dalı tekrar önüme uzattı. “Ay ışığının altında tutturmak de kötü bir alamet mi yoksa?”

“Her şey bir alamet değildir.”

“Neredeyse inanacağım. Şu sefil krallıkta bir sikkenin düştüğünü, mürekkebin döküldüğünü, suyun kıpırdandığını, rüzgârın çanı çaldığını ya da lanet bir ipliğin koptuğunu duymadan iki adım atamıyorum.” Başını iki yana sallayarak buz gibi bir kahkaha attı. “Aisling işini iyi biliyor. Omen’in taş nesnelerini herkes bilir ama neye delalet olduklarının bir kaidesi yoktur. Hata yapma, yanlış yorumlama payı o kadar geniştir ki atımla bir ucundan öteki ucuna gitmeye kalksam hayvancağız açlıktan ölür. Yine de bu katedral, bu *kutsal* topraklar, Traum’da insanların sizi alamet arayarak harcanan bir hayatın heba edilmemiş bir hayat olduğuna inandıracakları tek yer. Bunun için güç bela kazandıkları paralarını bile elinize tutuşturuyorlar.”

Saygısızlığı karşısında şoke oldum. Neye uğradığımı şaşır-dım. Şövalyeler böylesi kâfirliklerin kökünü kurutmakla görevliydi, kendi saflarında besleyip büyütmekle değil. Aisling’de geçirdiğim on yılda kimse benimle böyle konuşmaya cüret edememişti. Ne aşağılık bir adamdı bu. Şövalyelik ünvanını hak etmiyordu. Onu gördüğüm an barbarın, ahlaksızın teki olduğunu anlamış-tım zaten.

Traum’un en berbat şövalyesi.

Tüylerim diken diken oldu. “Bu heba edilmiş bir hayat değil. Kehanet fanilerin acısını dindirir. İyi ya da kötü talihin seni beklediğini bilmek geleceğe bakmak gibidir. Omen’in, *benim* yaptığım bu şey *büyüden* farksızdır.” Kapıya yaslanıp tüttürdüğü dalı elinden kaptım. “Biraz saygın olsun.”

Göz bebeklerini bile seçemediğim koyu renkli gözleriyle beni süzdü. Konuştuğunda alçak ve gür sesi iki farklı ağızdan aynı anda çıkıyormuş gibiydi. O sıcak, gümbürtülü tonu çakıl taşlarına sürtünen parmak eklemleri gibi pürüzlüydü. “Adın ne?”

Dalı ağzıma götürüp temkinli bir nefes çektim. Keskin ve sıcak duman boğazımı yaktı. “Asıl *senin* adın ne?”

“Rodrick Myndacious.” Akortsuz bir keman sesi duymuş gibi yüzünü buruşturdu. “Rory.”

Gözlerim yaşardı. Duman ciğerlerimi yakmıştı. İnatçı bir öksürük boğazıma tırmandığında elbisemin kolunu ağzıma kapatıp öksürdüm.

Rory'nin dudaklarının kenarları seğirdi.

“Altı.”

Kaşları havalandı. “Altı.”

Ah. İçimi hoş bir his sardı. Mide bulantım duruldu, bir nefes daha çektiğimde tamamen geçti. Bir fırt daha aldığımında uzuvlarımdaki bitkinlik yerini sıcaklığa bıraktı.

“Yeter.” Rory neredeyse bitmek üzere olan aylakotunu ağzımdan aldı. Ucunu alt dudağına yaslayıp son bir nefes çekerek kalanını patıkaya attı. “Altı bir isim değil, rakamdır.”

“Gerçek isimlerimizi kimseye bahşetmeyiz.”

“Gözlerinizi göstermediğiniz gibi mi?” Bakışları peçemde gezindi. “Konusu açılmışken, bu neyin nesi? Kimse nedenini bilmiyor gibi.”

Sessiz kaldım.

“Bir sır demek.” Başıyla onayladı. “Çok yüce ve kutsal Kâhinler dışında kimsenin Aisling pınarının suyunu içmesine izin verilmemesin nedeni de öyle sanırım?”

Kral Castor'ın elindeki sürahiyi düşündüm. “Buna yeltenen oldu. Daha birkaç yıl önce Coulson Faire'den gelen bir tüccar Omen'in kehanetlerini görmeyi o kadar umutsuzca arzuluyordu ki kaşla göz arasında nefi aşıp yalağından su içen bir domuz gibi pınarın suyunu içti. Gargoylelar bir çırpıda başına toplanıp onu avluya sürükledi. Rüyaya dalmadı elbette ama kusmaktan içi dışına çıktı. Git de kralına hemen o suyu içmesini söyle. Botlarını ayak altından çekmeyi unutma ama.”

Rory bana ters bir bakış attığında omuzlarımı silktim. “Yalnızca Kâhinler rüyaya yatabilir,” dedim.

“İyi de Kâhin dediğin ne ki? Kimsesiz bir çocuk mu?” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Başrahibe adını, yüzünü, kıyafetlerini, seni sen yapan her şeyi elinden alıyor ve ziyaretçilerin kanını içip

boğularak rüyalara yat diye seni katedrale hapsediyor. Omen'i ve kehanetlerini, herkese tepeden bakmayı biliyorsun ama mezralarda olup bitenlerden haberin var mı? Görev süren dolduğunda –ki yaşına bakılırsa vakit yaklaşmışa benziyor– dışarıda seni bekleyen gerçek Traum'a dair en ufak bir fikrin yok." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve yüzünde hiç de dostane sayılmayacak bir sırıtış belirdi. "Dikkatli ol, Altı. Birinin karşına geçip seni bu lanet tepede çok eğlenmekle, gününü gün etmekle suçlaması işten bile sayılmaz."

Kan suratıma hücum etti. Bu ne *cüret*? "Ağzından çıkanı kulağın duysun yoksa o dilini koparırım. Ben *tanrılara* hizmet ediyorum, sense geleceğine dair beş kötü alamet gördüğüm çocuk krala hizmet ediyorsun. Aramızdan sadece biri aşağılanmayı hak ediyor."

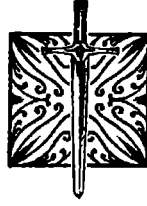
Hışımla arkama dönüp kulübemin kapısını açtım.

"Botlarım için benden özür dilemeyecek misin?" diye seslendi arkamdan.

Ona çemkirmek –belki birkaç tane de çakıl taşı atmak– üzere döndüm ama Rodrick Myndacious çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Gecenin karanlığı kaslı gövdesini sarmalıyordu. "*Şahane* bir sohbeti, Kâhin."

Bütün gece sinirden gözüme uyku girmedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mesela Şantaj

Şafak söktü. Kulübenin penceresinden içeri süzülen esintide hüznünlü bir tını saklıydı. Yel tepeden hiç eksik olmazdı, Traum rüzgârlı bir bölgeydi ne de olsa. Bu hüznünlü tınının mezarlarda da yankılanıp yankılanmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Kulübenin kapısı sertçe çarptı. Sesler sahanlığa yaklaştı ve basamakların her zamanki gıcırtılı serzenişi duyuldu. “Hâlâ onu hadım etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Gülümsedim.

Dün gece kulübeye döndüğümde Bir, Üç ve Dört yataklarında değillerdi. Bütün geceyi dışarıda geçirmişlerdi ve şimdi altımızın paylaştığı geniş yatak odasına yeni dönmüş, pelerinlerini çıkarıyorlardı. Kırışık beyaz elbiselerinin içinde eğri büğrü birer un çuvalına benziyorlardı. Dört’ün burun delikleri genişlemişti ve ellerini hışımla etrafa savuruyordu. “Hak etmiyor mu ama?”

Oturur vaziyete geçtim. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim. “Kimi hadım ediyoruz?”

“Hiç sorma,” diye inledi Üç yatağına oturarak.

Dört bana dönüp abartılı bir tavırla nefes aldı. “*Evliymiş. Wentworth evliymiş.*”

“Wentworth... kim oluyor?”

“Dün dikkatimi çekmek için kırk takla atan şövalye. Tahmin edeceğin üzere onu görmek için kulübeden kaçtım—”

“Bizi de peşinden sürükledi.” Bir, esneyip kendini yanımdaki yatağına attı, kısa kahverengi saçları darmadağınaktı. “*Benim şövalyem onun şövalyesinin evde bir karısı ve iki küçük çocuğu olduğunu söyledi diye tepesi attı.*”

“Piç kurusu. Ağzı bacaklarımın arasındayken karısı olduğunu unutuvermiş,” dedi Dört saçlarını hışımla örerek.

İki ve Beş yataklarından kalıp gözlerini ovuşturdu. “Dünya üzerinde evli olduğunu saklayan ilk adam,” diye mırıldandı İki, Üç’ün yanına kıvrılması için yorganını kaldırarak.

“Ama o bir şövalye!” Dört’ün yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi. “*Zırhım yamulsa, kılıcım kırılrsa da iradem asla sönmez. Öğretileri bu değil miydi?*” Odanın öteki ucuna, üzerinde çatlak bir aynanın durduğu ahşap masaya gidip kenarına ilişti. “Buna uymaları gerek. Bilirsiniz işte, sevgide, inançta, savaşta ve diğer saçmalıklarda erdemli olmalılar.”

“Uyuyorlar zaten.” Bir gözlerini ovuşturdu. “Her şeyden önce *evli olduklarından asla bahsetmiyorlar.* Sonra—”

“*Ağızları doluyken konuşmuyorlar,*” diye araya girdim.

Beş kıkırdayarak yatağına geri uzandı ve ânında horlamaya başladı.

Dört aynadaki yansımasına bakıp ağzının aşağı kıvrılmış köşelerini yukarı iterek acayip bir gülümseme oluşturdu. “Biraz eğlenmek için erkeklerle gizli saklı buluşmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Hep en aptalları denk geliyor.” Aynadan Bir’e baktı. “Seninki iyi miydi bari?”

Bir omuzlarını silkti. “Seacht’teki ailesinin fabrikasını anlatıp durdu. Sussun diye dudaklarına yapışmam gerekti. Gecenin kalan kısmı biraz daha tahammül edilebilirdi.”

Sadece Gargoylolar Traum'a giderdi, o da başrahibenin buyruklarını yerine getirmek içindi. Kulübemize ziyaretçi kabul etmemiz bile yasakken on yıllık görev süremiz dolana kadar tepeyi terk etmemiz söz konusu dahi olamazdı.

Hepimiz bu kuralları ciddiye almıyorduk elbette.

Koynumuza alacak birini kolayca bulabilirdik. Aisling Katedrali ziyaretçilerle dolup taşardı ve tepe kocamandı. Biriyle kimseye görünmeden otların arasında yuvarlanabilirdik. Cesur Kâhinler –kendimi kastetmiyordum elbette– yani Dört ve Üç, bazen de Bir, zaman zaman göçük yoldan sıvışıp yakınlardaki bir vadide ya da Coulson Faire'de günah dolu bir gece geçirirlerdi. Yattığımız yabancılardan gözlerimizi, isimlerimizi ve rüyadan uyandıktan sonra içimizi dışımıza çıkaran mide bulantısını olduğu kadar kalbimizi saklamak da önemliydi. Herkesin görüp saygı duyduğu ancak tanımadığı Kâhinler olarak sorumluluğumuzun gerektirdiği gizemi ve mesafeli duruşu korumalıydık.

İnsan içinde ilahi, kapalı kapılar ardından insandık.

Tepenin otlarının arasında yattığım ilk yabancı benim gibi genç ve tecrübesizdi. Üzerindeki dar yeleşini çıkarmakla uğraşırken sonrasında olanlardan daha fazla ter dökmüştük. İkincisi bir kadındı ve elbisemin altına girip bana öyle şeyler yapmıştı ki ona tutulduğumu sanmıştım. Fakat sonra ona bunu yapamayacağımı söylememe rağmen peçemi çıkarmaya kalkışmış ve tüm heyecanımı kaybetmeme neden olmuştu.

Üçüncüsü bir yılı aşkın süre önceydi ve Kral Augur'un şövalyelerinden biriydi. Şövalyeliği fazlasıyla hak eden bir adamdı. Adını anımsamıyordum ama sert ve saygılı biriydi, bana nasıl dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Beni çime yatırdığında nefesimi tutup Dört'ün bahsettiği şeyi hissetmeyi beklemiştim. Arzunun her yanımı ele geçirmesini, şefkati ve ardından gelecek kısa süreli ölümü.

Fakat hiçbirisi gelmemişti.

Şövalye görevini layıkıyla yerine getiremediğini anlamış gibi geri çekilmişti. Gözünde bir görev, üstüne üstlük başarısız bir görev olmak kendimi o kadar berbat hissetmeme neden olmuştu ki o gün bugündür yabancıları otların arasına götürmekten vazgeçmiştim. Kendime beni insan yapan niteliklerimden çok ilahi yapanları geliştirmemin daha iyi olduğunu söylediysem de en derinlerdeki çirkin bir parçam, insan olmayı bilmediğimden endişeleniyordu. Başrahibenin gözünde bile en söz dinleyen Kâhin'dim. Aisling'in en uslu kızıyım. Ama konu insani, savunmasız ya da *eğlenceli* olmaya geldiğinde tam bir yüz karasıyım.

Rodrick Myndacious'ın önceki gece tüm nezaketiyle altını çizdiği gibi.

“Şövalyeler ve kuralları çiğnemek demişken,” dedim kızlara, “dün akşam tanıştığım domuz—”

Kulübenin kapısı sertçe açıldı. İki Gargoyle —biri şahine, diğeryise kurda benziyordu— ağır adımlarıyla toz kaldırarak içeri girdi.

Başrahibe de arkalarındaydı. Sanki böldüğü konuşmamızın erdemsizliğini hissetmiş de içeriyi günahlarımızdan arındırmak istiyormuş gibi hafifçe öksürüp *cık cıkladı*. “Eh.” Eldivenli ellerini önünde kavuşturdu. “Dün bir hayli olaylı geçti.”

Hep bir ağızdan iç geçirdik.

“Beş kötü alamet.” Bir, başını iki yana salladı. “Zavallı Kral Castor.”

“Şövalyeler onu daha yeni tahta çıkardı. Mezralardaki soylular onunla mutlaka tanışmak isteyecektir.” İki, dimdik duruşuyla hocasını umutsuzca etkilemeye çalışan bir öğrenciyi andırıyordu. “Omen'in sırt çevirdiği bir krala nasıl saygı duyabilirler ki?”

Başrahibe içeri girdi. Diğerlerininkini değil benim yatağımı seçerek yanıma ilişti, parmaklarıyla saçlarımdaki düğümleri açmaya koyuldu. “Duvarlarımızın ötesindeki dünya için endişelenmeyin. Bir kral gider diğeri gelir. Benedict Castor saygıya da adının anılmasına da layık değil. Mezraların siyaseti ve onlarla uğraşan hükümdar Aisling'i ırgalamaz.”

Öğretimizi tekrarladı. “Kılıç ve zırh taşa çentik atamaz.”

Onu başımızla onaylamaktan, sözlerini kabul etmekten başka ne yapabiliirdik ki? Fakat Rodrick Myndacious’ın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Omen’i ve kehanetlerini, herkese tepeden bakmayı biliyorsun ama mezralarda olup bitenlerden haberin var mı? Görev süren olduğunda –ki yaşına bakılırsa vakit yaklaşmışa benziyor– dışarıda seni bekleyen gerçek Traum’a dair en ufak bir fikrin yok.

Başrahibe ellerini saçlarımdan çekti. “Kapılar bir saat içinde açılacak. Bir. İki. Üç. Cübbelerinizi giyin ve yirmi dakika içinde katedralde olun. Dört, Beş” –sesi şefkatle doldu– “Altı. Günlük görevlerinizin başına geçin. On ikici çan çaldığında katedralde bize katılın.”

Sırayla hepimizin yanağını okşayarak bize sevgisini gösterdi. Sonra Gargoylelerini da alarak gitti.

“Bu sondu, Dört. Bir daha beni peşinden dışarı sürüklemene izin vermeyeceğim.” Bir ayağa kalktı. “Kolumu kaldıracak dermanım–”

Yatağımdan kalkıp iç gömleğimi ve elbisemi üzerime geçirdim. Kapıya ondan önce ulaşmak için neredeyse Bir’i devirecektim. “Bir teklifim var.”

“Benim yerime rüyaya mı yatacaksın?” diye mırıldandı Üç. “Harika. Kabul ediyorum.”

Derin bir nefes aldım, uyku mahmurluğum birden geçmişti. “Görevlerimizin sona ermesine ne kadar kaldı?”

“Aşağı yukarı iki ay,” diye yanıtladı Beş.

“Kırk dokuz gün,” diye düzeltti İki.

“Başrahibe duvarların ötesindeki dünyayı kafamıza takmamızı söylüyor ama Aisling’deki on yılımız dolmak üzere. Dışarısının nasıl bir yer olduğunu bilmek istiyorum. Ben...” Onlara kuralları çiğnemeyi teklif etmek rahatsız ediciydi. Dün tüttürdüğüm o ot tüm sağduyumu yok etmişti belki de. “Tepeden kaçmak istiyorum.”

Peçenin arkasındaki gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissedebiliyordum. “Sıvışacak mıyız?” diye sordu Beş kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Hep birlikte mi?”

“Bak sen. Başrahibenin gözdesi yoldan çıkmak istiyor.” Dört ellerini çırpı. “Yıllardır siz zillileri ikna etmeye çalışıyorum. Coulson Faire’e gidip felekten bir gece çalalım.” Sandalyesinden bir çırpıda kalktı. “Ben hazırım. Hemen kaçalım.”

“Sakin ol,” dedi Bir. “Kehanet’i ekemeyiz. Başrahibe Gargoylelerini peşimizden gönderir.”

“O hâlde havanın kararmasını bekleyeceğiz.”

“Gece vakti mi gideceğiz?” Beş heyecandan yerinde duramıyordu. “Periler ne olacak? Hırsızlar? Ya, ne bileyim, yağmur falan yağarsa?”

“Gün batımında Aisling’den ayrılan insanlar sürekli karanlıkta Coulson Faire’e yürüyor ve hiçbir perilerin saldırısına uğramıyor,” dedi İki, her zamanki gibi mantığın sesi olarak. “Pek tabii, biz de aynısını yapabiliriz. Karşımıza hırsızlar çıkarsa da çalınacak değerli bir şeyimiz olmadığını görüp hayal kırıklığına uğrarlar. Hava kötü olursa pelerinlerimize sarınırsınız.” Beş’e dik dik baktı. “Başka endişen var mı?”

Dört, bu mantıklı argümanlar kendi dudaklarından dökülmüş gibi hışımla başını salladı. “Evet! *Pek tabii* yapabiliriz.”

Bir’in dikkati hâlâ üzerimdeydi. “Kuralları çiğnemek hiç senlik değil, Altı.”

Yüzümü ifadesiz tuttum. “Eğlenmeyi bilirim.”

“Kim aksini iddia etti ki?”

Beş kaşlarını çatmaya devam etti. “Pelerinli altı kadın herkesin dikkatini çeker. Ya biri bizi köşeye kıştırıp peçelerimizin altını görmek isterse?” Kollarını etrafına doladı. “Tek başımıza güvende olmayız.”

“Yanımıza bir Gargoyle alırız,” dedi Dört.

“Bu hiç dikkat çekmez çünkü,” diye homurdandı Üç.

Pencereden dışarı baktım, gözlerim yatakhaneinin eğimli çatısına takıldı. “Aklıma bize eşlik edecek başka biri geliyor.”

Bir solukta yatak odamızdan çıkıp merdiveni inerek kendimi serin sabah havasına attım ve...

Karşıma yarasayı andıran Gargoyle çıktı.

“Ah, Bartholomew. Sıfatına renk gelmiş. Alet edevatları getirdim.” Bir çekiç ve keski tutuyordu. İkisini de elime tutuşturdu. “Gel hadi. Başrahibe güney duvarını onarmamızı istedi.”

“Ona yüzüne renk gelmiş derler.” Omzunun üzerinden arkasına baktım. “Kral ve şövalyeleri hâlâ burada mı?”

“Ne yazık ki evet. Kahvaltı ediyorlar.”

“Güzel.”

Onu patikanın kenarında bırakıp çekiçle keskiyi sıkıca kavrayarak Traum’un en berbat şövalyesini bulmak üzere hızlı adımlarla yemekhaneye ilerledim.

Kahvaltı saati hâlâ bitmemişti ve yemekhanenin kapısı açıktı. Şövalyeler gruplar hâlinde oturmuş, teneke tabaklardaki yemeklerini yiyorlardı. Bir çoğu zırhlarını çoktan kuşanmıştı. Belki de hiç çıkarmamıştı.

İçlerinden biri yaklaştığımı fark ettiğinde çavdar ekmeği boğazına kaçtı. Yanındaki adama dirsek atıp, “Kâhin” diye fısıldadı.

Bütün bakışlar üzerime çevrildi, sohbetler yarıda bırakıldı.

Kalabalığı süzüp kaşlarımı çatarak kapıdan girdim.

İçerisi masalarda oturan ya da yiyecek dolu tezgâhın başında yamuk yumuk bir sıra hâlinde dikilen daha fazla şövalyeyle doluydu. Birkaçı ızgaranın başında dursa da ateşte yemek pişiren kedi benzeri, insan elli Gargoyle’a yaklaşmamaya özen gösteriyorlardı.

Gözlerimi yemekhanenin öteki tarafına çevirdim. Ahşap masalardan biri odanın ucuna çekilmişti. Etrafında Maude, Kral ve dudakları gitgide alıştığım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış şövalye oturuyordu.

Rodrick Myndacious. Domuz herif.

Derin bir alıp ona doğru yürümeye başladım.

Kral Castor geldiğimi gördüğünde ağzına götürdüğü yulaf lapası dolu kaşığı havada asılı kaldı. Yanındaki Maude'un kaşları havaya kalktı. "Biri Kâhin mi çağırdı?"

"Böldüğüm için üzgünüm, Kral Castor," dedim cesaretimi toplayarak. "Bir iyilik isteyecektim."

"Ah... Elbette." Kral elinin tersiyle ağzını silip gergin bir köpek gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Senin için ne yapabilirim, Kâhin?"

"Sizden değil, Majesteleri." Keskiyi Rory'nin göğsüne doğrulttum. "*Şundan.*"

Piç kurusu kafasını tabağından kaldırmaya bile zahmet etmedi. "Bu sabah amma talepkârsın, Altı." Elimdeki aletleri fark ettiğinde yanağının içini ısırdı. "Görüyorum ki silahlı gelmişsin."

Gözlerinin etrafındaki sürmeyi tazelemiş, siyah saçlarını deri bir kayışla toplamıştı. Giysileri temizdi ve yanaklarında belli belirsiz bir pembelik vardı. Güneş ışığı ve banyoda çitilenmek onu yepyeni bir adama dönüştürmüştü.

Bir an çekicimi kafasına geçirdiğimi hayal edip heyecanlandım.

"Bana aylakotunu verdikten sonra bir laf etmiştin," dedim. "Traum'a, eğlenceye dair hiçbir şey bilmediğim hakkında. Küstahlığını telafi etmeni istiyorum."

Kral öksürdü. "Ona aylakotu mu verdin? Bu bir tür... Bilemiyorum." Tekrar öksürdü. "*Kutsala saygısızlık* sayılmaz mı?"

"Mankafa." Maude, Rory'nin arkasından Kral Castor'a uzanıp öksürmeyi kesene kadar sırtına vurdu. "Kâhinler de herkes gibi içebilir, tüttürebilir ve sevişebilir."

Öteki masada oturan zevzek bir şövalye kıkırdadı fakat Rory'yle göz göze gelir gelmez o da can verirmiş gibi öksürmeye başladı.

Bakışlarımı karşımdaki üçlüde gezdirdim. Maude kralına *mankafa* diyor, Rory ona *Benji* diye hitap ediyordu. Aralarındaki bariz yaş farkında –Benji çocuktan hâlliceydi, Rory genç bir adamdı, Maude ise ondan en az on yaş daha büyüktü– Kral’la alelaide bir savaşçıdan daha yakınlardı. Bir şekilde aralarından su sızmiyordu sanki. Masanın tek tarafına birlik olmuş gibi otururlarken ben karşılarında bir başımaydım.

“*Eğlence* demek,” diye tekrarladı Rory, kaşığını masaya vurarak. “Aklında ne var?”

Omzumun üzerinden arkamı kolaçan ettim. Ardından sesimi alçaltarak, “Bu akşam diğer Kâhinlerle tepeden kaçmama yardım etmeni istiyorum.”

Kral’la Maude’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Fakat Rory kaşıyla masanın üzerinde ritim tutmaya devam ederek kalan sabrımı zorladı. “Size eşlik edeceğim yani?”

“Ben de öyle söyledim.”

Omuzlarını silkti. “Olmaz.”

“Ne demek olmaz?”

“Olmaz işte.” Gülümsedi. “Diğer *saygılı* şövalyeleri gönlünce hor kullanabilirsin ama ben kimsenin emir eri değilim. Zaten bir saat sonra Coulson Faire’e doğru yola çıkıyoruz.”

Kral kıpkırmızı kesildi, Maude ise yüzünü ovuşturdu. Masanın altında bir gümbürtü koptu ve Rory yüzünü buruşturdu. “Affına sığınarak bu iyiliği yapamayacağını söylemeye çalışıyor, Kâhin,” dedi Maude. “Saltanatı başlayan her yeni kral mezarları bir bir ziyaret eder. Törenlere katılır. Akşamüzerine kadar Luricht Kalesi’ne varmış olmamız gerek.”

Traum ya da mezarlarına pek hâkim olmasam da bahsettiği bölgeyi biliyordum. “Luricht Kalesi, Coulson Faire sınırlarında. Hiç uzak sayılmaz. Şövalelerin akşama buraya kolayca geri dönebilir.”

Maude sözlerime karşı çıkmadı. “Kâhinlerin görev süreleri boyunca Aisling Katedrali’nden ayrılması yasak sanıyordum.”

“Başrahibe, Gargoyle ya da bir Kâhin değilsen Aisling’in pınar suyuna el sürülmesi de yasaktır. Dün akşam yemekhaneye gelip *üçünüzle* karşılaştığımda kokusunu aldığım pınar suyu.”

Onları ayan beyan suçluyordum.

Kral, Maude ve Rory, Aisling pınarının suyunu çalmıştı ve kimsenin bunu bilmesini istemiyorlardı. Bunu *neden* yaptıkları kafamı kurcalasa da bu bilgiyle *ne* yapabileceğim açısından önemsizdi.

Mesela şantaj.

Çekicin ve keskinin sapını sarmalayan parmaklarımı kıpırdattım. “İstediğimi yaparsanız Gargoylelara –son derece şiddet yanlısı olduklarını da söylemeden edemeyeceğim– içi pınar suyuyla dolu sürahiyi gördüğümü söylemeyi unuturum belki.”

Üçlü masanın kendilerine ait tarafından beni süzdü. Gözleri birbirinden farklı –siyah, yeşil ve mavi– olsa da hepsinin ardında aynı meydan okuma saklıydı. “Altı Kâhin... tepeden aşağı incek,” dedi Maude.

“Hiç dikkat çekecek bir manzara değil,” diye mırıldandı Rory.

“Pelerinlerimizi giyeceğiz,” dedim sertçe. “Biz de fark edilmek istemiyoruz.”

Kral sandalyesinde öne eğildi. “Merakımı mazur gör, Kâhin. Aisling’den ayrılman yasaksa Traum’u hiç bilmiyor olmalısın. Görevin sona erdiğinde ne olacak? Artık suya girip...”

“*Boğulmasına?*” diye araya girdi Rory kaşığını parmaklarının arasında döndürerek.

“*Rüyaya yatmasına,*” diye düzeltti Maude.

“Rüyaya yatmana gerek kalmadığında ne olacak?”

“Hepimizin sorumlulukları var. Katedralden ayrıldığımızda bize faydalı olacak zanaatlar öğreniyoruz.”

Kral Castor beni başıyla onaylayıp çekicimle keskim i işaret etti. “Taş ustası mı olacaksın?”

“Kim bilir? Güzel para getiriyorsa.”

“Para mı?” diye sordu Kral şaşkınlıkla. “Başrahibe bunca yılın karşılığını ödemiyor mu?”

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem sızladı. “Omen kendini ilk kez kimsesiz bir çocuğa gösterdi, ardından gelen Kâhinler de hep kimsesiz çocuklardan seçildi. Başrahibenin Kehanet karşılığı aldığı para, katedrale ve bizlerin geldiği yetimhanelere harcanıyor. O bizi yokluktan kurtardı. Bize ev, yuva, bir amaç verdi. Bizi özel kıldı. Aldığımız karşılık *bu*. O olmasaydı bugünleri görecektik kadar yaşayamazdım.”

Rory’nin masada ritim tuttuğu kaşıktan *tak, tak, tak* sesleri yükseliyordu. “Rüyalara yatıp kehanetlerde bulunmaya *yaşamak* mı diyorsun, Kâhin?”

Eline bir tane patlattığımda kaşık tıngırdayarak yere düştü. Üzerine eğilerek keskimin sapını burnuna doğrulttum. “Senin gibi soylu bir pislik kimsesizlerin hâlinden ne anlar ki?”

Rory kılını bile kıpırdatmadı. Bakışlarını peçeme dikti. Gözlerimi arıyordu. Kendine bir hedef arıyordu.

Fakat bulamayacaktı.

Parmaklarını keskimin sapına dolayıp pürüzlü sesini alçalttı. “O şeyi bir daha suratıma doğrultursan benim olur.”

“Denemeni çok isterim.”

İçerideki herkesin bizi izlediğini hissedebiliyordum.

“Aisling, Kâhinler ya da Omen nefretini hak edecek her ne yaptıysa ellerine sağlık.” Sesim titriyordu. “Beni fena hâlde aşağıladın. Üzerine bir de Aisling pınarının suyunu çaldın. Ne bunun nedenini soracağım ne de lafını tekrar açacağım ama karşılığında senden bir şey istiyorum. O yüzden uslu bir asker ol ve Kâhinlerime. Eşlik. Et.”

Kral Castor, Maude ve diğer herkes donakalmış, –bazılarının lokması hâlâ havadaydı– Kâhin’le şövalyenin sunduğu gösteriyi nefessiz izliyordu. Sessizliği bozan tek şey sinir bozucu *tak, tak, tak* gürültüsüydü.

Kedi Gargoyle yanımda bitti. Taş pençesini omzuma koyup arkamdan Rory'ye sert bir bakış attı. Ağzını açıp dişlerini gösterdi.

Rory elini keskimden çekip gözlerini devirdi. "Kimseye zarar vermeyeceğim, ahmak taş yığını." Arkasına yaslanıp yeni cila-landığı her hâlimden belli olan botlarını masanın üzerine uzattı. "Kusura bakma, Kâhin. Gargoyle'la konuşuyordum. Üzerine alınma sakın."

Gargoyle beni kapıya götürdü ama eşiğe geldiğimde duraksadım. Müthiş bir utançla masaya son bir bakış attım. Bunu Kâhinler için yapacaktım. "*Lütfen.*"

Her şey çok hızlı oldu. Rory'nin kaşları çatıldı ve gözlerinden bir şey geçti. Alaycı bakışlarının ardında samimi *bir şey* belirdi. Belirdiği hızla da kayboldu.

Sabahımın geri kalanını doğu duvarında geçirdim. Bir şeyler parçalayarak.

"Aşağılık." *Çat.* Kesrimi granitin göbeğine indirdim. "Kepaze, barbar herif. Kabul etmeyecek."

Yarasayı andıran Gargoyle, ben duvarı kırarken harç kararak bana yardım edeceği yerde çiçek topluyordu. "Kime diyorsun, Bartholomew?"

Çat. "Dün akşam pınarda yakaladığın şövalyeler bir şey söyledi mi?"

Gargoyle ona çözülmesi imkânsız bir bilmece sormuşum gibi gözlerini kırıpıştırdı. "Benim için şövalyelerin hepsi aynı. Bunu söylemek kabalık sayılır mı?"

Çat. "Belki. *Çat.* *Çat.* "Bu ayıp bir şey olsa da" –taş ikiye yarıldı– "söz konusu şövalyenin hak ettiği bu."

Çan on iki kez çaldığında çekiçle keskiyi alet edevat kulübesine kaldırıp katedrale gittim. Yolda yemekhaneye ahırların önünden geçtim.

İkisi de bomboştu.

Kral ve şövalyeleri gitmişti.

Aisling avlusu Omen heykellerine dua etmek için gelmiş kadınlı erkekli ziyaretçilerle doluydu. Yürürken ceplerindeki sikke-leri şıkırdatarak Kehanet'ine baktıracak sınırlı sayıdaki kişilerden biri olmaya çalışıyorlardı. Başrahibe sadece en çok parası olanları seçecekti. Geri kalanlar tıpış tıpış evlerine dönecek, başka bir gün daha yüklü miktarlarla şanslarını tekrar deneyecekti.

Karanlık odada soyunup Kehanet cübbemi giyerken alnımdan hâlâ boncuk boncuk ter damlıyordu.

Sessizce bekledim. Beş'in rüyasını dinledim. Sıra bana geldiğinde mihrap Gargoylelerin götürdüğü, benden önceki Kâhinlerden kalmış su damlacıklarıyla doluydu.

Pınara girdim. Yaşlı bir tüccar suyun kenarına yaklaştı. Bana kanını ve adını sundu. Kafamı kaldırıp katedral penceresine baktım ve başrahibe beni yüzeyin altına itti. Boğuldum.

Ve rüyaya daldım.

Sikke. Mürekkep hokkası. Kürek. Çan. Dokuma taşı. İyi alamet, kötü alamet.

Uyandım, başrahibenin peçeli yüzü tepemdeydi. "Bir kez daha, kızım," diyerek bir kadının kanlı elini dudaklarıma dayadı. Bakırımsı tat ağzımı doldurdu ve tekrar suyun altına batırıldım.

Nihayet ıslak ve yorgun bedenimle kulübeye dönmek üzere yola koyulduğumda neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Ziyaretçiler katedralden gönderilmiş, yankılanan sesleri de beraberinde gitmişti. Tepenin rüzgârı her zamanki hüznü tınısını çalıyordu.

İki kez durup kustum.

Kulübenin kapısının yanında otların arasına oturmuş, sırtını çitlere yaslamış soluk bir figür duruyordu. "Günün güzel geçti mi?"

Kendimi yanına attım. Bunu başka kimseye itiraf etmezdim. Ama Bir, başrahibenin gözdesi olduğum, en iyi Kâhin olmaya çalıştığım için benimle hiç dalga geçmezdi. Utanç verici şeyleri... ona söylemek daha kolaydı. "Pınardan kurtulacağımız günün gelmesi için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım.

Bir elini benimkinin üzerine koydu. "Hâlâ sıvışmaya niyetli misin?"

"Hayır." Bakışlarımı ayaklarıma diktim. "Aptalca bir fikirdi işte."

"Bana bir hikâye anlat o zaman."

Konuşmak midemi bulandırıyor. Yine de istediğini yaptım. "Bellidine Uçurumları'na gidip hep birlikte İç Geçiren Deniz'i izleyeceğiz. Öyle yüksek sesle, öyle uzun uzun bağıracağız ki seslerimizin yankıları arkamızdan duyulacak. Pembe çim karanfilleriyle kaplı düzlüklere, yıldızların altına uzanıp şaraplar içeceğiz. Uykuya dalacağız ama bir daha asla rüya görmeyeceğiz."

Bir, sanki hayalimizi iliklerine kadar hissetmek istiyormuş gibi yavaş bir nefes aldı. "Çok güzeldi." Bana döndü. "Kral uğruna rüyaya yatmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Kısa çöp sürekli seni buluyor, ha, Altı?"

Elimin üzerindeki eli gevşediğinde başımı kaldırıp ona baktım. "Bir?"

Alnı kaşlarını çatmak üzereymiş gibi belli belirsiz kırışmıştı. Başını yana eğdi, peçenin ardındaki gözleri, kapının yanındaki çalıdaki bir şeye kenetlenmişti. "Ne o?"

İlk bakışta bir dal demetine benziyordu. Ama yanına yaklaştıkça demetin tesadüf olmayacak kadar özenle bir araya getirildiğini fark ettim. Isırgan otu gibi keskin dokulu altı dalın etrafı deri bir şeritle sarılıydı.

Aylakotu. Üzerinde de bir not duruyordu.

Gece söktüğünde hazır ol.

-R

*(Bu ot söktüğümün botlarıma aynı acıyı
yaşatmamak için. Hepsini içme.)*

Coulson Faire

Sikke,

Tek alamet, tek refah
-insanların tek tanrısı- sikkedir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vadideki Periler

Aylakotunun hepsini içtik.

Dört, arkasında bir duman bulutu bırakarak beyaz elbisesini savura savura içeride dans ediyordu. “Bunu nereden buldun, Altı?”

Dudaklarımın arasına bir dal sıkıştırıp mumla ucunu yak-tım. Ateş, duman, nefes çek. Bu kez öksürmedim. “Yakında ta-nışacaksınız,” diye mırıldandım önce İki’ye, ardından da Üç’e birer mum uzatarak. Bir de Beş’e bir tane verdi. Odamız saniyeler içinde duman altı oldu, gün batımının lavanta tonlarına boyandı. Enfes bir sisin içinde kaybolmuş gibiydik.

“Vay canına.” Bir mest olmuş gibiydi. “Mide bulantım uçtu gitti. Kendimi hâlsiz hissedecek miyim?”

Önceki gece Rodrick Myndacious’a olan sinirimden uyuya-madığımı anımsadım. “Hissetmemen gerek.”

Üç Beş’e sırttı ve Beş de ağzını açıp Üç’ün üflediği dumanı kendi içine çekti. İki kendini yatağına attı, uzuvları gevşekçe sallanırken tavanı izledi. “Aisling’den ayrıldığımızda günlerimiz böyle geçsin. Yatalım. Şu ottan tüttürelim. Yiyelim, içelim. Elle

tutulur hiçbir şey yapmayalım,” dedi. Böyle bir şey söyleyeceğine kırk yıl düşünsem inanmazdım.

Üç elindeki dalı bir kadehmiş gibi kaldırıp, “Elle tutulur hiçbir şey yapmayalım,” diye tekrarlardı.

Dört odanın ortasına geçti. “Paraya ihtiyacımız olduğunda çalışalım, sıkıldığımızda şövalyelerle ya da canımızın istediği herhangi biriyle düşüp kalkalım ama onlara hiçbir şey vermeyelim. Sadece birbirimizi sevelim.” Bakışları üzerimizde gezindiğinde gözlerini görebilmeyi diledim, kararlılıkla dolup taşıklarından emindim. “Çünkü dışarıda, peçelerimizi çıkardığımızda bile” –pencerenin ardında uzanan Traum’un inişli çıkışlı tepelerini işaret etti– “ölene dek Aisling’in kızları olacağız. Kâhinler, tanrının habercileri. Gerçek birer kadın gibi görülmeyeceğiz. Kim olduğumuzu öğrenmeyi umursamadan bizi isteyecekler.” Odanın içinde gezinmeye başladı. Her bir Kâhin’in dudağına küçük bir öpücük kondurdu. “Ama birbirimizin gözünde daima bundan çok daha fazlası olacağız.”

Sıra bana geldiğinde aylakotunu dudaklarımdan çektim ve çok geçmeden Dört’ünkini üzerlerinde hissettim. “Söz verin,” dedi.

Söz vermek haddime değildi. İçerideki her kadın gibi rüyaya yatsam da Omen’in alametlerini yorumlasam da bunların gerçekleşmesi üzerinde hiçbir etkim olmadığını biliyordum. Bizler için ilmek ilmek işlenen geleceği kimse bilemezdi. Buna rağmen tüm kalbimle, “Söz veriyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi Kâhinler dumanın arasından birbiri ardına. Kapı çaldı.

Dört aylakotundan son bir nefes çekip gelecek planlarını bir kenara bıraktı. Ardından çatlak aynanın başına geçerek yanaklarını çimdikleyip memelerini dikleştirdi. “Pekâlâ, aşüfteler. Pelerinlerimizi kuşansak mı?”

Pelerinlerimiz kış aylarına uygundu. Yünlü boyasız kumaş, bir Kehanet karşılığında Bellidine Uçurumları’ndan gelen bir

dokumacıdan alınmıştı. Yaz sonu için fazla kalın olsalar da başlıklarımızı taktığımızda gizlenmiş elbiselerimiz, gölgelerin arasında kalmış yüzlerimiz ve peçelerimizle kimse Kâhin olduğumuzu anlayamazdı.

Beş kıkırdadı. “Avludaki heykellere benzedik.”

“Unutmayın,” dedi Bir kapının önüne geldiğimizde. “Gözlerimizi açmak, isimlerimizi paylaşmak yok.”

Duman bulutunun içinden geçip merdiveni inerek geceye karıştık.

El ayak çekilmiş, kapılar kapanmıştı. Taş binalar karanlıktı. Gargoylelar da başrahibe de uyuyor olmalıydı. Hareket eden tek şey rüzgârın kıpırdattığı otlardı.

Kulübeye yaslanmış altı şövalyeden çıt çıkmıyordu.

İki yerinden sıçrayıp bir küfür savurdu. Geri kalanımız kulübenin kapısında donakaldık. Dört iste koşa koşa yanlarına gitti. “İlk içkimi hanginiz ısmarlayacak?”

Şövalyeler ona sıırttı.

“Tanrım, ona imreniyorum,” diye mırıldandı Bir. “Benim karşılarında dilim tutuluyor. Hepsi hevesli köpek yavruları gibi.”

“Hepsi değil.” Karanlığa rağmen şövalyelerin yüzlerini seçebiliyordum. Zırhlarını kuşanmış kadınlı erkekli grup hayranlıkla pelerinli silüetlerimizi inceliyordu.

Kulağında üç halka takılı, uzun boylu olan hariç hepsi bize gülümsedi.

Rory duvara yaslandığı yerden bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Yüzüm başlığımın gölgeleri arasında gizliyen beni diğerlerinden ayırt etmesi imkânsızdı fakat sıra bana geldiğinde duraksadı ve koyu renk gözleri sözsüz bir meydan okumayla kısıldı.

Aylakotumun kalanını dudaklarıma götürüp dumanını gece göğüne üfledim.

Rory orta parmağıyla burnunu kaşdı.

Maude yanımıza geldi. Diğer şövalyelerin yolundan çekilmesine bakılırsa üstleri olmalıydı. “Pekâlâ, Kâhinler,” dedi alçak

sesle. “Bu minik gezintimizin birkaç kuralı olacak. Her birinize bir şövalye atandı. Böylece ayrılacak olursak bile hiçbiriniz kaybolmayacak ya da korumasız kalmayacaksınız. Başlıklarınızı çıkarmayın, Coulson halkı açgözlülükleriyle bilinir. Kimliğinizi kimseye açık etmeyin.” Duraksadı. “Hatta hiç kimseye konuşmayın. İsteyeceğimiz son şey şövalyelerin başrahibenin kurallarını çiğnediğine dair söylentilerin yayılması.”

Şövalyelerine döndü. “Kendinizi rezil etmeyin. İçkiyi fazla kaçırmayın. Kumar oynamayın, kavga çıkarmayın. Sözüm sana, Troy. Birbirimizden ayrılırsak kral ateşinin yakınlarında toplanın. Gözlerinizi Kâhinlerin üzerinden ayırmayın ve şafak sökmeden onları katedrale getirin.”

Rory’nin aksine Maude beni ayırt etmekte zorlandı. “Kabul mü?” diye sordu. “Anlaştık mı?”

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Ödeştik.”

“Şahane,” diye mırıldandı Rory arkasından.

Maude iç geçirerek eliyle yürümeye başlanamamızı işaret etti. “Eğlenmeye çalış.”

Sessizce yürüsek de heyecanımız kulaklarımızda uğulduyordu. Maude’un peşinden batı duvarına doğru ilerledik. Soğuk, güzel ve kınayıcı gözleriyle gecenin arasında kayboluşumuzu izleyen Aisling Katedrali’ne sadece bir kez dönüp baktım.

Aisling’in yükseldiği tepeden Coulson Faire’in düzlüklerine uzanan yer seviyesinin altındaki, çukurlu, tünelden hâllice yollara göçük deniyordu. Kenarda köşede büyüyen yemyeşil otlar ve çalıların üst yapraklarının arasından ay ışığının ufacık bir parçası sızıyordu. Altlarında yürümek yaşam dolu bir tünelde, içi oyuk bir tomrukta yürümek gibiydi.

Batı duvarında Kâhinlerin tepeden kaçmak için sık sık kullandığı gizli bir nokta vardı. Göçüğe inmek için fazla çaba harcamaya gerek kalmıyordu.

Şövalyelerin kendi başlarına bunu bulmasına şaşırdığımı inkâr edemezdim. Duvara önden tırmanıp atlayan Kâhinleri yakaladılar. Sona ben kaldım ve taşların üstüne çıkıp kendimi öteki tarafa bıraktım.

Kimsenin beni yakalamasına ihtiyacım yoktu. Ne var ki ayaklarım tam da zemini bulacağı sırada eldivenli bir çift el kalçamı tutup bana destek oldu.

“İyi misin?” diye sordu ses.

Ayaklarım yere basar basmaz arkamı döndüm. Beni tutan şövalyenin saçları kısa ve sarıydı, yüzünde inci gibi dişlerinin hepsini sayabileceğim kadar büyük bir gülümseme vardı. “İyiyim,” diye onu başımdan savmaya çalıştım.

“Adım Hamelin Fischer, Kâhin. Senin için de uygunsa bu gece sana ben eşlik edeceğim.”

Myndacious dışında herkes kabulümdü. “Uygun,” dedim ve yürümeye devam ettik.

Aradan on dakika geçmeden ağaçların arasında sesler duyuldu.

İrkildim. Minik sesler hep bir ağızdan kahkahalar atıyordu. Giderek şiddetlenerek kayın ağaçlarının, eğrelti otlarının, sarmaşıkların ve ısırganların arasında yankılandılar. Bir’e döndüm. “Ne bu?”

Ağaçların tepesinde bir şey kıpırdandı. Başımı kaldırdığımda pelerininin başlığı düştü.

Üzerimizde yaratıklar vardı. Minik, hızlı hareket eden yaratıklar. Parlak, yanardöner tüylerle kaplı vücutlarıyla sinekkuşlarını andırıyorlardı ancak gagaları yoktu. Birer çizgiden ibaret burun delikleri, ince mor dudakları ve meraklı gözleri vardı. Eklemleri kol ve bacakları dulavrat otu çiçekleri kadar mordu. Ağızlarını açtıklarında sıra sıra dizili soluk renkli, sivri dişlerini fark ettim.

Yaprakların ve dalların üzerine oturmuş, bizi seyrediyorlardı.

“Periler,” diye fısıldadı Bir, o da başını kaldırmıştı.

İçlerinden birkaçı güvenli tünelerini bırakıp aşağı atladı ve süzülerek yere inip tıslayarak önümüzdeki şövalyelere saldırdı. Üzerlerine birbiri ardına darbeler indirirlerken zırhlara çarpan vücutlarının seslerini duydum.

Bir kılıç çekildi. Tek hamlede kabzası havada süzülen perilerden birine çarpıp yaratığın bir sinek gibi yere yapışmasına neden oldu. Peri yolun kenarına çakıldı, vücudu birkaç kez kasılıp hareketsiz kaldı.

Bir şaşkınlık nidası koyverdim. “Bunu neden yaptın? Minicik bir şeydi!”

“Perilere her şey mübah,” dedi dibimdeki sesin sahibi.

Hamelin tamamen aklımdan çıkmıştı. Başka bir şövalyeyle birlikte Bir’le arkamızdan geliyordu. Başını ağaçlardaki perilere doğru kaldırmış, kılıcının kabzasını kavramıştı. “Bu diyarın yaratıklarına güven olmaz. En miniklerine bile merhamet göstermeyeceksin. Büyük ya da küçük, etkileyici ya da çirkin, bütün periler vahşidir ve kimseye kulak asmazlar.”

“Hiç de bile,” diye karşı çıktı Bir. “Gargoylelar da peridir. Eski başrahibeler tarafından evcilleştirilmiş *kadim* perilerdir. Gayet de söz dinlerler.” Tekrar ağaçların tepelerine baktı. “Bu ufaklıklar zararsız görünüyor. Barbarlığın lüzumu yok.”

Şövalyelerin onunla aynı fikirde olmadığı gün gibi ortadaydı. “Saygısızlık etmek istemem, Kâhin ama Ahenkli Orman’a hiç ayak basmadın,” dedi arkamdaki adam. “Coşkun Tepeler’e de öyle.” Ağaçların tepelerine bir bakış attı. “Seni kahvaltı niyetine mideye indirmek isteyen yaratıkları iyi gösterecek bir şey bulmaya çalışma.”

Yere çakılmış perinin yanından geçtik, minik bedeni uyuyormuş gibi hareketsizdi. Ona dokunmak gibi tuhaf bir arzuyla doldum. “Yine de onu öldürmemeliydi. Pek tatlı bir şeymiş. Can-sız vaziyette yatarken bile.”

“Senin kadar tatlı değil, Kâhin,” dedi Hamelin.

Bir genzinden alaycı bir ses çıkarıp omzunun üzerinden şövalyeye bakış attı. "Dün gece seni öpmemiş miydin?"

Öteki şövalye güldü. "O bendim." Hamelin gibi onun da ağzı kulaklarındaydı. "Adım Dedrick Lange, Seachtliyim. Hatırladın mı?"

"Ah... Tabii. Affedersin." Bir elini umursamazca salladı. "Hepiniz gözüme aynı görünüyorsunuz."

Şövalyeler sanki Bir çok komik bir şey söylemiş gibi birbirlerine baktığında, birbirinden ayırt edilemeyen şeylerin kendileri değil, biz olduğumuzu düşündüklerini anladım.

Başrahibe adını, yüzünü, kıyafetlerini, seni sen yapan her şeyi elinden alıyor... Dikkatli ol, Altı. Birinin karşına geçip seni bu lanet tepede çok eğlenmekle, gününü gün etmekle suçlaması işten bile sayılmaz.

Başımı iki yana sallasam da Rory'nin sesi sonu gelmeyen kulak tırmalayıcı bir melodi gibi zihnimde çınlamaya devam etti.

Omen'i ve kehanetlerini, herkese tepeden bakmayı biliyorsun ama mezralarda olup bitenlerden haberin var mı?

...Rüyalara yatıp kehanetlerde bulunmaya yaşamak mı diyorsun, Kâhin?

"Evli misin?" diye sordum ansızın.

Hamelin güldüğünde birkaç meraklı göz üzerimize çevrildi. "Değil—"

"Harika." Bir'e döndüm. "Biraz da ben otların arasında yurulanacağım. Beni bekleme."

Kaşları peçesinin üzerine fırladı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Hamelin'in elini tuttum. Şövalye sırtarak uslu uslu peşimden geldi. Birlikte yoldan çıkıp yeşilliklerin arasına daldık ve vadideki perilerden biriymişiz gibi ağaçların arasında kaybolduk.

Yanlarından uzaklaşmamızı izleyen Kâhinler ıslık çaldı, birkaç şövalye bizi alkışladı.

Rory'nin buna alet olduğunu hiç sanmıyordum.

Bir eğreli otunun üzerinden atladım, yol çoktan gözden kaybolmuştu. Sırtım geniş bir kayın ağacının gövdesine yaslandı. Hamelin miğferini otların arasına atarken ben de pelerinimi çıkardım.

Onu dudağından öptüğümde serseme döndü. Bir an için öylece kalakaldı. Çok geçmeden kendini topladı. Bana karşılık verip boynuma ilerledi, ağzı tenime yabancıydı. “Ciddiydim,” dedi dudaklarını boğazıma bastırarak. “Çok tatlısın. Dünkü Kehanet sırasında—” Elbisemin üzerinden memelerimi avuçladı. “Efsanelerden fırlamış gibi görünüyordun. Neredeyse ürkütücüydün. Gözlerimi senden alamadım. Kimse alamadı.”

Sözleri hoştu fakat tıpkı dokunuşu gibi üzerimde hiçbir tesiri yoktu. “Zırhını çıkarmana yardım edeyim mi?”

Başını iki yana salladı. “Yardımini istemek şövalyeliğe sığmaz.”

“Sorun etmem.”

Uzanıp bacağımyı kavradı ve kalçasına dolayıp beni ağaca daha sert bastırdı. “Neden evli olup olmadığımı sordun?”

“Evli bir adamla yatmak istemem.”

“Kâhinlerin evlenmesine izin veriliyor mu?”

Veriliyor muydu? “On yılımız dolduğunda evlenebiliriz sanırım. Gerçi buna pek kafa yormad—”

Hamelin bir öpücükle sözümü kesti. Dillerimiz birbirine değdi. Dili sıcaktı, tıpkı gece havası gibi. “Aisling’in kızıyla evlenecek adamın,” diye mırıldandı ağzıma doğru, “namı amma yürür.”

“Belki de konuşmasak daha iyi olur.”

Hamelin güldü, nefes nefese kalmıştı. Elini bacağımyın yukarısına kaydırdı. “Affedersin. Biraz gerginim.” Dişi alt dudağıma sürtündü. “Evdeki kimse bir Kâhin’i becerdiğime inanmayacak.”

Hissettiğim azıcık arzu da uçup gitti. Sırtıma batan ağaç kabukları, birden rahatsız edici hâle geldi. Tenimde gezinen eldiveni ne kadar soğuktu, bacaklarımyın arasındaki zırhı ne kadar sertti.

Ağacın gövdesinden o kadar hızlı doğruldum ki Hamelin düşmemek için bir yere tutunmak zorunda kaldı. “Ne ol—” Burun delikleri genişlemişti, göz bebekleri loş ışıktan kocaman olmuştu. “İyi misin?”

“Biraz eğlenmeye ihtiyacım olduğunu sanmıştım.” Kırışık elbisemi düzelterip pelerinimi aldım. “Ama böyle şeylerin benlik olmadığını görüyorum. Dahası...” Sesim buz gibiydi. “Vadide becerdiğin biri olmaktansa neredeyse ürkütücü bir Kâhin olarak kalmayı yeğlerim.”

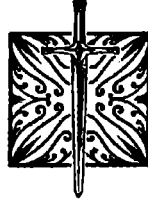
Hamelin gülümsemeye çalıştı. “İkisi de olabilirsin.”

“Bunu istemediğimi bile bile kendi zevkine bakabilir misin?”

Sözlerim onu susturdu, erdemi arzusuna galip geldi. O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki neredeyse ondan özür dileyecektim. Ama sonra, “Hiç değilse gözlerini görebilir miyim? Ya da adını öğrenebilir miyim? Bana birlikte olduğumuzu kanıtlayacak bir şey verir misin?” diye sordu.

Onu vadinin ortasında nefes nefese bırakıp yola koştum, Coulson Faire’in uzaklarda parıldayan rengârenk ışıkları beni çağırıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Tüm Gücünle Vur

Coulson Faire göz kamaştırıcıydı. Geniş düzlük tüccarların açtığı bir dünya çadırla doluydu. Arazinin öbür ucunda başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kadar büyük bir kale yükseliyordu. Luricht Kalesi. Kral'ın evi.

Yolda Hamelin'in önüne geçmiştim ve şimdi rengârenk flamaların altında yürüyordum. Üzerlerinde mezranın öğretisi yazılıydı: *Tek alamet, tek refah –insanların tek tanrısı– sikkedir.* Hemen altındaysa fazlasıyla aşına olduğum bir sikke çizimi yer alıyordu. Bir yüzü pürüzsüz, öteki yüzüyse girintili çıkıntılıydı.

Daha önce ayak basmadığım bir yerde tek başıma dolaşmanın riskleri kafamdan uçup gitti, Faire'in renkleri, gürültüsü ve neşesi aklımı başımdan aldı. Burasıyla kıyaslandığında Aisling Katedrali birden gözüme bir mezarlık kadar donuk görünür olmuştu.

Uzakta, etrafında dansçıların döndüğü ateşler yanıyordu. Kemanların ve davulların sesini duyabilsem de önünden geçtiğim her çadırdan yükselen tezgâhlara çarpan, avuçlara bırakılan, ceplerde şangırdayan sikkelerin sesi enstrümanları gölgede bırakıyordu.

Kafamı çevirdiğim her yerde sikke vardı.

Başrahibenin anlattıkları doğruysa –Omen gerçekten de fiziksel bir forma bürünüp mezralarını ziyaret ediyorsa– Kurnaz Harami’nin ağzı kendi topraklarında kulaklarına varıyor olmalıydı. Kral’ın kalesi dibinde olsa da bu toprakların hükümdarı sikkeydi.

“At bakalım. Ah! Pürüzsüz taraf geldi. İyiye alamet. Daha fazla ipek sipariş et.”

“Hayır, bu istikrarsızlık demek. Kötüye alamet. Fiyatı düşür yoksa başka bir tüccara giderim.”

“Hayır, beş kuruş ödemem. Sikke bir garip düştü. Riski göze alamam.”

Mezrada gezerken bile Aisling Katedrali’nden kurtulamıyordum. Her an bir para yığınının üzerine düşecekmişim gibi geliyordu.

Birkaç pelerinli Kâhin ve onlara eşlik eden şövalyeler görüş alanıma girdi. Adımlarımı hızlandırıp peşlerine takıldım ama bir tezgâhın önünden geçerken aniden duraksadım.

Başındaki tüccar kireç taşından özenle oyulmuş heykeller satıyordu.

“Bunları ellerinle mi oyuyorsun?” diye sordum hayranlıkla.

Parmak eklemleri şişmiş, seyrek saçlı ihtiyar adam sorumu cevaplarken yüzüme bakmadı. “Neden başkalarının mallarını satayım ki?”

“Öylesine sormuştum.” Tezgâha yaklaştım. Önümde bir çocuk heykeli duruyordu, o kadar detaylıydı ki dişlerinin arasındaki minik boşlukları bile seçebiliyordum. “Olağanüstü bir işçilik. Taşlarla uğraşmak zor mu?”

Tüccarın genzinden alaycı bir ses koptu. “Bir şey alacak mısın almayacak mısın?”

“Param yok.”

“O hâlde, meraklı kız, bas git de tezgâhımın önünü kapa–”

Nihayet başını kaldırdı. Heykelleri incelemek için tezgâha eğdiğim yüzümü gördü. Hemen fenerine sarılıp havaya kaldırdı. “Aisling’in suları aşkına,” diye mırıldandı. “Sen bir Kâhin’sin.”

Bileğimi kavradı ve başını bir o yana bir yana çevirerek peçemin altını görmeye çalıştı. “Öyle demek istemedim. Zor zamanlardan geçiyorum. İşler kesat.” Dudaklarını yaladı. “Ama bir Kâhin tezgâhıma gelip işimi övse, Omen’in beni kolladığını söylese... Bu büyük lütuf olurdu.” Sesini alçalttı. “Hiç değilse gözlerine bakmama izin ver. Herkes Omen’in size böyle ulaştığını söylüyor. Pınarın suyundan gözlerinize—”

“Herkes ağzına geleni söylüyor.” Nabzım hızlandı. “Bırak beni.”

Bırakmadı. Hatta öteki eliyle peçeme uzandı. “Lütfen, Kâhin, sadece bir işarete ihtiyacım va—”

Birden bileğimi bırakıp sertçe yere yuvarlandı.

Arkamda bir varlık hissettim, zırlı bir kol gördüm. Arkamı döndüğümde omzum bir göğüslüğe çarptı.

Akılalmaz derecede koyu renkli bir çift göz yüzümde gezindi. *Tanrılar aşkına.*

Rory kılıcına davranmamıştı. Öfkeli bile görünmüyordu. Nedense bu onu daha da korkutucu hâle getiriyordu. Bakışları birkaç dakika daha üzerimde oyalandıktan sonra düşen tüccara döndü, tezgâhın etrafından dolaşıp tepesine dikildi. “Ne dersin, Maude?” diye seslendi. “Ellerini mi keseyim yoksa kellesini mi uçurayım?”

Maude arkamızdaydı. Elllerinde birer bira tutan Üç ve Beş de yanındaydı. Yüzlerini göremesem de bardaklarını başlıklarının altına götürüp gülüşmelerinden bu kargaşayı ve utancımı pek eğlenceli bulduklarını anlayabiliyordum.

Maude omuzlarını silkti. “Neden ikisini de yapmıyoruz?”

“Lütfen,” diye inledi tüccar. Ellerini kavuşturup parmaklarını birbirine kenetlediğinde eklemleri daha da şişti. “İşim. Kâhin bana yardımcı olmayı teklif—”

“İkimiz de sana hiçbir şey teklif etmediğini biliyoruz.” Rory, Maude’a kaşlarını kaldırdı. Ardından yüzü ifadesizleşti ve dağacına çıkmış bir celladın ciddiyetiyle bana döndü. “Ya sen, Kâhin? Sen ne diyorsun? Elleri mi, kellesi mi yoksa ikisi de mi?”

“Hiç biri, barbar herif! Bir yanlış anlaşılma oldu.” Sesim ince ve tiz çıkmıştı. “Şiddete gerek yok.”

“Elbette var. Kutsal Kâhin’e el sürdü.” Rory kemerinden bir hançer çıkarıp ucunu ağlamaya başlamış tüccara doğrulttu. “Son sözlerini alalım.”

Ağzım açık kaldı. Tam kendimi ihtiyar adamın önüne atmak üzereydim ki Rory’nin dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını fark ettim. Ciddi değildi, gülümsüyordu.

“Sen...” Gözlerime inanamıyordum. “*Benimle dalga mı geçiyorsun?*”

Rory usulca güldü. “Herhâlde, ahmak. Onu deşeceğimi mi sandın? Hem de herkesin gözü önünde? Sahiden de ne şövalyeler ne Traum hakkında bir şey biliyorsun. Hatta düşündüm de” – dişlerini alt dudağına sürttü– “hiçbir şey bildiğin yok, değil mi, Kâhin?”

Üç ve Beş’in biraları boğazlarına kaçtı.

“Kes şamatayı, Rory,” diye azarladı Maude.

Birden biraz şiddet gözüme son derece çekici göründü. “Sen hiçbir şeyle mukayese edilemez bir alçaksın, Rodrick Myndacious. Pisliğin önde gidenisin.”

Rory hançerini buram buram küstahlık kokan gösterişli bir hareketle döndürüp kemerine geri taktı. “Affedersin. Sadece işleri *eğlenceli* hâle getirmeye çalışıyordum.” Botunun ucuyla korkudan titreyen tüccarı dürttü. “Onu gördüğünü birine anlatırsan sonraki ziyaretim pek hoş olmaz.”

Tüccarın dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Rory tezgâhın arkasından çıkarken heykellerden birini devirdi.

Hışımın Üç’le Beş’in yanına yürüdüm. Niyetim onları da alıp gitmekti ama Maude çoktan yanından geçen bir satıcının eline

bir sikke tutuşturmuş, tepsisinden bira almıştı. Yanına geldiğimde bardağı bana verdi. “Boş ver onu. Bir şeyler iç.”

Bira çok sıcak, biraz da ekşiydi ama alkolün etkisi yeterince kuvvetliydi. Koca bir yudum almamla midem, dişlerim ve dudaklarım karıncalanmaya başladı. Bu his Hamelin’in öpücüğünden çok daha iyiydi.

“Etrafta tek başına dolaşmamalısın,” dedi Maude tüm sakinliğiyle. “Sana düşen şövalye nerede?”

“Bilmem.” Elimin tersiyle ağzımı silip yarıladığımı bardağa bir bakış attım. Ardından bir yudum daha aldım.

“Adı neydi?” diye üsteledi.

“Eyvah.” Beş, Üç’e dirsek attı. “Biri fena kırbaçlanacak.”

“Hamelin’leydi,” dedi kendi birasını yudumlayan Rory düz bir sesle. “Yolda yanımızdan ayrılmışlardı.”

“Yokluğumu fark ettin demek.” Bardağıma doğru alaycı bir nefes verdim. “Ne hoş.”

“Nasıl etmem?” diye karşılık verdi. “Niyetini daha açık edemezdin.”

Hamelin yanlış bir zamanda gelen hapşırık gibi aniden köşeyi döndü. Diğer Kâhinler ve şövalyeler de arkasındaydı.

Beni gören Bir, “Buradasın demek,” diye seslendi. Hamelin’e bir bakış atıp kıkırdadı. “Otlarda yuvarlanmanız ne çabuk bitmiş.”

Hamelin’in suratı kıpkırmızı kesildi ve sıra sıra dizilmiş çadırların arkasında gözden kayboldu.

Rory birasını kafasına dikip bardağını otların arasına attı ve şövalyenin peşinden gitmek üzere arkasını döndü.

“Hey, hey.” Maude onu kolundan yakaladı. “Beni bekle.” O da içkisini bitirdikten sonra birlikte Hamelin’i aramak üzere yanımızdan ayrıldılar. Ne var ki Rory eğilip kulağıma son bir şey fısıldamayı ihmal etmedi.

“Umarım aceleden sana *saygılı* olmayı ihmal etmemiştir.”

Uzaklaşmalarını izlerken pelerinimin başlığının altında dumanlar saçıyordum.

Her şeyden bihaber Bir koluma girdi. “Canım dans etmek istiyor.”

Şövalyelerin önderliğinde mezranın ortasında yanan, etrafında müzik çalan ateşlerden birine doğru ilerledik.

“Biliyor musun?” dedim Bir’e. “Bence Kral ve şövalyeleri sandığım kadar dürüst değil.”

“Muhtemelen. Kimse sandığı kadar dürüst değildir. Biz bile. Başrahibe bile.” Elini çadırların girişlerine asılmış canlı renkli flamalarda gezdirdi. “Takma kafana. Şövalyeler kayan yıldızlar gibidir, Altı. Geçip giderler. Ama sen ve ben, Kâhinler olarak aramızdaki kardeşlik ay gibidir. Sonsuza dek oradadır.”

Rory’ye duyduğum nefret, Hamelin yüzünden duyduğum utanç duruldu. *Rodrick Myndacious’ın iddia ettiği gibi beni farklı kılan hiçbir yanımda yoksa*, diye geçirdim içimden benim gibi pelerinlerin ardına saklanmış, çıplak ayaklı Kâhinlere bakarak, *diğerlerinin arasında kayboluyor olmam ne büyük mutluluk*.

Ateşin yanı daha fazla şövalye kaynıyordu. Bir o kadar da dansçı vardı. Etraftaki müzisyenlerden yükselen hızlı tempolu melodi havada yankılanıyordu. “Eee,” dedi Bir, kolumu sıkarak. “Ne duruyoruz?”

Tereddüde düştüm, dans etmeyi pek bilmezdim. Aptal durumuna düşeceğimden veya daha kötüsü, bir Kâhin gibi görüneceğimden korkuyordum. Fakat hiçbir halı çıplak ayakla basılan otların yerini tutamazdı ve hareketli şarkı beni çağırıyordu. Böylece çekingenliği bir kenara bırakıp diğerlerinin beni ateşe sürüklemesine izin verdim ve dans etmeye başladım.

Etrafımızda birkaç şövalye ve etrafa gülücükler saçan yabancılar da vardı ama hiçbiri Kâhinlerin yerini tutamazdı. Eller. Etekler. Çıplak ayaklar. *Güm, güm, güm* diye atan kalbim şarkının ritmine uyum sağlamıştı bile. Gürül gürül yanan ateşin tehlikeli derecede yakınında etrafımda döndükçe içimi tuhaf bir heyecan

sarıyordu. Kafamda bir sürü soru belirdi. Omen neden benimle böyle konuşmuyordu? Neden bir melodi tutturmuyor, etraflarında dönmüyor ya da nabız gibi atan bir davulla alametlerini göstermiyordu? Neden böyle gevşemiş ve kendimden geçmişken, ruhum sevinçten kanatlanıp uçarken değil, ben pınarda acı ve korku içindeyken görünüyorlardı?

Şarkılar birbiri ardına çalmaya devam etti, dansçılar gittikçe azaldı. En sonunda ateşin yanında kendi özel eğlencemizi düzenliyoruz gibi sadece biz Kâhinler, şövalyeler ve çalgıcılar kaldı. Biralar su olup aktı. Kâhinlerle el ele tutuştuk. Hep birlikte etrafımızda döndüğümüz sırada Bir, “Bu bütün hayallerimizden daha iyi,” dedi bana.

Ellerini öyle sıkı tuttum ki bir an ayrılmayacaklarından korktum.

Saatın ne kadar geç olduğunu, ayın gökyüzünde ne kadar ilerlediğini kemancılar ve davulcular mola verdiğinde fark ettim.

Şövalyelerin sayısı artmış, biz kendimizi dansa kaptırmışken yanımıza gelmişlerdi. Etrafa gelişigüzel konulmuş dengesiz ahşap masalarda oturmuş, gruplar hâlinde içip gülüşüyorlardı. Maude’la Hamelin de aralarında idi. Genç adamın çenesinde onu öperken orada olmadığından adım gibi emin olduğum yepyeni bir morluk vardı.

Rory de oturmuş birkaç şövalyeyle sohbet ediyordu. Yüzünde şimdiye dek hiç görmediğim, alaycılıktan yoksun bir gülümseme vardı.

Kalbim tekledi.

Çalgıcıların molası bitti. Nedeni içtiğimiz biralar mıydı, dans mıydı yoksa üzerimize çöken rehavet miydi bilmiyordum ama Kâhinler pelerinlerini bir bir çıkarmaya başladı. Kendiminkini üzerimden attığımda ağır bir yükten kurtulmuşum gibi hissettim. Yepyeni biri olmuştum sanki. Rüzgâr bol beyaz elbiselerimizi uçuşturduğunda kulağıma birkaç şövalyeden hayranlık dolu sesler geldi.

Bir çift el benimkileri tuttu. Yeni bir dans partneri. Yanakları al al, gözleri kobalt mavisiydi, gülümsemesi yamuk bir çizgiden ibaretti.

“Benimle dans eder misin, Kâhin?” dedi Kral Castor.

Etrafımızdan ıslık ve öpücük sesleri yükseldi.

Kral Castor, *Benji*, şaşaalı zırhına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti, belime koyduğu eline bakılırsa ne yaptığını biliyordu. Ya beni çok sıkı tutmamak için çaba gösteriyor ya da bunu yapmak istemiyordu.

“Küçük kaçamağın hoşuna gitti mi?” diye sordu. Beni etrafımda döndürdüğünde elbisem uçuştı.

İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok. “Bunu ilk kez yapıyorum.”

“Öyle mi? Ne güzel.” Beni döndürmeyi bıraktığında yüz yüze dans etmeye başladık. “Arkadaşım Rory’nin tepeni attırdığını biliyorum. Onu bir geceliğine size eşlik etmeye zorlamak sonuna kadar hakkındı. Sana borçluydu... Daha doğrusu ben borçluydum.” Güldü, sözcükleri yuvarlıyordu. Belli ki birkaç kadeh içmişti. “Dün gece bizi enselediğinde aldığımızı fark ettiğin pınar suyunu dillendirmedeğin için sana teşekkür etmek istiyorum.” Beni tekrar döndürdü. “Nedenlerimi açıklamak isterdim ama korkarım bu gözlerinle görmeden inanmayacağın türde bir şey.” Kıkırdadı. “Aynı Omen gibi.”

Son bir kez daha döndürüldüm. “Sırrımızı saklamanın karşılığını ben de ödemek istiyorum,” dedi. “Nankörün teki olduğumu düşünmeni istemem.”

“Hakkınızda ne düşündüğümünden çok aldığınız beş kötü alamet için endişelenmelisiniz, Kral Castor.”

Yüksek sesli, çocuksu bir kahkaha patlattı.

Kaşlarım çatıldı.

“Ah, sana gülmüyorum... Altı mıydı?” Sırıttı. “Bağlılığına hayranım. İnsanın gözünü fena korkutuyorsun. Arkadaşlarımdan böyle olmasını severim.”

Tam ona arkadaşım olmadığını söylemek üzereydim ki şarkı sona erdi ve Kral ellerimi bıraktı. “Karşılığını ödemek istiyorum,” diye tekrarladı. “Hakkımdaki düşüncelerin için değilse bile Rory’nin kabalığı için.” Manidar bir tavırla bana göz kırptı. “Bir oyuna var mısın?”

Şövalyelerinin yanına döndü ve bir bardak bira kapıp sadece gerçek sarhoşların çıkarabileceği yüksek bir sesle konuşmaya başladı. “Beni dinleyin, nankörler. Kâhinleri Aisling’e götürmeden önce eski zamanların en saygın şövalyelerinin bile geri çevirmediği geleneksel bir oyun oynayacağız.” Tüm dramatikliğiyle boğazını temizledi. “Rodrick Myndacious. Öne çık lütfen.”

Rory şövalyelerin ıslık ve alayları eşliğinde öne çıktı. Gülüyordu. Çıkan ses gür, pürüzlü ve derindi. Bu hâliyle mide bulandıracak kadar yakışıktıydı.

Görünüşe göre alaycılığı sadece bana mahsustu.

Kral Castor’ın ifadesi muzip bir hâl aldı. “Küçük bir *meydan okumaya* var mısın, dostum?”

Rory’nin omuzlarının dili vardı sanki. En ufak bir hareketi bile yepyeni bir hikâye anlatıyordu: kızgınlık, muziplik, bıkkınlık. Bu sırada keyiften dört köşe olmuş şövalyeler teneke bardaklarını masaya vurmaya başladı. “*Alametifarikasına meydan oku,*” diye bağırdılar. “*Alametifarikasına meydan oku!*”

Kâhinler yanıma toplandı. “Neyin nesi bu böyle?” diye sordu Beş şaşkınlıkla.

“Hiç duymadınız mı?” Maude yanımızda belirdi, dans etmekten alnında boncuk boncuk ter birikmişti. “Bu, Traum’un öğretisidir. Her mezra sakininin bir alametifarikası vardır. İster dövüş ister zekâ ister bir zanaat olsun, birinin alametifarikasma meydan okumak düellodan farksızdır. Bir beceri, daha da önemlisi onur sınavıdır. Sadece korkaklar böylesi bir meydan okumayı geri çevirir.”

Maude kırk yıllık arkadaşmışız gibi kolunu omzuma attı. “Şövalyeliğin alametifarikası sevgi, inanç ya da dövüştür. Rory bu

meydan okumalardan birini kabul etmek zorunda. Şayet etmezse şövalyeler onu çırılçıplak soyup etrafta kovalayacak.”

“Öyle mi?” Karşımdaki maskaralığa farklı bir gözle bakmaya başladım. “Peki ya meydan okumayı kabul ederse?”

“Kaybederse Benji’nin istediğini yapmak zorunda kalacak. Kazanırsa” –Kral’a gülümseyerek başını iki yana salladı– “Benji çırılçıplak soyunup koşacak.”

Üç sırttı. “Kulağa herkesi soymak için uydurulmuş güzel bir kılıf gibi geliyor.”

“Şövalyeliği onurlandır.” Dört, ellerini ağzına götürüp bağırdı. “Alametifarikasına meydan oku!”

Rory kollarını göğsünde kavuşturup duyamadığım bir şey söyledi. Şövalyelerden bir alkış tufanı yükseldi.

“Ha! Meydan okuma kabul edildi.” Kral Castor ona birkaç adım yaklaştı. “Pekâlâ, Rodrick Myndacious. Sana dövüşte meydan okuyorum. Üç saldırıya dayanamayıp yeri boylayacağını iddia ediyorum. Olur da ayakta kalmayı başarırsan yenilgiyi memnuniyetle kabul edecek ve soyunup aya doğru uluyacağım. Ama olur da sendelersen veya yere düşersen” –Kral’ın mavi gözleri kalabalığın üzerinde gezinip benimkileri buldu– “Aisling’e dönüp Kehanet’ine baktıracaksın.”

Maude yanımda sırttı. “Çok eğleneceğiz.”

“Kabul etmeyecek,” dedim sertçe. “Aisling’e, Omen’e, Kâhinlere duyduğu nefreti gizlemeye zahmet bile etmiyor.” *Bana duyduğu nefreti.*

“Bilemiyorum,” dedi Maude. “Seni şaşırtabilir.”

“Eee?” Kral Castor içkisinden kocaman bir yudum aldı. “Soyunacak mısın yoksa, Myndacious?”

“Beni üç saldırıyla yere mi sereceksin?” Rory, Kral’a yaklaştı. Eline bir tane patlatıp bira bardağının yere yuvarlanmasına neden oldu. “Öyle olsun, ahmak herif. Kabul ediyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını araladı. “Ama rakibimi ben seçeceğim.”

Şövalyelerden yükselen tezahüratlar ortalığı inletti.

Kral Castor ellerini çırpıp avuçlarını birbirine sürttü. “Kafam güzel olsa da sana pekâlâ yeri öptürebilirim.”

“Sen değil.” Rory yanan ateşe döndü. Bakışları bizi, yan yana dizilmiş Kâhinleri bulunca gözleri kısıldı. “Onlar.”

Tüm bakışlar bize döndü. Onunla tanıştığımda bana neden “tantana” dediğini o an anlayıverdim. Şövalyeler bize tıpkı dün Kral için rüyaya yattığımda baktıkları gibi bakıyordu. Hayranlıkla. Hayretle.

İyi bir gösteri izlemeyi umuyorlardı.

“Şahane,” dedi Kral Castor. “İddiamızı biraz daha heyecanlı kılmak için...” Yakınındaki bir şövalyenin kuşağını çıkarıp Rory’nin arkasına geçti. “Ellerini bağlayacağız.”

Maude bir kahkaha patlatarak Kral’ın yanına doğru yürümeye başladı. “Çekicinin ve keskinin yanında olmaması ne yazık,” dedi. “Ha taştan bir duvar ha Rory.”

Dört bu meydan okumaya dünden razıymış gibi hemen kolları sıvadı. “Toplanın, aşüfteler.”

Bir daire oluşturup öne eğilerek kafa kafaya verdik. “Pekâlâ,” dedi Bir. “Onu hangimiz yere serecek?”

“Onun için rüyaya yatmak uğruna mı? Of.” Üç başını iki yana salladı. “Değmez.”

Onunla aynı fikirde değildim. Hem de hiç değildim. “Bence onu bir güzel pataklayalım.”

“Katılıyorum. Altı’ya çok kötü davrandı. Üzerinde tepinelim.” Beş, duyduklarına inanamıyormuş gibi elini göğsüne koydu. “Ben yokum. Ellerimin ne kadar güzel olduğunu hepiniz biliyorsunuz.”

“Sana kötü mü davrandı, Altı?” Bir parmak eklemlerini kürtürdetti. “Ben şansımı deneyeceğim. Zaten dansın hararetini hâlâ üzerimden atamadım.”

“Onu *tanımıyoruz* bile,” diye sızlandı İki. “Onu yere sermek hiç doğru olmaz.”

“Hey,” dedi Dört, “yumuşamak yok. Anlaşmamızı unuttun mu? Şövalyeler sadece eğlence içindir. Onlara hiçbir şey vermez. Doğru şeyi yapmak kimin umurunda? Aylakotunun kutsal dumanı arasında yemin ettik!”

Üzerinde tepinmeyi planladığımız şövalyenin bıraktığı aylakotunun dumanı arasında, diye geçirdim içimden.

“İyi,” diye mırıldandı İki. “Seni tutan yok.”

Üç kıkırdadı. “Daha önce herhangi bir konu hakkında kısa çöpü çekmeden bu kadar hızlı hemfikir olmuş muyduk? Bir, Dört, Altı. Var mısınız?”

Birbirimize bakıp başlarımızı evet anlamında salladık. “Haklayalım onu.”

Çemberimizi dağıttık. Bir, Dört ve ben öne çıktığımızda şövalyelerden bağırışlar yükseldi. Bardaklar yine masalara vurulmaya başladı. Ritmik *bam, bam, bam* sesi çalgıcıların davulu gibi bize cesaret veriyordu.

Rory bizi tepeden tırnağa süzüp şeytani bir gülümsemeyle Kral Castor’a döndü. “Kim başlıyor?”

Kral parmağını kaldırdı. “En uzun olan.”

Bir omuzlarını esnetti.

“Yarası var,” diye fısıldadım kulağına. “Sol kaburgalarında.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Güven bana,” diye mırıldandım. “Sol kaburgalarına vur. *Tüm gücünle.*”

Ateşin yanından uzaklaşıp çimlere ilerledi.

Şövalyeler onu bardaklarını daha da hışımla masaya vurarak karşıladı. Rory sırtını dikleştirdi, siyah gözleri kısıldı. “Bir yerini incitme, Kâh—”

Bir, ayağını doğruca Rory’nin zırhının sol tarafına savurdu.

Şövalyelerin ve bardaklarının gürültüsü yüzünden Rory’nin haykırıp haykırmadığını duymak imkânsızdı. Yüzü buruştu, gözlerini sımsıkı kapattı, çenesindeki kaslar gerildi.

Ama ayakları yere sapasağlam basmaya devam etti.

“Ne sağlam bir darbe ama!” diye bağırdı Kral gürültüyü bastırarak. “Bunun gibi iki tanesine daha dayanabilecek misin, Rory?”

Keskin bir nefes alıp burnundan sertçe verdi. “Sinek ısırığı gibiydi.”

Bir omuzlarını silkip yanıma döndü. “Nedense ona vurmak çok iyi geldi.”

Kral Castor hafifçe titreyen parmağını tekrar havaya kaldırdı. “Güzel olan.”

Rory’nin bakışları bana kaydı. Fakat Kral’ın parmağı ve şövalyelerin dikkati Dört’ün üzerindeydi.

Kâhin sıırttı. “O zaman yeni bir taktik deneyelim.” Dört, Rory’nin karşısına geçip yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Ardından dudaklarına yapıştı.

Aldığım nefes boğazımda kaldı.

Şövalyeler daha önce gürültücüye şimdi göğü inletiyorlardı. Dört öpücüğü derinleştirip vücudunu Rory’ninkine bastırdı. Adam o kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığını merak ettim.

Bir adım bile gerilemedi.

Dört’ün geri çekilmesi bir ömür sürdü. “Ah,” dedi parmaklarını dudaklarında gezdirerek. “Bu genelde işe yarardı. Çok pişman olacaksın.” Manidar bir gülümsemeyle arkasını döndü. “Sıra onda.”

Rory başını kaldırdı. Bakışları peçeme kenetlendi. Üzerimdeki dikkati biradan, aylakotundan farksızdı. Tenim uğulduyordu sanki.

Bam, bam, bam. Bardaklar masaları dövmeye devam ediyordu. Dört’ün yanıma dönmesiyle Kral Castor’ın havaya kalan parmağı bu kez beni işaret etti. “Kâhin’im,” diye geveledi. “Senin sıran.”

Kızlar beni öne itti. Çimlere ayak bastığımda şövalyeler sevinçle bağırdı.

Rory beni izliyordu. Dört'ün öpücüğü sağ olsun alt dudağı hâlâ ıslaktı. "Gergin gibisin, Altı Numara."

Sessiz kalıp karşısına dikildim. Elleri arkasına bağlıyken omuzları daha bir geniş görünüyordu. Fakat tıpkı dün geceki gibi cüssesini, boyunu benimsemiyordu. Hafif kambur duruyordu, tembel ve umursamazdı. Öte yandan kıstığı gözleri bana kenetlenmişti.

"İlk gelene nereye tekme atması gerektiğini söylemen akıllı-caydı." Dilini şaklattı. "Kâhinlere duyduğum hayranlık her geçen saniye artıyor."

"Patlat bir tane!" diye bağırdı Kral Castor bir köşeden. Lafını bitirmesiyle Maude'in onun kafasına vurması bir oldu.

Rory öne eğildi. "Ne bekliyorsun?" diye mırıldandı. "Kamburularıma vursana. Zayıf noktama çak bir tane. Bütün gücünü kullan."

"Kazanmana izin verirsem," dedim, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı, "Kehanet için Aisling'e gelmeyeceksin. Seni bir daha asla görmeyeceğim. Bu bile başlı başına bir zaferdir."

"Kazanmama... izin... verirsen." Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "*Gerçekten* gerginsin. Hayırdır, Kâhin? Yoksa sen de mi beni öpeceksin?"

"Seni sırtüstü yatırmayı tercih ederim."

"Tutamayacağın sözler ver—"

Öne atıldım.

Gerçekten de taştan bir duvar gibiydi. Beni küçük düşüren, küçük gören, benimle alay eden bir duvar. Ama elimde çekicim ve keskim olmasa bile...

Taş bir duvarı nasıl dize getireceğimi biliyordum.

Dizlerimi kırıp kollarımı Rory'nin beline doladım. Bacaklarım titrerken gözlerimi yumdum. Göt herif çok *ağırdı*.

Kaslarım sızladığında dişlerimi sıkıp onu yukarı ittim. Rodrick Myndacious'ın ayaklarını yerden kestim. Öne doğru bir adım attım.

Onu da kendimi de sertçe çimlere çarptım.

Kâhinler ve şövalyelerden yükselen sesler gece göğünü yarıp geçti. Tezahüratlar, alkışlar ve masalara vurulan bardakların sesi gök gürültüsünden farksızdı. Rory'nin tepesindeydim. Ellerim kalçasının iki yanında, çimin üzerindeydi. Kolları hâlâ arkasında bağlı olduğundan tüm acizliğiyle altımda yatıyordu.

“Gördün mü?” İkimiz de nefes nefeseydik. “Nasıl eğlenilir biliyorum.”

Alaycı bakışlarının arasındaki çatlak yine oradaydı, öncekinden daha belirgindi. Olanlara –herkesin önünde alt edildiğine– inanamıyormuşçasına fal taşı gibi açılmış mürekkep karası gözleri benimkileri buldu. Peçemin ardını görmeye çalıştı.

Ama hiçbir şey bulamadı.

“Tam bir baş belasısın.” İnledi ve bakışlarını ağızma kaydırды. “Beni öpmek daha kolay olmaz mıydı?”

“Kendimi bu zevkten mahrum mu bırakacaktım?”

Gülümsediğinde ikimiz de şaşkına döndük.

Bir ve Dört beni üzerinden kaldırdı. Şövalyeler etrafıma üşüştü, müzik ve alkış sesleri kulaklarımı doldurdu. Rory'ye son bir bakış attığımda kendimi Aisling Katedrali gibi hissettim. Soğuk, güzel ve kınayıcı. “Pınarda görüşürüz.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Güve

Şafak gökyüzünü pembeye boyarken Kehanet cübbemle çakıl taşlarının üzerinde yürüyordum. Diğer kâhinler hâlâ yataklarındaydı. Coulson Faire'den iki saat evvel dönmüştük. Ayaklarımız dans etmekten kirlenmişti ve sızlıyordu ama ben uyuyamamıştım.

Görevim beni bekliyordu.

Dün gecenin neşesi kaybolup gitmişti. Artık kulaklarımda çalan tek şarkı ayak seslerimdi.

“Beni ne diye erkenden uyandırdığını hâlâ anlamıyorum, Bartholomew,” dedi yanımdaki yarasayı andıran Gargoyle. “Uykumu almayı ne denli önemserim biliyorsun. Uykusuzluktan ters bir laf edersem hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum.”

Gargoyle'un yanına usulca sızmış, elimi omzuna koyup onu sarsarak uyandırmıştım. Gözlerini açmasıyla öyle bir bağırmıştı ki panjurlar sarsılmış, diğer Gargoylelar ben onu kapıdan dışarı sürükleyene kadar homurdanıp kıpırdanmıştı.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedim. “Kehanet için.”

Aisling'in kapıları, karanlık koca ağzı kapalıydı. Onları ittiğimde çıkardıkları gıcırtı Gargoyle'un çığlığından çok daha uzun ve şiddetliydi.

Karanlık narteksin yün halılarını aşır Rory'yi beklemeye koyulduk.

“Rahibe nerede?” diye sordu Gargoyle. “Kehanetler sırasında hep başınızda durmaz mı?”

Cübbemin içindeki ellerimi ovuşturdum. “Bu pek alışılmış Kehanetlerden sayılmaz. Başrahibenin haberi olsun istemiyorum.”

Gargoyle'un bana nutuk çekmesini bekledim. Burnunu kıvrıp gitmesine bile şaşırmazdım. Fakat taştan yaratık bir *hıh* sesi çıkarıp ceviz ağacından yapılmış sandalyelerden birine yerleşti. “Öyle olsun. Ara sıra, Bartholomew, onun tam bir acuze olduğunu düşünüyorum.”

“Gargoyle!”

“Kalbimden geçeni söylüyorum sadece. Kim beni suçlayabilir ki?”

“Başrahibe mesela.” İtirafına neredeyse gülümseyecek olmam keyfini yerine getirmiş gibiydi.

Bir o yana bir bu yana volta atmamı izledi. “Sana bir hikâye anlatayım mı?”

Duraksadım. “Ne?”

“Kehanet'ten önce kendinizi nahoş ya da gergin hissettiğinizde birbirinize katedrali terk ettikten sonra yapacaklarınızı anlatıyorsunuz.”

“Gargoyleların bunu bildiğinden haberim yoktu.”

“Gözümünden hiçbir şey kaçmaz, Bartholomew. Ben tanıdığım en dikkatli yaratığım.”

“Bana Aisling'in dışındaki hayatın hikâyelerini anlatman boşa nefes tüketmek olmaz mı?”

“Neden olsun?”

“Bu duvarların dışında hiç yaşamadın. Asla da yaşamayacaksın.”

Bu, kafasına yeni dank ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Sen de öyle.”

“Ben yakında *gidiyorum*, Gargoyle. Hepimiz gidiyoruz. Görev süremiz sona erecek ve başrahibe rüyaya yatmaları için yeni kimsesiz çocuklar getirecek. Bunu biliyorsun.”

“Haklısın.” Ah... üzölmüş müydü o? Alt dudağı ve kanatlarının uçları titriyordu. Yumruklarını sıkıp gözlerine bastırdı. Her on yılda bir eski Kâhinler gidip yerlerine yenileri geldiğinde böyle mi oluyordu? Zavallı şey. Her değişimde ağlama krizine mi giriyordu?

“Üzülecek bir şey yok.” Yanındaki sandalyeye oturdum. “Bana bir hikâye anlat hadi.”

İnatçı şey sessiz kaldı. “Hikâye anlatmanın fitratında biraz yalan söylemek vardır, değil mi ama? Zaten bir tanecik biliyorum.” Sesi alçaldı. “Trajik başlayan, kasvet dolu ve bitmek bilmeyen bir hikâye.”

Gargoyle’un hıçkırıklarının durmasıyla aramıza hüzünlü bir sessizlik çöktü. Dışarıda gökyüzü aydınlandı, kuşlar yeni günü müjdelemeye başladı. “Myndacious’a şafakta burada olmasını söylemişim,” diye tısladım başparmağımın tırnağının dibine dolmuş pisliği temizlerken. “Cezasını aradan çıkarıp bir an önce buradan gitmek ister sanmışım.”

“Ne cezası?”

“Onu yere serdim ve şimdi Kehanet’ine baktırmak zorunda.”

“Kulağı pek adil bir anlaşılmaymış gibi gelmiyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Ona *anlaşma* derler, Gargoyle.”

Onu düzeltmemi duymazdan geldi. “Ağır mıydı?”

“Bir at kadar. Ahmak herif.”

“Hiç at kaldırdığını görmedim, Bartholomew.”

“Kaldırmadım. Ama bir dünya taş kaldırdım. *Seni* batı duvarının oradaki sincap yuvasından kurtarmışım, değil mi?” Gargoyle haşeratlerden yakınırken ayağı topraktaki bir deliğe saplanmıştı ve ağlamaya başlamıştı. Onu çıkarmak için inleyip sızlanarak canımı dişime takmışım ama nihayet ayağını kurtarmayı başardığımda Gargoyle buna pek gücenmiş gibi davranmıştı.

“Hiç öyle bir şey hatırlamıyorum.” Sandalyesinden kalktı. “Madem geç kalacak gidip işime bakacağım. Gerçi sana göz kulak olmak da artık bu işlerden biri hâline geldi ya.”

Arkasını dönüp nefi aştı ve halının ucunda duraksadı. Ağzını açtığı anda pürüzlü sesi bir çocuğunki kadar inceydi. “Günün birinde o hikâyeyi anlatacağım, Bartholomew. Keşke senin hayallerinden birinde yaşıyor olsaydık. Keşke her şey hem senin hem de benim için farklı olsaydı.”

Her zamanki gibi kafamı allak bullak ederek salondan çıktı.

Gün ışığı açık katedral kapılarından içeri süzülüyordu. Çıplak ayaklarıma baktım ve kucağımdaki ellerimi sıkarak ipek kumaşı kırış kırış ettim. Daha fazla kös kös oturamayacağıma karar verdiğimde kalkıp önce ayaklarımı, ardından da ellerimi silkeleyerek içimdeki kıpır kıpır beklenti hissini köpüklü sudan arındırılmak için sıkılan bir bez gibi üzerimden atmaya çalıştım.

“Gergin gibisin, Kâhin,” dedi arkamdan bir ses. “Botlarım için endişelenmeli miyim?”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkamı dönmedim. “Sözünü tutup gelmene çok şaşırdım.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığıma çok sevindim.”

“Senin için de uygunsa konuşmayalım, Myndacious. Yorgunum.”

Yoğun bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. “Ben olsam ben de yorulurdum,” dedi. “Bu yerin sorumluluğunu sırtlanmak zorunda kalsaydım yani.”

Arkamı döndüm. Zırhını kuşanmış, uslu bir asker gibi ellerini arkasında kavuşturmuş, bacaklarını genişçe açmış vaziyette duruyordu. Sürmesi sanki gözlerini ovuşturmuş gibi dağılmıştı ama bakışları keskindi. Kaşlarının arasındaki derin, mutsuz çizgilere bakılırsa o da benim gibi burada olmaya pek hevesli değildi.

“Madem onlara inanmıyorsun,” dedim, “neden Omen’i onurlandırmakla yükümlü şövalyelerden biri oldun?”

“Omen’e senin kadar inanıyorum.” Çenesindeki kaslar gerildi. “Ama onlara tapmıyorum.”

Gargoyle mihraptan bize seslendi. “O acuze –affedersiniz– *başrahibe* gelmeden rüyaya yatmak istiyorsan hemen işe koyulsan iyi edersin.”

Koridoru aştım. Başrahibenin mihraptaki yerini almış olan Gargoyle kasım kasım kasılmaktan helak olacaktı. Elimi tutup beni pınara götürdü.

Su soğuktu, mide bulandırıcı tatlı kokusu boğucuydu. Rory Gargoyle’un karşısına geçti. Az önceki örnek asker hâlini bırakmış, yine kambur durmaya başlamıştı. Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Başrahibenin katı ses tonunu takınmak için elimden geleni yaparak, “Bu Kâhin’in rüyasından ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordum.

Rory’nin genzinden alaycı bir ses çıktı. “Öğrenilecek hiçbir şey yok.”

Göt herif. “Sen bilirsin. Sadece–” Midem kasıldı. “Kahretsin. Hançeri unuttum.”

Gargoyle *cık cık*ladı. “Başlı başına bir kötü alamet.”

Rory’nin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “Sorun mu var?”

“Kanına ihtiyacım var, ahmak herif.”

“Bunu safi gösteri olsun diye yapmıyor musunuz?”

“Benim için bir anlamı varsa gösteri değildir.”

Rory duraksadı. Elini yavaşça ağzına götürüp başparmağını ısırdı.

Teninin üzerinde kırmızı damlacıklar belirdi. Gözlerini önce kanlı başparmağına, ardından da ağzıma çevirdi. “Bu kadar yeter mi?”

“Yeter.” Gargoyle umursamaz bir tavırla elini salladı. “Devam et.”

Rory dikilmeye, beklemeye devam etti. Nedeni kafama dank ettiğinde pınarın suyu birden o kadar da soğuk gelmemeye başladı.

İzin. İznimi bekliyordu.

Başımın kanlı başparmağını işaret ettim. “Yaklaş.”

Rory’nin kaşları çatıldı. Uzattığı elini –sıcak, pürüzlü tenini– tutup ağzıma götürdüm. “Kanınla Omen’e hangi adı sunuyorsun?” diye fısıldadım.

“Adım Rodrick Myndacious.” Şaşırtıcı bir naziklikle parmağını dudaklarıma bastırdı. Verdiği nefesin sesi içeride yankılandı. “Seninki ne?”

Parmağındaki girinti ve çıkıntılar alt dudağıma sürtündü. Ağzım tuz ve bakır tadıyla doldu ama kanın miktarı o kadar azdı ki yutmakta zorlanmadım. Dilime değen teni orada öylece bekleyen cevabı itekledi. *Sybil*, deyiverecektim neredeyse. Bu sözcük derin, karanlık bir kuyunun dibindeki eski mi eski bir taş gibiydi. *Bir zamanlar adım Sybil Delling’di.*

Kendimi tuttum elbette. Suya uzandım. Tepemdeki vitray pencerelere baktım. “Hazırım, Gargoyle.”

Gargoyle gülümsedi. Öylece durmaya devam etti. “Neye hazırsın, canım?”

“Beni boğmana.”

Gülümsemesi soldu. “Bunu yapmak yalnızca başrahibeye mahsustur.”

“Neden buradasın o hâlde?”

“Hayır. Yapamam. Belki şu oğlan–”

Rory’nin sesi katedrali sertçe savrulmuş bir kırbaç gibi inletti. “Hayır.”

“Gargoyle,” diye çıkıştım. “Kâhinlerin boğulmasını binlerce kez izledin. Bir kez olsun söz dinle.”

Huzursuzca kıpırdansa da söylediğimi yaptı. Taştan ellerini ağır ağır göğsüme koydu. Başrahibe olsa doğru sözleri söyleyebilirdi. *Omen’in mucizelerinin şahidi ol. Alametlerinin öğrencisi, kudretlerinin gelip geçici tanığı ol.*

Fakat bunun yerine kederli bir sesle, “Keşke her şey farklı olsaydı,” dedi.

Beni pınara batırdı. Suyun ardına baktım, Rory’nin yüzü dalgalı bir bulanıklıktan ibaretti. Dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı ve koyu renkli gözleri tuhaf biçimde endişeyi andıran bir şeyle doluydu.

Boğuldum. Çırpındım. Önce ıstırap beni sonra ben ıstırapı yuttum, ta ki geriye...

Rüyadan başka bir şey kalmayana dek.

Çıplaktım. Aisling’e benzeyen ama Aisling olmayan o soluk, ürkütücü mekândaydım. Ellerime, ayaklarıma, çıplak memelerime ve karnıma bakıp her zamanki gibi tüm bu acının içime nasıl sığdığını merak ettim.

Bekledim.

Biraz daha bekledim.

“Ben geldim,” diye seslendim.

Sesimin tiz, çocuksu yankısından başka bir karşılık alamadım.

Şansımı tekrar denedim. “Rodrick Myndacious’un Kehanet’i için buradayım.”

Yine hiçbir cevap gelmedi.

Teredditle öne doğru bir adım attım. Hava ve ayaklarımdan altındaki taş tenim kadar sıcaktı. Geniş ve soluk renkli bir rahmi keşfe çıkmıştım sanki.

Temkinli adımlarla ilerlemeye devam ettim. Nereye gittiğimi ben de bilmiyordum. Bir yanımda hâlâ düşmediğimin, Omen taş nesneler aracılığıyla kendilerini göstermediği için endişelenmem gerektiğinin farkındaydı. Fakat üzerime tuhaf bir sakinlik çökmüştü ve bulanık beyaz ışığın içinde tembel tembel yürümeye devam ettim.

Yukarıdan bir yerlerden sesler geliyordu. Gargoyle, Rory’ye bir şeyler söylüyordu ama sözcükler anlaşılamayacak kadar boğuktu. “Seni duyamıyorum,” dediğimde sesimin ahenksiz cın-

laması kulaklarımı doldurdu. *Seni duyamıyorum*, diye alay etti benimle. *Seni duyamıyorum*.

Görüş alanımın kenarında bir gölge kıpırdandı. Başımı çevirdim.

Fakat karşımda hiçbir şey bulamadım.

Yürümeye devam ettim, ayaklarımın altındaki taş zemin giderek daha da soğudu. Daha da grileşti. İlerideki ışık pek parlak sayılmazdı. Ben ilerledikçe etraf karardı, ışık azala azala beni en sonunda karanlıkta bıraktı.

Hava soğumuştı. Nefesim yüzümün önünde buhar bulutları oluşturacak kadar serinlemişti. Tam Omen'e tekrar seslenecektim ki göz ucuyla bir parıltı gördüm. Kafamı çevirdim.

Ve donakaldım.

Narin kanatlarını çırparak karanlığın arasından sıyrıldı. Hiçbir ses, en ufak bir fısıltı bile çıkarmadan daireler çizerek üzerime geldi.

Soluk renkli, narin bir güve.

Yanıma ulaştığında tepemde süzüldü. Ardından çıt çıkarmadan burnuma konup peçeme tırmandı.

Gözlerimi kapattım. Ürperdim.

Güvenin bacakları kumaşa takıldı, her hareketiyle peçemi çekiştirdi. Minicikti, kas gücünden yoksundu. Fakat sabırlıydı. Gözlerimin üzerinde bir o yana bir bu yana ilerleyerek kumaşı çekiştirdi. Ta ki...

Peçemin yüzümden düştüğünü hissettim. Gözlerimi açtığımda dünyaya artık ince örtünün değil, güvenin ince, damarlı kanatlarının ardından bakıyordum.

Etrafımdaki karanlık kıpırdandı. Güve kanatlarının ardındaki dünya o kadar renkliydi ki nefesim kesildi. Beş mezranın üzerinde süzülen bir kuşmuşum gibi Traum'un hiç ayak basmadığım kısımlarını gördüm. İnişli çıkışlı Coşkun Tepeler'i, Seacht'in kalabalık sokaklarını, Ahenkli Orman'ın huş ağaçlarını, Bellidine'in pembe çiçeklerle bezeli uçurumlarını. Traum göz

kamaştırıcı görünüyordu, güzelliği sonsuzmuş gibi. Asla solup gitmeyecekmiş gibi. Sonra...

Aisling.

Tepenin duvarları ardında yükselen yalnız ve kasvetli katedralin vitray gözleri üzerimdeydi. Ancak avludaki beş heykel taştan değildi.

Hepsi birer insandı, ellerinde farklı bir taş nesne tutuyorlardı.

Sikke.

Mürekkep hokkası.

Kürek.

Çan.

Dokuma taşı.

Diğerleri gibi başlıklı altıncı figür katedralin girişinde duruyordu. Elleri boştu ve kollarını beni içeri davet ediyormuş gibi iki yanına açmıştı. Taş nesnesi *katedralin kendisiymiş* gibi.

Güve kanatlarını çırttığında görüşüm bulanıklaştı. Rengârenk dünya kayboldu. Aisling'in içinde duruyordum. Nef, banklar ve pencereler önümde uzanıyordu.

Karanlık, kokuşmuş pınar da öyle.

Güve kanatlarını tekrar çırttığında suda yüzler görmeye başladım.

Peçeli başrahibeyi ve Gargoyleleri gördüm. Eski krallar olduğundan şüphelendiğim zırlı ve taçlı adamlar gördüm. Kehanet için tepede sıraya girmiş Traum halkını gördüm.

Kâhinleri gördüm. Gözleri ince tülle örtülü genç kızları. Ardından güve kanatlarını bir kez daha çırttı ve Kâhinlerin yüzleri, kolları, bacakları ve gövdeleri çarpıklaştı. Uzuvarı kırılıp korkunç, mide bulandırıcı açılarla büküldü. Hepsi ıstırap dolu çılgınlık attı ama sesleri rüzgâr gibiydi: uzun, kederli ve merhametsiz.

Elimi ağzıma götürdüm. "Dur lütfen."

Sonra kızlar ve bahar manzarası kayboldu. Karanlıkta yine yalnız kaldım. Gözlerimin üzerindeki güve kanatlarını çırttığında rüzgârı yanaklarımı okşadı.

Ardından hiç tatmadığım bir acı beni paramparça etti. Boğulmaya benziyordu ama daha beteri idi. Kaçınılmazdı. Her yerdeydi. İliklerime işliyordu.

“Kılıç ve zırh,” dedi bir ses, “taşa çentik atamaz.”

Derin bir nefes alarak doğruldum.

Banklardan birinde yatıyordum, tepemdeki gül pencereden gelen ışığa bakılırsa hâlâ sabahın erken saatleriydi. Rory gitmişti. Başımda sadece Gargoyle duruyordu. “Hayli ilginç, Bartholomew,” dedi dalgın dalgın. “Bir hayli ilginç.”

“Ne oldu? Bir şey—” Elimi peçeme götürdüm, kumaş ıslanmış olsa da yerli yerindeydi. “Ne duydun?”

“Hiçbir şey.”

“Rüyamda *hiçbir* şey söylemedim mi?”

Gözlerini kırptırdı. “Artık Omen’in gözdesi değilsindir belki.”

“Myndacious nerede?”

“Kral ve şövalyeleri gelip onu götürdü. Nasıl rahatlardım bilemezsin.” Ürperdi. “Şövalyeleri ve erdeme duydukları dayanılmaz *düşkünlüğü* feci hâlde mide bulandırıcı bul—

Sözlerinin gerisini duymadım. Mide bulantıma aldırmadan katedralden çıktım. Ayaklarım halıları, çakıl taşlarını, ardından da otları dövdü. Elma bahçesini aşip duvara ulaştım.

Tepesine dizilmiş kâhinler mavi gökyüzünün altındaki beyaz flamaları andırıyorlardı. Yaklaştığımı hissedip arkalarını döndüler ve Bir’le Dört yanlarına çıkmama yardım etti.

Neden yatakta olmadıklarını sormadım. Alayın gidişini izlemek için toplandıklarını biliyordum.

Kral’ın şövalyeleri tepenin yarısını inmişti. Bakışlarımı parıldayan zırhların üzerinde gezdirdim.

Oradaydı. Birliğin ön kısımlarında Kral Castor’la Maude’un arasında atını sürüyordu. Koyu renk saçlar. Geniş omuzlar.

Rory.

Arkasını dönüp çatık kaşlarının altından Aisling Kadetrali'ne bir bakış attı. Gözleri duvara, üzerinde duran Kâhinlere takıldı. Beni fark ettiğinde duraksadı, kaşları daha da çatıldı. Onu geri çağırabilirdim. Altıncı Omen'in –Güve'nin– neden rüyama girdiğini, ona dair ne bildiğini sorabilirdim. Fakat Rory çoktan önüne dönmüş, atını yolun kıvrılarak göçüğün etrafındaki bitkilerin arasında kaybolduğu noktaya sürmeye başlamıştı.

“Bize ne hoş iki gün yaşattılar,” dedi Dört. Siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

“Uykusuz gecelere neredeyse değdi,” diye mırıldandı Üç esneyerek. “Neredeyse.”

“Şövalyen ne oldu?” Bir elini omzuma attı. “Rüyası ilginç miydi?”

Güve. Avludaki heykellerin cana gelmesi. Kıvrılıp bükülen, acı acı çığlıklar atan Kâhinler. “Ben–” Rüya nefesimi kesti. “Bilmiyorum. İşaretleri okuyamadım.”

Bir'in kaşları havaya kalktı. Gülüp geçiştirmeye çalıştım. “Safi zaman kaybıydı.”

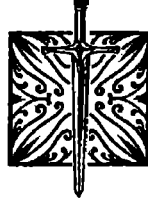
Haklı çıkmayı diledim. Gördüğüm güvenin hiçbir anlamı olmadığını, hayatımın her Kehanet'ten sonra olduğu gibi tekrar normale döneceğini umdum. Çekicimle keskimini alıp duvarlarla ilgilenecek, görev süremiz dolana kadar rüyaya yatmaya devam edecektim. Zamanı geldiğinde Aisling'e veda edecek, Rodrick Myndacious'ı, saygısızlığını, aylakotunu ve alaycı tavırlarını unuttacağım. Her şey kötü bir hikâyeden ibaret olacaktı.

Korkunç bir rüyadan.

Ne var ki hayat normale dönmedi. Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Kulübe daha bir soğuk, daha bir sessizdi. İçi içine sığmayan, azimli Dört...

Kayıptı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kayıp

Yarasayı andıran Gargoyle gözlerini bir gowan çiçeğine dikerek eğildi. Çiçeği koparıp Aisling Katedrali'nin heybetli silüetine doğru kaldırdı. "Hangisi daha karmaşık?" diye mırıldandı. "İnsanların tanrılara ulaşma çabaları mı yoksa tanrıların insanlara ulaşma çabaları mı?"

Çekicimi bir granit parçasına indirdim. *Çat.* "Her ikisine de ulaşan kadınların yanında onların lafı mı olur?"

Çat. Çamaşır ipinde bir o yana bir yana sallanan Kehanet cübelerini göz ucuyla görebiliyordum. Aisling'i çevreleyen duvarları ufalanmış taşlar arıyormuş gibi yaparak baştan uca gezmiş, yol boyu zemini tarayarak otlarda Dört'ten herhangi bir işaret aramıştım. Rüzgârın uğultusu eşliğinde çalıları ve örümcek ağlarını aşır tepedeki her taş binayı –penceresiz kulübeyi bile– kontrol etmiştim.

Hiçbir şey bulamayınca başladığım yere, çamaşır ipinin yanına geri dönmüştüm.

"Öylece çekip gitmez," dedim yüzüncü kez. "Hiç değilse bir şey söylerdi."

"Belki de söylemiştir," dedi Gargoyle. "*Bir şey* oldukça kapsamlı bir sözcük sonuçta."

Gözlerimi bu kadar sık devirmeye devam edersem günün birinde kör kalacaktım. Gargoyle sabahtan beri ensemdeydi. Başrahibe, Dört'ün kayboluşundan sonra hepimizin başına birer Gargoyle dikerek kendince bir güvenlik önlemi almıştı. Kedi Gargoyle'u Kâhin'ini araması için dışarı bile göndermişti. Fakat bunlar dışında üzerinde tuhaf bir sakinlik vardı. Kehanetler her zamanki gibi devam ediyordu.

Bense bu durumdan hiç memnun değildim.

Çekicimi tekrar indirip taşı parçaladım. "Dört'ün nereye gittiğini bilsen bana söyler miydin?"

"Nereden bileceğim ki? Bilsem de niçin söyleyeyim?" Gargoyle yüzünü buruşturdu. Taştan ağzını açıp gowan çiçeğini mideye indirdi. "Ne konuşuyorduk?"

Çekicim başparmağıma sürtündü. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Sözlerim ya da gowan çiçeğinin tadı günün geri kalanında onu daha da çekilmez hâle getirdi. Günlük işlerimi hallettim, Aisling'de rüyaya yattım ve Gargoyle'un taş gözlerinin esaretinden anca gün batımda, beni kulübeye bıraktığında kurtulabildim.

Merdiveni koşar adımlarla tırmandım ve yatak odamızda toplanmış Kâhinlerle karşılaştım.

Kavga ediyorlardı.

"Pis aşüfte. Kesin şövalyelerin peşine takıldı," dedi ellerini beline koymuş İki. "Hiç değilse vaktimizin dolmasını bekleseydi de yatacağı rüyalar bize kalmasaydı. Gerçi Dört'ten bahsediyoruz, değil mi?"

"Bize haber vermeden gitmezdi," diye bağırdı Beş. "Yapmazdı."

"Onu başrahibeye ispiyonlayacağımızı düşündüyse yapardı," diye karşılık verdi Bir, çenesiyle İki'yi işaret ederek.

İki dudaklarını birbirine bastırdı. "Haksızlık ediyorsun. Dört, kardeşimiz gibiydi."

"*Hâlâ* öyle," dedi Üç. Sesinin hafifçe titremesine şaşırdım. "Hem başrahibeye söylesek ne olurdu ki? Bizi umursamadığı gün

gibi ortada. Arama ekibi niyetine peşinden bir tanecik Gargoyle gönderdi. Gidip onu kendimiz aramalıyız. Fazla uzaklaşmış olamaz.”

İki ya da Beş’in itirazını bekledim fakat Kâhinler sessiz kaldı. Aramızda dillendirilmemiş bir kararlılık vardı.

“Yarın gece,” dedim. “Yarın geceye kadar bulunmazsa kaçacağız. Göçüğü ve Coulson Faire’i arar, sabah olmadan döneriz.”

“Luricht Kalesi’ne gidip yardım bile isteyebiliriz,” dedi Üç.

“Anlaştık o hâlde.” Bir’in öne uzattığı ellerini tutup Dört olmadan küçücük gelen bir daire oluşturduk. “Yarın. Hava karardığında işe koyuluyoruz.”

Coulson Faire’e ya da Lurich Kalesine gitmedik. Aisling’e gelen tüccarlar, lordlar ve sıradan halk için gün boyu rüyaya yatmamızın ardından yorgun düşsek de kararlılığımızdan ödün vermeden yemekhanede karnımızı doyurduk. Güneş batarken yatmaya gidiyormuşuz gibi yaptık. Kulübemize karanlık çöktüğünde usulca kapımıza yaklaştık.

Kilitli olduğunu fark ettik.

Ertesi sabah hava daha da soğuktu. Yatağımda oturur vaziyete geçip içeriyi taradım. Boğazıma yükselen çığlığı bastırdım.

İki kayıptı.

Rüyadaydım.

Çiftçinin biri geleceğini öğrenmek için başrahibeye yirmi dört gümüş sikke ödemişti. Yüzünü doğru düzgün görmemiştim bile. Cübbemi giyip pınara adım atmış, kanını tadıp boğularak rüyaya dalmıştım. Sikkenin, mürekkep hokkasının, suyun, çanın ve dokuma taşının mesajını yorumlamıştım.

Ne var ki tüm bu süreç boyunca Dört, İki ve Güve’yi, çığlıklar atan Kâhinleri gördüğüm korkunç rüyamdan başka bir şey düşünememiştim.

Birkaç saat sonra başrahibenin kapısını tıklattım. Cevap gelmedi.

Tepeyi turlayıp onu aradım. Ayaklarım beni Aisling Katedrali'ne geri getirene dek etrafı yokladım.

Başrahibe karanlığın arasındaki soluk renkli bir leke gibi mihrapta duruyordu. Dört ayak üzerine çökmüş, pınarın üzerine eğilmişti. İçeriye fazlasıyla aşına olduğum o koku sarmıştı. Tatlı, mide bulandırıcı çürüme kokusu.

Suyun şıptırısını duydum. "Başrahibe?"

Sesimi duymasıyla duraksadı, ardından yavaşça ayağa kalkıp bana döndü.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sizinle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Senden rahatsız olmam, Altı." Mihraptan nefe indi ve kollarını iki yana açarak bana yaklaştı. Beni katedralden çıkardı. "Gel."

Sessizce kulübesine yürüdük. Küçük oturma odası gül kokuyordu. İçeride şöminenin yakınındaki iki ahşap sandalye ve açık pencerenin pervazında yanan tütsüden başka bir şey yoktu.

Burada sadece bir kez bulunmuştum. O zamanlar henüz küçük bir kızdım ve başrahibe evladına hediyesini veren bir anenin şefkatiyle elime bir çekiçe keski tutuşturmuştu. "Bunları en iyi Kâhin'ime veririm," demişti yanağımı okşayarak. "Bakalım onlarla ne yapacaksın? Onlar sana ne yapacak?"

Sesi şimdi de tıpkı o zamanki kadar sıcaktı. "Geç otur, Altı."

Ahşap sandalyeler ağırlığımız altında gıcırdadı. Başrahibe elimi tutu, ipeksi eldiveni nasır bağlamış avucumdan çok daha yumuşaktı. Tenimin üzerinde bıraktığı his çok hoştu. "Kaçaklar için buradasın."

"Kaçtıklarını sanmıyorum."

Ateşin ışığı yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Beyaz elbisesinin yakasını bir kolyeymiş gibi düzeltti. "Ne düşünüyorsun o hâlde? Kaçırıldıklarını mı?"

“Bilmiyorum. Sadece...” İçimdeki çaresizlik tırmanıyordu. “Korkunç bir şeyin ortasında olduğumuzdan endişeleniyorum.”

“Şşş.” Sakinleştirici bir tavrıyla saçlarımı okşadı. “Korkuya güven olmaz, evladım. Seni kontrol etmesine izin vermemelisin. Geleceğin tek rehberi Omen ve alametleridir.”

“Biliyorum; başrahibe. Ama Dört’ün kaybolduğu gün çok tuhaf bir rüya gördüm. Her zamanki taş nesnelerle ilgili değildi.” Derin bir nefes aldım. “Güve’yi gördüm.”

Başrahibe uzunca bir süre bir şey söylemedi, içerideki tek ses çirallerden yükselen çıtırtılardı. “Güve demek.”

Ona her şeyi söyledim. Traum’un güvenin kanatlarının ardından nasıl rengârenk görüldüğünü, avludaki heykellerin nasıl canlandığını, pınarın suyuna baktığımda onu ve Gargoyleleri gördüğümü anlattım.

Kâhinlerin nasıl büküldüğünü, uzuvlarının kırıldığını ve çığlıklar attıklarını tarif ettim.

Başrahibe kılını bile kıpırdatmadan beni dinledi.

“Güve, altıncı Omen, ölümün habercisidir, değil mi?” Yüreğim ağzımdaydı. Bana sarılmasını her şeyden çok istiyordum. “İçim içimi yiyor, başrahibe. Korkunç bir şey olmasından endişeleniyorum.”

Başını çevirip ateşe konuştu. Eli yavaşça benimkinden kayıp gitti. “Bu rüyaya kimin için yattın?”

“Bir şövalye içindi.” Yutkundum. “Yarasayı andıran Gargoyle bana yardım etti.”

“Anlıyorum. Peki, şu şövalye Kehanet’in karşılığını ödedi mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Onunla kendi başına bir anlaşma yaptın o hâlde. Bensiz. Bensiz rüyaya yattın.” Sesi alçaldı. “Beni lüzumsuz buluyorsun belki de.”

“Olur mu hiç?”

Sözlerime karşılık usulca güldü. “Olan biten her şeyin farkında değil miyim sanıyorsun? Coulson Faire’e yaptığın küçük

gezintiden haberim yok mu sence? Ya da diğer Kâhinlerin iki katı kadar rüyaya yattığını görmüyor muyum? Kendinle mücadele ediyorsun, Altı. Onlardan daha güçlü, daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Onlar için fedailik yapıyorsun.” Başını iki yana salladığında peçesi dalgalandı. “Ama seni avucumun içi gibi bilirim, benim özel kızım. İçten içe onlardan nefret ettiğinin, onların yarısı kadar cesur olmayı dilediğinin farkındayım.”

İç geçirip öne doğru eğildi. Parmaklarıyla çenemi kavradı. “Ne hissettiğini anlıyorum. Kâhinlerin bir veda bile etmeden kaçıp gitmesi tüm sevgini, öfkeni ve fedailiğini bir hiç kılar. Bunu neden kabullenmek istemediğini, gidişlerini daha büyük bir şeye yormak istediğini de anlıyorum.” Çenemi bıraktı. “Ama yanılıyorsun. Gittiler ve yeni kimsesiz çocuklar geldiğinde yerlerini onlar alacak. Şimdi kulübene dön. Biraz dinlen. Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

Beni fısıltıdan biraz yüksek sesiyle usul usul azarlamıştı. Keşke bağırıyaydı, vücuduma sözlerinin üzerimdeki etkisine denk birkaç kırbaç darbesi indirseydi.

“Kaybolan her Kâhin için kıymetli Gargoylelarımdan birini gönderdim. Endişelerini dindirir mi bilmem,” dedi kapının önüne ulaştığımda, “ama diğerleri de onlara uymasın diye yine kapınızı kilitleteceğim.”

Kapıyı kilitlemek İki'nin kaybolmasına engel olmadı.

Başrahibenin Güve'yi görmem hakkında sanki nefesini harcamasına değmezmiş gibi yorum yapmaktan kaçındığını kulübeye döndüğümde fark ettim.

Kurda benzeyen Gargoyle kapının önünde nöbet tutuyordu, taştan gözleri bir yerlere dalıp gitmişti. O kapıyı açarken işlerin nasıl bu hâle geldiğini merak ettim. Üzerimdeki yükten kurtulup biraz rahatlayacağımı, birkaç *cevap* alacağımı umduğum için başrahibeye gitmiş ama utanç içinde geri dönmüştüm.

Merdiveni çıkıp odaya girdim.

Bir, Üç ve Beş dut yemiş bülbül gibi oturuyordu. Bir kolumu tuttu. “Başrahibeyle konuştun mu?”

“Evet...” Ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı yere diktim. “Kaçıp gittiklerini söylüyor.”

“Ne?” Üç hışımla dışarı fırladı, merdiveni döven ayaklarının sesi içeride yankılandı. “Gelip kendi gözleriyle görsün o zaman.” Kapıyı sertçe yumrukladı. “Aç şu kapıyı, ahmak taş yığını!”

Kapıyı yumruklayıp avazı çıktığı kadar bağırmasını odamızdan dinledik. Nihayet sustuğunda içeri çöken sessizlik sağır ediciydi.

Hepimiz aynı yatağa uzandık. “Bize bir hikâye anlat,” diye fısıldadı Beş omzuma doğru.

Onlara Coşkun Tepeler’i, herkesin konuştuğu kaplıcaları ve insana ayın dibinde olduğunu hissettirecek kadar berrak gökyüzünü anlattım. Önce Bir sızdı, ardından da Üç. Sonra da başı omzuma düşen Beş. Gökyüzü maviden, siyaha, siyahtan menekşe rengine boyandı. Kızların uyumalarını, göğüslerinin rahatlatıcı bir şarkı gibi sabit bir ritimle kalkıp inmesini izledim. Bir an için gözlerimi kapattım...

İrkilerek uyandım.

Gökyüzü sarı ve pembenin karışımına bürünmüştü. Ne olduğunu anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu.

Üç gitmişti.

Bir Gargoyle’u kandırmak pek de zor değildi. Asıl sorun, onları başından savmaktı.

Alacakaranlığın altında parmağında demir bir anahtarlık çeviren yarasa benzeri taştan yaratık, “Bu saatte niçin çalışıyorsun anlamıyorum,” dedi. Anahtarlar burnuna çarptığında öyle hiddetle hapşırdı ki yakınlardaki bir ağaca tünemiş bir düzine güvercin havalandı.

“Dedim ya,” diye yanıtladım, taşa indirdiğim çekicin sesime karışan yalan tınısını bastıracağını umarak. “Rüyaya yatıp durmaktan işlerimden geri kaldım. Duvarı onarmam gerek.” Elimi mideme götürdüm. “Dürüst olmama gerekirse biraz midem bulanıyor. O kadar çok kez boğuldum ki...” Öğürerek taşların üzerine tükürdüm. “Sanırım... sanırım...”

Gargoyle elleriyle gözlerini kapatıp olağanüstü bir hızla topukladı. “Tanrı aşkına, Bartholomew. Bu kadar iğrenç olmana lüzum yok.”

Kendi kendine söylenerek saniyeler içinde gözden kayboldu.

Doğrudum. Aisling’in her şeyi yutan gölgelerinin arasına karıştığında çekicimle keskimi otların üzerine bıraktım. Taşlardan birini kaldırıp altına sakladığım pelerinimi çıkardım.

Koşmaya başladım.

Şövalyelerle tırmandığımız duvara vardığımda nefes nefeseydim. Tepeye tırmanıp arkama bir bakış attım. Kâhinlerin kulübesinin mütevazı silüetini, ikinci kattaki penceresinden sızan ışığı ve içerideki iki gölgeyi seçebiliyordum.

Bir ve Beş.

Elimi salladığımda ışık söndü. Pencereyi kapatacak ve ben Luricht Kalesi’nden dönene kadar birbirlerini uyanık tutacaklardı.

Önüme dönüp aşağı baktım. Bu kez yanımda beni yakalayacak şövalyeler yoktu. Ama duvara tutunup hafifçe sarkarsam kolayca—

Ayağım bir likene takılıp kaydı. Ellerim tutunacak bir yer bulamadı ve ağzımdan sadece domuzlardan duyduğum bir ho-murtu kaçtı. “Hasik—”

Düştüm.

Yolun acıması yoktu. Sert bir gürültüyle yere çakıldım ve gözlerim sulanana kadar öksürdüm. Doğrulmayı başardığımda bir yerimde bir hasar olup olmadığını, daha da önemlisi peçemin yerli yerinde durup durmadığını kontrol ettim. Ardından sızlayan bedenimi kalkmaya zorlayıp tekrar öksürdüm.

Yürümeye koyuldum.

Etraftan çıt çıkmıyordu. Yolu çevreleyen ağaçlardan hiçbir ses gelmiyordu, gülüşen şövalyeler ya da rüzgârın taşıdığı yankılı melodiler yoktu. Toprak duvarlar ve sarkık dallarla sarmalanmış göçük *kapkaranlıktı*. İnsanı düşüncelerinin bile fazla gürültülü olduğunu düşünmeye iten türden bir karanlık ve sessizlikti bu.

Tepemde bir dal kırıldığında kafamı hızla kaldırdım.

Periler. Düzinelercesi eğri büğrü dalların tepesinden beni izliyordu. Ay ışığı hepsini kanatlarını her çırpışlarında parıldayan koyu mavi tonlarına boyuyordu.

Yol boyunca peşimden geldiler. Bana dokunabilecek kadar yakınımaya girmeseler de yaprakları ve örümcek ağlarını delip geçerek takip mesafesindeydiler.

Ürperip adımlarımı hızlandırdım.

Yol kenarındaki ağaçlar yaprak döküyordu ve öğleden sonra bastıran yağmur hepsini ıslatmıştı. Düzlüğe çıktığımda çıplak ayaklarım ıslanmış ve buz kesmişti. Çadırları karanlığa gömülmüş, coşkusu solmuş Coulson Faire aşağıda uzanıyordu. Mezradan ne bir müzik sesi geliyordu ve ne de bir şenlik ateşi yanıyordu. Otların arasındaki patikada gezinen birkaç tüccar dışında etrafta kimsecikler yoktu.

Merak etmekten kendimi alamadım. *Kayıp Kâhinleri bulmak için Coulson Faire'e bakmalı mıyım? İnsanlara onları görüp görmediklerini sormalı mıyım?*

Çok geçmeden buraya son gelişimde tezgâhına bakarken bileğime sarılan tüccarı, peçeme uzandığında kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi hatırladım.

Coulson Faire'i es geçiyoruz o hâlde.

Mor bayrakları takip ederek doğuya yöneldim.

Ortalık ıssızdı. Gecenin sessizliği duyularımı uyuşturuyor, zihnimse açıklarını kapatmak için dört dönüyordu. *Kayıp Kâhinler yabancı topraklarda yapayalnız nasıl yaşıyor? Ya başlarına korkunç bir şey geldiyse? Bir ve Beş hâlâ uyanık mı?*

Onlara da bir şey oldu mu?

Başımı iki yana salladım. “Vesveselere kapılma.”

“Vesveselere kapılmayayım da ne yapayım?”

Bir çığlık koyverdiğimde arkamdaki yarasayı andıran Gargoyle da aynısını yaptı.

“Ahmak şey!” Elimi göğsüme koydum. “Ödümü kopardın.”

“Bana *bağırma*, Bartholomew.”

Ağlıyordu. Üstelik burnunu çekip parmaklarının arasından çaktırmamaya çalışarak benim de ağlayıp ağlamadığımı kontrol ettiği türden ağlayışlarından değildi bu. Hüngür hüngür ağlıyordu. “E-endişeleniyorum, Bartholomew. Bu, şüphesiz, e-en f-feci yanımdır. M-miden bulanıyordu ve duvarda b-bir başına kaldın diye üzüleceğini düşündüm. Geri döndüm ve... ve...” Başını geriye atıp böğürdü. “*Gitmiştin.*”

Ardı arkası kesilmeyen böğürüşleri ağaçlardaki birkaç perinin titremesine neden oldu.

İç geçirerek temkinli bir tavırla kolumu omzuna attım. Kireç taşından teni soğuk ve sertti. “Boşu boşuna endişelenmişsin. Geri dönecektim.”

Burnunu çekti. “Başrahibe yamacımda kalacağına söz vermişti.”

Böyle bir şey söylediğinden şüpheliydim ama bunu dillendirmek her şeyi daha da beter ederdi. Ona elimi uzattım. İnatçı şey elimi havada bıraktı. Buna rağmen arkamdan gelmeye devam etti. Gidişime beni yolda yalnız bırakacak kadar alınmamıştı ama ne zaman arkama baksam tüm küstahlığıyla bana burun kıvırmaya devam ediyordu. Bir süre sonra bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ona yanımdayken gecenin gözüme artık o kadar da karanlık ve korkutucu görünmediğini söyleyebilirdim ama huysuz bir velet gibi davrandığından bunu duymayı hak etmediğine karar verdim.

Coulson Faire’in son çadırına varmamıza kalmadan Luricht Kalesi’nin gökyüzünü delip geçen kulelerini gördüm. Gargoyle’la birlikte ağır ağır ilerliyorduk. Gece sessizdi, ta ki...

Yolun ilerisinden sesler geldi.

Alçak sesli bir gıcırtı duydum ve iki yük beygirinin çektiği araba yanımdan geçerken pelerininin eteğine çamurlu su sıçrattı.

“Hey,” dedi biri. “Şuna bak! Bir Gargoyle.”

Çoktan topuklamaya başlamıştık. Bir köşeyi döndük. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Taşları ve boyalı evleri geçip çalı çitlere ulaştığımızda yol birden düzleşti ve kendimizi bir kalenin gölgesinin altında, yüzlerce mor sancağın arasında buluverdik.

Yolun sonunda, hendeğin üzerinde uzanan bir köprü vardı. Karanlık suya bakmadım, gözlerimi önümden ayırmadım. Kral’a ya da şövalyelere kayıp Kâhinler hakkında ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Kalenin kapısına vardığımızda konuşmamın yarısını hazırlamış, cesaretimi toplamış ve sırtımı dikleştirmiştim.

Ne var ki Luricht Kalesi’nde tek kişiyle bile konuşma fırsatı bulamadım.

Gargoyle’la içeri girmemize bile izin verilmedi.

“Beni içeri almanız gerek,” dedim muhafıza ikinci kez.

Sarmaşıklarla kaplı, taştan yapılmış heybetli binanın üzerinde yanan meşalenin ışığı kapısına dikilmiş, geçmemize engel olan muhafızın zırhının parlamasına neden oluyordu. “Çok üzgünüm, hanımefendi. Dediğim gibi. Gece yarısından sonra kaleye giriş yasaktır.” Zırhı gıcırdadı. “Şafak vaktinde tekrar gelebilirsiniz.”

“Çok geç olur,” diye çıkıştım.

“Ve çok erken.” Gargoyle meşalenin ateşinde kanadığını kızarttığından bihaber vaziyette sarmaşıkları koklamakla meşguldü. “Onu bırak da bu sarmaşığın türü ne? Pek dayanıklı görünüyor. Patulia mı? Wurspurt mu? Kesin Gowanth değil mi?”

“Aklını başına topla,” diye tıslayıp kanadını alevden uzaklaştırdım. Tekrar muhafıza dönüp pelerininin başlığını çıkardım. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Adam uyku mahmuru gözlerini önce Gargoyle'a sonra da bana çevirdi. "Pek tabii. Aisling'den geliyorsunuz." Telaşlandı. "Bağışlayın beni. Ziyaretimize gelmeniz bir onur."

"Kes yalakalığı. Kaleye dönüp şövalyelere yardım bekleyen bir *Kâhin* olduğunu haber ver lütfen."

Muhafız daha da huzursuz göründü. "Ne Kral ne de şövalyeler kalede, *Kâhin*."

"Herkes gitti mi?"

"Bildğim kadarıyla evet."

"Nereye?"

"Seacht'e."

"Ne zaman dönecekler?"

Huzursuzca kıpırdandı. "Bilmiyorum."

"Son birkaç gün içinde kaleye başka *Kâhin*ler de geldi mi?"

Zırhı tangırdadı. "Ne yazık ki onu da bilmiyorum."

"Kral'ın bütün tebaası senin gibi midir?" diye araya girdi Gargoyle. "Hiçbirinizin dünyadan haberi yok mu?"

Yanaklarımı şişirdim. "Konuşabileceğim biri olmalı."

"Bir bakayım." Muhafız bir anda arkasını dönüp kaleye yönelerek Gargoyle'la beni kapının mengene gibi sıkıştırdığımız demir parmaklıklarıyla baş başa bıraktı.

"Bizi içeri bile almadı." Gargoyle taştan dilini çıkardı. "Ahmaklığı hayret verici."

Bekledik. Sessiz gece mor renkli, yumuşak bir battaniye gibi etrafımızı sarıyordu.

Çok geçmeden arkamdan gülme sesleri ve yuvarlanan tekerleklerin gıcırtısı geldi.

"Dedim sana," diye bağırdı bir ses heceleri uzata uzata. "Gargoyle. Orada dikiliyor." Birkaç şaşkınlık nidası yükseldi. "Yanında da bir *Kâhin* var!"

Yolda gördüğümüz araba üzerimize geliyor, açılır kapanır köprüye yaklaşıyordu. Luricht Kalesi'nin meşalelerinin ışığı sayesinde arabada birkaç adam olduğunu görebiliyordum. Giysileri buruş

buruştu ve yüzlerinde tembel bir gülümseme vardı. Aramızdaki mesafeye rağmen biranın kokusu burnumun direğini sızlatıyordu.

“Kaç para?” diye bağırdı gri saçlı bir adam. Kemerinden bir kese çıkardı. “Geleceğimi öğrenmek bana kaç patlar, Kâh-Siktir!” Keseyi düşürmesiyle gümüş sikkeler köprüünün dört bir yanına dağıldı.

Pelerinimin başlığını taktım. “Gitsek iyi olacak,” diye fısıldadım Gargoyle’a.

At arabasından iki adam indi. Gri saçlı olan etrafa saçılmış sikkelerini toplamaya çalışırken kış üstü düşüp bir kahkaha patlattı. Diğeriyse cesur adımlarla bana yaklaştı. “Omen’den öğrendiğin şeyler,” diye geveleyip omzuma uzandı.

Ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Kolunu tutarak iki büküm oldu. Kemiğinin kırıldığını ve mide bulandırıcı bir acıyla bükülüp tenini morartmaya başladığını görebiliyordum.

Gargoyle adamın tepesine dikildi ve az önce duvardaki sarmaşıkları incelerken olduğu gibi pürdikkat koluna baktı. “İnsan vücudu pek enteresan, ne kadar narin bir şey olduğunu unutup duruyorum.” Bana dönüp gülümsedi. “Eee, Bartholomew? Eve dönelim mi?”

Koşsak da adamlar zil zurna sarhoş olduğundan arkamızdan bağırmaktan başka bir şey yapamadılar. Göçüğe, titreyen perilerle dolu ağaçların arasına döndüğümüzde adımlarımızı hızlandırdık. Sık dallara ve yapraklara rağmen ayın alçaldığını görebiliyordum. Gün doğmak üzereydi.

Vaktimi heba etmiştim.

Öfkemi Gargoyle’a yönelterek, “Hiç yardımcı olmadın,” dedim. “O kadar acımasız olmamalıydın.”

Yolun kenarından bir çiçek koparıp yürürken yapraklarını inceledi. “Nedenmiş o?”

“Çünkü.” Kırılan kemiğin sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. “Şiddet aşağılık bir şeydir.”

“Ne çocukça bir laf, Bartholomew.”

Hışımla ona döndüm. “Çocukça davranan biri varsa o da sensin.”

Beni duymazdan gelerek çiçeğin yapraklarını bir bir kopardı.

Aisling’e döndüğümüzde Gargoyle kapıyı araladı, beni kulübeme götürüp kilidi açtı. Doğruca içeri daldım, basamakları koşar adım tırmandım. Kâhinlere seslendim. “Bir! Beş!”

Bir masamızda sızmıştı.

Beş ise kayıptı.

Ayı Gargoyle, kulübenin bütün pencerelerine üç demir parmaklık çakarken kulaklarımız tehditkâr *çın, çın, çın* sesleriyle doldu.

Kapımız kilitliydi ve nedeni havanın kararması değildi. Bu kez Bir’le kilidin şafak vaktinde bile açılmadığını fark etmiştik. Şahin Gargoyle gelip bize bir sürahi su ve bayatlamış ballı ekmek bıraktıktan sonra bizi içeriye kilitleyince birinci kattaki tuvaletin parmaklıklı penceresinden günün geçip gitmesini izlemiştik.

Bir, parmaklıklara vurdu. “Belli ki başrahibe ziyaretçilere ortadan kaybolan Kâhinleri anlatmamızı istemiyor.”

“Neden bizimle konuşmaya gelmedi?” dedim. “Buna nasıl göz yumabiliyor?” Başrahibe bana korkuya güven olmayacağını söylemişti. Belki de haklıydı. Korkum öyle derinlerime işlemiş, öyle serpilip çürümeye başlamıştı ki kendi leş kokusunu yayıyordu. Parmaklıkları eklemelerim bembeyaz kesilene kadar sıktım. “Bize bunu nasıl yapar?”

Bir’in serzenişime verecek bir cevabı yoktu. Pencereden uzaklaşıp üst kata çıktı. Onu takip ettim ve içerideki boş yataklara bakmamaya özen göstererek yanına oturdum.

“Dua edip duruyorum.” Çok bitkin görünüyordu. “İnsan onlar adına yaptığımız onca şeyden sonra Omen’den bir yardım görmeyi bekliyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama Bir zaten benden bir cevap beklemiyor gibiydi. Tekrar kalkıp yavaş adımlarla çatlak aynaya

yürüdü. Yansımasına baktı. Ardından elini dalgın dalgın kısa ve düğüm olmuş saçlarına götürdü.

Peçesini çözmeye başladı.

Öylece kalakaldım. “Ne yapıyorsun?”

“Yıllardır bu şeyi çıkarmayı bekliyorum.” Sesi birkaç saniye öncesinden çok daha sertti, gücünün son kırıntısını buna harcıyordu sanki. “Başrahibenin keyfine kalırsak daha çok bekleyeceğimizi düşünmeye başlıyorum.”

Cesareti şiddetli bir rüzgâr, fırtına gibiydi. Heyecanımı kö-rüklese de on yıldır bana söyleneni yapma alışkanlığımı uçurup götürmeye yetmedi. Son bir haftada on yılda yapmadığım kadar çok kuralı çiğnemiş olsam da bunu kaldıramazdım. Ellerimi oldukları yerde tutup yumruklarımı sıktım. Bir’in peçesi sessizce yere süzüldüğünde bakışlarımı duvara kilitledim.

Dudaklarından dökülen şaşkınlık nidası içeriyi doldurdu. Sesi alçak ve dehşet doluydu. “Bize ne yapmışlar böyle?”

Sesim titredi. “Ne? Ne yapmışlar?”

Bana cevap vermedi. Yatağa döndüğünde peçesini yerine takmıştı. Aynada ne gördüğünü hâlâ söylememişti ve tekrar sormaya çekiniyordum.

Gün yerini geceye bıraktı ve uyanık kalmaya çalışarak geçirdiğimiz her saat Bir’in omuzları biraz daha düştü. “Çocukluğumu hatırlayamıyorum.” Başını omzuma yasladı. “Aisling’den öncesi... kapkaranlık.”

Yatağa biraz daha gömüldü. “Ortadan kaybolursam beni unutma, Altı.”

“Kaybolursan,” dedim tüm kararlılığımle, “gelip seni bulurum. Sonra da işaretler, alametler ne söylerse söylesin birlikte diğerlerini buluruz. Söz veriyorum.”

Kollarını iki yana açtığında aralarına sokuldum. Öylece uzanıp tavanı izledik. “Bir şeyler söyle.” Bir’in nefes alıp verişleri ağırlaştı. “Bana bir hikâye anlat.”

“Tüm mezraları ziyaret edeceğiz. Geleneklerine, zanaatlarına hatta perilere dair her şeyi öğreneceğiz. Ağaçlar, dağlar kadar büyük perilere dair söylentiler duydum.” Göz kapaklarım ağırlaştı. Onları açık kalmaya zorladım ve her yanıma morarana kadar çimdikledim. “Uçsuz bucaksız bir dünya bizi bekliyor, Bir. Tuhaf ve bir o kadar muhteşem bir dünya. Her yerini gezip göreceğiz. Her şey... çok... güzel...”

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu.

İçeriye çökmüş sessizlik ve soğuktan –döşegin yanımdaki kısmının çökük olmamasından– Bir’in gittiğini anladım. Kulübe artık bomboştu. Dışarıda rüzgâr hüzünlü bir melodi çalıyordu.

Ağlamadım. Gözyaşlarım içimde bir yere hapsolmuş, kaldıramadığım bir ağırlığın altında çürüyordu.

Yılanı andıran Gargoyle biraz daha ekmekle geldiğinde kapağı koştum. Taştan yaratık ekmeği bırakıp belimi kavrayarak beni gerisin geri yukarı çıkardı.

Onu tekmelemeye çalışsam da taştan bedeni bacaklarımı sızlattı. Beni yatak odamızın zeminine öyle sert attı ki gözümün önünde yıldızlar uçtu. Gölgele görüş alanımın kenarlarında dans etti ve kulübe önce bulanıklaşıp sonra tamamen karanlığa gömüldü.

Tekrar uyandığımda alacakaranlık çökmüştü.

Şakağımın yere çarptığı noktada küçük, soğuk bir kan gölü vardı. Titrek bacaklarımın üzerinde doğrulup çatlak aynaya baktığımda sol yanağımın ve saçımın kırmızıya boyandığını gördüm.

Yüzüm çatlak yüzeyde paramparça görünüyordu. Bir an için kaybolmuş beş kadını yanımda görür gibi oldum.

Ne var ki sadece aynanın bana oynadığı bir oyundu bu.

Nefesimi tutup elimi peçeme götürdüm. Bir’in izinden gitmeye, nihayet kendimi görmeye niyetliydim.

Donakaldım.

Hayır. Bir’in peçesinin altında gördüğü gerçek onu kurtarmamıştı. Hiçbir şey kurtarmamıştı. Bunun yerine yumruğumu

aynaya geçirip zaten kırılmış olan parçaları tuzla buz ettim. Cam parçacıkları zeminin dört bir yanına saçıldı. Kendimi yatağıma bıraktım. Yüzümü hâlâ Bir gibi kokan yastığa gömdüm.

Hava karardı. Ay ışığı penceredeki parmaklıkların arasından içeri sızıyordu. Uykulu gözlerimle zeminde ilerlemesini izledim. Plan yapamayacak, ağlayamayacak, hatta uyuyamayacak kadar yorgundum.

İçeriye dolan ışık hüzmeleri bir gölge tarafından yutuldu. *Hareket eden* bir gölge tarafından.

Yavaşça yataktan doğruldum.

Bu bir nesnenin gölgesiydi. Ne olduğunu çıkaramasam da küçük bir şeydi. Belki de bir taşı. Sonra... tanrılar aşkına, ciddi ciddi aklımı kaçırıyor olmalıydım çünkü nesne düşmeye başladı ve bir an sonra penceredeki demir parmaklıklar bir hiçmiş gibi...

Bir adam odaya girip düşen nesneyi yakaladı.

Sırtı bana dönüktü. Botlarının altındaki kırık cam parçaları çatırdadığında omuzları gerildi. Gölgenmiş kanın başında durak-sayıp keskin bir nefes verdi.

Üzerine çullanıp ikimizi de yere düşürdüm. Cam kırıkları etrafa dağıldı. "*Kimsin sen?*"

Belli belirsiz bir gülme sesi duyduğumu sandım. Adam ani ve çevik bir hareketle manevra yaptığında vücudunun ivmesiyle fırlayıp düşen ben oldum. Sırtım döşeklerden birini buldu.

Saniyeler içinde üzerime çıkıp bileklerimi başımın üzerine mıhladı. Bakışları yüzümde gezindi ve dudakları aşına olduğum o alaycı gülümsemeye kıvrıldı. "Ah, en sevmediğim Kâhin değil mi bu?"

Rory.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gitme Vakti, Kâhin

Birkaç saniye öylece birbirimize bakmamızın ardından kendime geldim. “*Sen.*”

Zırhını giymemişti, üzerinde sadece siyah bir tunik ve deri pantolon vardı. Peçemde gezinen bakışları sertleşti, morarmış kollarıma ve yüzümün kanlı yanına kaydığında kaşları çatıldı.

Bileklerimi elinden kurtardım. “Neredeler?”

“Kim?”

“Benimle oyun oynama. Buradasın, gecenin bir yarısı ansızın kulübede bitiriyorsun ve diğerleri bir bir ortadan kayboluyor.” Titriyordum. “Onları nereye götürdüğünü söyle hemen.”

“*Kimleri?*”

“Kâhinleri, barbar herif.”

Rory hâlâ üzerimdeydi. Ellerini başımın iki yanına koymuş, dizlerini kalçamın iki yanına yaslamıştı. Yüzüne bakmak istemsizce aklıma karanlık bir oda ve yatakta yapılabilecek diğer şeyleri getiriyordu.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Üzerimi aramak istersen hayır demem.”

Dizimi kasıklarına geçirdim.

Ettiği küfürler içeriyi doldurdu. Kendini yatağa bırakıp koluna doğru inledi.

Doğrulup acıyla kıvrınmasını izledim. “Şaka yapmıyorum, Myndacious.”

“Oradan bakıldığında gülüyormuş gibi mi görünüyorum? Sadece...” Elini gözlerine bastırdı. “Kahretsin, kusacağım. Çeneni iki dakika kapalı tut.”

Bir hafta önce olsa bu hâli beni zevkten dört köşe ederdi. Ne var ki Rodrick Myndacious’ı aşağılamak artık beni keyiflendirmiyordu. Öksürerek kendini topladı ve bana öyle müthiş bir hoşnutsuzlukla baktı ki dilimin ucunda tadını hissettim. “Demek beş kadını kaçırmışım, ha?” dedi. “Üstelik kilometrelerce uzakta, Seacht’te olmama rağmen?”

“Odama, tam da hepsinin kaybolduğu yere hayalet gibi süzülen kim?”

“Seni temin ederim ki buna bin pişmanım.” Başını iki yana salladı. “Aptal Benji ve iflah olmaz yufka yüreği. Buradayım çünkü Luricht Kalesi’nden şahinle bir mesaj aldı. Görünüşe göre bir Kâhin çıkagelip onunla konuşmak istemiş.” Kaşları hafifçe havalandı. “Ve gecenin karanlığında kaybolmadan önce birkaç sarhoşu benzetmiş.”

“Onu Gargoyle yaptı.”

“Neyse ne. Ortalığı ayağa kaldırmışsın, ben de Kral’ı temsilen buradayım.”

“Bir *ayakçısı*n yani?”

Yüzüne yarılan sırtış iğneleme doluydu.

“Peki ya çektiğin o numara?” diye üsteledim başımla parmaklıklılı pencereyi işaret ederek. “İçeri nasıl girdin?”

“Seni ilgilendirmez.”

Şövalyenin sırlarla dolu olduğunun farkındaydım. Onu Aisling’in pınarından su çalarken yakalamamış olsaydım bile Omen’e duyduğu nefretten, şövalyeliğin prensiplerini çiğnemesinden onun –Kral Castor ve Maude’un da– güvenilmez olduğunu

anlardım. Her bir hücrem bunu bas bas bağılıyor, ona kulak vermemi talep ediyordu.

Öte yandan Bir'e verdiğim söz de zihnimde çınlıyordu.

Kaybolursan gelip seni bulurum. Sonra da işaretler, alametler ne söylerse söylesin birlikte diğerlerini buluruz.

Sözümü tutmak uğruna her şeyi yapardım. Traum'un en berbat şövalyesine yaltaklanmam gerekiyorsa Kâhinler için gururumu bir kenara bırakırdım.

Ona doğru eğildim. "Belki sen de az yufka yürekli değilsindir, Rodrick Myndacious. Belki buradan kaçmama yardım edersin."

Sanki insanlığından dem vurmam midesini bulandırmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden mi Luricht Kalesi'ne gittin? Kral'a Kâhinlerin ortadan kaybolduğunu mu söyleyecektin?"

Onu başımla onayladım.

"Başrahibe bu konu hakkında ne diyor?"

"Kaçtıklarını söylüyor."

"Tek tek mi kayboldular hep birlikte mi?"

"Amma soru soruyorsun."

"Feci meraklıyım."

Genişlemiş burun deliklerimden hışımla bir nefes verdim. "Tek tek kayboldular. Hepimiz içinde bulunduğumuz odada uyurken."

"Onları araması için birini gönderdiniz mi?"

"Her Kâhin için bir Gargoyle gönderildi."

"Bir şey gördün mü? Şüphelendiğin biri var mı?"

"Seni saymazsak mı? Yok."

Gözlerini kıstı. "Aynayı kim kırdı?"

"Ben."

"Kollarındaki morluklar ne?"

"Uyanık kalmak için kendimi çimdikliyordum."

Rory'nin sesi sertleşti. "Peki ya kan?" Elini yavaşça başıma götürdü, tüy kadar hafif bir dokunuşla saçlarımı şişmiş sol şakağımdan çekti. "Bu?"

“Gargoyle.”

“Peki.” Bir nefes verip yataktan kalktı, cebindeki bir şeyle oynadı. Otuz saniye boyunca kendi kendine bir şeyler mırıldanıp tekrar bana dönerek kararlılıkla, “Eşyalarını topla,” dedi.

“Hiçbir şeyim yok ki.”

Söylediğim onca şey arasından en çok buna şaşırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzının kenarları ona bir ziyafet sözü verip de önüne dumanı tüten bir tabak tezek koymuşum gibi aşağı kıvrıldı. “*Hiçbir* şeyin yok mu?”

Kirli elbisemi işaret ettim. “Bir tek bu var.”

Yine kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Hiç değilse ayağına geçirebileceğin bir şeyin olduğunu söyle.”

“Ne gibi?”

“Ne gibi mi? Ayakkabı gibi, ahmak kadın. Bot. Terlik. Lanet keskinle oyduğun bir çift takunya. Herhangi bir şey.”

Çekicim ve keskim.

Parmaklarımı yüzümün önünde şıklattım. “Aslında birkaç eşyam var. Dışarıda duruyorlar.” Yataktan kalkmaya yeltendim.

Rory öne atılıp kalçamı tuttu.

“Ne yapıy—”

“*Sakin* tekme atma. Sadece yardım etmeye çalışıyorum.” Başıyla yeri, ay ışığının altında parıldayan yüzlerce cam parçacığını işaret etti. “Ayaklarını paramparça etmek istiyorsan başka tabii.”

Sert bir baş hareketiyle ona izin verdiğimde beni daha sıkı tuttu. “Ağırım,” dedim beni kaldırmadan önce. Bunun için özür dileyecek değildim.

“Kimse senin kadar güçlü olamaz, değil mi, Kâhin?”

“Coulson Faire’de seni kolayca yere serdim, değil mi?”

Sözlerim onu gülümsetti. Bir saniye sonra kendimi ölü bir geyik gibi omzunda sallanırken buldum. Bir küfür savurduğumda kıkırdadı. Cam kırıkları attığı her adımla botlarının altında çıtırdadı. “Seni yatağa atmak da pek zor olmadı,” diye mırıldandı.

Kulübenin kapısındaki Gargoyle gitmişti. Rory kapıya birkaç kez omuz atsa da nafileydi.

Gölgelerin arasında pelerinimi giyerken başarısızlığını keyifle izliyordum.

“Siktiğimin Aisling’i.” Elini yaralı kaburgalarının üzerine koydu. “Pekâlâ, yeni plan. Gözlerini kapat.”

Rüyada. Görürsün. “Nedenmiş o?”

“Daha önce de söylediğim gibi seni ilgilendirmeyen bir alet kullanacağım.”

“Ne aleti? *Feci* meraklı biriyimdir.”

Rory yanağının içini ısırıp kapıya bir bakış attı, ardından elini cebine attı. “Yaklaşık üç saniyeliğine ortadan kaybolacağız ve bu süre zarfında kapıdan geçebileceğiz. Merakın dindi mi?”

Biraz bile dinmemişti. “Nasıl olaca—”

Rory elimi tuttu. Cebinden çıkardığı şeyi havaya attı. “Yürü.”

Bir çınlama sesi duydum. Küçük, daire şeklinde bir şey başımın üzerinden uçup kapının *içinden* geçerken Rory’yle onu takip ettik. Kendimi ahşaba toslamaya hazırladım ama vücudum... vücudum bir *hiçmiş* gibi kapıdan geçti ve kulübenin dışına, gece karanlığına çıkarken hiçbir şey hissetmedim.

Rory fırlattığı şeyi yakalayıp cebine geri koyduğunda vücutlarımız somut hâline geri döndü. Elimi sanki onu yakmış gibi aniden bıraktı.

“Bu... Bu...” Öksürdüm. “Neydi bu?”

“Seni ilgilendirmez,” diye tekrarladı.

İki dakika sonra ardiyenin gölgesinde duruyorduk. Rory kulübeye şüpheli bir bakış attı. “Ayakkabılarını burada mı saklıyorsun?”

“Ayakkabı mı?” Kulübenin kapısını tartıp geri çekildim. “Çekicimle keskimizi alacağız.”

“Çekicinle... Hayır. *Ayakkabılarını* almamız gerek, Kâhin. Tepeleri lanet bir peri gibi çıplak ayakla–”

“Ayakkabım yok.” Çekiçe keski de benim sayılmazdı fakat bunu bilmesine gerek yoktu. “Çeneni kapa da geri çekil.”

Kendimi kulübenin kapısına attım. Alçak sesli bir *güm* sesi duyuldu ve omzumu sıcak bir acı sardı.

Kapı bana mısın demedi.

Rory başparmağını bir gülümsemeyle kıvrılmış dudağında gezdiriyordu.

“Kapa çeneni demedim mi sana?” Yerden bir taş alıp kapının demir kilidine geçirdim. Yine hiçbir şey olmadı.

“Çekil kenara.” Rory kulübenin önüne geçip kapıya omuz attı. Çıkan gümbürtü tepede yankılandı.

Ne var ki kulübe hâlâ kapalıydı.

“Bu kapılar neyden yapılmış böyle?”

“Keşke bize yardımcı olacak bir aletimiz olsaydı. Ne bileyim, bizi duvarlardan geçirebilecek bir şeyler mesela.”

“İyi, tamam.” Rory tekrar cebine uzandı.

“Ne bu gürültü?”

Rory’nin üzerinde olduğunu bile bilmediğim hançer havada süzüldü. Yarasa Gargoyle’un alnının çatma çarpıp otların üzerine düştü. Gargoyle’un gözleri bir an için şaşıldı, sonra yavaşça benimkileri buldu. “Bu adam az önce beni öldürmeye mi yeltendi, Bartholomew?”

Rory bana döndü. “Bartholomew mu? Adın *bu* mu?”

“Hayır, ahmak herif. Bu Gargoyle herkese Bartholomew der.”

“Neden?” Tekrar Gargoyle’a döndü. “Neden?”

“Ona bağırma,” diye çıkıştım.

“Boynunu kırmamı ister misin?” diye sordu Gargoyle. “Yoksa bunu çok aşağılık mı bulursun?”

“Evet.” Rory’yi süzdüm. “Ama bir istisna yapabilirim.”

Şövalye bana sert bir bakış attı. “Dalga geçiyor, değil mi?”

Gargoyle göğsünü şişirdi. “Bartholomew’u her türlü zarardan korumak benim görevim.” Tüm ciddiyetiyle omzundaki tozu silkeledi. “Şiddet konusunda olağanüstü bir yeteneğim var.”

“Onu her türlü zarardan korumak mı? Benimle gerçekten dalga geçiyorsunuz. *Ben* onun kaçmasına yardım ediyorum.” Parmağını suçlayıcı bir tavırla Aisling’e doğrulttu. “Kafasını kanatıp onu odasına hapseden *sensin*. Barbar olan sen misin ben miyim, Gargoyle?”

Gargoyle’un yüzü düştü. Taştan gözleri üzerimde gezindi. “Yüzüne ne ol—” Gözlerini kırıpıştırdı. “*Kaçmasına yardım ediyorum* da ne demek?

Rory kıstığı gözlerini bana dikti. “Bir de bana ahmak diyorsun.”

“*Kibar* ol.” Gargoyle’un gözlerine bakabilmek için eğildim. “Çekicimle keskim almam gerek. Anahtarların nerede?”

“Yanımdan hiç ayırmam.” Kalın, pençeli parmaklarını açarak demir halkayı ve üzerine geçirilmiş anahtarları ortaya çıkardı. “Ama saat taş kırmak için çok geç, Bartholomew.”

“Taş kırmayacağım.” Onu kulübenin kapısına götürdüm. “Gidiyorum.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudunun geri kalanı kaskatı kesildi. Bir an için gerçek bir Gargoyle’a benzedi. Gözüme taştan oyulmuş cansız bir yaratık, Aisling’in bekçisi gibi göründü. Ne var ki çok geçmeden başını geriye atıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Neden, Bartholomew? Beni neden *terk ediyorsun*?”

Rory yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu. “Susur şunu lütfen. Herkesi ayağa kaldıracak.”

Gargoyle’un omuzları titredi, böğürüşleri geceyi yarıp geçiyordu. “K-konuşacak kimsem kalmayacak. K-kimse—”

“Kâhin!” diye üsteledi Rory.

“Elimden geleni yapıyorum.” Elimle ağzını kapatabilirdim ama zavallı şey kendini o kadar kaybetmişti ki parmaklarımı ısıracağından korktum. Bunun yerine başını okşadım, yüzüme

kondurduğum gülümseme inandırıcı görünmeyecek kadar kocamandı. “Seni çok seviyorum. Diğer Kâhinleri bulduktan sonra belki ziyaretine geli—”

“Kâhin.”

Rory’nin sesi bu kez fısıltıdan farksızdı. Ona döndüğümde karanlığın arasındaki bir şeye baktığını fark ettim.

Orada. Yirmi adım ötemizde bizi izliyorlardı. Üç Gargoyle. Yılan, ayı ve şahin. Önlerinde de tıpkı onlar gibi taştan oyulmuş-
çasına dimdik ve hareketsiz duran başrahibe.

Sırtımı dikleştirdim. “Üzgünüm.” Vücudumu ele geçiren titremeye engel olamadım. “Görevimi tamamlayamayacağım, başrahibe. Aisling’den ayrılıyorum. Bu gece.”

Esen rüzgâr başrahibenin peçesini dalgalandırdı. “Gitmen hiç güvenli değil,” dedi kollarını iki yana açarak. “Benimle katedrale dön, evladım.”

“Dönemem,” dedim. “Diğer Kâhinleri bulmam gerek.”

“Hayır, Altı.” Sesi o kadar yumuşaktı ki yankısı Aisling’in devasa duvarlarının ötesine ulaşmıyordu. “Benimle kal. Sana göz kulak olayım.”

“Diğerlerine göz kulak olduğunuz gibi mi?”

Bu kez sesi daha soğuk çıktı. “Bunu yapmadım mı? Onları özel kılmadım mı? Buna layık olmayı denediler ama hep... çok insansı kaldılar. Fakat sen, Altı. Sen hep metanetli oldun. Bir kez bile ağzını açıp şikâyet etmedin. Başından beri mükemmel bir Kâhin oldun.” Peçesi uçtu. “Kısa süre öncesine kadar.”

Yüzümü buruşturdum.

Başrahibe sözlerine devam etti. “Aisling’den ayrıldığınızda yapacağınız şeylere, gideceğiniz güzel yerlere dair anlattığın hikâyeler sadece huzursuz bir zihnin boş hayallerinden ibaretti. Kaslarınla ve fedailiğinle güç gösterisi yapsan da korku içini kemiriyor, bir tanem. Çünkü içten içe bu duvarların ötesinde bir hiç olacağını biliyorsun. Diğerlerinin aksine hiçbir zaman burada, tepemde olduğun kadar faydalı, güçlü, arzu edilir biri olmaya-

cağını anlıyorsun. Benimle kal.” Gözlerini görmek imkânsızdı ama bakışlarını Rory’ye çevirdiğinden emindim. “Traum topraklarında *korkunç* şeyler cirit atıyor. Kimisi zırhlı, kimisi zırhsız.”

Konuştığında Rory’nin sesi de başrahibeninki kadar yumuşaktı. Fakat kadınıninkinin aksine onunki zehirle dolup taşıyordu. “Haklısın. Traum’da korkunç şeyler cirit atıyor. Hatta ben bile onlardan biri olabilirim. Ancak o gitmek istiyor ve kurallar gereği isteğini yerine getirmek zorundayım. Gitmemize müsaade et. Yoksa” –cebinden bir şey çıkardı– “Eh. Bu, işime gelir.”

Sırtını dikleştirdi, omuzları gerildi. Zırhı olmasa bile kim olduğu apaçık ortadaydı. Bir barbar değil, askerdi.

Bir şövalyeydi.

Ne var ki, aptal herif, kemerine tek silah iliştirmemişti.

Başrahibe iki yana açtığı kollarını indirdi. Gargoylelara, “Öldürün şunu,” diyerek katedrale döndü. Karanlığın içindeki solgun silüeti çok geçmeden gölgelerin arasında kayboldu. “*Kızı* da pınara getirin.”

Gargoylelar üzerimize yürümeye başladı.

“Hangisi, Kâhin?” Rory’nin sesi ürkütücü derecede sakindi. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Hangisi yüzünü bu hâle getirdi?”

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

“Söyle.”

“Yılana benzeyen.”

Gargoylelar üzerimize atıldı.

Rory yüzünü buruşturup ortadan kayboldu, küçücük bir şey havada süzüldü. Taştan yaratıklar sertçe birbirlerine çarparken şövalye birkaç metre ötelerinde belirdi. Havaya fırlattığı şeyi yakalayıp yılan Gargoyle’un kafasına attı.

Yaratık... paramparça oldu.

Toz ve kireç taşı parçaları dört bir yana fırladı. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Rory bana sert bir bakış attı. “Çekiç ve keski. Acele et.”

Yarasayı andıran yaratığın elindeki anahtarlara uzandım. “Hemen kapıyı aç.”

Taştan parmaklar halkanın üzerine kapandı. “Beni de yanında götür, Bartholomew.”

“Ne?”

“Çok mu alçak sesli konuştum?” Derin bir nefes alıp suratıma bağırdı. “*Beni de yanında götür, Bartholomew!* Tekrar tekrar en başa dönüp çocukların rüyaya yatmalarını, bu duvarların ötesini asla görememeleri izlemek istemiyorum. Hikâyenin ortasında sıkışıp kalmak istemiyorum. Lütfen.” Kulübenin kapısını açtı. “Beni de yanında götür.”

Benim yufka yürekli biri olup olmadığım tartışma konusu bile olamazdı. “İyi, tamam. Bağırmayı kes yeter.”

“Yaşasın!” Taştan ellerini çırpı. “Pek heyecanlı. Bir dünya macera beni—”

Ayı Gargoyle beni yere devirdi.

Kulübeye yuvarlandık ve şakağımdaki şişlik samanla kaplı zemine çarptı. Öksürüp inledim. Çekiçle keski burnumun birkaç santim ötesinde, saman çöplerinin arasında duruyordu. Onlara uzanmaya çalıştım ama bir çift taştan kol ellerimi iki yanıma mıhladı.

Çırpındım. “Çekil üzerimden!”

Ayı Gargoyle bana kulak asmadı. Çığlıklarına ve savurduğum tekmelere aldırmadan beni kulübeden dışarı, otlara sürükleyip katedrale götürmeye başladı.

Bir çınlama sesi duyuldu. Çok geçmeden kireç taşı parçaları bir kez daha etrafa saçıldı. Yere yığıldım. Başımı kaldırdığımda ayı Gargoyle’un kellesinden geriye sivri taş parçaları ve yağmur gibi üzerime yağan toz zerrecikleri kaldığını gördüm.

Ayaklarının dibinde, otların üzerinde minik bir şey duruyordu.

Bir sikke.

“İyi misin, Bartholomew?” Yarasa Gargoyle ayağa kalkmama yardım etti ve açtığı kanatlarını bana siper etti.

Kendimi kulübeye atıp çekicimle keskimini aldım.

Rory birkaç adım ötemizdeydi ama artık ortadan kaybolup başka bir yerde belirmiyordu. Kalan son Gargoyle'un darbelelerinden kaçmaya çalışıyordu. Yuvarlanarak sert bir darbeden kıl payı kurtuldu ve bana doğru koşmaya başladı. Belimi kavradı. Eğilip sikkeyi alırken, "Gitme vakti, Kâhin," dedi nefes nefese. Arkasındaki şahin Gargoyle hızla yaklaşıyor—

"Dikkat et!"

Şahinin sivri kanadı kafatasının arkasına çarpmadan önce saçlarını kavrayıp Rory'yi aşağı ittim. Düşünmeden kolumu savurdum. Çıkan *çat* sesi bir gök gürültüsü gibi yankılandı, çekicim şahinin suratına öyle şiddetli çarptı ki kafası çatladı.

Çimlerin üzerine yığılıp kaldı.

Rory'ye döndüm. Önümde dizlerinin üzerine çökmüş, sert nefesler alıp veriyordu. Saçını hemen bıraktım.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Dipsiz kuyuları andıran gözleri bir anlığına benimkilere kilidlense de ayağa kalkıp elini bana uzattı.

Koşmaya başladık. Yarasa Gargoyle hemen arkamızdaydı.

Uzaktan çarpan kapıların sesi duyuldu, yeri döven ağır ayakların sesleri etrafımızda yankılandı. Gölgelelerin arasından daha fazla Gargoyle fırladı, tiz çığlıklar atarak binalardan dışarı akın ettiler. Koşmaya devam ettik. Bir elimde çekicimle keskimini, diğeriyle Rory'nin elini tutuyordum. Onu duvarın batı tarafına yönelttim ve kendimi tırmanışa hazırladım. "Öteki tarafa atlarken dikkatli—"

"Duvara tırmanmayacağız." Rory sikkesini duvarın *içine* fırlattığında taşları, ağaç dallarını ve havayı delip geçtik.

Ardından düşmeye başladık.

Rory havada süzülen sikkeyi yakalayarak vücutlarımızı tekrar somutlaştırdı. Ayaklarımız patikayı buldu.

"Ah." Bacaklarım sızladı. "Zavallı dizlerim."

Rory gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp beni göçüğe sürükledi. İki kayın ağacının arasına sıkıştık. Birbirimize

iyice sokulup başlarımızı kaldırarak tepemizde uçuşan Gargoyleların silüetlerini izledik.

Geçip gittiklerinde gece yeniden sessizleşti.

Rory karanlık yola çıkıp kaşlarını çattı. Önce solunu, sonra sağını kolaçan ettikten sonra başıyla onu takip etmemi işaret etti. Arkama son bir bakış attım ama yol Aisling'i göremeyeceğim kadar eğimliydi. Önemi yoktu; katedralin o soğuk, güzel kınayıcı bakışlarını üzerimde hissediyor, *Yakında sürünerek geri döneceksin*, dediğini duyabiliyordum.

Karanlık bir silüet ayın önünden geçip gitti. Kulağıma detone bir mırıltı geldi.

Sırıttım. "İşte orada."

Kendi kendine şarkı mırıldanan yarasa benzeri Gargoyle, taş kanatlarını çırpıp havada süzülerek peşimizden geliyordu.

Rory'nin bakışları gülümsememe kaydı. "O şey evcil hayvanın falan mı?"

"Daha çok o beni kendi evcil hayvanı olarak görüyor sanırım."

"Ne komik. Bizimle gelemmez."

"Geliyormuş gibi görünüyor."

Rory sol elindeki bir şeyle oynayarak kendi kendine homurdandı. Onu cebine sokuşturmadan önce ne olduğunu bir kez daha gördüm. Bir sikke. Bir o yana bir yana attığı şey. Sıradan bir sikkeden daha büyüktü. Daha uzundu. Bir yüzü pürüzsüz, diğeri girintili çıkıntılıydı.

Duraksadım. Bu sikkeyi görmüştüm. Defalarca kez.

Ama sadece rüyalarımnda.

"Başrahiben haklıydı," dedi Rory. "Traum topraklarında *korkunç* şeyler cirit atıyor. Vahşi periler... Onları mumla aratacak soylular. Seacht'teki şövalyelere katılacağız. Kayıp Kâhinler hakkında bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimize bakarız."

Hemen arkasında olmadığımı hissetmiş olmalı ki bana döndü. Farkında olmasa da doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Seni Kral'a götürme *onurunu* bana bahşedecek misin?"

Seacht

Mürekkep.

Gerceğin tek mimarı mürekkep ve inandırıcı bir kalemdir.

ONUNCU BÖLÜM

Hem Genç Hem Yaşlı

Rory'nin atının adı İncir'di ve İncir'in en büyük kusuru –yoksa Erdemi mi demeliydim?– işini aceleye getirmeyi reddetmiyordu. Sahibinin arkasına oturmama izin vermeden önce tam beş dakika boyunca yüzümü koklamış, sonra da yakınlardaki bir çalının üzerindeki böğürtlenlerle kendine on dakikalık bir ziyafet çekmişti. Karnını doyurması ve Rory'nin tehditlerinin giderek artmasıyla göçükte tırıs gitmeye başlamıştık.

İlk kez ata biniyordum.

Ve şimdiden bundan nefret etmiştim.

“Çok gerginsin,” dedi Rory omzunun üzerinden. “Nefes al, Kâhin. Gevşe biraz.”

Gevşeyeyim. Tabii. Belki sonraki hayatımda.

Rory'nin, *Kurnaz Harami*'nin sikkesinden başka bir şey düşünemiyordum.

Onu kaç kez rüyamda pürüzsüz ya da girintili çıkıntılı yüzü üste gelecek şekilde süzülürken görmüştüm? Pürüzsüz yüzü iyiye işaretli. Girintili çıkıntılı olansa kötüye. Hayatım Omen'le geçmişti, işaretlerini *binlerce* kez yorumlamıştım.

Yine de Omen'in hikâyesinin tıpkı bir Kâhin'in gözleri gibi örtülü olduğunun bilincindeydim. Başrahibenin söylediği gibi mezralarda saklanıp perileri öldürüyor, büyülü taş nesneleriyle Traum'un kaderini şekillendiriyor olsalar bile kimse içlerinden biriyle *karşılaşmamıştı*. Onları çekici kılan şeylerden biri de buydu. Rüyalarda bile görülmeyen tanrılar halkı korkutuyordu. İnsan izlenip izlenmediğini asla bilemiyordu.

Fakat bu bir rüya değildi. Bu bir şeyleri yok etme –Gargoyle-ları tuzla buz etme– ve sahibini kapılardan ya da duvarlardan geçirme gücü olan, her şeyiyle somut bir sikkeydi. Traum'da böylesi bir büyüyü hiç duymamıştım. İnanması güçtü.

Ama her şeyi gözlerimle görmüştüm. *Kurnaz Harami'nin* sikkesi rüyaların öteki tarafındaysa belki kendisi de öyleydi. Bu da Rory'nin...

Tanrılar aşkına. Traum'un en berbat şövalyesi... bir Omen.

Neredeyse atın sırtından düşecektim.

"Kahretsin." Rory arkasına uzanıp uyluğumu kavrayarak beni öne çekti. "Kollarını göğsüme dola."

Söylediğini yapmadığımda kolumu tutup omzuna attı. İlerlemeye devam ettik. Bir, iki, üç kez ağzımı açıp ona sikkeyi sormak istedim ama her seferinde son anda bundan vazgeçtim. *Hayır*, dedim kendi kendime. *Bir açıklaması olmalı*. Kurnaz Harami'ninkine benzeyecek şekilde dövülmüş bir sikke ya da Aisling'in duvarları arasında duymadığım bir büyü veya numara. Rodrick Myndacious hakkında pek çok şey söylenebilirdi ve içlerinden iki tanesi su götürmezdi. Küfürbazın teki ve bir faniydi. Etten, kandan, kemikten yapılmıştı.

Bir tanrı *değildi*.

Sessizce oturup Kral'dan alacağım cevapları beklemek en iyisiydi.

Tepemizde süzülüp daireler çizen Gargoyle aydınlanmaya başlayan göğe "elveda" diyeceğine "can feda" diye haykırıyordu.

Gökyüzü pembeye boyandığında ve güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından sızmaya başladığında akan suyun sesini duydum.

“Yoksa... Bu—”

“Tenor Nehri,” dedi Rory esneyerek.

Göçük yol alçalıp düzleşti ve tepeler genişlediğinde nefesimi tuttum.

Hiç böyle bir su görmemiştim. Gürül gürül akıyor, bir şarkıyla dans ediyormuş gibi bir yükselip bir alçalıyordu. Aisling’in kokuşmuş, durgun pınarının taban tabana zıddıydı.

Nehrin üzerinde kolu andıran bir köprü uzanıyordu. Onun da ötesinde bir şehir yükseliyordu.

Seacht.

Ufukta yükselen güneşin ışıklarını yansıtan kil çatılar şehri turuncunun parlak bir tonuna boyuyordu. Fabrikaların borularından yükselen dumanları, nehirde dönen su çarklarını ve rüzgârda dalgalanan –ayaklarımın altındaki köprüyü de süsleyen– gri flamları bu mesafeden bile görebiliyordum.

Hepsinin üzerinde aynı sembol vardı.

Siyah mürekkep dolu taş bir mürekkep hokkası. Üzerinde de köyün öğretisi yer alıyordu:

Gerçeğin tek mimarı mürekkep ve inandırıcı bir kalemdir.

Köprünün başına geldiğimizde Rory atından indi. Hemen ilerisindeki boyalı kulübede bir adam oturuyordu. Üzerinde gri bir cübbe, gözlerinde eğri bir gözlük vardı ve uzun parşömenin üzerindeki elinde grafitten bir kalem tutuyordu. Gözleri kapalıydı ve başı omzuna düşmüştü, ıslığı andıran horultusu sakallarının uçlarını hareket ettiriyordu.

“Tembel herif,” diye homurdandı Rory. Adamın elindeki kalemi alıp inceledi ve kendi cebine attı. “Kâtip.”

Adam bana mısın demedi.

“Kâtip.”

Bu defa öyle şiddetle sarsıldı ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. “Uyumuyorum!” Hafifçe sallanarak gözlerini kırpış-

tırdı ve İncir'in burun deliklerine baktı. "Tanrım." Parşömeniyle boğuşup gözlüğünü düzeltti. "Kaç kişisiniz? Ah... kalemimi kaybetmişim galiba."

"Benimkini al." Rory az önce ceplediği kalemi adama geri verip parmaklarıyla masanın kenarında ritim tutmaya başladı. "İki kişiyiz."

"Teşekkür ederim." Parşömene bir şeyler yazdı. "Meslekleriniz?"

Rory bana bir bakış atıp sırtıttı. "Bir şövalye ve hanımı."

"Bu," diye tısladım eyerden inerek, "hakkımda söylediğin en kötü şey olabilir."

"Bildiklerin arasında belki."

"Aisling'ten geliyorsun." Kâtip gözlüğünü tekrar düzeltti. "B-bir Kâhin'sin. Hiç bu kadar yakından Kâhin görmemiştım." Uyku mahmuru gözleriyle beni süzüp parşömenini açtı, kulübenin içinden hokkasını çıkarıp içini mürekkeple doldurdu.

Kâğıdın üzerine öyle bir eğildi ki gözlüğü neredeyse yüzeyine değecekti. "Mürekkep hızlı yayılıyor. Bu iyiye işaret, değil mi, Kâhin? Omen seni köprüme göndererek bana iyi haberler alacağımı müjdeliyor, yanılıyor muyum?"

Hevesli sesi karşısında bir adım geriledim. Pelerinin başlığını taktım. "Haklısındır belki."

Uzun bir nefes verdi. "Şükürler olsun. Omen'e şükürler olsun."

Rory bana sert bir bakış attı.

"Yani sen..." Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Geçen hafta köprüne başka Kâhinler gelmedi mi?"

"Vardiyam sırasında gelmedi ne yazık ki."

Rory cebinden üç gümüş, bir altın sikke çıkardı. "Onu da görmedin."

Kâtip paraları avucunda tartıp cebine attı. Gözleri bir an için şövalyeyle aramda gidip gelse de tekrar parşömenine döndü. "At dışında bir şeyiniz var mı? Geçiş ücreti için soruyorum."

Rory başını yukarı kaldırıp huysuzca homurdandı. “Şu var.”

Gargoyle alçalıp yakınımızdaki tepelere doğru süzüldü. Üzerimizden geçtiği sırada kâtip bir çığlık atarak kulübesinin içine saklandı. “Bu ne tür bir peri böyle? Kuş mu?”

Bir gürültü koptu. Gargoyle otların üzerine indi. Hapşırdayışında dengesini kaybetti. “O adam az önce bana kötü bir şey mi söyledi, Bartholomew?”

“Seni kuş sandı.”

“Bu ne hadsizlik!” Kâtibe taştan parmağını salladı. “O küçük kulübesini başına yıkacağım.”

“Kes şunu.” Rory’yi kâtiple pazarlık etmeye bırakıp Gargoyle’i omuzlarından tuttuğum gibi Tenor Nehri’nin kıyısına götürdüm. “Gel de birlikte suya bakalım, vahşi yaratık.”

Nehrin tepedeki gökyüzünü yansıtan yüzeyi suyun oluşturduğu girdap ve dalgalarla onu bambaşka bir şeye, kusurlu fakat bir o kadar da göz alıcı bir tabloya dönüştürüyordu. Çömelip elimi içine soktum. Soğuk olmasını beklemiştim ancak Tenor şaşırtıcı derecede ılıktı. Suyun tenimin, nasırlarımın ve parmak eklemlerimin üzerinden akıp gitmesine izin verdim. Bu o kadar saf, o kadar yeni bir tecrübeydi ki.

Mavi bir el dışarı uzandı.

Hızla geri çekildiğimde üzerimi ıslattım. “Suyun altında bir şey var.”

Gargoyle omzumun üzerinden suya eğildi ve ikimiz de nehrin yüzeyine çıkan mor pulları nefesimizi tutarak izledik. Elin ardından bir de baş geldi. Kafatası bir köpeğinki kadardı ve tüysüzdü, çökük çukurların içindeki gözleri bir kâse süt kadar açık renkli ve bulanıktı. Burnu uzundu ve mor dudakları aralandığında ağzının bir düzine geniş ve kör dişle dolu olduğunu fark ettim.

Kocaman açılmış gözleri üzerimde gezindi. Boğazından nehrin suyunu andıran inişli çıkışlı, hoş bir ses yükseldi.

Bir peri.

Gülümseyerek elimi tekrar suya daldırdım.

“Dikkatli ol, Bartholomew,” dedi Gargoyle.

Peri elimi tutup suyun biraz daha dışına çıktı. Ne kadar uzun ve ince yapılı olduğunu da o zaman fark ettim. Kemiklerinin hatlarını seçebiliyor, kaburgalarını sayabiliyordum. “Merhaba.”

Öylece bana baktı.

“Buradan buna benzer şeyler takmış,” peçeme dokundum, “başka kadınlar geçti mi?”

Peri sorumu cevapsız bıraktı. Elimi usul usul yüzüne doğru yaklaştırıyordu. Burnunun ucundaki yarıklar genişledi ve ağzını açarak elimi büyük, kör dişlerine yönlendirdi.

Beni ısırdı.

Çığlık atarak geri çekildim.

Yanıma koşan kâtip arkamdan bağırdı. “Git buradan, pis canavar!” Nehrin başına ulaştığında yüzünü tiksintiyle buruşturarak hokkasına doldurduğu taze mürekkebi suya döktü.

Koyu renkli, yapışkan mürekkep perinin yüzüne sıçradı. Acı dolu bir çığlık koyverip tekrar Tenor’un akıntısının altına batarak gözden kayboldu.

Arkasından öylece bakakaldım. “Onu *incittin*.”

“Affet beni, Kâhin.” Elini cübbesine sürterek kuruladı. “Su perileri parşömenlerimizi yaptığımız bitkiyle beslenir. Neyse ki mürekkebiz onlar için zehirlidir. Yine de fırsatını bulduklarında başımızı ağrıtmaktan geri durmazlar.”

Gargoyle taş çenesini sıvazladı. “Madem pek kıymetli otlarınızla besleniyor neden Bartholomew’un elini ısırdı?”

“Çünkü karnı çok aç.” Rory kâtibin omzuna çarparak yanıma geldi. “Bir bakayım.”

Elimi göğsümden ayırmadım. “Bir şeyim yok.”

Rory kaşlarını çatsa da diretmedi. Bunun yerine kulübeye dönüp yerden çiçekli bir ot kopardı. Ardından tekrar nehrin kıyısına gelip otu suyun derinliklerine attı.

Kâhin şaşkınlıkla bağırdı.

“Kapa çeneni. Parası neyse vereceğim. Ne de olsa” –cebine uzanıp bir altın sikke çıkardı ve onu kâtibin masasına çarptı– “insanların tek tanrısı sikkedir.”

Kurnaz Harami’nin öğretisi.

Tüylerim diken diken oldu.

Kâtip, Coulson Faire’in diğer mezralardan aşağı olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak kulübesine döndü. Perinin ısırdığı elime baktım.

Avucumun ortasında hilal şeklinde bir morluk duruyordu. Neyse ki dişleri kördü de tenimi delmemişti. Yine de kendi doğasına karşı gelerek bunu yapmaya çalışmıştı sanki.

Bizi izleyen kâtip Gargoyle’la birlikte Rory ve İncir’in peşinden köprüye ilerlerken gözlüğünü burnunun üzerine itti. Saygıyla eğilerek Aisling’in öğretisini tekrarladı. “Kılıç ve zırh taş a çentik atamaz.” Ardından Rory’ye dönerek, “Kalemini unutma,” dedi.

“Bu çok nazik bir davranıştı,” dedim ısırıldığım yeri ovuşturarak. “Periyi beslemen yani.”

Rory bakışlarını önünden ayırmadı. “Şövalyelerin nazik olması gerekir.”

“Duy da inanma.”

“Şiddet de merhamet de bir meziyettir. Ben genelde ikincisinden yanayım. En azından periler söz konusu olduğunda.”

Saat henüz erken olduğundan köprüde pek kimse yoktu fakat yanımızdan geçen tek tük insanlar Gargoyle ve bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Durup bizi işaret eden bazılarının, “Bak, bir Kâhin!” diyen sesleri köprü boyunca arkamdan yankılandı.

Başlığımı biraz daha indirdim.

“Gizlenmen için pelerinden başka bir şey bulmamız gerekecek.” Rory çaldığı kalemi parmaklarının arasında döndürüyordu. “Seacht kalabalıktır. Her yer insan kaynar. Aisling’de alıştığın o düzeni burada bulamazsın. İnsanlar kim olduğunu fark ettiğinde tıpkı Coulson Faire’deki o acınası tüccar gibi başına üşüşecek.

Tavsiye ister misin?” Başını bana çevirdi. “Peçeni çıkar. Çok göze batıyor.”

“Ne komik. Bir zamanlar biri tam aksini söylemişti.

“Aynı anda birden fazla şey doğru olabilir, Kâhin.” Yanımızdan geçen at arabasına pis bir bakış atıp sesini alçalttı. “Çıkar şunu.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü *hayır*.”

Yüzünü ovuşturdu. Gün ışığına ve dağılmış sürmesine rağmen şövalyenin gözlerinin altındaki morluklar hayret vericiydi. En son ne zaman uyuduğunu merak etmekten kendimi alamadım. “Aisling’i terk ettin,” dedi sabrının son kırıntılarına tutunmaya çalışıyormuş gibi. “Giderken ortalığı ayağa kaldırdın. Başrahibenin sana tekrar kucak kaçacağını umuyor—”

“Onunla bir ilgisi yok.”

“Neyle var o hâlde?” Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ardında ne saklıyorsun?”

Sorun da buydu ya. Bilmiyordum. Gargoylelar peçelerimiz kirlendiğinde bize yenilerini getirirdi. Yüzümüzü yıkarken bile disiplinimizden ödün vermez, daima gözlerimizi kapalı tutar ve kulübemizdeki çatlak aynadan uzak dururduk.

İki gece önce söz konusu aynada yansımasına bakan Bir’i, dudaklarından dökülen dehşet dolu şaşkınlık nidasını hatırladım. *Bize ne yapmışlar böyle?*

Başımı çevirip sessiz kaldım.

“İyi. Çıkarma o zaman. Ama böyle yaparak tehlikeye davetiye çıkardığını bil,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Şövalyem bu yüzden yanımda değil mi? Hem kendimi koruyabileceğim silahlarım var.” Çekicimle keskimi suratına doğru salladım. “Gargoyle’u da unutma.”

İkimiz de omzumuzun üzerinden arkamıza baktık. Gargoyle elinde atın dizginleriyle İncir’in burnunun dibine girmiş,

ona nutuk çekiyordu. “Kafiyeli yazılmış hiçbir şeye güvenme, Bartholomew. Kafiye dediğin bir aldatmacadır, kulağa hoş gelen bir yalandır. Kendi hikâye kitabımı yazdığımda bunu herkese öğütleyeceğim. Önce okuma yazma öğrenmem gerek tabii.”

Rory kaşlarını çatarak bana döndü. “İkiniz de zekâ küpüsünüz.”

“Kapa çeneni. Onun elle tutulur bir aklı, hafızası, ismi bile yok. Aisling’e hizmet etme dürtüsüyle doğmuş bir varlık işte. Biraz... tuhaf bir şey.”

“Harika bir ikilisiniz desene.”

Ona, *İkili falan değiliz. Ben altı Kâhin’in bir parçasıyım ve kalbim diğer beşi için sızlıyor*, dersem suratıma gülerdi. Artık farklı olmamı sağlayan tek şeyin, yanımda aralarında *kaybolabileceğim* diğer Kâhinlerin yokluğu olduğunu suratıma vururdu. Bunu hatırlamaya ihtiyacım yoktu.

Aramıza çöken sessizlik uzadığında Rory konuyu değiştirdi. “Aisling demişken, kafama takılan bir şey var. Sen, ben, tattığın kanım ve gördüğün rüyayla ilgili bir mesele.”

Midem kasıldı. “Neymiş o?”

“Pınarda bir şey söylemedin. Gargoyle sen...” Keskin bir nefes aldı. “Biliyorsun işte. *Boğulduktan* sonra seni sudan çıkarıp sırtüstü mihraba yatırdı ve rüya gördüğünü söyledi. Ama ağzını açıp tek kelime etmedin. Neden?”

Son yalan söyleyişimde karşımda Gargoyle vardı ve inandırıcı görünmek için kusuyormuş gibi yapmam gerekmişti. Bu kez üstü kapalı gerçekler gözüme daha mantıklı göründü. “Neden bir şey söylemediğimi bilmiyorum.”

Hâlâ yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum. Koyu renk gözleri her bir hattımı öyle pürdikkat inceliyordu ki düşüncelerimi duyacağından endişelendim. *Altıncı Omen’i, Güve’yi gördüm ve o zamandan beri korkunç şeyler oluyor.*

Cebindeki o tuhaf sikke olmasa bunu onunla paylaşabilirdim.

Sessizlik dayanılmaz hâle geldiğinde, “Uzun zamandır rüyaya yatıyorsunuzdur herhâlde,” dedi.

“Neredeyse on yıldır.”

“Kaç yaşındasın?”

Gargoyle arkamızdan, “Bartholomew bir hayli yaşlı,” dedi parmağını dalgın dalgın İncir’in yelesinde gezdirerek. “Gerçi bir düşündüm de katedrale geldiğinde çok küçük—”

“Kimse bilmiyor,” diye araya girdim. “Aisling’den öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama dişlerim yerli yerinde ve yüzümde henüz çok fazla kırışıklık yok.” Şövalyeye döndüm. “Sence kaç gösteriyorum?”

“Cevabım hoşuna gitmezse çekicinin beynimi dağıtacak mısın?” Burnunun üzerinden beni süzdü. “Bence...” Yanakları mı kızarmıştı onun? “Genç bir kadın gibi görünüyorsun. Muhtemelen benim yaşlarımdasın. Ama yaşlı, görmüş geçirmiş biri gibi herkese tepeden bakmayı iyi biliyorsun.”

Suratımı buruşturdum. “Sen kaç yaşındasın ki?”

“Yirmi altı. Ama yıllar o kadar geçmek bilmiyor ki belki de senin gibiyimdir.” Sanki omuz silkmek istiyormuş da buna üşeniyormuş gibi tek omzunu kaldırdı. “Hem genç hem yaşlı.”

Köprünün geri kalanını sessizce aştık. Rory ne tekrar rüyamı sordu ne de peçemi çıkarmamı istedi. Tenor’un, etrafımızdaki taşları döven nalların ve ayakların seslerini dinleyip Kâhinlere Aisling’den ayrıldıktan sonra yapacaklarımıza dair anlattığım hikâyeleri ve bunlardan birini onlarsız yaşamamanın ne kadar anlamsız olduğunu düşündüm.

Seacht hararetle çalınan bir enstrüman gibiydi. Tenor Nehri’ni aştığımızda güneş çoktan yükselmişti ve şehrin labirent gibi sokakları insan kaynıyordu. İncir’le Gargoyle’un arasına sıkışmış vaziyette ilerlerken ayak parmaklarımı parke taşlarının üzerinde esnetip başımı geriye atarak şehri inceledim.

Geniş bir açıklıkta gelişi güzel sıralanmış çadırlarla dolu Coulson Faire'e hiç benzemiyordu. Seacht'in son derece nizami mimarisi göz kamaştırıyordu. Ahşap, taş ya da tuğladan yapılmış her bina komşularının ışığını engellemeyecek yükseklikte inşa edilmişti. Suyun sokaklarda göllenmemesi için tahliye kanalları vardı. Nehirdeki çarklar fabrikalara su sağlıyordu. Deri kokusunu alabiliyordum. Geniş küvetlerin etrafında dolanan, sarı renkli ıslak bir şeyi kuruması için büyük taşların üzerine geren gri cübbeli erkek ve kadınları açık pencerelerden görebiliyordum.

"Parşömen." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Parşömen yapıyorlar."

"Ah, Bartholomew." Gargoyle elimi tuttu. "Hikâyeler yazmak için."

"Ondan ziyade tarihi kayıt altına almak için," dedi Rory. "Tıbbi keşifler, yıldız haritaları, mimari ve icatlar. Aklına gelecek her şey şehrin bir köşesindeki parşömenlere kaydedilmiştir. Kâtipler öğrenmeye ve bir şeyler yazmaya bayılır."

Başka bir açık pencereden yan yana dizilmiş kadınların parşömenleri dikip üst üste bastırmalarını izledim. "Bunu hiç onaylamıyormuş gibi konuşuyorsun, Myndacious."

"Hiç de bile. Bilgi seve seve yudumlayacağım bir pınardır." Başını kaldırarak mürekkep hokkalı flamaya kaşlarını çattı. "Sadece Seacht halkının bunca bilgi birikimlerine rağmen neden şu modası geçmiş geleneklere, batıl inançlara sıkı sıkıya bağlı olduklarına akıl sır erdiremiyorum."

"Bir şövalye olarak koruman gereken gelenek ve inançları mı diyorsun? *Benim* gelenek ve inançlarımı mı kastediyorsun?" Şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı. "Sırf yeniliği benimsediler diye kadim ve manevi olanı küçük görmeleri gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Kâtipten çaldığı kalemi cebinden çıkarıp bir pencere pervazına koydu. "Belli ki sen öyle düşünmüyorsun."

"Kendi ağzınla söyledin. Aynı anda birden fazla şey doğru olabilir. İnsanlar aynı anda birden fazla şeye inanabilir."

“Genç olan bir şeyin aynı zamanda çok yaşlı olması gibi mi?” dedi Gargoyle.

Yılan gibi kıvrılan sokakların ve köprülerin altından geçen nehir kanallarının her biri Seacht’in kalbine, meydandaki kalabalık pazar yerine uzanıyordu. Mürekkep hokkalı flamaların, dükânların, tabakhanelerin ve yüksek, pencereci arşivlerin yanından geçip gittik. Meydanın girişine vardığımızda Rory parmağını arkama doğrulttu ve döndüğümde karşımda mütevazı bir tuğla bina buldum. “Kâhinlerinin şunların birinden geldiğini varsayıyorum,” diye mırıldandı.

Kulağıma çocuk kahkahalarının tatlı, yadsınamaz sesi geldi. Binanın açık kapısından gözüme saçlar, savrulan kollar, koşuşturan ayaklar ve al yanaklar ilişti. Çocuklar neşeyle birbirlerini kovalıyordu. İçlerinden biri –taş çatlasın sekiz yaşındaymış gibi görünüyordu– kapının açık durduğunu fark edip onu kapattı. Ahşap yüzeyindeki yazıyı da böyle gördüm.

III. Öğrenci Yurdu

Kimseyiz Çocuklar Okulu

Ah. Kâhinler bu okullardan seçilirdi. Aisling’den önce Bir’in, İki’nin, Üç’ün, Dört’ün, Beş’in hayatı –belki benimki bile– burada başlamış olabilirdi. Binaya doğru bir adım attım.

Biri ayağıma bastı. Tiz bir çığlık atıp kollarında birkaç mürekkep hokkası taşıyan güdük, tıknaz bir adama çarptım. “Hey! Önüne bak.”

Peçemin yerli yerinde olduğundan emin olup özür dilerim. Bakışlarını üzerimde gezdiren adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudakları aşağı kıvrıldı. “Benden uzak dur, pis sürtük.”

Gargoyle tiz sesli bir şaşkınlık nidası koyverip onu itti. Adam kışının üzerine düştü ve kollarından kayan hokkalar kırılıp parke taşlı sokağa saçıldı. Mürekkep gölünün ortasında doğrulmaya çalışırken yarısını anlamadığım okkalı küfürler savurdu. Sadece bana Omen cadısı ve orospu dediğini ayırt edebildim.

Rory eğilip avucuyla adamın çenesine vurdu. “Ağzından çıkanı kulağın duysun.”

Adam mürekkep yüzünden kayıp ikinci kez yere kapaklandı. Sert bakışlarını Rory’nin yüzünde –gözlerindeki sürmede, kulağındaki küpelerde– gezdirdi ve başka bir küfür mü savursa yoksa kaçsa mı bilemiyormuş gibi göründü.

Ne var ki Seacht gerçekten de zeki insanların şehriydi. Adam ayağa kalkıp kaçtı.

“Sevinsene,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Belli ki Seacht’teki herkes eski geleneklerin kölesi değil.”

Rory saçlarını yüzünden çekti. “Sevinecek bir şey yok.”

“Ah, bakın! Bir Kâhin!”

Kahretsin. İnsanlar başıma üşüşmeye çoktan başlamıştı. Peşinden yüz yaşındaymış gibi görünen bir adamı sürükleyen kadın, “Biri sana mürekkebini mi gösterdi?” diye sordu. “Ne olursun, Kâhin, benimkine de bakar mısın?”

“Üzgünüm ama bu iş öyle yürüm–”

Birkaç kişi daha yanıma geldi ve aniden suratıma iki, üç, dört hokka daha sokuldu. “Mürekkebime bak! Lütfen, Kâhin. Söyle bana, ne alametler görüyorsun? İyi mi, kötü mü?”

İtildim, çıplak ayaklarım ezildi. Sonra birden omzumda sıcak bir kol hissettim ve kalabalığı yarıp geçerek pazar yerinde öncekinden daha hızlı ilerlemeye başladım.

“İnat etmeyip ayakkabı giyseydin bunların hiçbirini yaşamazdık,” dedi Rory kulağıma.

Doğuya dönmemizle Seacht’in sokakları daraldı. Etraf tenhalaştı. Önümüzdeki ara sokaktan çıkan iki silüeti hemen fark ettim,

Yan yana yürüyorlardı ve tıpkı benim gibi pelerinlerinin başlıklarını takmışlardı.

Rory yamuk bir gülümsemeye onları izledi. “Bak sen şu işe.” Kolunu omzumdan çekip temposunu artırdı. Sessiz adımlarıyla çok geçmeden arayı kapattı ve aleladede bir yankesici gibi içlerinden birine uzandı.

Şaşkına döndüm. “Ne *yapıyorsun*, Myndacious?

İkiliden biri arkasını döndü. Keskin hatlı yüzü ve sürmeli yeşil gözleri ortaya çıktı.

Maude.

Şövalyenin bileğini kavrayıp cebine ulaşmasına engel oldu. “İyi deneme, küçük hergele.”

Rory bana bir bakış attı, oyuncağı elinden alınmış bir çocuğa benziyordu. “Oyunbozan.”

Topuklarının üzerinde dönen ikinci silüetin Traum Kralı çıkmasına şaşırmadım. Rory’yi gören Benji otuz iki diş sıırttı. “Onu bulduk, Rory. Gözümüzün önünde saklanıyormuş meğer. Onu takip ettik ve—”

Bakışları beni bulduğunda sözleri bıçak gibi kesildi. “Ah... Bir Kâhin.” Yanakları al al oldu. “*Benim Kâhin*’im.”

“Altı,” diye hatırlattım. Usulen başımı eğmem gerekirdi ama çocuk kral deri kıyafetleri ve boyanmamış peleriniyle halktan biri gibi giyinmişti. O kadar sıradan görünüyordu ki önünde eğilecek kadar önemli biri olduğunu unuttum.

“Ben de buradayım, Bartholomew,” dedi Gargoyle boğazını temizleyerek. “Bana da bir selâm versen ölmezsin.”

Maude kaskatı kesildi. “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Gargoylelerin konuşabildiğini bilmiyordum.

“Bartholomew da kim?” diye sordu Kral.

“Boş ver.” Rory’ye bir haller olmuştu. Kambur, tembel duruşundan da zevzek ifadesinden de eser yoktu. Sırtı sopa yutmuş kadar dik, omuzları gergindi. “Onu buldunuz ve peşine *bensiz* mi düştünüz?”

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye çıkıştım.

Altı çift göz de bana çevrildi. Üç yapraklı yonca gibiydiler. Türlü türlü işler çevirip kalan herkesi dışlayan bir yonca. Uzun bir sessizliğin ardından Rory, Maude’a döndü. Kaşlarını hızlıca kaldırıp indirerek ona bir şey söyledi.

Maude başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne hayır?”

Rory beni duymazdan gelerek çenesini sıvazladı. “Bir taşla iki kuş.”

“Riskli ve pervasızca,” diye karşılık verdi kadın.

“Uzmanlık alanlarım.”

Bu aptallar biraz daha yanı başlarında değilmişim gibi davranmaya devam ederlerse çekicimle bir şeyleri parçalayacaktım. İğneleyici bir tavırla boğazımı temizledim.

Kral Castor bakışlarını önce bana sonra Rory’ye, ardından da Maude’a çevirdi ve tekrar bana döndü. “Bence onu da yanımıza alalım. İşimize yarayabilir.”

Gargoyle gururla göğsünü kabarttı. “Bartholomew Aisling’in kızı, tanrıların habercisidir. Kendini rüyalara adamıştır.” Omzuma hafifçe vurdu. “Ama ne yazık ki hiçbir işinize yaramayacaktır. Öte yandan ben—”

Elimle ağzını kapattım. “Nereye gidiyorsanız ben de geliyorum. Ama önce bana kulak vermeniz gerek, Kral Castor. Sizinle konuşacaklarım var.” Başrahibe’nin kızgın hâlini, Aisling’i taklit etmeye çalıştım. Soğuk, güzel ve kınayıcı. “İtiraz istemiyorum.”

Kral sırtıttı. “Kulaklarım, gözlerim, ellerim, istediğin her şey senin olsun.”

“Sakin olun, Majesteleri.” Rory kolunu Kral’ın omzuna atıp onu benden uzaklaştırdı. “Evlenme teklifi etmedi. Önce” —eliyle önündeki sokağı işaret etti— “eski dostumuzla bir görüşelim.”

Maude’un yüzü sirke satıyordu. İnsanın başını döndüren kıvrımlı sokaklarda ilerlerken Rory’ye attığı sert bakışlardan bizi bekleyen bela her neyse onun bir parçası olmamı istemediğini anlayabiliyordum.

Çok yazık. Kral’ın ağzından Kâhinleri bulmama yardım edeceğine dair söz koparana kadar onu gözümün önünden ayırmayacaktım.

İncir'in güç bela sığıldığı dar, sarmaşıklarla kaplı bir ara sokakta duraksadık. Maude omzunun üzerinden arkasını kolaçan etti. Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra sarmaşıkları ayırarak duvardaki küçük ahşap kapıyı ortaya çıkardı. "Pekâlâ." Bana döndü. "İçeri girmeden önce birkaç şeyin üzerinden geçeceğiz."

"İçeri mi?" Sarmaşık kaplı duvara baktım. Bina ne bir kışlaya ne de şövalyelerin konuşlanabileceği bir yere benziyordu. "Tam olarak neredeyiz?"

"Biriyle buluşacağız," diye yanıtladı düz bir sesle. "Seacht'ten bir bağlantımızla."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bilmece gibi konuşuyorsun. Sinirim bozuluyor."

"Hey." Rory hafifçe bileğime vurdu. "Kollarını çöz de *dinle*. Görüşeceğimiz adam kayıp Kâhinlere dair bir şeyler biliyor olabilir. Ona bakmak çok edici olabilir ama bunu yapman gerek, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Bartholomew." Gargoyle sırtını dikleştirdi. "Nezaketin vücut bulmuş hâli olup—"

"*Sen* İncir'le kalıyorsun." Yaratığın alt dudağı titremeye başladığında telaşla ekledi, "Yalnız kalmayı hiç sevmiyor."

Gargoyle duvardaki sarmaşıkları mutlu mutlu kemiren ata bir bakış atıp burnunu çekti. "Peki madem. Varlığım onun ıstırabını hafifletecekse kendiminkine katlanacağım."

"Harika." Koyu renk gözlerini bana çevirdi. "İşimiz biraz... heyecanlı geçebilir. Yanımdan ayrılma."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl heyecanlı?"

"Öpüşecek misiniz?" diye sordu Gargoyle.

"Ne? Hayır." Rory suratını buruşturdu. "Sadece..." Yardım istercesine Maude'a döndü ama kadın onu umursamadan keyifle sözcüklerle boğuşmasını izledi.

"Kadim emaneti üstlenip alametifarikasında ona meydan okuyacağız," dedi Kral Castor. Ardından da bunu tek nefeste

söyleyerek kendini bile şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Altı?”

Bilmiyordum. Zihnimin tozlu köşelerinde kalmış bir anı gibi tanıdık geliyordu gerçi. Ama yiğitliğe bok sürecektir değildim. Bu ahmaklara aptal ve dünyadan bihaber olduğumu düşündürtecek bir neden daha vermektense tıpış tıpış Aisling’e dönmeyi yeğledim. “Elbette.”

Birbirlerine attıkları bakışlar bana berbat bir yalancı olduğumu düşündüklerini söylüyordu.

Maude kapıyı açarak karanlık bir koridoru ortaya çıkardı. “Gidelim o hâlde.”

Kral Castor kadından fazla uzaklaşmak istemiyormuş gibi hemen arkasından içeri girdi.

Çekicimle kesimi Gargoyle’a emanet ettim. Rory’ye, “Şu adamın adını hâlâ söylemedin,” diyerek kırık ahşap eşiğin üzerinden atlayıp koridora ayak bastım.

“O kendini tanıtacaktı zaten.”

Kapıyı arkasından kapattığında şehrin uğultusu ve İncir’e sarmaşık türlerini öğretmeye başlamış Gargoyle’un sesi kesildi. Artık duyabildiğim tek şey yün halıları döven ayaklarımızdan yükselen boğuk sestti. Etrafımdaki duvarları inceledim, o kadar yüksekerdi ki başımı geriye atmam gerekti. Üzerlerinde loş ışıktaki ayırt edemediğim bir dizi tablo asılıydı. Yüzleri bulanık, çıplak vücutları iki büklüm olmuş insanların portrelerine benziyorlardı.

Fenerlerin hiçbirisi yanmıyordu. Uzun koridorun sonu gölgelerden görünmüyordu. Kral’ın arkasında, Rory’nin bir adım önünde yürürken aniden bir bilinmeyene sürüklendiğimden korktum.

Önümde, Maude’la Benji’nin gergin sırtlarını seçebiliyordum. Arkamda, Rory’nin cebinde oynattığı parmaklarının hışırtısını duyabiliyordum. *Sikkesiyle* oynuyordu. Belki de bu endişelendiğinde sarıldığı bir alışkanlıktı. “Hepiniz çok gerginsiniz,” diye mırıldandım. “Endişelendiğin bir şey mi var, Myndacious?”

Hışırtı kesildi. “Adımı anmamaya yeminli misin?”

“Adın Myndacious değil mi?”

“Tanıştığımız gece bana Rory demeni söylemiştim.”

“Belki derdim. Ama konuştukça seninle samimiyet kurmak isteyecek hiçbir şey bulamadım.”

“İstediğin oldu. En sevdiğim botlarıma kusmak aramızdaki ilişkiyi resmî tutmanın harika bir yoluydu.”

Ona pis bir bakış attım. “Evlat olsan sevilmezsin.”

“Bana Rory dersin fikrin değişir.”

“Yine yerde sere serpe yatsan fikrim değişir.”

Gülümsedi.

Yüzümü aşına olmadığım bir sıcaklık sardı. “Seni yere serip acizliğini kanıtladığım için yani.”

“Elbette, Kâhin. Aksini düşünmedim bile.”

Koridorun sonundaki geniş meşe kapının çatlaklarından sızan ışık önümüze düşüyordu. Maude elini ahşap yüzeye koyup itti. Parlak ışık gözlerimi kör etti.

Kapı, camdan yapılmış kubbeden gelen güneş ışığıyla aydınlanan penceresiz bir odaya açıldı. Duvarlar, rafları on binlerce ciltle dolu uzun kitaplıklarla doluydu.

Odanın ortasında, şık yün halıların üzerinde bir adam duruyordu.

Dökümlü, uzun bir cübbe giymiş, uzun ve kemikli parmakları olan yaşlı bir adam. Kambur olsa da gözleri üzerimizdeydi. Taştan yapılmış gözleri.

Elinde rüyalarımda gördüğüm mürekkep hokkasını tutuyordu.

Beni süzüp uzun, hırıltılı bir nefes aldı. “Aisling’in kızı.” Eliyle gelmemi işaret etti. “İçeri gel.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bezgin Kâtip

İnkâr. Her bir zerrem gördüklerimi inkâr ediyordu.

“Bu mümkün değil...” Sesim cam tavandan sekip bana geri döndü. *Mümkün değil*, diye alay etti benimle yankı. *Mümkün değil*.

İhtiyar taştan gözleriyle bana bakıyordu. Parmakları ince uzun, parmak eklemleri şişti. Tırnaklarının dibi mürekkep lekeliydi. Kafasının üzerinde bir tel saç, yüzünde tek kıl yoktu. Çökük yanakları solgundu.

Sessizce parmağını mürekkep hokkasının içinde gezdiriyordu.

“Götlük etme.” Maude Kral’a dirsek attı. “Kıza kim olduğunu söyle.”

Kral Castor gerginlikle güldü. “Bana kalırsa cevap gün gibi ortada.”

Omzumun üzerinden Rory’ye bir bakış attım, benim aksime onun yüzünde şaşkınlıktan eser yoktu. “Bu acımasız bir şaka mı?”

“Değil, Kâhin.”

Yaşlı adamın gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Anlıyorum,” dedi çatallı sesiyle. “Gözlerindeki perdeyi yırtıp atmak istiyorsun. Kelimenin tam anlamıyla.”

Çılgılık atmak istiyordum. “Kimsin sen?”

Adam hokkadaki simsiyah mürekkebi saat yönünde daireler çizerek karıştırmaya devam etti. "Traum'un tarihçisi. Bilgisi. En büyük zanaatkârı."

Vücudu gülle gibiymişçesine attığı gürültülü adımlarıyla bana doğru yürüdü, çıkardığı patırtı dört bir yanımda yankılandı. "Gerçeğin tek mimarı mürekkep ve inandırıcı bir kalemdir."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Gözeneklerini, yüzündeki çizgileri görebiliyordum. Ürkütücü taş gözlerini saymazsak her şeyiyle çok... fani duruyordu. "Bu Bezgin Kâtip'in öğretisi. Omen'den birinin, bir *tanrının* sözleri." Hokkasına baktım. "Ama sen... sen sadece bir insansın."

Adam gözlerini iki kez kırıştırdı. Ardından yaşından beklenmeyecek bir hızla hokkadaki mürekkebi havaya fırlattı.

Ve ortadan kayboldu.

Mürekkep siyah bir yığın hâlinde bana doğru uçtu. Yüzümü buruşturarak kendimi üzerime sıçramasına hazırladım. Gün ışığı dalgalandı ve mürekkep gözden kayboldu. Karşımda onu fırlatan adam belirdi. Yirmi adımlık mesafeyi göz açıp kapayıncaya dek aşmış, yüzümün dibine girene dek görünmez olmuştu.

"Bunlar bir faninin gözleri mi? Bu alelade bir *insanın* hokkası mı?" Nefesi sertçe ya da uzunca ovulmuş kireç taşı gibi kokuyordu. Leş gibi. "Ben Traum'un Kâtibi'yim. İki asrı aşkın süredir Seacht'in parke taşlı sokaklarında yürüyorum, *büyü* taşıyorum. Mürekkebim asla kurumayan bir araç, bir silahtır. Görünmeden seyahat edebilir, ağgözlü perilerin hakkından gelebilirim. Kalemimden dökülenler akla, icatlara ilham olur. Hokkam hem iyinin hem de kötünün habercisi olabilir ama ben daima bilginin, *gerçeğin* timsali oldum. Böyle bir adam tanrı değil de nedir?"

Titriyordum.

Rory dirseğimi tuttu, hâlâ ayakta duruyor olmamı sıcak eli-
"Çek elini üzerimden."

Dokunuşundan kaçıp en yakınımdaki kitaplığa sığınarak kusma dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Sen de...” Adam, *Bezgin Kâtip*, taştan gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirdi. “Uzun zamandır kimse ziyaretime gelmemişti.”

Kral Castor boğazını temizledi. “Seni bulan bendim, Kâtip. Dün gece meydandaki pazarda. Sunağına bir hediye bıraktım ve onu almaya geldiğinde şövalyemle seni takip ettik.”

Kâtip’in burun delikleri genişledi. “Sen kim oluyorsun peki?”

“Ben... henüz tahta yeni çıktığımdan ve zırhımı giymediğimden beni tanıyamaman çok doğal tabii...” Sertçe yutkundu. “Ben kralım.”

Kâtip bir kahkaha patlattı. “Duy da inanma. Senin gibiler... giderek gençleşiyorsunuz.” Hokkasına şefkat dolu bir bakış attı. “Bu yüzden dümen *benim* gibilere kalıyor.”

Kral Castor domates gibi kızardı.

“Gençliğin de artıları vardır,” diye araya girdi Rory. “Geleceklerden kopma cesaretini gösterebilirler mesela.”

Şövalyesinin sözleri Kral’ı cesaretlendirmiş gibiydi. Titrek bir nefes aldı. “Alametifarikana meydan okumak ve mürekkep hokkanı almak için buradayız, Bezgin Kâtip. Ben, Üçüncü Benedict Castor, kadim emaneti üstlenmeye geldim.”

Dudaklarımdan dökülen şaşkınlık nidası bir hayalet gibi içeride dolaştı. *Mürekkep hokkanı almak için buradayız.*

Bezgin Kâtip’e döndüm, küplere binmesini bekliyordum. Fakat kitaplarla çevrili geniş odasının ortasında, cam kubbeden gelen ışığın altında öylece dikiliyordu. O kadar ulaşılmaz, o kadar ağırbaşlı ve otoriter görünüyordu ki bir an için yanıldığımı düşündüm. Belki de tuhaf gözleri ve büyümlü hokkası olan alelade bir adamdan fazlasıydı. Belki de gerçekten ilahi bir varlıktı, Omen’in bir parçasıydı. Gerçek bir tanrıydı.

Şayet öyleyse bu, Rory, Maude ve Kral Castor’ın kalkıştıkları şeyi kutsala saygısızlık, kâfirlik yapardı.

“Kadim emaneti üstleneceksin demek?” Taş gözleri, sert ve solgun yüzüyle Bezgin Kâtip hiçbir duygu emaresi göstermiyordu.

Fakat dikkatini Kral'a çevirdiğinde etrafına yaydığı tehdit yadsınamazdı. "Peki ya beni yenmeyi başaramazsan?"

Maude, Kral Castor'a yaklaştı. "O zaman insafına kalırız."

Kâtip dişlerini gösterdi. Keşke göstermeseydi. Dişleri griydi ve çenesini hiddetle sıkmış gibi çatlıktı. "Meydan okumanı kabul ediyorum o hâlde."

Mürekkebinini fırlatıp ortadan kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında hemen önümde duruyordu. Güçlü eller belimi kavradı. Mürekkep tekrar havaya fırladığında içim bir hoş oldu. Görünmez oldum, ayaklarım yerden kesildi.

Yerden on beş metre yükseklikte, raflardan birinin üzerinde duran Kâtip'in kucağına düştüm.

Aşağıdan bağrışlar yükseldi.

"İçin rahat olsun, canım." Ben ondan başka tutunacak bir yer ararken ihtiyar saçlarımı yüzümden çekti. "Seni o kâfirlerden koruyacağım." Bir kitaba uzanıp sayfalarını karıştırmaya koyuldu. "Bu ilk değil elbette. Kâfirler daha önce de beni buldu. Benim olanı almaya, hokkamı, gücümü *çalmaya* yeltendiler. Asla başarılı olamazlar ve sonları hep aynı olur." Bana sırtarak iğrenç dişlerini gözler önüne serdi. "Ölürler."

Tanrılar aşkına. Aşağıya bakmak büyük hataydı. Yüreğim ağzıma geldi. "Kadim emaneti üstlenmek derken neyi kastediyor?"

"Hırsızlık. Karşıtlık." Elindeki kitabı kapatıp aşağı attığında taş zemine çarpan cildin sesi içeride yankılandı. "Bir kralın beş taş nesneyi de ele geçirip Omen'in gücüne sahip olmak üzere çıktığı bir yolculuk. Fakat başarılı olmak için—" Bir kitap daha alıp onu da aşağı fırlattı. "Alametifarıkam bilgidir ve beni bununla yenmeleri gerek. Bu mümkün değil tabii."

Eğilerek aşağıdakilere seslendi. "Size üç sorum olacak. En az birini doğru cevaplamalı ve bana cevaplayamayacağım bir soru sormal—"

Rory'nin okkalı küfürleri Kâtip'in sesini bastırdı. "Onu hemen aşağı indir, it herif yoksa—"

Maude onu kolundan tutup duyamadığım bir şey söyleyerek susturdu.

Ayaklarımın altındaki raf çatırdadı. Avuçlarım terden sırlıklam oldu. “Aşağı inmek istiyorum,” dedim Kâtip’e.

“Şşş.” Havayı koklayıp yanıma sokuldu. “Düşmene müsaade etmem.”

Soğuk parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırarak boynumu açığa çıkardı. Kokumu içine çekti. “Aisling’in seni bana bu şekilde göndermesi ne tuhaf. Daha önce hiçbir Kâhin’in nabzını hissetmemiştim. Bu kâfirlerle gelmiş olman daha da tuhaf.”

Bir keresinde katedrali ziyaret eden bir tüccar Bir’in peçesini çıkarmaya çalışmış, mücadele sırasında yanağını çizmişti. Sonra kimse ne olduğunu anlamadan yere yığılmış, çakıl taşlarını kanıyla kırmızıya boyamıştı. Gargoylelerden biri kafasına öyle sert vurmuştu ki adamın kafatası çatlamıştı. O zamanlar bu dengesiz, korkutucu yaratıkların bunu Kâhinleri korumak için yaptığına inandırılmışım. Ancak sonrasında üzerime bir tedirginlik çökmüştü. Ne de olsa dengesiz ve korkutucu yaratıklar öngörülemezdi, ne yapacaklarını kestirmek imkânsızdı.

Bezgin Kâtip’in mürekkep hokkasının numaralarını, kehanetlerini okumayı biliyordum. Fakat onunla yerden on beş metre yukarıdaki rafta dururken... en az Gargoyleler kadar dengesiz, korkutucu ve öngörülemez bir şeyin elindeydim.

“Kimse beni buraya göndermedi,” dedim. “Kâhinlerim ortadan—”

“Sorularını bekliyoruz, Kâtip,” diye seslendi Maude aşağıdan.

İhtiyar çenemi bırakıp aşağıya döndü. “Madem bir kıralısın, yancılarının birer şövalye olduğunu varsayıyorum. Sorularımı anlayabileceğiniz şekilde soracağım. Sevgi, inanç ve dövüş. Şövalyeliğin alametifarikası bunlardır.”

Rory gözlerini devirdi.

“Sevgiyle başlayalım.” Omen mürekkeğini fırlatıp gözden kayboldu ve bir altımdaki rafta ortaya çıkıp yığının arasından

deri bir cilt aldı. “Seachtli meşhur şair Ingle Taliesin’in şiirinde kral düğün gecesi gelinine ne hediye verir?”

Maude, Rory ve Kral’ın gergin ifadelerinden cevabı bilmediklerini anlayabiliyordum. Kral Castor bir süre düşündükten sonra, “Topraklarının ve servetinin bir kısmını,” diye yanıtladı.

Bezgin Kâtip sırtıp boğazını temizleyerek elindeki kitaptan bir şey okumaya başladı.

Genç kral geliniyle ilk gecesine nasıl da hevesli.

Şarapla, tuzlu suyla edilmiş yeminlerle vermişti ona kalbini.

Fakat yeni kraliçesine layık ne bulmalı da ona hediye etmeli?

Hiçbir ipek teni kadar değil yumuşak, hiçbir portre, hiçbir mücevher değil güzel onun gibi.

Adına bestelenmiş bir şarkı, ona atfedilmiş bir tapınak belki.

Bunlara ne hacet. Yeter de artar siki.

Kâtip gürültülü bir kahkaha patlattı. Dumur olmuş vaziyette ona bakakaldım. “Ne berbat bir şey bu.”

Aşağıda, Maude alnını ovuşturdu. “Kıçımın şairi.”

“Kafiyeli yazılmış hiçbir şeye güvenme,” diye mırıldandı Rory.

“Okumaya pek düşkün değiliz sanırım.” Bezgin Kâtip gülmeyi kesip sakinleşti. “Saray aşklarını bayağı buluyorum. Ama katıla katıla gülmeye asla hayır demem.” Kitabı kapatıp ortadan kayboldu ve yanıma dönüp rafın sallanmasına neden oldu. “İnanca geçelim o hâlde.”

Bu seferki soru için bir kitap almadı. Öne doğru eğilerek bir Gargoyle gibi rafa tünedi. Çatallı sesi keyifle dolup taşıyordu. “İlk Kâhin’in, yani tepeyi bulup Omen’in isimlerini koyan çocuğun adı nedir?”

Altımdaki üçlü duraksadı. “Başrahibe hikâyesinde bundan bahsetmemişti,” dedi Maude. “Çocuğun adı hiç geçmedi.”

Kâtip pelerinin koluyla oynadı. “Cevabınız bu mu? İlk Kâhin isimsiz miydi?”

Gerginlik dolu bir sessizliğin ardından Kral Castor, “Evet,” dedi.

“Çok yazık. Yine bilemediniz.”

Kral Castor ve Maude hareketsizce dikilirken Rory yerinde duramıyordu. Kamburu yine çıkmıştı, botuyla zeminde ritim tutuyor, cebine soktuğu elini kımıl kımıl oynuyordu.

Geriye tek soru kalmıştı.

“Cevap ne?” diye fısıldadım. “Çocuğun adı ne?”

“Önemli olan tek şey benim bildiğimi onların bilmemesi.” Omen çenesini, omuzlarını ve parmak eklemlerini kütürdeyerek kitaplıklarını işaret etti. “Bilgi benim lütfum, onlarınsa uğruna yalvardığı şey. Sıradaki soruyu doğru bilseler bile” –dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı– “olan oldu.”

Aşağıdaki üçlüye döndüğümde rüyaya yatmışım gibi hissettim. Tüylerim diken diken oldu, alnımda soğuk terler birikti ve içimi bir korku sardı. “Lütfen. Kâhinlerin ortadan kaybolduğundan haberdar olmalısın. Onları aramak için Aisling’i terk et–”

Kâtip lafımı bitirmeme fırsat vermeden mürekkebinı fırlatıp hiçliğe karıştı. Çok geçmeden odanın öteki ucundaki bir rafta belirdi. “Son sorum,” dedi Benji, Rory ve Maude’a, “dövüşle ilgili bir bilmece.”

“Umarım yine güzel bir şiirle kulaklarımızı bayram ettirirsin,” diye karşılık verdi Rory düz bir sele.

“Seacht kitapları kadar demirhanelerini ve cephaneliklerini de saklar. Okuyacağım eser benim elimden çıkma.” Elindeki defteri önüne uzattığında kapağındaki motif gözüme çarptı.

Bir güve.

Omen bir kez daha boğazını temizleyip okumaya başladı.

Ağır ya da uzun bir şey değil, topraktan çıkmış bir saz kadar çelimsiz.

İster bile ister körelt, mahareti emsalsiz.

Bodur bir gövdesi, ağır kült bir başı ve ahşaptan sapı var.

Kavrandı mı iyice güçlü ellerde savrulup parçalar.

Savaşta da bayırda da yanından eksik etme onu.

Kırmak ve parçalamak, tutku veya emek, yoktur yapacaklarının sonu.

Kâtip taştan gözlerini aşağıya çevirdi. “Eee, Kral? Şair hangi silahı tarif ediyor?”

Üçünün de kaşları derin düşüncelerde kaybolmuş gibi çatılmıştı. Öte yandan ben... ben tepeye, gündelik işlerime, taş duvarın başına dönmüştüm. Günlerce kendimi cahil, dünyadan bihaber ve çaresiz hissetmişim. Sorumluluğumun ve katedralin kurbanı olduğumu düşünmüştüm.

Bezgin Kâtip’in bilmecesinin cevabının Aisling’ten kaçarken yanıma aldığım tek şey olması ne manidardı ama.

Vücudum gerildiğinde Rory’nin bakışları bana kaydı. Asıl bilmece benmişim gibi beni uzun uzun inceledi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve Kral Castor’a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kral rahatlama dolu boğuk bir nefes verip sırtını dikleştirdi. “Bilmece bir değil, iki silahı tarif ediyor,” dedi. “Çekiç ve keski.”

Omen donakaldı, geniş odasındaki sesler kesildi. Bir kez daha ortadan kaybolup yanımdaki rafta belirdi. Bu kez parmaklarını hokkasına daldırdığında mürekkebi saat yönünün tersine doğru karıştırdı. “Sen bana ne soracaksın, Traum Kralı?” dedi meydan okurcasına. “Beni alametifarikamda nasıl *yeneceksin*?”

Benji, Rory’yle Mauda’a yaklaştı. “Konuşup bir karara varmamıza izin ver.”

“Kalkıp da bana cömert bir tanrı olmadığımı söyleme.” Bezgin Kâtip aşağıdaki kafa kafaya vermiş üçlüyü izleyerek yanıma

geldi. Bir köpekmişim gibi başımı okşadı. “İçin rahat olsun,” diye mırıldandı. “Cevabını çoktan kâğıda dökmediğim bir şey sormaları mümkün değil. Gerçeğin tek mimarı mürekkep ve—”

Şansımı bir kez daha deneyip, “Madem her şeyi biliyorsun,” dedim, “o hâlde kayıp Kâhinlerime ne olduğunu bana söylemelisin.”

İhtiyar elini üzerimden çekti. Keskin bir acı hissettim, açık renk saçlarımın birkaç teli buruşuk elindeki çatlaklara takılmıştı. Onları burnuna götürüp kokladı. “Kâhinlerin mi?” Ağzı siyah bir yarık gibi açıldı ve saç tellerimi içine attı. “Hepiniz Aisling’e, Omen’e aitsiniz. Bildiğim tek şey, tek gerçek budur.”

Rory, Maude ve Kral bir karara varmış olmalıydı ki bakışlarını tekrar yukarı çevirmişti. Gözleri Bezgin Kâtip’le aramda gidip geliyordu. “Kâhinler demişken,” dedi Rory. Sesini umursamaz tutsa da omuzları yay gibi gergindi. “Söylesene, Kâtip. Aisling’in kutsal kızlarına, Omen’in çalışkan habercilerine sevgi duyuyor musun?”

İhtiyar krala koyu renkli balgam tükürdü. “Kâhinlerimi senin tanrılarından daha çok seviyorum, kâfir.”

Balgam Kral Castor’ı ıskalayarak Rory’nin botlarına düştü. Şövalye ayaklarına öfkeli bir bakış attı. “Herkesin lanet botlarımla ne alıp veremediği var?”

“Sorumuz oldukça basit, Omen,” dedi Benji bir çırpıda. “Madem bir tanrı, bilginin tanrısı olduğunu iddia ediyorsun, söyle bize.” Başıyla beni işaret etti. “Kâhin’in adı ne?”

Kâtip dişlerini sıktağında çenesi kütürdedi. Dönüp bana baktı, gözleri Aisling’in sarmaşık kaplı, hava koşullarından yıpranmış duvarını oluşturan taşları hayat dolu gösterecek kadar donuktu. “O, Aisling’in kızı. Bir adı yok.”

Sybil, diye fısıldadı içimdeki ses. “Herkesin bir adı vardır,” diye mırıldandım. “Kimsesiz çocukların bile.” Ansızın üzerime çöken farkındalık ve kararlılıkla, “Gerçekten bir tanrı olsaydın adımını bilirdin,” diye ekledim.

Rory, Maude ve Kral onu yendiklerinin farkındaydı. Yüzlerindeki sırıtışları ve dimdik duruşlarıyla hiç olmadığı kadar korkutucu ve cesur görünüyorlardı. Bezgin Kâtip'e kendi alame-tifarikasında –bilgide– meydan okumuş ve *kazanmışlardı*.

Bunu ihtiyar da biliyordu. Bomboş taş gözlerine rağmen büyülü hokkasını kaybettiğini anladığı ânı gördüm. Omen eğri büğrü parmağını mürekkebe batırıp hiddetle saat yönünün tersine doğru karıştırmaya başladı. Ardından köprüde periye saldıran adamın gösterdiği tiksintinin aynısıyla hokkasını ters çevirip mürekkebi aşağıdakilerin üzerine döktü.

Bu sefer niyeti ışınlanmak değildi.

Bu bir saldırıydı.

Siyah sıvı Maude'un pelerinine bulaştı. Kadın keskin bir nefes verip Kral Castor'la Rory'yi geri itti. Kolunda mürekkep kızarıp kömür gibi yanarak yün kumaşı eritti. Maude pelerinini hızla çıkarıp atsa da yanık kumaşın ve etin yadsınamaz kokusu içeriği doldurdu.

Bezgin Kâtip bir kahkaha patlatıp yok oldu. Odanın öteki ucundaki rafa ışınlanıp üzerlerine biraz daha mürekkep döktü.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdım.

Omen soruma cevap vermedi. "Olduğun yerde kal, Kâhin," diye çıkıştı.

Mürekkebini aynı hareketlerle fırlatarak tekrar tekrar kaybolup ortaya çıkmasını izlemek ürkütücüydü. Yanmış kâğıt, yün ve hatta saç kokusu içeriği sardı. Rory, Maude ve Kral silahlarını çoktan çekmiş, gözlerini tepelerine dikmişti. Ne var ki Maude'un baltası ya da Kral'ın kılıcı mürekkep karşısında bir hiçti. Birkaç kez siyah sıvının hedefi olup yandılar.

Ama kaçmadılar.

Maude'un sesi içeride yankılandı. "Meydan okumayı kaybettin! Onurun yok mu senin?"

"Canlarını yakıyorsun!" diye bağırdım, mürekkebin Kral Castor'ın elini yakmasını izlerken. Oğlan yüzünü buruşturup

siyah sıvının geri kalanından kaçarak kılıcını savursa da yalnızca havayı kesti.

Rüyaya yattığımda yaşadığım korku, o kapana kısılmışlık hissi içimi sardı. Karanlığa düşüp kendimi başka bir yerde bulmak, uyanmak istedim. Fakat bir rüyada değildim. Düşerken bir yanıma kıracak olursam tek parça hâlinde uyanmayacaktım. Raftan düşüp Kâtip'in fırlattığı kitaplar gibi yere çakılmam tek bir yanlış hareketime bakardı.

Kitaplığın raflarını basamak gibi kullanarak aşağı inmeye başladım. Zeminle aramdaki mesafe giderek azaldı, ta ki son birkaç metre kalana dek.

Soğuk bir el kolumu kavradı. Taştan gözler benimkileri buldu.

Bezgin Kâtip dişlerini gösterdi. "Sana olduğun yerde kal—"

Yaptığım bilinçli bir hareket değildi. Daha çok bir içgüdü, otomatik bir tepki, hayatta kalma dürtüsüydü. Avucum sertçe Omen'in mürekkep hokkasına çarpıp onu elinden düşürdü. İhtiyar kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıp elini uzattı ama hokka düşmeye çoktan başlamıştı. Düştü, düştü ve en sonunda zemine çakıldı. Siyah sıvı kocaman bir yara gibi yeri lekeledi.

Artık boş kalmış elleri titremeye başladı. Bana dönüp suratıma bir tokat patlattı. Darbe o kadar şiddetliydi ki dudağım yarıldı. Rafı tutan elim kaydı ve tıpkı hokka gibi düştüm.

Sırtım taşa çarptı. Ciğerlerimdeki oksijen vücudumu terk etti. Öksürdüm, yarılmış dudağımdan sızan kan yere sıçradı.

Tepemden çirkin bir ses, bir haykırış, bir inilti geldi. Bezgin Kâtip rafı bırakıp düştü ve korkunç bir çatırtıyla yanıma indi. Yüzümü buruşturarak kendimi başka bir darbeye hazırladım.

Fakat ihtiyar dizlerinin üzerine çöktü. Ters dönmüş bir kitap gibi, yalvarırcasına secde etti. Lekeli dilini çıkardı.

Ve yere sıçramış kanımı yalamaya başladı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Omen korkunç gözlerini kanlı dudağıma dikti. Dört ayak üzerine kalkıp bir hayvan gibi

üzerime emekledi. Kim olduğunu, engin bilgilerle dolu kütüphanesini unutmuş da beni kovalamak üzere ilkel bir dürtüye kapılmıştı sanki.

Soğuk parmakları bileğimi sardı. Beni kendine doğru çekti. “Kokuyu alabiliyorum,” diye tısladı. “Kanında. Aisling’in suyu—”

Rory adamı yakasından kavradı. Onu üzerimden çekip geniş odanın ortasına attı. Kral ve Maude’la birlikte başına dikildi. Tiksinti dolu yüzleriyle onu izlediler. “Ne dersiniz?” dedi Benji. Yanakları yanık izleriyle doluydu.

“Elleri mi?” dedi Maude. Gömleğinin kolu paramparça olmuş, altındaki deri kızarmıştı. “Yoksa gırtlığı mı?”

Rory’nin hiçbir yerinde yanık yoktu. Cebine uzanıp sikkesini çıkardı. “Neden ikisi de olmasın?”

Çıkan şiddetli *çatırtı* içeride yankılandı.

Dizlerimin bağı çözüldü, kızıl renkli toz içeriyi sardı. Bezgin Kâtip artık tek parça değildi. Yatak odamdaki ayna gibi yüzlerce parçaya bölünmüştü. Fakat ihtiyarın parçaları parlamıyordu.

Onunkiler sadece kanlı et ve taştan oluşmuş gibi kalın ve ıslaktı.

Boğazıma yükselen safrayı yutup kaçtım.

Karanlık koridora ulaşıp ayaklarım yün halıları bulduğunda Rory beni yakaladı. Omzumu kavradığında ona aynı şekilde karşılık verdim. Arkamı dönüp kolunu tuttum ve onu duvara çarptım.

Bana karşı koymadı. Gazabımla yüzleşmeye hazırmış gibi ahşap panele yaslanmış kafasını yana eğdi.

Ne var ki elimi cebine daldırmamı beklemiyordu. Solunda, parmaklarını oynatıp durduğu ön cebinde. Onu orada saklıyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bileğimi kavrayıp elimi uzaklaştırdı. “Muhtemelen bunu söylediğime pişman olacağım ama ellerini pantolonumdan uzak tut.”

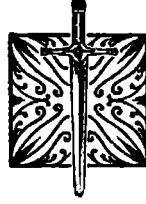
“O sikke.” Titriyordum. Öfkeyle dolup taşmıştım. “Nereden buldun onu?”

Sessiz kaldı. Peçemi söküp atmak istiyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti.

“Mürekkep hokkası nasıl Bezgin Kâtip’inse o sikke de Kurnaz Harami’ye ait. Onlardan birisin, değil mi?” Sırtım karşısındaki duvara çarpana kadar geriledim. “Bir *Omen’sin*.”

Susmaya devam etti. Lanet dilini yutmuştu sanki. “Kurnaz Harami’ye *aitti*.” Sikkeyi cebinden çıkarıp parmaklarının arasında yavaşça döndürdü. “Beş gün önce Luricht Kalesi’ne gidip ona meydan okuyana, canını söz konusu sikkeyle alana kadar ona aitti. Suçlamana gelirsek, o çok kıymetli tanrılarından biri değilim, Kâhin.” Gözleri karanlıkta parladı. “Ben onları öldüren adamım.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ayaklarımız Bizi Gitmemiz Gereken Yere Götürecektir

Çekip gitmeme engel olmadı.

Olamazdı da zaten. İçimde fırtınalar kopuyordu. Bu rahatsız edici enerjiyi koşarak atmamış olsaydım yumruklarımla Rodrick Myndacious'ın birkaç hayati organını iflas ettirebilirdim.

Bezgin Kâtip'in ininden çıkıp gün ışığına, dar ara sokağa döndüğümde Gargoyle'u bıraktığım yerde buldum. İncir'in yanında sızmıştı. Başına attığı eğer örtüsünün altından horultu sesleri yükseliyordu.

Kumaşı üzerinden çektim. "Gidiyoruz."

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü ve kaşları çatıldı. "Rüyalar konusunda bu kadar tecrübeli biri başkalarını uykusundan uyandırmanın kabalık olduğunu nasıl bilmez?"

"Acil durum, Gargoyle." Çekicimle keskimini aldım. Kral Castor, Rory ve Maude'un arkamdaki koridordan gelen seslerini duyabiliyordum. "Tut elimi."

Sorgulamadan söylediğimi yaptı ve peşime takılıp taştan ayaklarıyla ortalığı inleterek caddeye koştu. Bize şaşkınlıkla bakan

kalabalığı yarararak dolambaçlı sokakları, köprüleri, fabrikaları ve bahçeleri aştık. Seacht devasa bir kazan, biz de kepçe gibi gezindik.

Nefes nefese kalıp bir adım daha atamayacak hâle geldiğimde dar bir kanalın üzerindeki تنها köprüde duraksadık. “Kafam gitti, Bartholomew,” dedi Gargoyle. “Neyden kaçıyoruz?”

Kendimi kirli, ıslak bir elbise gibi taş korkuluğun üzerine atıp nefeslenmeye çalıştım. “Kral’a, şövalyelere güvenme. Omen’e de. Kafamı... toplamam... gerek.”

“İsabet olmuş. O atla sohbet etmek pek sıkıcıydı.” Ansızın kederli bir şekilde iç geçirdi. “Atların ne yazık ki sandığım kadar zeki yaratıklar olmadığını itiraf etmem gerek. Yine de görmek için gözlük takmak zorunda olmalarına üzülüyorum.”

Ne demek istediğini anlamam vakit aldı. “At gözlüğü ile bakmak bir deyim, Gargoyle. Atlar gözlük takmaz.”

“Öyle mi? Ben de o hayvancağızın neden bir gözlüğü yok diyordum.”

Kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bense hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordum. Kâtip’in mürekkebi, yüzü, sözleri ve *ölümü* hayatıma, bildiğim her şeye leke sürmüştü. “Omen hakkında ne biliyorsun, Gargoyle?” diye sordum. “Bunu sormak hiç aklıma gelmedi.”

“Beni kendinden aşağı mı görüyorsun?”

“Ondan değ—” Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Belki. Aisling’de, tüm Traum’da bir tür hiyerarşi olduğunu varsaydım sanırım. Gargoyleleri diğer perilerden, şövalye ve kralları zanaatkârlardan, kendimin de herkesten üstün gördüm.” Dudağımı ısırđım. “Böyle söyleyince kulağa çok kötü geldi.”

“Gerçekler genelde öyle olur.”

“Senden daha üstün olduğumu düşünmüyorum.” Alnımı köprünün taş korkuluğuna dayadım. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Odaklanmaktan kırıışmış burnunu saymazsak Gargoyle'un yüzü ifadesizdi. "Başrahibe, Omen'in tanrı, senin de alametlerini okuduğun için özel olduğunu söylemiyor muydu?"

"Muhtemelen başrahibe bile Omen hakkında pek bir şey bilmiyor." Midem bulandı. "Belki o da gerçekleri yüksek sesle söylemeyi sevmiyordur."

"Bu ihtimal hep var. Yattığın rüyalar bile sana gerçeği göstermeyebilir, Bartholomew. Tanrıların dürüstlük timsali olduğunu kim kanıtlamış?"

"Omen'in öğretileri doğruluk hakkında. Hâliyle hep erdemli olduklarını düşündüm. Ebedi. Ölümsüz." Kanala baktım. "Görünüşe göre yanılmışım."

Köprünün altından güvertesi yüklerle dolu uzun ve dar tekneler geçti. Zanaatkârlar mallarını taşıyordu. Üzeri ekmek dolu bir sandal geçtiğinde midem guruldadı.

"En son ne zaman bir şeyler yiyip su içtin?" diye sordu Gargoyle.

"Bilmem. Biraz oldu."

"Ne zaman uyudun?"

"Daha da uzun oldu."

"Kafan neyle meşgul bilmiyorum ama bu vaziyette hiçbir şey yapamazsın." Dudaklarını büzerek ofladı. "Sürekli sana göz kulak olmak zorunda olmam ne yorucu."

Hana verecek paramız yoktu ama çatısı çökmüş boş bir demirhane bulduk. İçerisi toz, kömür ve is kokuyordu. Başımı koluma yaslayıp gözlerimi kapattım.

Saniyeler içinde uykuya daldım.

Yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbimle rüyasız uykumdan uyandım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Duvarlar, koku... kulübemde değildim. Ama kırık çatıdan içeri süzülen hilal ışığı sayesinde bir demirhanede, tozdan yatağında yattığımı hatırladım.

Seacht'teyim. Anılarım önce yavaşça, sonra son sürat zihnime doluştu. *Gargoyle'la Seacht'teyim. Kâhinler kayıp.*

Omen koca bir yalan.

Etraf sessizdi. Uyuyan Kâhinlerin düzenli nefes sesleri olmandan her şey çok sessizdi.

Doğrudum. Gargoyle birkaç adım ötemde durmuş, kendi kendine mırıldanarak kırık panjurlu pencereden dışarı bakıyordu. Yanında teneke bir sürahi, içi ekmek, peynir ve elma dolu bir tabak duruyordu.

Midem kasıldı. “Onları nereden buldun?”

Taştan yaratık bir çığlık koyverdi. “Periler ve kaşıklar aşkına. Ödümü kopardın, Bartholomew.”

“*Hırsızlık* mı yaptın, Gargoyle?”

“Evet,” dedi keyifle. “Hiç fena sayılmam. Sadece iki kere enselendim. Ama sen... kızgın görünüyorsun. Çocuksu prensiplerine ters düşecek alçakça bir şeye mi kalkıştım yine?”

Tam olarak öyle yapmıştı. Ne var ki bunu dile getirirsem çaldığı yiyecekleri pencereden dışarı atmaya yeltenebilirdi. “Hayır. Açlıktan ölüyorum.”

Sürahideki suyu kana kana içip tabağı silip süpürdüm. “Teşekkür ederim.”

Gargoyle karnımı doyurup çekicimle keskiye uzanmamı izledi. “Gidiyor muyuz, Bartholomew?”

Aletlerimi elime aldım. Aşına olduğum ağırlıklarına rağmen dengemin bozulduğu hissinden kurtulamıyordum. “Sanırım... Belki...”

“Keyifsiz gibisin.” Bana şefkatli bir bakış attı. “Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?”

“Şu an kimse keyfimi yerine getirecek hoş bir hikâye uydu-ramaz, Gargoyle.”

Çok derin bir laf etmişim gibi başını ağır ağır sallayarak beni onayladı. “Öyleyse Seacht denilen bu garip mekanizmayı keşfe çıkalım. Ayaklarımız bizi gitmemiz gereken yere götürecektir.”

Gece sessizliği Gargoyle'la attığımız adımları herkese duyuruyor, ay ışığı parke taşlı sokaklara çarpık gölgelerimizi düşürüyordu. Seacht'in ayı, Aisling'deki gibi tekinsiz değildi, içimde arkamı kollama ihtiyacı uyandırmıyordu.

Pelerinimin başlığını iyice yüzüme çekmiştim. Gargoyle da benden eksik kalmamak için bir çamaşır ipinden masa örtüsü çalıp başının üzerine atmış, taştan yüzünü gölgelerin arasına saklamıştı. Yine de saat çok erken –ya da nasıl bakıldığına bağlı olarak çok geç– olduğundan etraf fazla kalabalık değildi. Kimse dönüp bize bakmıyordu.

Bu yolların boş olduğu anlamına gelmiyordu elbette. Geceye aldırmadan sokaklarda gezinen bir sürü insan vardı ama hiçbir gündüz vakti gördüklerime benzemiyordu. Paçavralar içindeki çocukların, çöpleri karıştıran ya da kanalda kıyafetlerini yıkayan erkeklerin ve kadınların yanından geçiyorduk.

İçlerinden birine bön bön baktığımı fark ettiğimde yaptığımdan utandım. Yoksulluğu ilk kez görüyordum.

Şehirde amaçsızca dolaşmaya devam ettik. Bir noktada Gargoyle elimi tutabilsin diye çekicimle keskim sol elime aldım. Zihnim hâlâ dört dönüyordu. Bezgin Kâtip'in taş gözlerini, saçımı yutuşunu ve kanımı yalayışını düşünüyordum. Kral Castor da ara sıra aklıma düşüyordu. Gücü ele almasının, taş nesnelerini almak için ona meydan okumasının ne anlama geldiğini düşünüyordum. Kâhinleri ve onları bulmaya bir adım bile yaklaşmadığımı düşünüyordum.

Kaşlarımı çatmaktan alnımda derin vadiler oluşmuştu.

Bu esnada Gargoyle neredeyse seke seke ilerliyor, gördüğü her şeyi işaret edip yorum yapıyordu. “Mutlu görünüyorsun,” dedim ona dönerek. “Aisling'ten uzaklaşmak iyi gelmiş gibi.”

“Öyleyimidir belki.” Bir süre duraksadı. “Mutluluk nasıl bir şey, Bartholomew?”

Sanki ben biliyormuşum gibi. Bilip bildiğim tek mutluluk Kâhinlerle katedrali terk ettiğimizde yapacaklarımıza dair kurduğumuz hayallerde saklıydı. Kaynağı hep gelecekte, ulaşılmaz bir yerdeydi. “Mutluluk kendimizi avutmak için uydurduğumuz bir hikâye bence.”

Gargoyle beni başıyla onayladı. “Hepsi aynı şey o hâlde. Mutluluk. Doğruluk, dürüstlük ve erdem. Omen. Hepsi birer hikâye, bizse –Seacht’in duvarlarını işaret etti– sayfalarını karıştıran okurlarız.”

Ayaklarımız bizi gerçekten de gitmemiz gereken yere götürdü. Henüz göremediğimiz güneş gökyüzünü mora, bulutları pembeye boyamaya başladığında kendimizi gösterişsiz tuğla evlerin sıralandığı bir sokakta bulduk.

III. Öğrenci Yurdu

Kimsesiz Çocuklar Okulu

“Ne ilginç,” dedi Gargoyle. “Kendimi daima muallim, seni de talebem olarak gördüğümü itiraf etmem gerek. Gerçi sen bir talebenin öğretmenine göstermesi gereken saygıyı bana hiç göstermedin. Ne yapıyorsun?”

“Burada bekle.” Okula koşup kapıyı açtım ve minik ayak-kabılara takılıp tökezledim. “Karşılarında taştan ürkütücü bir yarasa görürlerse korkarlar.”

“Kalbimi kırıyorsun,” diye bağırdı arkamdan.

Kapıyı üç kez tıklatıp bekledim. Ardından ahşaba daha sert vurdum.

Bir gıcırtı, telaşlı ayak sesleri duydum. Ardından kapı açıldı ve kır saçlı, gözleri ve dudakları derin kırıışıklıklarla çevrili, gecelikli bir kadın ortaya çıktı.

Elindeki mumu suratıma yaklaştırdı. “Kimsin sen?”

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, hanımefendi. Saatin çok erken olduğunun farkındayım.”

"*Hanımfendi* mi? Ne saçmalıyorsun sen? Ben yurdun annesiyim. Kimsesiz çocuk bırakmaya geldiysen yerimiz kalmad—"

"Onun için gelmedim." Başlığımı indirdim. "Size birkaç soru sormak istiyorum."

Kadının kaşları havaya fırladı. "Aisling'den gelen bir kız kapımda ne arıyor? Paranızın nereye gittiğine mi bakacaksınız?"

"Ne parası?"

"Başrahiben en büyük destekçimizdir."

Eh, buna şaşmamak gerekirdi. "Başrahibenin seçtiği kızlar geri dönüyor mu?"

"Buraya mı? Neden dönsünler ki?"

"Son zamanlarda etrafta hiç Kâhin görmediniz mi yani?"

"Senden başka kimseyi görmedim, matemli kumru."

Yüreğim sıkıştı. Kadın kollarını göğsünde kavuşturup yarık dudağını inceledi. "Başından bir şeyler geçmiş gibi." İç geçirip kapıyı ardına kadar açtı. "Gelip bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Giderek aydınlanan gökyüzüne baktım. "Şehirde kaç Öğrenci Yurdu var?"

"Üç. Diğer mezralar da kimsesizlerini buraya gönderiyor. Çoğu kız, bilhassa da fakir ve hasta olanlar. Aisling'e Kâhin olma umuduna tutunuyorlar. Erkeklerin çoğu kaçıp kendi başlarının çaresine bakıyor."

"Diğer Öğrenci Yurdu'nun yerini tarif edebilir misiniz?"

"Meydanın ilerisinde. Ama orada da Kâhin bulamazsın."

"Meydanın ilerisinde. Harika. Meydan ne tarafta kalıyordu?"

II. Öğrenci Yurdu'nun pencereleri karanlıktı. Yurdun annesi kapıyı elinde bir süpürgeyle açmış, peçemi gördüğünde düşmekten son anda kurtulmuştu.

O da başka Kâhin görmemişti.

Dükkânını açan bir fırıncıdan yardım istedik. Adam, Gargoyle'u görünce taşıdığı unu düşürse de bize son Öğrenci Yur-

du'nun yerini tarif etti. Kapıyı defalarca çalmama rağmen bu seferki yurt annesi uyanmadı, onun yerine köpeği geldi. Bizi üç blok boyunca kovalarken Gargoyle'un çığlıkları sokaklarda yankılandı. "Korkma, Bartholomew! Kemiğin duası kabul olsa gökten köpek yağardı. Bizi yakalayamaz!" Neyse ki köpek en sonunda edip pes geri döndü.

Seacht uyanıyor, yoksullar gölgelerin arasına geri dönüyordu. Şafak söktüğünde Gargoyle'la kendimizi bir ara sokağa atıp yenilgiyle yere yığıldık.

Bir'in yanımda oturduğunu hayal ettim. "Aisling'de el üzerinde tutulurdum. Duvara tırmanıp manzarayı seyrederken görevim sona erdiğinde de böyle süregideceğini sanmıştım. Yattığım onca rüyadan sonra mezraların da beni önemseyeceğini, Traum'un –halkının ve *Omen*'in– beni seveceğini düşünmüştüm." Parmağımı Bezgin Kâtip'in açtığı yarada gezdirdim. "Ama Dört haklıymış. Ölene dek Kâhin, tanrıların habercisi olacağız. Gerçek birer kadın gibi görülmeyeceğiz. İnsanlar kim olduğumuzu öğrenmeyi umursamadan bizi isteyecekler. Aisling'in kızları gerçek birer evlat değil. Tıpkı başrahibenin–" Yutkundum. "Tıpkı başrahibenin gerçek bir anne olmadığı gibi. Kâhinler rüyaya yatan bir araç sadece. Fani değil, uhrevi şeyler."

"Katedral, Omen ve Kâhinler herkesin, her şeyin üstünde tutuluyor," dedi Gargoyle düz bir sesle. "Ulaşılmaz bir şeye ne kadar bakarsan bak, onu net görebilir misin?"

"Göremezsın herhâlde." Avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Ama elimden gelen her şeyi yaptım. Mükemmel bir Kâhin olmaya, başrahibenin sözünden çıkmamaya çalıştım. Hiç şikâyet etmedim, hiçbir şeye hayır demedim. Kurallara uyarsam kıymetli olurum sandım. Ama sonra başrahibe bana fedailik yaptığımı, onlardan içten içe nefret ettiğimi söyledi. Belki de haklıydı. Ama sevgisini kazanmanın bedeli bu olduğu için böyle olup çıkmadım mı?"

Gargoyle elimi tuttu. “Ne acıklı bir hikâye, Bartholomew. Sonunu... merak etmekten kendimi alamıyorum.”

“Bilmiyorum. Ne yapacağımı, kime inanacağımı, arkadaşlarımı nasıl bulacağımı bilmiyorum.” Gözlerimin arkasında keskin bir baskı hissettim. “Aisling’siz kim olduğumu bilmiyorum.”

Sessizlik içinde öylece oturduk. Gargoyle düşüncelere dalmıştı, bense boğuluyormuş gibiydim.

Aradan geçen bir saat içinde sokaklar iyiden iyiye kalabalıklaşmıştı. Ara sokağa girmiş iki kız bize doğru geliyordu. Üzerlerinde sade giysiler vardı ve taş çatlasın on iki yaşındaymış gibi görünüyorlardı.

Aklıma Kâhinler düştü. Kızlar yanımızdan geçerken, “Başrahibe, Aisling’e götürdüğü kızları neye göre seçiyor?” diye sordum Gargoyle’a.

Düşünceli bir tavırla pençesini dudağına götürdü. “Sadece kızları seçtiğini biliyorum. Bir de genelde hasta olduklarını.”

“Neden?”

“Bir keresinde anlatmıştı. Ne zamandı ya da ne söylemişti anımsamıyorum.” Yüzünde her zamanki melodramatik ifadesinden iz yoktu. Bu kez gerçekten üzgün gibiydi. “Kızların boğulmanın acısına daha dayanıklı olduğundan ve hasta olanların daima tuhaf, özel ve yepyeni biri olarak uyandıklarından bahsetmişti.”

Boğazım düğümlendi.

Bu sırada yanımızdan geçen kızlar bize aldırmadı. Aceleci adımlarla yürüyorlardı. Takılıp düşmesinler diye ayaklarımı kendime çekecek fırsatı bile güç bela buldum.

“Günaydınlar,” dedi Gargoyle neşeyle. Hüznünden eser kalmamıştı.

Kızlar ona karşılık vermedi. Arkalarına çevirip durdukları fal taşı gibi açılmış gözleri dehşet doluydu.

Arkalarından üç adam geliyordu. Ceplerindeki elleriyle boş boş dolaşıyormuş izlenimi yaratmaya çalışsalar da kararlı adımları ve önlerine kenetlenmiş aç bakışları onları ele veriyordu.

Yavru geyiklerin peşine düşmüş bir kurt sürüsü gibiydiler.

Gargoyle'la önümüzden geçtiler. Pelerinin ve onun masa örtüsü sayesinde dışarıdan şüphesiz bir çift serseriye andırıyorduk. Adamlar bize dönüp bakmadı bile, gözleri kaçan kızlardan başkasını görmüyordu.

Ayağımı hızla önüme uzattım.

İlki sertçe yere kapaklandı. Ön kollarının üzerine, Gargoyle'un ayaklarının dibine düşerek yolu kapattı.

Arkasındaki adam bir küfür savurup bacağıma tekmeledi. "Sakar sürtük."

Ayağa kalktım. "Neden sokaklarda küçük kızları kovalıyorsunuz?"

"Kapa çeneni." Avucunu yanağıma bastırarak beni arkamdaki duvara itti. Öteki yanağım tuğlalara sürtünüp çizildi. Peçem kaydı.

Düşünmedim. Sadece...

Kolumu savurdum.

Gözüm karardı.

Çekicim çıt çıkarmadı, ara sokakta yalnızca kırılan kemiğin sesi yankılandı. Ardından kan donduran bir çığlık geldi ve etraf uzuvlar, bağırışlar ve kandan ibaret bir bulanıklığa dönüştü.

Gargoyle doğruldu ve çelme taktığım adamın üzerine basarak yanıma gelmeye çalıştı. Bu esnada üçüncü adam, arkadaşını –az önce dirseğini kırdığımı– kenara çekip yumruğunu kaldırdı. Karnıma zayıf bir yumruk indirdi ama gerisi gelmedi. Gargoyle onu ensesinden yakalayıp pençelerini tenine batırarak geri çekmişti.

Başlığım da Gargoyle'un masa örtüsü de düştü. Adam kime çattığını fark ettiği an donakaldı. "Kâhin. Lütfen. Kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece dostane bir–"

“Ben de bir hayli dost canlısıyım,” dedi Gargoyle. “Bartholomew da keza öyle.” Savurmaya hazır vaziyette tuttuğum çekicime bir bakış atıp bana göz kırptı. “Değil mi ama?”

Adamı bana doğru itti.

Kaburgalarına indirdiğim darbeyle onu yere serdim. Çıkan ses mide bulandırıcıydı.

“Muhafızlar!”

İçlerinden biri yardım çağırıyordu. Çelme taktığım, yerden kalkmaya yeltenmeyecek kadar akıllı olan. Avazı çıktığı kadar bağılıyordu. Ara sokağın başında durmuş gri kuşaklı, silahlı iki kişi kısıkları gözleriyle bize bakıyordu.

Adam yırtınmaya devam etti. “Muhafızlar! *Yardım edin!*”

Muhafızlar kılıçlarının kabzasını kavradı.

Parke taşlarına kan tükürdüm. “Tut elimi, Gargoyle.”

Koşmaya başladık. *Yine.*

Acıyla inleyerek yerde yuvarlanan adamların üzerinden atladık. Bir çift sıçan gibi kaçarken, “Bu da alçakçaydı ama çok iyi geldi, değil mi?” dedi Gargoyle koca bir sırıtışla.

Tuğla, ahşap ve taş binaların arasından geçtik. O kadar çok sokağa saptık ki başım döndü. Tam paçayı kurtardığımızı düşünmeye başlamıştım ki yanlış bir dönüş başka bir yanlış dönüşü doğurdu ve kendimizi bir çıkmazda bulduk.

“Çabuk! Bizi yukarı uçur.”

Bana suratına tükürmüşüm gibi baktı. “Uçayım da yine beni kuş mu sansınlar?”

Muhafızlar arkamızdaydı. Duvarla aralarında kapana kısıldığımızda yavaşlayıp durdular. Ellerini kılıçlarının kabzasına götürdüler.

“O adamlar iki kıza zarar verecekti,” dedim pınar suyunu kusuyormuşum gibi bir çırpıda. “Onları koruyorduk.”

“Onları korumaktan fazlasını yaptınız,” dedi içlerinden biri. “Hekime görünmeleri gerekecek. Aisling’den mi geliyorsunuz?”

Göğsümü şişirdim. “Ben bir Kâhin’im.”

“Altı numara mısın?”

“Kim soruyor?”

Muhafızlar birbiriyle bakıştı. “Hakkında tutuklama emri var.”

Gargoyle’un genzinden alaycı bir ses döküldü. “Niçin? Hırsızlıktan mı? Alt tarafı biraz kahvaltı, bir masa örtüsü ve—”

Elimle ağzını kapattım. “Birkaç basit suç yüzünden bizi kovalamaktansa daha önemli işleriniz vardır eminim.”

Elimden kurtulan Gargoyle, “Affedersiniz ama ben hem bir hırsız hem de bir saldırganım,” dedi başını gururla kaldırarak. “Bunun nesi basit?”

“Ne yazık ki emir büyük yerden.” Muhafızlar dönüp kafa kafaya vererek fısır fısır konuşmaya başladılar.

“Ne konuşuyorlar acaba? Çok merak ettim,” diye mırıldandı Gargoyle.

Dudağıma dokundum, o *domuz* beni duvara ittiğinde yara tekrar kanamaya başlamıştı. Aralarından uzun olanı yanımdan ayrılıp sokağa döndüğünde kendime küfürler savuruyordum. Kalan kadın bize döndü. Gergin omuzları bana istemediği bir şey yapmak üzere olduğunu söylüyordu. Bir Kâhin olsaydı kısa çöpü çektiğini düşünürdüm.

Elini kılıcından indirmede. “Benimle gelin.”

Duvarlarla çevrili bir yerleşkeye götürüldük. İlerideki kocaman kapının ardından tuhaf sesler geliyordu. Önündeki nöbetçi Gargoyle’la yaklaşmamızı fal taşı gibi açılmış gözlerle izledi ve başımızdaki muhafızın dudaklarından dökülen tek emirle kapıyı açtı.

Birbirini çapraz kesen iki iple bölünmüş çakıl taşlı bir avluya girdik. Her dilimde ellerinde kırbaç olan iki şövalye duruyordu ve uzun, yılanı andıran silahla antrenman yapıyorlardı. Kapının önünde duyduğum tuhaf sesin kaynağı şimdi anlaşılmıştı. Eği-

time katılmayanlar kenardan diğerlerini izliyor, kimisi şövalyelere tezahürat yaparken kimisi onlarla alay ediyordu.

Çok geçmeden hepsinin gözleri üzerime çevrildi.

İçlerinden birkaçını tanıyordum. Otlarda yuvarlanmanın eşiğinden döndüğüm Hamelin en yakınımıdaki dilimde kırbacını şaklatıyordu. Beni fark ettiğinde öyle bir öksürmeye başladı ki düşüp kalacağını sandım.

Ardından sanki sessiz bir emir almış gibi hepsi kafalarını çevirdi. Beni ve taştan yoldaşımı bırakıp dikkatlerini tekrar antrenmanlarına verdiler. Bu ani değişikliğin nedeni...

Duvarın kenarında, gölgelerin arasında duruyordu. Tepeden tırnağa deriler içindeydi ve gözlerinin etrafındaki sürmeyi tazelemişti. Her zamanki alaycı bakışlarında tuhaf bir farklılık vardı. Sanki hiç beklemediği bir şey aniden karşısında belirmişti de bocalamıştı.

Rodrick Myndacious.

Muhafız, Gargoyle'la beni onun önüne götürdü. "Aradığınız kişiler bunlar mıydı?"

Peçemin ardından ona sert bir bakış attım. "*Emir büyük yerden* deyince ben de bir şey sandım."

Rory'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Onları nerede buldun?" diye sordu muhafıza.

"Doğu tarafında kavgaya karışmışlar."

Rory'nin gülümsemesi soldu ve koyu renk gözleri yüzüme kenetlendi. Tekrar kanamaya başlamış alt dudağıma. Uzunca bir süre öylece baktı. Ardından ağır ağır yanımdaki muhafıza döndü. "Hangi aşağılık Seacht muhafızı ona vurdu?"

Kadın ellerini önünde kaldırdı. "Onu bulduğumuzda bu hâldeydi. Gargoyle'la birlikte birkaç—"

"Aşağılık adamı benzettik," diye araya girdim.

"Her neyse," dedi muhafız. "Jordy onları bir hekime gösteriyor."

Rory bir şey söylemedi. Bakışları yine alt dudağıma dönmüştü. “Başka yara aldın mı?”

Birden beynim durdu. Gözleri kapkaraydı. “Bir şeyim yok.”

“Benim de bir şeyim yok.” Gargoyle taştan göğsüne vurdu. “Kabak gibiyim.”

Neredeyse tutturacaktı.

Rory gözlerini üzerimden çekmeden cebine uzanıp üç altın sikke çıkardı ve muhafıza uzattı. “Teşekkür ederim.”

Kadın parayı alıp benden uzak durmaya özen göstererek yerleşken çıkıttı.

“Eh,” dedi Gargoyle esneyerek. “İyi bir istirahati hak ettim. Şunların” –eliyle şövalyeleri ve kırbaçlarını işaret etti– “tantanasından kaçmak için nereye sığınabilirim?”

Rory gülmekle akıl sağlığını sorgulamak arasında gidip geliyor gibiydi. “Ahırda uyumanı söylesem zırlamaya başlayacağından korkuyorum.”

“Neden zırlayayım ki?”

“Açıkkçası... ben de bilmiyorum.”

“Bütün ahmaklar da beni buluyor,” diye mırıldandı Gargoyle. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana bir battaniye vermeyecek misin?”

“Üşür müsün?”

“Dinlenirken gözlerimin üzerine bir şey örtmeyi severim.”

“Bir kuşun kafesini örtmek gibi işte,” dedim. Ardından hızla ekledim, “Sen bir kuşa hiç benzemiyorsun tabii.”

“Ahırda battaniye olmalı.”

“Peki o hâlde.” Bana son bir bakış attı. “Aisling’den ayrıldıktan sonra yapacaklarına dair anlattığın hikâyelerde bugün yaşadıklarımıza benzer bir şey var mıydı, Bartholomew?”

Usulca güldüm. “Hiç yoktu.”

Bana gülümsedi. Yanımızdan ayrılıp ahıra girdiğinde Rory’nin dikkatini yüzümün yanında hissettim.

İç geçirerek ona döndüm. “Sana sorularım var. Ağzından bir cevap almak için *alametifarikanda seni yenmem* gerekiyor mu?”

“Hayır.” Yakınlardaki bir şövalye kırbacına dolandığında avlu kahkahalarla doldu. Rory dönüp ne olduğuna bakmaya yeltenmedi. “Ama merak ettim, benim alametifarikam ne, Kâhin?”

“Kibir. Tanrısızlık. Alaycılık belki.”

“Peki beni... nasıl yeneceksin? Şövalyelerimin önünde yere sererek mi? Sivri dilini konuşturarak bana aptal deyip hakaretler yağdırarak mı? Şu noktada gururumdan geriye bir şey kalmadı.”

“Sen bana sürekli berbat şeyler söylüyorsun.”

“Biliyorum.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Belki de bu yüzden kilometrelerce uzakta olduğundan geri...” Yüzünü buruşturdu. “Geri dönmeyeceğinden endişelendim.”

“Geri dönmedim. Tutuklandım.”

“İki muhafız mı sana ve Gargoyle’a kafa tutacaktı? Hadi oradan. Şu an başka bir mezraya giden yolu yarılamış olabilirdin ama buradasın.” Duraksadı. “Kâfirliğe gelecek olursak—”

Sırtı gerildi, omuzları neredeyse kulaklarına değecekti. “Sen. Ben. Maude. Benji. Bezgin Kâtip. Farkındayım. Bu... sana Omen’in *karmaşıklığını* göstermenin en nazik yolu değildi.”

Henüz birazına bile idrak edemediğim karmaşıklık. “Sana dair hiçbir şey nazik değil, Myndacious. Kibrin seni gördüğüm andan beri yüzünden okunuyor. Aisling’i, Omen’i, beni küçük görüyorsun.” İç geçirdim. Gün henüz yeni başlamıştı ama şimdi-den kendimi bitkin hissediyordum. “İşaretleri görememiş olmam benim hatam.”

“Evet, kibirli olduğumu inkâr edemem.” Kaşları çatıldı ve aralanan dudaklarından kaçan titrek nefesin sesi kulaklarımı doldurdu. “Ama seni küçük görmüyorum.”

Öylece birbirimize baktık. Aramızdaki gerilim kırbaçların sesinden daha şiddetliydi.

“Altı!”

Kafamı çevirdiğimde karşımda bir çift güzel yeşil göz buldum. “Maude.”

Önüme gelip kolumu tuttu. “Geri dönmene çok sevindim. Aslında dün soracaktım ama...” Kirli ayaklarıma baktı. “Ayak-kabıların nerede?”

Rory’nin genzinden alaycı bir ses döküldü. “Onu ikna etmeye çalışıyorum.”

Maude elimi tutup şövalyeye göz kırparak tekrar avluya döndü. “Ayağına uyacak bir şeyim olsa gerek.”

“Ah, hiç gereği yo—”

“Sana iyilik yapıyorum. Kral’la görüşeceksin.” Kolunu omzuma attı. “Ama önce güzelce bir yıkanman gerek.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kutsal Emaneti Üstlenmek

Bir saat sonra, banyonun suyu soğuduğunda, Maude temiz giysilerle geldi. İç çamaşırları, iki tunik, tayt, yün çorap ve yelek. Üzerine çekiç ve keskimi takabileceğim bir kemer.

Bir çift de deri bot.

Ayakkabı denen şey ne tuhaftı. Tekinin tabanını ayağımın altına tuttum. Neredeyse tamdı. Görünüşe göre birilerinin göz kararı isabetliydi.

Botu banyonun bir köşesine attım. İç çamaşırlarını giydim ve diğer kıyafetleri boş vererek Kâhin elbisemi üzerime geçirdim. Daha yeni yıkanmışken kirli bir şey giymek saygısızlık gibi gelse de henüz kabuğumu kırmaya hazır değildim.

Ancak kemeri takıp çekicimle keskimi üzerine ilıstırdım.

Maude kılığımı gördüğünde *cık cık*lasa da bir şey söylemedi. Beni üzeri kitaplarla dolu rafların arasındaki merdivenden yukarı çıkardı ve yatakhanenin en üst katına geldiğimizde uzun bir kapının önünde durdu.

Eşikte duran şövalye tir tir titriyordu. Gargoyle da yanındaydı.

Taştan burnunu yine kaldırmıştı. “Neyin nesi bu böyle, Bartholomew? Güzellik uykumdan neden uyandırıldım?”

Maude iç geçirdi. “Evcil hayvanının yanında olmasını istersin diye düş—”

“Cümlelerin sonunu sakın getirme,” diye uyardım onu. “Çılgılık atar.”

“Ne fısıldaşıyorsunuz siz? Saçların neden ıslak?” Sesi tizleşti. “Niçin bu kaba tutuma maruz kalıyorum?”

Maude titreyen şövalyeye döndü. “Gidebilirsin, Dedrick.”

Adam arkasına bakmadan kaçarken Maude gergin bir gülümsemeyle Gargoyle’a döndü. “Kral’la görüşmek için buradasınız,” dedi bir çocukla konuşuyormuş gibi tane tane.

Şaşaalı yatak odasına girdik. Bezgin Kâtip’in ini gibi odanın kubbe şeklindeki tavanı da camdan yapılmıştı. İçeride çok daha fazla raf, çok daha fazla kitap, şık halılar ve beş kralın sığabileceği kadar geniş bir yatak vardı.

Gargoyle sanki kendi odasına girmiş gibi esneyerek yatağa doğru ilerledi.

“Hayır, hayır.” Maude ortadaki büyük ahşap masayı işaret etti. Etrafına üç sandalye yerleştirilmişti ve üzerinde üç bardakla bir sürahi duruyordu. “Orada konuşacaksınız.”

Gargoyle suratını astı. Yatağın üzerindeki kapitone battaniyeyi alıp vücuduna sararak sandalyelerden birine oturdu. Maude’a mahcubiyetle gülümsedim.

Kadının bakışları sanki hangimizin daha tuhaf olduğuna karar veremiyormuş gibi ikimiz arasında gidip geldi. “Kral’ın eli kulağındadır. Uslu durun.”

Çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Masaya ilerleyip sandalyelerden birini Gargoyle’un yanına çekerek kulağına eğildim. “Kendine çekidüzen vermen gerek. Bunu sıçıp batıramayız.”

“Ne kastettiğini anlamıyorum.” Omzundaki kapitone battaniyeyi kokladı. “Helada değiliz. Neden sıçıyoruz?”

"İşte. Tam da bunu kastediyorum. Saçmalamaya devam edersen konuşma bambaşka yerlere gidecek ve çocuk kraldan netlik istiyorum. Önümüzdeki on beş dakika boyunca dilinin ucuna gelen her türlü tuhaf lafı yutacaksın."

Arkasına yaslanıp suratını astı. "Çok zor bir şey istiyorsun."

Güney cephesindeki raflardan biri kapı gibi açıldı. Kral Castor üzerindeki şık beyaz tuniğiyle içeri girdi. Yüzünde Bezgin Kâtip'in mürekkebinin neden olduğu birkaç yanık izi vardı. Taç takmamış olsa da üzerine düşen öğlen güneşi sarı saçlarının altın gibi parlamasına neden oluyordu.

Elinde iki şey tutuyordu. Aisling Katedrali'ndeki ilk gecesinde gördüğüm o yıpranmış deri defter ve Bezgin Kâtip'in taş hokkası.

Ayağa kalktım. "Majesteleri."

"Altı."

Başını eğ, dedim ağzımı oynayarak Gargoyle'a.

Yaratık ağzıyla osuruyormuş gibi ses çıkarıp söylediğimi yapmayı reddetti.

Burnumun köprüsünü sıktım. "Kusuruna bakmayın, Kral Castor. Uykusu bölündüğünden biraz huysuz."

"Hiç önemli değil." Defterini ve hokkasını masanın üzerine bırakıp son boş sandalyeye yerleştiğinde ben de yerime oturdum.

İçeriye bir sessizlik çöktü. "Ah," dedi Kral. "Benim konuşmamı bekliyorsunuz."

Gargoyle'la birbirimize bir bakış attık.

"Bağışlayın. Ben—" Yanakları kızardı. "Sizinle baş başa görüşme fikri Maude'dan çıktı. Onun ya da Rory'nin yanımda olup sözü devralamayacağı zamanlarda gerginlikten duraksamamam için pratiğe ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Neyden geriliyorsunuz ki?"

Kral güldü. "Neredeyse her şeyden. Her neyse, konumuz ben değilim. Bir dünya sorun olmalı. Fakat başlamadan en büyük sorunu ortadan kaldıralım." Sırıttı. "Bana Benji de."

"Bunu saygısızlık olarak görmüyor musunuz?"

“Rory bana hep öyle sesleniyor. Ben ona Rory diyorum o da bana Benji. Altı üstü bir lakap işte.”

“Korkunç bir lakap.”

Kral Castor –Benji– yorumuma aldırmadı. “Muhtemelen öyle. Ama bana yakışıyor.” Sürahiye uzanıp önce kendi bardağını, ardından da benimkini ağzına kadar birayla doldurdu. “Sen de içer misin?” diye sordu Gargoyle’a.

“İçmez,” diye araya girip bardağını önünden aldım.

Yaratık dudaklarını büzüp battaniyeyi çenesine çekti. Aradan beş saniye geçmeden horlamaya başladı.

Masanın öteki ucundaki Kral’a döndüm. “Her şey çok tuhaf.”

“Traum tuhaf bir yerdir.”

“Yine de beş kadının sırta kadem basması daha tuhaf.”

“Öyle.” Benji önce defterini, ardından da Bezgin Kâtip’in hokkasını işaret etti. “Hangisiyle başlamamı istersin? Omen’in tarihi mi yoksa büyülü nesneleri mi?”

Aisling Katedrali’nin Kâhin’i olarak Omen’i bana anlatmasına ihtiyaç duymam ne absürttü. “Büyülü nesneler.”

“En sevdiğim konu.” Kral bardağını ağzına götürdü ve birasını yudumlarırken zevkle nefes verdi. Henüz öğlen bile olmamıştı. İçmek için daha çok erkendi. Fakat bira onu gevşetiyor gibiydi. Bezgin Kâtip’in hokkasını alıp parmağını mürekkebe batırdı. “Senin de bildiğin üzere her bir Omen’in bir nesnesi var. Çalışma prensipleri oldukça basit. Örneğin hokkanın mürekkebi, Kâtip’in de belirttiği üzere, asla bitmez. Saat yönünde karıştırıp” –mürekkebi karıştırmaya başladı– fırlatırsan mürekkep seni başka bir yere ışınlr.”

Sahneye çıkmış bir sanatçının edasıyla elini sallayıp siyah mürekkebi fırlattı ve ortadan kayboldu.

On adım ötemde belirip eğilerek selam verdi.

Benden bir alkış bekliyorsa çok beklerdi. “Myndacious’ın sikkesi gibi.”

"Aynen öyle. Her taş objenin iki mahareti vardır. Mesafe katetme." Masanın başına dönüp parmağını tekrar mürekkebe daldırdı. Bu kez sıvıyı saat yönünün tersine çevirdi. "Ve saldırı."

Mürekkebi masanın kenarına döktüğünde ahşap tütmeye başladı. Sıvı kırmızıya dönüp ahşabı yakarak ardında kömürleşmiş bir delik ve yanmış odun kokusu bıraktı.

Gargoyle burnunu çekip hapşırsa da uyanmadı.

"Kurnaz Harami'nin sikkesi daha büyük zararlar verebiliyor ama ben patlamaları seviyorum." Benji bira bardağına bulaşmış külleri temizleyerek yerine oturdu. "Küreğin, çanın ya da dokuma taşının maharetlerini henüz bilmiyorum ama yakında öğreneceğimi umuyorum." Gülümsedi. "Bunlar büyüünün Traum topraklarındaki tek örnekleri. Hepsini ele geçirmek istiyorum."

Göt herif. Bu ne kibir böyle? "Traum'daki tek büyü taş nesneler değil. Aisling'in pınarını unutuyorsun."

"Haklısın. Rüyalar âlemine ışınlanmak da pek tabii büyüülü bir şey." Bir an için sessiz kaldı. "Her şey o pınarda başladı." Defterine uzandı. "Bu da bizi öteki konumuza getiriyor."

Defter milattan önceden kalma gibiydi. Benji kapağını açıp sayfalarını çevirmeye başladığında eski deri ve parşömen kokusu burun deliklerini doldurdu.

Her sayfası doluydu. Mürekkebi solmuş listeler, kayıtlar, haritalar, resimler –portreler ve manzaralar– gözüme ilişti. Aisling'de sanata dair pek bir şey gördüğüm söylenemezdi ama bunları her kim çizdiyse yetenekli olduğu ortadaydı. "Defter senin mi?"

"Büyükbabam Birinci Benedict Castor'ındı. Traum'un Kral Augur'dan önceki hükümdarıydı." Benji bardağından büyük bir yudum aldı. "Adı tanıdık geliyor mu?"

Gelmiyordu. "Başrahibe kralların gelip gittiğini söylerdi."

"Doğru söze ne denir?" Büyükbabasından bahsetmenin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Yüzü düşse de sesini neşeli tutmayı başardı. "Büyükbabam Coulson Faire'den geliyordu ama son derece bilgili, çok yönlü bir zanaatkârdı. Zamanının ötesinde

bir adamdı. Hesap kitap işlerinden anladığından köyün büyükleri tarafından seçilmiş—” Sırıttı. “Bu konu seni pek açmadı sanırım.”

Esnetmek için ayrılmış ağzımla kalakaldım. “Affedersin.”

“Önemli değil. En güzel kısma geliyordum. Büyükbabam sevilen bir kraldı. Sonra her şey tepetaklak oldu. Ben beş yaşındayken sapkınlık suçlamasıyla taşlanarak öldürüldü.”

Gerildim. “Ah.”

“Demem o ki, Altı, Traum’un görkemli kuruluşunun iki hikâyesi vardır. Biri başrahibenin katedralde, Kehanet’ten önce anlattığı, diğeryse büyükbabamın ölümüne neden olan. Hepsi defterinde yazar.” Başparmağını sayfalara sürttü. “Muhtemelen ağzım onunki kadar laf yapamaz ama elimden geleni yapacağım.”

Genişlemiş gözlerine bakarken bunca zaman peçemin altından başrahibeye böyle bakıp bakmadığımı merak etmekten kendimi alamadım. Ben de onu memnun etmeye böyle hevesli mi görünüyordum? Birden ona acıdım. Ne de olsa Benedict Castor henüz on yedi yaşında, kanıtlaması gereken bir dünya şeyi olan bir çocuktü. “Acele etme.”

Derin bir nefes aldı. “Aisling’in inşasından yaklaşık iki yüz otuz yıl önce, beş zanaatkâr bir tepeye tırmanmış. Harami denen hırsız bir tüccar, bir kâtip, bir kürekçi, bir ormancı ve bir dokumacı. Traum karmakarışıkmiş. Büyükbabamın hikâyesinin *bu kısmı* başrahibeninkiyle örtüşüyor. Mezraların tanrıları, hükümdarları yokmuş ve periler ortalıkta cirit atıyormuş. Zanaatkârlar halkı birleştirme umuduyla, aralarından kimin lider olacağına karar vermek için tepeye çıkmış.”

İçimde Omen’e duyduğum son bağlılığın da paramparça olmak üzere olduğuna dair korkunç bir his vardı.

“Kavgaya tutuşmuşlar elbette. Hükümdar seçmek ne zaman güllük gülistanlık olmuştur ki zaten? Harami kurnaz, kâtip zeki, kürekçi güçlü, ormancı sezgili, dokumacıysa şefkatliymiş. Hepsi kendini bu göreve diğerlerinden daha layık görüyormuş. Tam da birleşme umudu tükendiği sırada—”

Dramatik etki yaratmak için duraksadı. “Tepeye biri daha gelmiş. Yanında kimsesiz bir çocuk olan altıncı kişi. Zanaatkârları tepenin zirvesine, yekpare kireç taşına götürmüşler. Taştaki çatlaktan tatlı bir çürüme kokusu yayan su sızıyormuş. Zanaatkârların hepsi sırayla suyu içmiş. Sırayla tuhaf, ürkütücü bir rüyaya dalmışlar.”

Kulaklarımı dört açmış onu dinliyordum.

“Uyandıklarında altıncı kişi onlara kaynağın kireç taşından yapılmış bu nesneleri hediye etmiş.” Sayfaları çevirip defteri bana döndürerek fazlasıyla aşına olduğum beş nesneyi gösterdi.

Sikke. Mürekkep hokkası. Kürek. Çan. Dokuma taşı.

“Her nesne içinde öyle muazzam bir büyü barındırıyormuş ki zanaatkârların aralarından bir lider seçmesine gerek kalmamış. *Hepsi* güç sahibi olmuş. Bundan cesaret bularak mezarlarına çekilmişler ve yeni nesneleriyle perilerin hakkından gelmişler. Ama hikâyelerini başkalarının kulaklarına fısıldamışlar da. Büyünün, rüyaların, kehanetlerin ve tepedeki pınarın söylentisi hızla yayılmış.” Benji ellerini iki yana açtı. “Ve ortaya Omen çıkmış.”

Parçalar vitray gibi bir araya geliyordu. “Yanında kimsesiz çocukla gelen, taştan nesneleri yapan gizemli kişi de altıncı Omen olmuş. Bir adı yokmuş.” Boğazım düğümlendi. “Ona Güve demişler.”

“Aynen öyle. Fakat adını bilecek biri varsa o da sensin.” Duraksadı. “Sonuçta o senin başrahiben.”

Göğsüm daraldı, boğazım kurudu.

“Bezgin Kâtip’in taştan gözlerini gördün.” Uzunca bir süre beni inceledi. “Aisling’deki herkes gözlerini gizler. Büyülü taş nesneler... Altıncı Omen’in onları kireç taşından oyabilmesi için alet edevata ihtiyacı vardı.” Bakışları ellerime, çekicimle keskiye kayd. “Bir hayli eski görünüyorlar. Bunları sana başrahiben mi vermişti?”

Bakalım onlarla ne yapacaksın? Onlar sana ne yapacak?

Sessizliğim başlı başına bir cevap niteliğindeydi.

“Şu pınar, Altı. Tuhaf, büyülü pınar ve sızdığı taş. Omen böyle ortaya çıktı. Hiçbir tanrı rüyalara dokunmadı. Sadece altı fani zanaatkâr vardı ve—”

Elimi kaldırdım. “Peki ya başrahibenin anlattığı hikâye? Hepsi... Ne, yalan mı?”

“Tamamen değil.” Defterin farklı bir sayfasını açıp sesli okumaya başladı. “*Traum’un tarihinin çoğu bundan fayda sağlayanlar tarafından yazılmış, her şeyi bizzat yaşayanların hikâyeleri kendilerine çok az yer bulmuştur.*” Başını defterden kaldırıp bana döndü. “Başrahibenin anlattığı kimsesiz çocuk gerçekten de kaynağın içine bırakılmıştı. Boğulup rüyaya yattı ve Kehanet kazançlı bir iş hâline geldi. Tepeye çok daha fazla Kâhin getirildi. Aslına bakarsan Kâhinler ve Omen hep uyum içinde oldu.”

Arkasına yaslanıp bir sonraki sayfayı okudu. “*Omen’e duyulan inanç rüya gibidir. Gözlerinin önünde ama gizemlidir. Beş taş nesnenin gösterdiği işaretler açıktır ama Omen’in kendisi asla görülmez. Yalnızca dumanda, aynalarda ve söylentilerde var olurlar. Onları kutsal kılan asıl şey nadirlikleri, ilahi kılansa ulaşılmaz olmalarıdır. Sonuçta yalnızca ayrıcalıklı olanlar Kehanet aracılığıyla onlara erişebilir. Bu da Aisling’in efendisini hükümdarların en kudretlisi, katedraliyse pazarların en işleği yapar. Ne krallar ne soylular ne Kâhinler, hatta Omen bile ondan üstün değildir. Uzun lafın kısası, tepeyi yönetmek Traum’u yönetmektir.*”

“Kılıç ve zırh taşla çentik atamaz.” Aisling’in öğretisi dudaklarımdan dökülüverdi. “Büyükbabanın düşüncelerinin neden... alışılmışın dışında görüldüğünü anlıyorum.” Duyduklarım tüylerimi diken diken etmişti. “Tarihin bu *alternatif* akışını nereden öğrenmiş?”

“Tamamen tesadüfen. Söylediğim gibi, son derece bilgili bir adamdı. Kafayı Aisling’in tarihiyle bozmuştu ve bir noktadan sonra Omen’in gerçekten aramızda dolaşıp dolaşmadığını öğrenmek için kendince bir hac yolculuğuna çıktı.”

“Dur tahmin edeyim. İçlerinden birini buldu.”

“Uzunca bir süre boş boş gezinmiş.” Yüzünü buruşturdu. “Sonra Rory’yle karşılaştı.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Myndacious mı?”

“Biricik Rory’miz.” İçkisini tazeledi. Kendiminkinden sadece bir buçuk yudum almış olmama rağmen benim eksik biramı da doldurdu. “Onu Luricht Kalesi’nden bir şeyler çalarken enselediğinde daha bir çocuktu.”

“Affedersin. *Bir şeyler çalarken* mi?”

“Rory kimsesiz bir çocuktu,” dedi düz bir sesle.

Şaşkınlıktan bir süre duraksayıp, “Ama o bir şövalye!” dedim.

“Öyle ama zamanında ufak tefek şeyler çalan bir hırsızdı. Tam da büyükbabamın sohbet etmeyi sevdiği türden biriymiş.” Birasını yudumladı ve geçirmemeye çalışıp öksürdü. “Sık sık, *Hayatın işaretlerini okumayı bilenler tarlada ya da mutfakta çalışanlar veya sokaktaki dilencilerdir*, derdi. *Kehanetlerine baktırmak için Aisling’de sıraya giren zengin soylular değil.* Üzerine alınma lütfen.”

Peçemin altından ona pis pis baktım.

“Büyükbabam Rory’ye üç altın yüzük verip ona Traum’un Omen’i hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuş. Sonra ne olsa beğenirsin? Luricht Kalesi’nin en üst katındaki kilitli odada yaşayan bir hayli sıra dışı adam Rory’nin efendisiymiş. Taştan korkunç gözleri varmış ve Coulson Faire’i soyup soğana çevirirmiş. Elinin altındaki nesne sayesinde hiç yakalanmamış. Duvarları aşmasına, yıkmasına olanak sağlayan bir nesne.”

“Kurnaz Harami,” diye mırıldandım. “*Ve sikkesi.*”

Benji birasını içti. “Kanlı canlı bir Omen.”

“Rory onun için ne yapıyordu?”

“Bir sürü şey. Harami’nin izniyle söz konusu sikkeyi kullanıyordu mesela. Aisling’in pınarından su çalıyordu.”

Ağzım bir karışık açık kaldığında Kral sırtıttı. “Duyduğuma göre acımasız bir efendiymiş. Kurnaz Harami’nin en iyi yanı övünmeye bayılmasıydı. İnancın Traum’un yararına olduğunu ama bunun kaymağını asıl Omen’in yediğini Rory’ye açık açık

anlatmıştı. Aisling'in suyundan içtikleri müddetçe sonsuza dek yaşayıp gönüllerinden geçen her şeyi yapacaklarını söylemişti. Başrahibenin pelerinlerini takip mevralarının gölgeleri arasında gizemli tanrılar gibi gezinmeleri için onlara eşek yüküyle *ödemeler* yaptığını bile itiraf etmişti."

Midem bulanıyordu. "Başrahibe, Omen'e para mı ödüyor-muş?"

"Büyükbabam onları böyle buldu işte. Önce Rory'yi kale-den kaçırdı, sonra da araştırmasına başladı. Aisling'ten Ahenkli Orman'a gönderilen altın sevkiyatını takip etti. Alıcının kim olduğuna dair bir tahmin yürütmek ister misin?"

Bana çocuk muamelesi yapıyordu. "Nedense aklıma Sadık Ormancı geldi," diye iğneledim.

Ses tonumu fark etmesiyle gözleri gergin bir köpek gibi açıldı. "Sadık Ormancı ürkütücü bir kadındı. Hem insandı hem de değildi, çarpıktı. Gözleri taştan oyulmuştu. Büyükbabam ona hesap sordu ama Ormancı meydan okumayı kaybedene kadar bir şey söylemeyi reddetti. Bu da... büyük bir sorundu."

"Nasıl yani?"

"Bak. Hayatımın geri kalanı boyunca okuyup büyükbaba-mın zekâsının yarısına erişsem kendimi şanslı sayarım. Ama bir açıdan tıpkı onun gibiyim: Konu dövüşmeye geldiğinde beş para etmezim. Faydalı arkadaşlarının olması tam da bu yüzden çok önemli. Neyse ki büyükbabamın da öyle bir arkadaşı vardı. Çiçeği burnunda, gelecek vadeden bir şövalye. Balta kullanmayı çok iyi bilen yetenekli bir avcı." Sırıttı. "Maude."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sadık Ormancı'yı Maude mu öldürdü?"

"Büyükbabam ona her şeyi anlattı." Benji parmağını bir hançermiş gibi boğazında gezdirdi. "Omen'in kellesini aldılar. Ama büyülu taş çanı bir türlü bulamadılar. Bugün bile Ahenkli Orman'ın bir köşesinde kuzu kuzu yatıyor."

Benji'nin birası bitmiş, yanında arkadaşları olmadan konuşma konusundaki çekincesi uçup gitmişti. İçkisini tekrar tazeledi. "Daha sonra Aisling'in komplosunu ortaya çıkarmayı kafasına koydu. Kurnaz Harami'den başlayarak Omen'i bir bir öldürmeye niyetliydi. Krallarının gözünü Omen'e dikmesi mezarlardaki soyluların hiç hoşuna gitmedi tabii. Bu, inançlarının ve öğretilerinin yalanlar üzerine kurulduğu, paralarının bir hiç uğruna harcandığı anlamına gelirdi. Şövalyelerin çoğu bu soyluların evlatlarıydı ve hepsi büyükbabama sırt çevirdi. Onu kâfirlikle, inancı kişisel çıkarları için kullanmakla suçladılar."

Birden bu sözü daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

Başrahibe her Kehanet'ten önceki konuşmasında bunu söyledi.

Kral da bir hükümdardan ziyade tanrılara kul olacağına, inancı kişisel çıkarları için kullanmaya kalkışmayacağına, kudret veya kibir namına Omen'i ve taş nesneleri aramayacağına yemin etti.

Kral derin bir nefes verdi. "Büyükbabam Aisling'e götürüldü. Kehanet'e zorlandı. Hakkında beş kötü alamet görüldü. Daha sonra" –mavi gözleri buz kesti– "avluya sürüklenip şövalyeler ve Gargoyleler tarafından taşlandı."

Dişlerimi sıkıp yanımda horlayan Gargoyle'a bir bakış attım. "Çok üzüldüm."

Beni başıyla onayladı. "O Maude'un akıl hocasıydı. Rory'nin kurtarıcısıydı." Mavi gözlerindeki buzlar yerini kızgın alevlere bıraktı. "Benim adaşımdı. İşte böyle, Altı. Omen'e duyduğumuz nefretin kökleri eskiye dayanıyor. Şahsi bir meseleden kaynaklanıyor."

Parmağımla masada ritim tuttum. "Diyelim ki büyükbaban haklıydı. Omen gerçekten de iki asır önce tepeye çıkan ve o zamandan beri tanrıcılık oynayan fani zanaatkârlar." Soracağım sorunun önemine yaraşır şekilde ağır ağır konuştum. "Pınarda rüyaya yattığımda neden onları görüyorum?"

Benji defteri karıştırıp aradığı sayfayı sona yakın bir yerde buldu, üzerindeki yazılar zamanla solmuştu. Defteri önüme itti.

Kâhinlerin rüyalarında Omen'i nasıl gördüğünü bilmiyorum. Bu tuhaf bir tür ışınlanma büyüü. Aisling Katedrali'nin kokuşmuş pınarının sır perdesini bir parmak aralayabildim. Fakat Kurnaz Harami, genç Rodrick Myndacious'a çok önemli bir şey söylemiş:

Tepenin pınarı ebedi bir büyüyle dolu, ondan içen de ebedi oluyor.

"Her şey dönüp dolaşıp pınara bağlanıyor, Altı. Her yol o pis, kokuşmuş suya çıkıyor. Omen onu *istiyor*." Sözlerini tasdiklercesine başını salladı. "Bu yüzden geçen hafta Aisling'e geldim. Derdim Kehanet değildi. Pınara yaklaşmamız gerekiyordu. Rory bir zamanlar Kurnaz Harami için yaptığı gibi suyu çaldı ve onu yem niyetine kullanıp Bezgin Kâtip'i Seacht'e çekti. Su..." Duraksadı, sesi huşuyla doldu. "Omen'e, bedenlerine, hatta belki zihinlerine bir şey yapıyor."

Bize ne yapmışlar böyle?

Defterini önüne geri ittim. "Çocukluğumdan beri o suyu içiyorum ben. *Tüm* Kâhinler içiyor."

Kral panikle bardağına sarıldı. "E-evet."

"Bize ne olacak?"

Benji'nin yanakları kızardı, bakışlarını kaçırdı. Yapabilse kendini birasının içine atacak gibiydi. "Emin değilim. Ama Kurnaz Harami de Sadık Ormancı da Bezgin Kâtip de yer yer taş dönuş—"

Taşa mı dönüşeceğim yani?

Başını öyle hışımla iki yana salladı ki masa sarsıldı. "Öyle demedim."

"O defterde görevi sona eren Kâhinlere ne olduğu yazıyor mu?"

"Elle tutulur bir şey yok." Elini deftere bastırarak içkisini içti. "Gözü Omen'den başka bir şey görmezdi. Sorunun cevabını..." Başını kaldırdı. "Sorunun cevabını birlikte bulacağımızı, büyükbabamın başladığı işi benim bitirmeme yardım edeceğini umuyordum." Dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kadim emaneti üstlenmeme yardım etmeni istiyorum."

Öylece bakakaldım. “Bu, benden şimdiye dek inandığım her şeye ihanet etmemi istemek demek.”

“Öyle.” Benji’nin bakışları bir an için karşısında horul horul uyuyan Gargoyle’a kayıp tekrar bana döndü. “İnandığın hikâye bir yalandı. Omen kutsal değil. Hepsi tanrı gibi yaşamak için eşek yüküyle para alan bir avuç fani. Kehanet için ödenen onca para Aisling’in hazinesine ya da mezralarda yaşayan Omen’e heba edilmese ne olurdu bir düşünsene.”

Geceleri Seacht’in sokaklarını arşınlayan yoksulları anımsadım. “Ama Aisling paranın bir kısmını—”

“Kimsesizler yurduna bağışlıyor. Haklısın.” Gözleri şefkatle doldu. “Bunun görüldüğü kadar iyi bir şey olmadığı aklına geldi mi hiç? Kimsesizler de başrahibe gözünde bir gelir kapısından, kumpası için bir paravandan ibaret.”

Böyle bir şey aklımın ucundan geçmemiştii.

Benji masaya eğildi. Genç ve biraz özgüvensizdi ama her geçen saniye aptal olmadığından daha emin oluyordum. Anlattıklarının ağırlığı altında ezildiğimi hissedebiliyordu. “Sadık Ormancı, Kurnaz Harami ve Bezgin Kâtip öldü. Servetleri zamanı geldiğinde bana fayda sağlayacak şekilde dağıtıldı. Onca parayla hem mezarları hem de bir Castor olarak itibarımı baştan yaratabilirim. Fakat başrahiben gerçekten altıncı Omen ise Aisling’e dönüp onunla yüzleşmeden paradan da Rory’yle Maude’dan da büyülü bir sikke ve hokkadan daha fazlasına ihtiyacım var. Arkasında bir düzine Gargoyle, halkın asırlık güveni bulunuyor. Her hamlemi enine boyuna düşünmezsem büyükbabam gibi erkenden yitip gideceğim.” Gülümsedi. “Gerçi onun safında bir Kâhin yoktu, değil mi?”

Defterdeki son yazıyı okudu. *“İnanç gösterilmek ister. Gösteri ne kadar büyükse yaratılan illüzyon da o kadar büyük olur.”*

Defteri kapattı. “Benimle diğer mezralara gel,” dedi. “Peçeni çıkarma. Önemli biri olduğun izlenimini yaratacaktır. O koca koca lafları dilinden düşürme. *Kudretlerinin gelip geçici tanıkla-*

rıyız. Aisling'in kızlarından biri yanımda olursa kimse bir şeyden şüphelenmez. Aksine, halk bana sık sık nail olmadığım saygıyı bile gösterebilir.”

“Genceciksin çünkü.”

Yanakları kızardı. “Castor adı tahttan indirilen kralla anılır oldu çünkü. Muhtemelen yaşı çoktan geçmiş Augur’un yerini almak üzere şövalyeler –dolayısıyla da soylu aileler– tarafından seçildim. Dedemin kâfirliğini telafi etmek için canımı dişiime takacağımı düşünüyorlardı.”

“Ama sen tam tersini yapmaya kararlısın.”

“Sahte tanrıları ortadan kaldırmak istiyorum. Aisling’e bel bağlamayan bir hükümdar olmak istiyorum. Maude benim sağ kolum. Soylu bir aileden gelen, diğer şövalyeler ve mezralardaki soylular arasında sözü geçen bir şövalye. Rory ise ortalık karıştırıcım, kâfirim, korkusuz kılıcım. Sense–” Birden gözüme daha az çocuksu göründü. Daha kurnaz. “Hâlâ bir haberci olabilirsin. Alametlerin, gerçeğin temsilcisi.”

“Ama Omen değil, senin için.” Tepeden tırnağa gergindim. “Onları *öldürmen* için.”

“Buna yaşamak denmez.” Gözleri sürahisine kaysa da bardağını tekrar doldurmadı. “Taştan nesnelerini ele geçirip güçlerini alacağım. Zamanla halkın inancına da aynısını yapacağımı umuyorum.”

Anlattığı hikâye etkileyiciydi. Fakat kendimi bunun bir parçası olarak hayal etmek zordu.

“Yalnızca arkadaşlarımı bulmak istiyorum.”

“O hâlde bizimle gel. Omen’i aradığımız her yer Kâhinlerini de ararız. Coşkun Tepeler. Ahenkli Orman. Bellidine Uçurumları. Bu esnada” –ellerini önünde kavuşturdu– “hemen bugün yola çıkacak on şövalyelik bir birlik kurarım. Tek amaçları Kâhinleri bulmak olur. Ne dersin?”

Sindirilmesi gereken çok şey vardı. “Ya Omen’i de Kâhinleri de bulamazsak?”

“Biraz inancın olsun, Altı.”

Sanki önce Bezgin Kâtip'i ininde, şimdi de burada, bu masada birasını yudumlayarak anlattığı sahte tanrılara dair hikâyesiyle söz konusu inancın üzerinde tepinmemiş gibi. Fakat kötü bir niyeti olduğunu düşünmüyordum. Gençti ve biraz sarhoştur ama kararlıydı. Odaya girdiği zamanki gerginliği uçup gitmiş, büyükbabasının hikâyesini paylaşarak bana olduğu kadar kendine de bir şeyler kanıtlamıştı sanki.

Yerimden kalktım. “Bana üzerine düşünmem gereken çok şey verdin. Kararımı vermek için ne kadar sürem var?”

“Yarın Coşkun Tepeler'e doğru yola çıkıyoruz.”

Başımla onaylayıp bir an için duraksadım. “Aisling Katedrali'ni ele geçirmeyi başarırsan ne yapacaksın?”

“Kapılarını bir daha açılmamak üzere kapatacağım.” İlk kez sesinin bu kadar sert çıktığını duyuyordum. “Artık Kâhinler de rüyalar ve alametler de olmayacak.”

Kaşlarımı çattım. Gargoyle'un omzunu dürttüm. Yaratık irkilerek gözlerini açtı ve yarı uyur vaziyette olmasına rağmen itiraz etmeden elimi tuttu. Birlikte kapıya ilerledik ama eşikte son bir kez daha duraksadım. “Hâlâ anlamadığım bir kısım var, Kral Castor.”

“Benji de lütfen.”

“Benji.” Bir an sessiz kaldım. “Bezgin Kâtip neden yerden kanımı yaladı?”

Cam kubbenin üzerinden bir bulut geçtiğinde içeriye bir gölge çöktü ve Benji'nin altından bir taç gibi parıldayan saçları soldu. “Kimse yüzlerce yıl yaşamamalı,” dedi. “Omen fani olsa da hiçbirinde insanlıktan eser kalmamış. Aisling pınarının suyunu istiyorlar.” Sesi alçaldı. “Ve istediklerini almak için yapmayacakları şey yok.”

Koca oda üzerime üzerime geliyor gibiydi. “O hâlde Kâhinler, her nerede olurlarsa olsunlar, büyük tehlike altındalar.”

Beni başıyla onayladı. “Omen'i yenmemde bana yardım etmeye karar vereceğin kadar onları bulacağımızı da umuyo-

rum.” Yüzüne yine rahat, çocuksu bir gülümseme yayıldı. “Artık Aisling’den kurtulduğuna göre uçsuz bucaksız mezralarda dolaşırken alametleri bir kenara bırakıp kendi geleceğine bakmaya başlayacağını umuyorum.”

Benedict Castor nefret edilemeyecek kadar nazik bir adamdı. Fakat benden çok daha genç olmasına rağmen dünyaya dair benden çok daha fazla şey bilmesinden, peçem ve aptal beyaz elbisemle altı boş bir bilginlik imajı çiziyor olmaktan nefret ediyordum.

Gargoyle’la dışarı çıktım.

Maude kapının öteki tarafında bekliyordu. “Eee? Nasıl geçti?”

“Mezralarda Kâhinleri arayacağım.” Sesim kilometrelerce uzaktan geliyordu sanki. “Kadim emaneti üstlenmesine yardım edeceğim.”

Kadının yüzü gerildi. “Bundan pek emin değil gibisin.”

Gargoyle’un taş pençesini ona uzattım. “Onun için sessiz bir oda bulup başına bir battaniye örter misin? En az sekiz saat uyumazsa yanına yaklaşılmaz.”

“Sen ne yapacaksın?”

Keskimin ucuyla tırnağımı yoldum. “Dolaşacağım.”

Avluya döndüğümde akşamüzeri olmuştu. Çarpışan kılıçların sesi, Aisling’in çanları gibi beni kendine çekmişti.

Şövalyelerden ikisi hâlâ antrenman yapıyordu. Açıklığı dört dilime bölen ipler gitmiş, alan genişlemişti. Diğerleriyle birlikte gösteriyi izlemek için kenara geçtiğimde yeni yıkadığım ayaklarım kirlendi.

Şövalyelerin cüsseleri de silahları da birbirine denkti. İkisinin de elinde bir kılıç vardı. Miğfer taktıklarından yüzlerini göremesem de uzun olanda dikkatimi çeken bir şey vardı. Dizlerini dik durmaya üşeniyormuş gibi bükmesi. Omuzları, sırtı, uzun ve geniş—

Rory’yi zırhının içinde bile tanımaya başlıyordum.

Rakibi agresifti, kılıcını savuruyor, her saldırıyı karşılayıp savuşturuyordu. Avlu metale çarpan metalin sesi, zırhlarının şangırtısıyla çınliyordu.

Çok geçmeden Rory adamın tepesine bindi.

Acımasızdı. Hızı ve hiddeti etkileyiciydi. Zincirlerinden boşanmak istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu sanki. Darbelerini tenimde ve kemiklerimde hissediyor, keskimle taşları parçalamışım gibi iliklerime kadar sarsılıyordum.

Tek silahları kılıçları değildi, zırhlarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Rakibi eldiveniyle Rory'nin çenesine iki kere vurdu. Üçüncüye yeltendiğinde Rory ön kollarını kavrayıp ona engel oldu. Ne var ki rakibi bu kez de miğferinin çenesini kafasına geçirdi.

Rory sendelediğinde yüreğim ağzıma geldi. Kafasını iki yana sallayıp toparlandı ve uzun bedenini yine tembelce eğerek öne atıldı.

Omzunu rakibinin göğüs zırhına geçirip kollarını kalçasına doladı. Onu avlu boyunca geri geri sürüklerken rakibi omuzlarına ve sırtına arka arkaya darbeler indirdi. Rory'nin bacaklarının titrediğini görebiliyor, rakibine gayretle sarılırken verdiği nefeslerin sesini duyabiliyordum. Onu itmeye, ayaklarını yerden kesmeye çalışmaya devam etti.

En sonunda ikisi de yere düştü.

Etrafımdan alkışlar yükseldi. Sesin belli belirsiz farkındaydım. Pürdikkat şövalyeleri izliyordum.

Kılıçlarını boş verip yuvarlanmaya, dirsekleri ve yumruklarını kullanmaya başladılar. Her darbeyle birbirine sürtünen zırhlarından kulak tırmalayıcı sesler yükseldi. Şövalyelerin dövüştüğüne hiç şahit olmamıştım. Zırhları ve silahları gözümde hep bir süsten ibaret olmuştu. Mücadelenin büyük bir kısmının böyle, toprağın arasında geçtiğinden bihaberdim.

Rory üste çıkmayı başarıp karnı, bacakları ve kalçasıyla rakibini hareketsiz bıraktı. Bir kez daha öne eğilerek ağırlığını demirden bir çubuk gibi öteki adamın boynuna bastırdığı koluna

verdi. Sirtına, omzuna, kaburgalarına daha fazla darbe yedi. Ama kolunu çekmedi. Çok geçmeden yerdeki şövalye üç kez yere vurdu.

Avluda alkış tufanı koptu.

Rory'nin vücudu gevşedi. Dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı, nefes nefeseydi. Rakibine elini uzatıp onu ayağa kaldırdı ve şakacı bir tavırla itiştiler. Gülüşmelerini duydum. Rory miğferini çıkardı. Terden anlına yapışmış siyah saçları güneşin altında parlıyordu. Gevşemiş görünüyordu, içindeki huzursuzluğu dövüşerek tüketmişti sanki.

Beni gördü.

Hafif aralık duran ağzıyla öylece donakaldı. Alt dudağında ve sol kaşının yakınlarında biraz kan vardı. Dağılmış sürmesi terini siyaha boyuyordu. Hiç bu kadar pis, alametifarıkası yüzünden böylesine örselenmiş görünen bir şövalyeyle karşılaşmamıştım. Tepeden tırnağa rezil hâldeydi.

Gözlerimi üzerinden alamıyordum.

“Kâhin.”

Yerimden sıçradım. Solumda miğferini kolunun altına sıkıştırmış bir şövalye duruyordu. Bakışlarımı Rory'den çekip ona dönmem vakit aldı. “Ah. Hamelin'di, değil mi?”

Usluca gülümsedi. “Sen de... eh, Altı'ydın. Gerçek adını bilmiyorum elbette.”

“Öğrenmeye çalıştın.”

Güldü. “Özür dilerim. Üzerine gittiğim için biraz suçluluk duyuyorum. Bilhassa da... anlarsın ya...” Ensesini ovuşturdu. “Ânı mahvettiğim için.”

Omuzlarımı silktim. “Önemli değil.”

Ona hakaret etmemem ya da ilgi göstermememden cesaret bulmuş gibi çekiciliğini kullanıp göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle inci gibi dişlerini gözler önüne serdi. “Şimdi olsa aynı hataya düşmezdim. Olur da bana bir şans daha vermek isters—”

“Hamelin.”

İkimiz de sesin kaynağına döndük. Rory her zamanki kam-bur ve tembel duruşuyla kollarını göğsünde kavuşturmuş, açık mezarlar kadar karanlık gözleriyle şövalye arkadaşını izliyordu. "Sıra seninle Rothspar'da."

"Konuşuyorduk."

"Konuşacağın kadar konuştun. Miğferini tak."

Hamelin'in gülümsemesi soldu. Yanımdan bir adım uzaklaştı. "Peki o zaman. Gitsem iyi olacak."

Tekrar dönüp ona bakmadım. Gözlerim Rory'ye kenetlenmişti. Kanlı dudağına. O da bana bakıyordu. Parmağıyla yanına gelmemi işaret etti.

Avlunun ortasında ona katıldım. "Ne gösteriydi ama."

Hâlâ nefes nefeseydi. "Benji'yle konuştun mu?"

"Hı-hı."

"Sorularına cevap verdi mi?"

"Elinden geldiğince."

Gözleri kısıldı. "Eee?"

"Esi..." Bakışlarımı çıplak ayaklarıma çevirdim. "Başka ne yapacağım ki? Geri dönmek gibi bir seçeneğim yok."

"Bizimle geliyorsun o hâlde?"

"Evet. Kâhinleri bulmak için geliyorum."

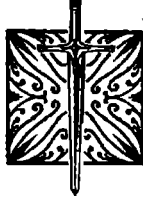
Sözlerimi sindirmeye çalışıyormuş gibi yutkunasını izledim. Başıyla arkasını işaret etti. "Gel benimle."

"Nereye?"

Avludan çıkarken zırhının kayışlarını çözmeye başladı. Alçak sesle bir küfür savurup peşinden gittim. "*Myndacious*."

"Şövalyeler yarın yola çıkıyor," dedi. "Traum tehlikelerle, türlü türlü periyle dolu." Arkama bakıp etrafımızda bizi duyacak kimse olmadığından emin oldu. "*Omen'den* bahsetmiyorum bile. Doğru düzgün kıyafetlere ihtiyacın var. Daha dayanıklı, daha... iyi şeylere." Nedeni belki kandı. Belki, sadece belki, yanaklarında gördüğüm belli belirsiz kızarıklıktı. "Sana bir zırh ayarlayacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mum

Demirhane yerleşkenin gerisinde, kışlanın arkasında yer alıyordu. Ocağı yansa da alevler çok güçlü değildi. Buhar ya da bunaltıcı bir sıcaklık yoktu. Bir demirci ya da zırh ustası da öyle.

Ne üzücüydü ama. Çekiçlerini savuruşlarını, metali şekillendirmelerini görmeyi çok istiyordum. İnsanın bir şeye tekrar tekrar vurmasına rağmen onu kırmaması büyüleyici bir şeydi.

Rory göğüslüğünü, eldivenlerini ve adını bilmediğim diğer üst vücut zırhlarını yere bıraktı. Zincir zırhı yoktu, altına sadece soluk renkli, kapitone bir gömlek giymişti.

“Omen’i öldüreceksiniz demek,” dedim içeriyi incelerken.

“Büyük bir zevkle hem de.” Geniş odanın ortasına alçak bir tabure çekti. “Üzerine çık.”

Duvarlardan birinin başına geçip uzun rafları karıştırmaya, bir şeyleri alıp alıp etrafa fırlatmaya başladı. “Bugün ölçülerini alacağız, sonra Petula Malikâne’indeki demirciye sipariş vereceğim. Bu esnada da üzerine uyacak bir zincir zırh bulacağız.”

“Petula Malikânesi neresi?”

“Ahenkli Orman. Maude’un evi.”

“Peki senin evin neresi, Myndacious?”

“Benim evim yok.” Eline gelen birkaç şeyi daha bir kenara fırlattı. Dolaptan birkaç kavanoz çıkardı. İçleri bulanık, sarı renkli parçalarla doluydu. “Bana *Myndacious* demek hâlâ inat ediyorsun demek.”

“Dilimden kolayca dökülmesi hoşuma gidiyor.”

“Eminim öyledir.” Aynı dolaptan son olarak kafam büyüklüğünde demir bir pota çıkardı. Potayı ve tencereyi benim diyen jonglöre taş çıkaracak etkileyici bir performansla ocağın önüne götürdü. “Hamelin ne istiyormuş?”

“Anıları yad ettik. Önemli bir şey değildi.”

Kavanozlar şingirdadı. “Aklını başından almadı sanırım.”

“Onunla yatmadım.”

Rory’nin sırtı gerildi.

“Tanıştığımız gece ettiğin o laf. Dünyadan haberim olmadığına, *eğlenceli* olmadığıma dair o sözlerin.” Yanağımın içini ısırdım. “Gücüme gitti. Ben de Coulson Faire gezimizi planladım. Niyetim Hamelin’le otların arasında çırılçıplak yuvarlanmak ve eğlenceli bir şey yapmaktı. Sana yanıldığını kanıtlamaktı.” Kan yanaklarıma hücum etti. “Sana bir şövalye için değil, senin için fazla iyi olduğumu göstermek istedim.”

Rory’nin elleri duraksadı. Konuştuğunda sesi alçak, gergin çıktı. “Seni ne durdurdu?”

“Görünüşe göre sırf sana inat olsun diye birini becermek pek de tatmin edici değilmiş.”

Ellerini tezgâha dayadı. “Seni kızdırmak istedim,” dedi usulca. “Aisling duvarının üzerinde seni gördüğüm gün baştan aşağı beyazlar içinde bana burnunun tepesinden bakıyordun. Kibrinden geçilmiyordu ve benden inancına saygı göstermemi talep ediyordun. Tek isteğim—” Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Bilmiyorum. Bildiğini sandığın her şeye leke sürmekti belki. Gözündeki peçeyi yırtıp bildiklerimi, hiçbir şeyin kutsal olmadığını sana göstermekti. Omen’in koca bir yalandan ibaret olduğunu. Benden daha iyi ya da üstün olmadığını.”

Bakışlarını kaçırdı. “Ama pişman oldum. Alaycı sözlerimi hak etmiyordun. Düpedüz acımasızlık ediyordum. Bana inat olsun diye yaptığın her şeyi hak ettim. Hamelin’le birlikte ağaçların arasında kaybolmanı izlerken öfkeden köpürmeyi hak ettim.” Bana bir bakış daha attı. “Götün teki olduğum için özür dilerim.”

Ne diyeceğimi bilmediğimden sessiz kaldım.

İçerideki tek ses ocağın başındaki Rory’nin çıkardığı gürültülerdi. Tatlı bir koku ağır ağır içeriyi sardı. Mide bulandıran türden değil, daha... davetkâr bir tatlılık. “Ne ısıtıyorsun?”

“Balmumu.”

“Zırhımı balmumundan mı yapacaksın?”

“Ölçülerini almak için, ahmak. Elbisenin üzerine dökeceğim.”

Üzerime fazlasıyla bol gelen Kâhin elbiseme bir bakış attım. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama vücudum hiç de dışarıdan görüldüğü gibi değil.”

“Hadi canım. İyi ki söyledin.” Potanın üzerine eğilerek eriyen balmumuna söylendi. “Önce şunu aradan çıkaralım.”

Başparmağını balmumuna batırıp yanıma geldi. Taburenin üzerinde durmama rağmen benden daha uzundu. “Ağzını temizlemem gerek.”

“*Becermek* dedim diye mi?”

Gülümsemesini bastırarak başıyla alt dudağımdaki Bezgin Kâtip’in tokadıyla açtığı, sokaktaki kavgada tekrar kanayan yarayı işaret etti. “Dudağındaki *yara* için.”

“Ah. Tamam.”

Duraksadı.

“Yazılı mı vereyim? İzin veriyorum.”

Rory gözlerini devirip balmumunu batırdığı başparmağını dudağıma yaklaştırdı. “Kötü şövalye de olsam iyi şövalye de olsam sana yaranamıyorum,” diye mırıldandı.

Yüzüne uzandım. Kendi alt dudağındaki kanı silip elimi elbiseme sürttüm. "Senden hoşlanmıyor olabileceğim aklına gelmedi mi?"

Yine aynı şey oldu. Zeytuni yanakları belli belirsiz kızardı. "Geldi."

Yarama sürtünen eli biraz canımı yaktı. Rory bakışlarını ağzımdan ayırmadan şişmiş, yaralı deriyi balmumuyla kapladı. "Kavga ettiğin adamların günahı neydi?"

"İki kızı takip ediyorlardı."

"Bu seni öfkелendirdi mi?"

"Öfkелendirmemeli miydi?"

"Elbette." Ağzından çıkan her sözcüğün altında bir şey yatıyordu. "Bana kalırsa Traum bilhassa çocuklar için tehlikeli."

Başparmağını ısırmayı düşündüm. "Konuyu yine Aisling'e, Kâhinlere getiriyorsun."

"Sadece başrahibenin Kâhinlerini daima kimsesizlerden, kız çocukları arasından seçtiğini belirtiyorum." Parmağını çekti.

"Belki kimsesizler onlara nezaketle yaklaşanları sorgulamaya daha az meyillidir," diye mırıldandım. "Başrahibe bize karşı hep *çok* nazikti. Bana göz kulak oldu. Bana özel olduğumu, rüyaya yatmanın kutsal bir şey olduğunu söyledi. Neden hep kızları seçtiğine gelirsek, bunun acıyla ilgili olduğunu duymuştum. Kızlar acıya daha iyi tahammül edebiliyormuş. Gerçi bu az önce nazik olduğuna dair söylediklerimle çelişiyor, değil mi?"

İçimde açılan korkunç çatlak inandığım her şeyi altüst etmişti. "Beni sevgiye, onaylanmaya aç bıraktı, sonra da önüme iştahımı daha da kabartacak kadarını koydu. Benden istediği her şeyi yaptım. Ama o gerçekten de altıncı Omen ise, *Güve'ye* beni aslında hiç umursamadı, değil mi? Gözünde sahte hikâyesiyle doldurduğu bir parşömen parçasından, tıkr tıkr işleyen makine-sindeki bir dişliden ibarettim." Yanağımın içini ısırıp bakışlarımı duvara diktim. "Yalanlarına ortak olduğum için kendimi çok aptal hissediyorum."

Rory'nin sesi bir balıkçının oltası gibi beni dalıp gittiğim düşüncelerimden çıkardı. "Aptal değilsin."

Çatık kaşlarıyla peçemi inceledi. Her zamankinin aksine ondan nefret ediyormuş gibi değil, nihayet kumaşın arkasını görebiliyormuş gibi. "Başrahibenin ilgisi şartlara bağlıydı. Sen de kendini bu şartlara uydurdun ve şimdi... kendini korkunç bir yük gibi görüyorsun. En iyisi, en işe yararı olmadıkça bir hiç olduğunu sanıyorsun."

Hissettiğim her şeyi şıp diye çözmesi hiç hoşuma gitmemişti. "Onun gibi bir şey."

Yerin dibine girmek istediğimi anlamış olacak ki beni analiz etmeyi bıraktı. Dolabın başına geri döndü. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Birinin seni önemsemesi için iyi ya da işe yarar olman gerekmez."

Sırtını izlerken alt dudağımdaki balmumu kaplı yarayı yaladım. Dokusu pütürlü, tadı balmumundan hafif tatlı, başparmağından hafif tuzluydu.

Rory tekrar bana döndüğünde elinde iğne ve gri iplik sarıllı bir makara vardı.

"Elbiseyi vücuduna uyacak şekilde dikeceğim," dedi. "Fazlalık kumaşı keseceğim. Ardından da üzerini balmumuyla kaplayacağım. Donduğunda elimizde Maude'un demircisinin üzerine tam oturacak bir zırh yapmasına yardımcı olacak narin bir kabuk olacak." Bu seferki gülümsemesi zorakiydi. "Kâhin elbisen mahvolacak. İzin veriyor musun?"

"Bundan büyük zevk almayacakmışsın gibi davranma."

Arkama geçip ince kumaş bir hayvanı ensesinden tutar gibi kavradı. Elbise boğazıma, memelerime ve diyaframıma yapışana kadar fazlalık kumaş avucuna topladı.

Keskin bir nefes aldım.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Eski, yıpranmış elbisemi üzerimden çıkarmadan dikti. Sırtımla işi bittiğinde soluma geçti. “Kolunu uzat.”

Söylediğini yaptığımda ön kolumu tuttu. Eli büyük olsa da pazımı sarmalayamadı. Takdir dolu belli belirsiz bir mırıltıyla önce sol, sonra da sağ kolumu tenimi ikinci bir deri gibi saracak şekilde sıkıca dikti.

“Dikişte iyisin.”

“Öyle miyim?” İğne peşinden sürüklediği iplikle kumaşa batıp çıkıyordu. Rory’nin kaşları odaklanmaktan çatılmıştı. Ben de bu fırsatı onu inceleyerek değerlendirdim. Gür kirpiklerini. Elmacık kemiklerini. Gözlerinin etrafındaki dağılmış sürmeyi.

“Ahenkli Orman’dan gelen şövalyelerin de gözlerine sürme çektiğini görmüştüm. Maude da çekiyor.” Başımla sağ kulağındaki üç altın küpeyi işaret ettim. “Bunlar da insana Coulson Faire’den geldiğini düşündürüyor.”

İşine devam ederken dilinin ucunu dalgın dalgın alt dudaklarında gezdirdi. “Ben hiçbir yerden gelmiyorum.”

“En uzun süre nerede yaşadın? Luricht Kalesi’nde mi?”

Bakışları yüzüme kaydı. “Benji’nin ağzında da bakla ıslanmıyor.”

“Hikâyesinin bir tür kanıtı ihtiyacı vardı. Sen de o kanıttın.”

“Ne büyük onur.” İç geçirdi. “Doğru. Bir süre Luricht Kalesi’nde, Kurnaz Harami’nin emrinde yaşadım. Sonra bir süre Petula Malikânesi’nde, Maude’la kaldım. Ama hayatımın en büyük kısmını Seacht’te, daha doğrusu II. Öğrenci Yurdu’nda geçirdim sanırım.”

“Çünkü kimsesizsin.” Ona baktım. “Bunu daha önce de söyleyebilirdin.”

“Hezeyandan beni soylunun teki sanman benim suçum değil.”

“Peki, nasıl şövalye oldun? Ben sanıyordum ki—”

“Şövalye olmak için mezraların asil ailelerinden birine doğmak gerektiğini sanıyordun. Haklısın.” Tekrar dolapların başına dönüp büyük bir makas aldı. “Ama tek tük istisnalar var.”

Birkaç dakika önce üzerimden dökülen elbisem artık üstüme tam geliyordu. Rory elini sol kolumda, dikişinin üzerinde gezdirip makası fazlalık kumaşa yasladı. “Kıyırdama.”

Kâhin elbisemi kesip biçmesinin bir uzvumun kesilmesinden farksız olacağını sanmıştım. Fakat ince kumaşı kesen makastan yükselen ses tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Gözlerimi kapatıp ona kulak verdim, bir böcek olduğumu, kozamın ilk parçasının koptuğunu hayal ettim.

Balmumunun tamamen erimesiyle içeriği aromatik bir koku sarmıştı. Elbisemle işi bittiğinde Rory kestiği kumaşın bir parçasını alıp balmumunu ocaktan tezgâha indirdi. “Elimi çabuk tutmam gerek,” dedi mumu bir sürahiye doldururken. “Başta biraz sıcak gelecek.”

“Sorun değil.”

“Dayanamayacak olursan—”

“Dayanırım.”

Rory’nin koyu renkli, alaycı ve ihtiyatlı gözlerinin ardında yatanları okumak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Fakat başını kaldırıp bana sert bir bakış attığında sinirlendiğini anladım. “Öyle olsun.”

Önüme gelip sürahiyi kaldırdı. Balmumunun bir kısmını omzumdan aşağıya döktü. Tenimi yakacak kadar olmasa da canımı acıtacak kadar sıcaktı.

Ağzımı açıp bir şey söylemedim.

Rory’nin sürahinin sapını kavrayan parmaklarının eklemeleri bembeyaz kesildi. “Aisling’de değilsin.” Bir adım geriledi. “Fedailik yapmana gerek yok.”

Dişlerimi sıktım. *Fedailik*. “Sorun *değil*, dedim ya Myndacious.”

Öylece durmaya devam etti.

“Balmumu donacak,” diye çıkıştım.

Donmadı. Birbirimize sert bakışlar atarak geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından tekrar yanıma geldi. Öteki koluma geçtiğinde sıvı o kadar da sıcak değildi. Üzerimden akan balmumunu söylediği gibi bir tür kabuğu andırana dek şekillendirdi.

Bunu bana öğretmeyi kafasına koymuş gibi sırasıyla her bir zırh parçasının ismini söyledi. “Omuzluk,” diye mırıldandı omzumu balmumuyla kaplarken. “Pazubent.” Elleri pazumda, ardından da ön kolumda gezindi. “Kolçak.”

Eli çabuktu. Balmumu donduğunda kolumda dokunmadığı yer kalmamıştı. Omuzlarımla da işi bittiğinde sırtıma geçti. Belime kadar her yerimi kapladı. İşini bitirdiğinde etrafımda dönüp bana bir bakış atarak dizlerinin üzerine çöktü.

Tüylerim diken diken oldu.

“İzin verir misin?” Uyluklarıma dokundu. “Bacaklarına dokunabilir miyim?”

Onu başımla onayladım.

Elleri boylu boyunca bacaklarımda gezindi. Cesaretimi toplayıp başımı indirdiğimde baldırıma ulaşmak için elbisemi çekiştiriyordu. İncecik kumaş ne kadar soyutsa o da bir o kadar somuttu. Bir hayaletle boğuşuyor gibiydi sanki.

“Kıpırdama.”

“Kıpırdamıyorum.”

“Ayağınla yerde ritim tutuyorsun.” Baldırımı kavradı. “*Şimdi* kıpırdamıyorsun.” Sol bacağımla bitirip sola geçti. “Dizçek,” dedi balmumunu baldırıma yayarak. Dizimi kavradı. “Dizlik.” Titrek bir nefes aldığını duydum. Önce uyluğuma döktüğü sıvıyı, ardından da avucunu hissettim. “Butluk.”

“Miğferim de olacak mı?”

“İstersen. Ama hem vizör hem de peçenle önünü görmekte zorlanabilirsin. İçlerinden sadece biri seni zarar görmekten koruyabilir.”

Vermek istediği mesaj açıktı. *Peçeyi çıkar*. Ama bunu gerçekten söylememişti, söylememeye kararlı gibiydi. Ayağa kalkıp eserini inceledi. Geriye bir tek ön tarafım kalmıştı. Göğsüm. Memelerim. Karnım. Bir göğüs zırhının ardına saklanacak tüm hayati organlarım.

Yanakları yine al al oldu.

“Gerginsin,” dedim sırtarak. “Neden ki?”

“Kendini bir şey sanma.”

“Ama kızarıyorsun. Cebindeki çalıntı parayla oynamak için yanıp tutuşuyorsun belki de. Bir Kâhine dokunmak kafir kalbini fena huzursuz ediyor olma—”

Rory neredeyse burunlarımız birbirine değecek kadar yakınıma girdi, ağızlarımız arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. “Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye mırıldandı. “Kötü bir şövalye olmam hoşuna gidiyor bence. İğneleyici sözlerini böyle haklı çıkarıyorsun, beni yere serip gururumu ayaklarının altına almaktan bu yüzden böylesine zevk alıyorsun. İçini bir hoş ediyor.” Alt dudağını yaladı. “Tüm vücudunun karıncalandığına, bana haddimi bildirme isteğiyle yanıp tutuştuğuna adım gibi eminim.”

Beynim durmuş gibiydi. Birbirine karışan nefeslerimizin sesi duyduğum hiçbir sese, içimde büyüyen açlık şimdiye kadar yaşadığım hiçbir açlığa benzemiyordu. Kavurucu. Ahlaksız. Çaresiz.

Bakışları aralanmış dudaklarıma kayarken, “Beni yere sermek istiyorsun,” diye fısıldadı. “Ve kibirli, kâfir, *tanrısız* ben, seni de peşimden sürüklemek istiyorum.”

Geri çekildiğinde gözleri Bezgin Kâtip’in hokkasındaki mürekkep kadar siyahtı.

“Maude’dan gerisini halletmesini isteyeceğim.”

Taburenin etrafından dolanıp yanımdan uzaklaştı. Demirhanenin kapısı kapandı. Balmumundan kabuğumun içinde öylece kalakaldım, gözlerimi duvara dikip nefes alıp verişlerimi yavaşlatmaya çalıştım.

Coşkun Tepeler

Kürek.

Nehir azgın, acımasız suyuyla daima kendi yolunu açar.

Yalnızca kürek, yalnızca dirayet, Kehanet'i yazar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dağ Perileri

Başımı at arabasının ahşap kenarına yasladım, içeri sızan güneş ışığı yüzüme benek benek düşüyordu. Parke taşlı sokakları ve köprüleri aşır Seacht'ten çıkmış, göçüğe geri dönmüştük. Arkama bakmayı da ata binmeyi de reddetmiştim. Gargoyle da benden yüz bulup uçmayı reddedince kendimizi bir at arabasının arkasında, bir çift yük gibi sarsıla sarsıla yolculuk ederken bulmuştuk.

Üzerimde Maude'un getirdiği tunik, pelerin ve tayt vardı. Öte yandan botlar... botlar arabanın bir köşesinde el sürülmemiş vaziyette öylece duruyordu.

Hemen yanlarında oturan kadın bana bizi neyin beklediğini anlatıyordu. "Zorlu bir yolculuk bizi bekliyor. Coşkun Tepeler yağışlı, rüzgârlı ve soğuk bir yer. Tek bir yol var ve o da çok dik. Mezra bu yolun iki yanına dağılmış vaziyette ama yerleşimin büyük kısmı Tenor Nehri'nin döküldüğü geniş bir platoya toplanmış durumda. Halk balıkçılıkla geçiniyor, tırmanması neredeyse imkânsız dağların yukarılarına nadiren çıkıyorlar."

Gargoyle ona iltifat ediyormuş gibi gülümseyip başını sallayarak, "Ağzından bal damlıyor," dedi.

“Rüyaya yattığımda sıra Gayretli Kürekçi’ye geldiğinde kayaların üzerine düşüyorum. Kendimi yedi sivri tepeyle çevrili, içi su dolu bir havzada buluyorum. Taş küreği orada görüyorum.”

Maude baltasının ucunu bileği taşının üzerinde gezdirdi. Araba ne kadar sarsılırsa sarsılsın eli kaymıyordu. “Şu havzanın etrafında yerleşim yerleri var mı?”

“Sanmıyorum.”

“Ne *var* peki?”

“Kayalar.”

Bakışlarını bana çevirdi. “Çok yardımcı oldun.”

Gözlerimi etrafımdaki manzaraya, brom otu ve sarp kayalıklarla dolu alabildiğine uzanan bozkıra dikip suratımı asmamaya çalıştım. “Korkarım size pek faydam dokunmayacak. Gayretli Kürekçi’nin nerede olduğunu bilmiyorum. Elle tutulur hiçbir şey bilmiyorum.”

“Önemli değil.” Sesi sertti. “Burada olman yeter de artar.”

“Kral Castor’ın büyükbabasının kıymetli defterine Omen’in tam yerlerini yazmamış olmamasına şaşırdım.”

“İnan bana, bunu denedi. Ancak Omen yüzyıllardır bu oyunu oynuyor. Pelerinlerinin başlıklarının altına gizleniyorlar ya da canları istediğinde taş nesneleriyle ortadan kayboluveriyorlar. Göz önünde saklanmayı iyi biliyorlar.”

“Bartholomew.” Gargoyle arabanın kenarından dışarı eğilmişti. “Kimse yollanmamışsa o yola yol denir mi?”

“*Yollanmak* değil yol almak, Gargoyle. İkisi aynı şey değil.”

“Sahiden mi?” Ağaçtan dışarı fırlamış bir dal yüzüne çarptı. “Ne kafa karıştırıcı.”

Maude bön bön bize bakıyordu.

“Zamanla alışırsın,” diye mırıldandım.

Boğazını temizledi. “Tabii.”

“Neden Gayretli Kürekçi’yi de Bezgin Kâtip’i bulduğunuz gibi bulmuyorsunuz? Çaldığınız pınar suyunu yem olarak kullanıp pusuya yatsanız olmaz mı?”

Yine baltasına dönmüş Maude beni başıyla onayladı. “Öyle yapacağız zaten. Ama önce katılmamız gereken bir tören var.”

“Ne töreni?”

“Soylu aileler tahta ne zaman yeni bir kral çıksa bir tören düzenler. Benji kral olarak mezralarını ilk kez ziyaret ettiğinden onu etkilemek isteyeceklerdir. İnanç gösterilmek ister. Gösteri ne kadar büyükse yaratılan illüzyon da o kadar büyük olur.”

“Öyleymiş.” Duraksadım. “Belki bunu kendi lehimize kullanabiliriz.”

Kahverengi bir at arabaya yanaştı. İncir.

Miğferini takmadığından Rory’nin saçları dağılmıştı. Yüzüne düşmüş tutamları çekerek, “Bilmem gereken önemli bir şey var mı?” diye sordu.

Yüzüme bir gülümseme kondurdum. “Benji’yle Maude törene katılacak, biz de iki uslu asker gibi pınar suyunu alıp pusuya yatarak Gayretli Kürekçi’yi bekleyeceğiz.”

Maude başını baltasından kaldırdı. “Fena plan değil.”

Rory’nin bakışları bana kaydı. Zırh için ölçülerimi aldığından beri konuşmamıştık.

“Beni yere sermek istiyorsun. Ve kibirli, kâfir, tanrısız ben, seni de peşimden sürüklemek istiyorum.”

“Derdin benimle baş başa kalmaksa, Kâhin, sorman yeter.”

Maude ona bıkkın bir bakış attı. Rory ise sadece gülümsemekle yetindi, aptal sözleriyle iki kuş vurmuştu. Maude’un sinirini bozmuş, beni de utandırmıştı. Ardından İncir’i dehleyip hızla kervanın başındaki Benji’ye katıldı.

Başımı kibirle geriye attım. “Ahmak herif.”

“Seni gıcık ediyor.” Maude baltasına sırtıttı. “Sen de onu.”

“Bunu kendimize görev edindik.” Sırtımı dikleştirip onu süzdüm. “Kaç yaşındasın, Maude?”

“Kırk bir.”

“Şu barbar adam ve çocuk kralla nasıl bu kadar yakınsın?” Onlardan çok daha büyük olmasının yanı sıra çok daha ağırbaş-

lıydı. Her şeyle alay etmiyordu, içki içmiyordu, kendisiyle onlar kadar savaş hâlinde değildi. “Belki kendimi bildim bileli dört bir yanım kadınlarla çevrili olduğundan bana öyle geliyor ama onlardan çok daha iyi huylusun.”

“Haksızlık etme.” Başparmağını baltasının üzerinde gezdirdi. “Benji de çok iyidir.”

Kıkırdadım.

“Benji’nin büyükbabası da annem de şövalyeydi, ailelerimiz yakındı.” Bakışları yumuşadı. “O küçük hergele doğduğunda ben zırhımla ortalıkta geziyordum. Anne babası ölmüştü ve büyükbabası kafayı Omen’le bozduğundan onunla ilgilenmiyordu. Bu yüzden de Bauerler olarak –Bauer soyadım bu arada, Maude Bauer– onu kanatlarımızın altına aldık.” Kervana şöyle bir baktı. “Castor olmak kolay değildi. Bilhassa da büyükbabası öldürüldükten sonra. Benji zaman zaman utangaç biri olabiliyor. Kılıç kullanmayı öğrenmesi zaman aldı. Diğer şövalyeler onunla çok alay ederdi. Ben de buna bir son verdim.”

“Bir nevi ona annelik ettin yani?”

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Annelik hakkında hiçbir şey bilmem. Ama üzerimdeki bunca zırhın altında bir parça şefkat yatıyor sanırım. Kimsesizlere zaafım vardır.”

“Bu da bizi Rory’ye getiriyor.”

“Rory.”

Karşımdaki kadın birden gözüme dünyalar güzeli göründü. Sürmeli yeşil gözleri gün ışığında parlıyor, konuştuğunda ağzının etrafındaki çizgiler ve kazayakları derinleştiriyordu. “Kral Castor onu Petula Malikânesi’ne getirdiğinde Rory’nin şu anki yaşındaydım. Yirmi altımdaydım. O ise henüz on birinde çelimsiz bir şeydi.” Peçeme, ardında saklı gözlerime baktığında bunu kimseye söylemem gerektiğini anladım. “Hem tanrılara hem de insanlara olan bütün inancını yitirmişti. Bir amaca ihtiyacı vardı. Ben de onu yamağım yaptım.”

Rory'yi bir çocuk olarak hayal edemiyor, zayıf, küçük, savunmasız olduğunu düşünemiyordum. Hepsi üzerinde eğreti duruyordu, bu yanlarını silip atmak için büyük çaba sarf etmiş olmalıydı. “Neden?” diye sordum. “Neden ona yardım ettin?”

“Sen Kâhinlere neden yardım ediyorsan ondan,” dedi Maude. “Çünkü onları önemsiyorsun, elinden bir şey gelebileceğini biliyorsun.”

Cevabını düşündüm. “İyi bir yamak mıydı peki?”

“Gelmiş geçmiş en kötü yamaklardan biriydi.”

Gülümsedim.

“Acemi, sabırsız ve güvensizdi. Diğerleri soylu bir aileye doğmadığı için şövalye olmaya hak etmediğini düşündüğünden ona çok yüklenirlerdi.”

“Dur tahmin edeyim. Buna da bir son verdin.”

“Büyük bir zevkle hem de. Ama Rory zamanla alıştı. Güçlendi. Akıllandı. Daha da kibirli biri oldu çıktı. Belki sadece kötü muameleyi hak ettiğini düşünmeyi bırakmıştır.”

“İkisi de sen olmasan şu an burada olmazlardı sanırım?”

“Yollarını kendi başlarına bulurlardı. Birbirlerini iyi tamamlıyorlar. Benji, Rory gibi mukavemetli olmak, Rory ise Benji gibi krallığın kurtarılmaya değer olduğuna inanmak istiyor.”

“Ya da senin gibi olmak istiyorlardır belki.”

Birden gözüme bitap düşmüş gibi göründü. “Bauer kadınlarının ününü, avcılarının mirasını herkes bilir. Ahenkli Orman bir zamanlar perilerle doluydu. Ailem onlarca yıl önce hepsini katletti. Şövalye olduğumda herkesin benden büyük beklentileri vardı. Sonra Birinci Benedict Castor akıl hocam oldu. Dikkatimi krallığın daha büyük sorunlarına, Omen’in yozlaşmasına ve Aisling’in topraklar üzerindeki sıkı baskısına çevirdi.” Parmağıyla baltasına vurdu. “Sadık Ormancı’yı öldürüp haklı cinayetin ne olduğunu keşfedene dek nasıl bir şövalye olmak istediğime dair bir fikrim yoktu. Ansızın bir amacım oldu ve bu bana çok iyi geldi. Ama sonra Benedict Castor kadim emaneti üstlenmeye

çalıştı, başrahibe onu kâfir ilan etti ve mezralardaki soylular da onun izinden gitti.”

Başını iki yana salladı. “Şövalye olduğumuzda yemin ederiz. Krallığa olduğu kadar hükümdarımıza da. Benedict Castor uğruna yapmayacağım hiçbir şey yoktu ve bunu o da biliyordu. Bu yüzden de—”

Derin bir nefes aldı. “Bu yüzden de benden onu reddetmemi istedi. Biri sapkınlığına ortak olduğumdan şüphelenirse Omen’in kökünü kazıyıp taş nesnelerini toplamaya devam edemeyeceğimi söyledi. Şövalyeler onu başrahibenin karşısına çıkardığında ve Kâhin’in biri hakkında Omen’den beş kötü alamet gördüğünde onu kolundan tutup avluya ben sürükledim. İlk şövalyesi olarak pozisyonumdan çekildiğimi duyurdum.”

Yeşil gözlerini bana evirdi. “İlk taşı ben attım.”

Gargoyle da ben de gözümüzü kırpmadan onu dinliyorduk. “Bu korkunç bir şey olmalı,” diye mırıldandım.

Maude başını gergince sallayarak beni onayladı. “O gün kendi yeminimi ettim. Benedict Castor’ın öğrendiği, bana öğrettiği hiçbir şey boşa gitmeyecekti. Doğru zaman geldiğinde soyadımı ve nüfuzumu kullanarak başka bir Castor’ı kral yapacaktım. Kadim emaneti üstlenmeye kalkacak ve bu kez başarılı olacak bir kral. Haklı cinayetler işlemeye devam edecek, kılıcımı Omen’in kanıyla kızıla boyayacaktım. Ne de olsa” —güneşin ışınları bal-tasının kenarından yansıdı— “avcıların mirası heba olamazdı, değil mi?”

Bir noktada uyuyakaldım ve rüyamda Aisling’i gördüm. Çekicim ve keskimle kireç taşını yontuyordum. Çanlar öyle bir çalıyordu ki katedral mi yoksa kırdığım taşlar mı haykırıyor ayırt edemiyordum.

Araba sarsıldığında uyandım. Gözlerim Bir’i —İki’yi, Üç’ü, Dört’ü ve Beş’i— aradı ama hiçbirini yanımda değildi. Etraf biraz

daha loş, göçükten biraz daha yüksek, ağaçlar biraz daha seyrekti. Alabildiğine uzanan manzara kayalarla doluydu. Doğrudum. Etrafı izledim. Kral'ın kervanı Tenor'u takip ediyor, nehrin yukarısına doğru ilerliyordu. Doğruca... "Ah."

Ufukta, her geçen saniye biraz daha kararan gri bulutların altında sivri tepeli bir dağ sırası yükseliyordu. Dik ve sapa zirveleri, yedi parmaklı devasa bir elin pençeleri gibi bir araya toplanmıştı.

Coşkun Tepeler.

Yanıma uzandığımda elim Gargoyle'un taştan avucunu buldu.

"Arkadaşların o yüksek uçurumlarda olabilir mi, Bartholomew?" diye sordu.

Korkunç bir sesle yerimden sıçradım. Yüksek ses yankılı bir gümbürtüyle başlayıp uzunca bir süre devam ederek tiz bir çığlıkla sona erdi. Kuzeyden gelmişti. Başımı o tarafa çevirdim. Elim ağzıma götürdüm. Yakınlardaki kayadan, ottan tepe hareket ediyordu.

Aynı ses tekrar duyuldu. O kadar şiddetliydi ki ellerimle kulaklarımı kapattım. Atlar kişnedi ve tepe dört toynaklı ayağın üzerinde yükseldi.

Hayır. Bu bir tepe değildi. Taş ve brom otuyla dolu sırtıyla tepeyi andıran bir yaratıktı. Ayaklarının üzerinde doğrulana kadar devasa bir yaban domuzu olduğunu fark etmemiştim. Granit dişleri, kocaman turuncu gözleri vardı. İçinde oturduğum arabadan bile daha büyük ağzı koyu renkli çamurla doluydu.

Bu bir tepe değildi. Bu...

"Dağ perisi!"

Şövalyelerden bağırışlar yükselmeye başladı. Çoktan aşağı atlamış olan Maude bize, "Burada kalın," diyerek kervana koştu. "Ayrılın," diye bağırdı şövalyelere. "Kırbaçlarınızı çekin."

Şövalyeler söylediğini yapıp koşuşturmaya başladığında zemin sarsıldı.

“Bartholomew.” Gargoyle taştan gözlerini kırptırdı. “Ne yapıyor bunlar?”

Gerçekten de ne yapıyorlardı? Birkaç kırbaç böylesine devasa bir yaratığın karşısında absürt bir silahtı. Fakat şövalyeler tekrar bir araya toplanıp nizami bir sıra oluşturdu ve kırbaçlarını şaklatarak doğruca dağ perisinin üzerine koşmaya başladılar.

Çıkan ses gök gürültüsü gibiydi. Sert ve şiddetli.

“Onu kovuyorlar,” diye mırıldandım.

Peri, kırbaçların sesinden hiç hoşlanmamış gibiydi. Çığlıkları daha da yükselirken olduğu yerde durmaya devam etti. Büyük, çaresizlik dolu gözlerinden bir parıltı geçtiğini gördüm. Çok geçmeden yaratık arka ayaklarının üzerine oturdu.

Ve öne atıldı.

Dört şövalye sıradan kopup atlarından düştü. Kırbaçlar şaklamaya devam etse de yaratık saldırıp kükremeye, geniş çamurlu ağzını sertçe açıp kapamaya devam etti.

“Onları yemeye çalışıyor,” dedim elimi boğazıma götürerek.

“Baksana,” dedi Gargoyle heyecanla. “Bize doğru geliyor.”

Haklıydı. Peri daireler çizerek devasa çenesinden ustaca kaçan şövalyeler kadar hızlı değildi. Fakat Gargoyle’la ben öylece oturuyorduk ve yaratığın turuncu gözleri üzerimize kenetlenmişti. Yaklaşmaya başladığında tüm dünya sarsıldı.

Çekicime uzandım. Avucumda ve çıplak ayaklarımın tabanında bir boşluk hissettim. “Belki de–”

Perinin korkunç çığlığı lafımı ağzıma tıktı, kulaklarımı öyle çınlattı ki bir çığlık koyverdim. Arabayı çeken at korkup öne fırladığında Gargoyle’la dengemizi kaybedip aşağı yuvarlandık.

Yola çakıldığımızda düğüm olmuş vaziyetteydik. Ayağım kulağındaydı, onun sol kanadıysa göğsümü deliyordu.

“Ne rezillik.” Gargoyle inledi. “Düşüşümü gören oldu mu?”

“Daha büyük sorunlarımız yok mu sence de?” dedim. Dağ perisi artık daha yakınımızdaydı. Büyük gözleri dört nala kaçan atımızın arkasında gıcırdayan arabayı takip ediyordu. Koca bur-

nunu yola yaslayarak peşinden koşmaya başladı. Beş geniş adımla ona yetişip ağzını açtı.

Atı ve arabayı tek lokmada yuttu.

Ahşabın gıcirtısı, kemiklerin çıtırtısı ve atın son feryadı kulaklarımı doldurdu.

Gargoyle'la birbirimize dehşet içinde baktık.

Zemin tekrar sarsılmaya başladı, bu kez nedeni şövalyelerdi. Tekrar yan yana dizilmişlerdi ve kırbaçlarını şaklatarak yine perinin üzerine yürüyorlardı. Gargoyle'u kolundan tutup ayağa kaldırdım. Yoldan çıkıp dik bir granitin arkasına saklandık.

Şövalyeler yanıımızdan geçip giderken ortalarında saldırıyı yöneten Maude'u gördüm.

Peri arkasını döndü, üzerine gelen birliği görünce gözleri genişledi. Ağzını açarak gökyüzünü yarıp geçen tiz bir çığlık attı. Öfkesini, korkusunu hissedebiliyordum.

Atlar kişneyerek şaha kalksa da şövalyelerin hepsi eyerlerinde kalmayı başardı. Biri hariç hepsi. Dört nala koşmaya başlayan diğerleri yere yuvarlanan adamı fark etmedi. Kayaların arasına düştü, altın renkli zırhı ve saçları granitin grisine taban tabana zıttı.

Benji.

Gargoyle'la yanına koştuk. Kral'a ulaştığımızda şövalyeler çoktan uzaklaşmıştı. Ellerindeki kırbaçları ve kılıçlarıyla dağ perisinin karşısında dikilmişlerdi. Yaratık daha da kulak tırma-
layıcı çığlıklar attı.

"İyi misin, Benji?" Yaralanıp yalanmadığını kontrol ederken nabzım kulaklarımda atıyordu. "Bacağın... Sen..."

"Düşüp kayaların arasında ters dönmüş bir kaplumbağa gibi kaldım mı?" Dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yazık ki evet."

Gargoyle *cık cık*ladı. "Ne utanç verici. Şahsen ben asla böyle langır lungur düşmez—"

“Onu çıkarmama yardım et,” diye çıkıştım Kral’ı kolunun altından tutarak. Gargoyle da öteki kolunu kavradı ve birlikte Benji’yi bir çığlık koparana kadar çekiştirdik.

Başını iki yana salladı. “Dizçeğim. Solumdaki sıkışmış.”

Sol bacağındaki zırh düştüğünde bükülmüş, arasına sıkıştığı kayaların derin yarıklarına takılmıştı. “Zırhını çıkarmamız gerek.”

Benji başıyla ufku işaret etti. “İşleri birazdan biter.”

Kafamı kaldırdığımda dağ perisinin kaçtığını gördüm. Koca yaratık kanayıp topallıyor, tepelerin ve uçurumların üzerinde tökezleyerek ilerlerken haykırıyordu.

“Dağ perileri hantal ve pisboğazdır ama kolayca kovulurlar,” dedi Kral. Birkaç metre ötesine düşmüş kırbacına baktı. “Ne yazık ki kırbaç kullanmayı da at binmeyi de pek becere—”

Yer öyle şiddetle sarsıldı ki titreşimleri kemiklerimde hissettim. Yakınlarımızdaki diğer tepe, diğer *periler* ayağa kalktığında manzara yine değişti. Yaratık dört ayağının üzerinde doğrulup ayaklarını yere vurdu, turuncu renkli koca gözlerini Benji’ye dikmişti.

Peri kulak tırmalayıcı bir hırıltıyla yerdeki kırbacı ezerek ilerlemeye başladı.

“Siktir.” Tekrar önüme dönüp tüm gücümle Benji’nin koluna asıldım.

Ama zırhı bana mısın demedi.

“Bir şey yap, Bartholomew!” Gargoyle gergince ellerini ovuşturuyor, parmak uçlarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. “Gerkiyorsa bacağını ısırp kopar!”

“Tanrılar aşkına.” Terli parmaklarım zırhın üzerinden kaydı. “Zırhını nasıl çıkaracağım, Benji?”

Kral’ın yüzü kireç kesilmişti. Gözünü bile kırpmadan dağ perisine bakıyordu. “Toka... Uzanamıyorum.”

Bacak zırhının tokasını açmak için tırnaklarımı parçaladım. Parmaklarımdaki tere bir de kan eklenmişti. Fakat Benji

düştüğünde tokalar da zarar görmüştü. Bir türlü açılmıyorlardı. Bu esnada peri –uzun burnu, korkunç gözleri ve geniş, çamurlu ağızla– giderek yaklaşıyordu.

Şövalyeler tekrar toplanmış, dikkatlerini bize çevirmişlerdi. Hepsi son sürat krallarının yardımına koşuyordu.

Fakat ona periden önce ulaşmaları mümkün değildi.

Kral da altımızdaki zemin de titriyordu. Peri koca vücudu ve brom otlarıyla kaplı kalın tenine rağmen sandığım kadar yapılı olmadığını görebiliyordum. Kaburgalarını sayabiliyordum. Omuz ve kalça kemiklerinin sivri uçlarını seçebiliyordum. Açtı. *Açlıktan ölüyordu.*

Benji bakışlarını nihayet bana çevirdi, bacağına asılıp kendini kurtarmaya çalışsa da nafileydi. “Kaç, Altı,” dedi. Kanı iyice çekilmişti. “Kaç.”

Kral’la perinin arasına geçerek çömeldim. Uzaktan kırbaç sesleri gelse de yaratık yaklaşmaya devam ediyor, sıcak nefesi saçlarımı uçuşturuyordu.

Elim kemerime gitti. Çekicimle keskim i aldım.

Perinin burun delikleri genişledi. Traum’un yarattığı olarak aletlerin silah niyetine kullanabileceğini, silahların acı veren araçlar olduğunu biliyor olmalıydı. Yine de adımları yavaşlamadı.

“Kaç,” diye bağırdı Benji kayaların arasında çaresizce kıvrılarak.

Ona kulak asmadım.

Yaratık giderek yaklaşmaya devam etti. Rüzgâr attığı korkunç çığlıkları kulaklarıma taşısa da olduğum yerde kaldım. Çekicimi kaldırıp tüm gücümü topladım.

Ve kolumu savurdum.

Keskimin ucu büyük bir çatlak açtı, şiddetli –yüz kırbaçtan bile daha yüksek– bir ses havayı yarıp geçti. Benji’nin sıkıştığı granit kaya ikiye yarıldı ve Kral’ın bacağı özgür kaldı. Onu kollarının altından tutup dışarı çektim.

Benji'nin dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. Peri üzerimize gelmeye devam ediyordu.

Taştan kollar etrafımı sardı. "Oğlanı sıkı tut, Bartholomew," dedi Gargoyle'un çatallı sesi. Geniş taş kanatlarını açıp yukarı sıçradı.

Havaya yükseldik.

Rüzgâr yüzüme çarparken Benji'yi sıkıca tuttum. O da beni tuttu. Gargoyle kendi kendine kıkırdadı. "Ne eğlenceli ama! Günü bir kez daha kurtardım!"

Dağ perisine hücum eden şövalyelerin üzerinden geçtik. Yaratık haykırıp kaçmaya çalıştı. Kılıçlar karşısında acizdi. Onu kesip yere serdiklerinde zemin son bir kez daha sarsıldı.

Etrafa bir sessizlik çöktü.

Gargoyle alçalıp otların üzerine indi. Benji'yle inleyerek yere yığıldık. Öksürdüm. "İyi misin?"

"Sanırım." Kral'ın altın rengi saçları terden koyulaşmış, al yanakları bembeyaz kesilmişti. Fakat bakışları kendinden emindi. Elimi tuttu. "Kaldığın için teşekkür ederim. Çok cesursun, Altı."

Birden Benedict Castor'ın bir an için orada öleceğini düşündüğünü fark ettim. On yedisinde, dünyaya kanıtlaması gereken onca şey varken yitip gidecekti. Bize yönelmiş şövalyelere bir bakış attım. Arkalarına yığılmış ölü dağ perisi yine bir tepe gibi görünüyordu.

Gözlerimde keskin bir acı hissettim. "Dağ perileri neyle beslenir?"

"Tepelerdeki şistle."

Bakışlarımı Kral'a çevirdim. "O hâlde ona şist vermemiz gerekirdi, *öldürmemiz* değil."

Benji kırık dizçeğiyle oynadı. "Muhtemelen. Fakat girmek üzere olduğumuz topraklar Coşkun Tepeler'in soylu ailelerine ait. Şistlerini perilerle paylaşmaya şiddetle karşı çıkarlar." Kayışları nihayet açmayı başardığında rahat bir nefes verdi. "Perilerin asırlardır Traum'a kök söktürdüğünü herkes biliyor."

“Belki,” diye mırıldandım. “Yine de oldukça bilgeli biri zamanında bana, *Traum’un tarihinin çoğu bundan fayda sağlayanlar tarafından yazılmış, her şeyi bizzat yaşayanların hikâyeleri kendilerine çok az yer bulmuştur*, demişti.”

Benji’nin elleri durdu. Bana döndü. Fakat bir şey söylemeye fırsat bulamadan şövalyeleri etrafımızı sardı, krallarına yardım etmek için atlarından aşağıya atladılar. Eyerden düştüğünü fark etmedikleri için abartılı özürlerini sıraladılar. Birkaçı kıkırdıyor, birkaçı nefesini toplamaya çalışıyor, birçoğu da küfürler yağıdırıyordu. Periyi öldürdükleri için kendileriyle gurur duyuyor gibiydiler.

“Çekilin.”

Kalabalığı yaran bir şövalye hızlı adımlarla yanımıza geldi. Rory.

İfadesi gergindi, yüzünde en ufak bir sıcaklık emaresi yoktu. Otların arasında tek parça ve yaralanmamış vaziyette yan yana oturduğumuzu görünce elini ağzına götürüp boğazından yükselen boğuk sesi bastırdı ve geldiği gibi hızla geri döndü.

Maude, Benji’yi otların arasından çıkarıp onu baştan ayağa süzdü. “Hepiniz tek parça mısınız?” diye sordu.

Benji titrek bir kahkaha attı. “Öyleyiz.”

Kadın, oğlanın omzuna vurup bana döndü ve dudakları anlam veremediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kralım kurtarmaktan fazlasını yapmıştım sanki. Memnun olduğu kadar gururluymuş gibi. “İyi iş çıkardın.” Başıyla Gargoyle’u işaret etti. “Sen de öyle.”

Ahşap arabamızın parçalarıyla dolu yola döndük.

“Bak, Bartholomew,” dedi Gargoyle, bir çalının arasına yuvarlanmış botlarımı önünde kaldırarak. “Ayak eldivenlerin sapsağlam.”

“Vay anasını. Şuna bak.” Maude da bir karaçalının arasından büyük, hasır bir kutu çıkardı. “Bu da zarar görmemiş.”

“O ne ki?”

“Balmumundan çıkardığımız kalıp,” diyerek mandalını açıp ölçülerimi almak için mumla kapladığımız ve üzerimden keserek çıkardığı Kâhin elbisemi bana gösterdi.

Başıyla kalıbı işaret etti. “Bir dahaki sefere karşımıza bir dağ perisi çıktığında üstünde doğru düzgün bir şey olacağını bilmek içimi rahatlatıyor. Yol üzerindeki karakola vardığımızda bunu Petula Malikânesi’ne göndereceğim. Demircime ne kadar vakit verirsek o kadar iyi. Ölçülerin bir hayli etkileyici.”

Hışımınla ona döndüm. “Bir Kâhin için mi demek istiyorsun?”

Sert bir bakışla bana karşılık verdi. “Sözlerimde art niyet arama, Altı. Çürümenin leş kokusunu çiçeklerle bastırmaya çalışmıyorum. Seni aşağılarsam bunu anlarsın.” Başıyla kutuyu işaret etti. “Cesur ruhuna yaraşır güçlü bir vücudun olduğunu söylüyorum sadece. Hepsi bu.”

Dürüstlüğü beni utandırdı. “Demircine verecek param yok.”

“Sıkma canını. Bir çaresine bakarız. Zırhın gelene kadar Kâhinlerini bulmuş olmazsan tabii.”

“Ben kullanmasam bile başka bir şövalyenin işine yarayabilir.”

Bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey vardı. Alaycılık, açlık ya da acıma değil... “Elbisen herkese uyacak kadar bol değil. Zırhın kimsenin üzerine sana uyacağı gibi uymayacak.”

Arkasını dönüp giderken gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayıverdim. Nezaket.

Gözlerindeki o şey nezaketti.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON ALTINCI BÖLÜM

Kutsala Giden Yol Acıdan Geçer

Coşkun Tepeler'in yüksek kesimlerindeki mezraya vardığımızda gece çoktan çökmüştü. Yağmur yağıyordu ve gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Gargoyle'la yeni arabamızda, kurumuş et kokan çöp kutularıyla bira kokan fiçilerin arasında sıkış tepiş oturuyorduk. Uzunca bir süre yokuş yukarı gitmiştik. Tenor Nehri'ni takip ederek tepeleri aşmış, kaplıcaların yanından geçmiştik.

Etrafta parke taşı sokaklar ya da tuğla evler yoktu. Coşkun Tepeler, modern bilgi merkezi Seacht'in aksine balıkçıların yuvasıydı. Mezranın yolları toprak ve kayadan, evleriye mütevazı ve ahşaptandı. Duvarlarında balık ağları asılıydı. Pencereleden dışarı meşale ışıkları sızıyordu ve kapı eşikleri karanlıktan bizi izleyen meraklı silüetlerle doluydu. Kimse bizi hoş sözlerle karşılamadı. Tenor Nehri'nin şırıltısı ve rüzgârın sesi dışında mezradan çıt çıkmıyordu.

Halkı selamlamak için ellerini kaldıran şövalyelerin bazıları deri ve yünler içindeki birkaç kişiden aynı şekilde karşılık aldı. Balıkçılık ıvır zıvırları dışında mezradaki tek süsleme ev kapılarının koyu renkli ahşabına oyulmuş kürekti.

Gayretli Kürekçi'nin öğretisini mırıldandım. "Yalnızca kürek, yalnızca dirayet, Kehanet'i yazar."

Hava daha nemli, daha soğuktu. Yağmur damlaları yüzümü dövüyordu. Kollarımı etrafıma dolayıp başımı gece göğüne kaldırdım ve diğer Kâhinlerin de –artık her neredelerse– aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim. Kervan tepeyi tırmandı, tırmandı ve arabamız en sonunda sarsılarak durdu.

Önümüzde rüzgârın güç gösterisi yaptığı geniş, azametli bir ova uzanıyordu. Maude mezra sakinlerinin büyük kısmının burada yaşadığını söylemişti. Kafamı çevirdiğim her de azımsanamayacak kadar çok sayıda bina görüyordum. Evler, ahırlar, bir de idari bina. Hepsi yoldakiler kadar kabaydı ve koca bir daire oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Dairenin merkezindeyse ıslak bir kalp gibi çalkalanan bir su havzası yer alıyordu.

Bunun rüyalarımındaki havza olmadığını hemen anladım. Çok geniş ve gürültülüydü. Dik bir yamaçtan aşağıya gürül gürül dökülen şelale, suyu dalgalandırıyor, durulup berraklaşmasına müsaade etmiyordu. Yine de Tenor'un haşin akışıyla, üzerine düşen ayın yansımasıyla çok güzel görünüyordu.

Esnememi bastırdım. "Saat kaç?"

"Geç." Maude arabadan indi. "Yine de fanatiklerin gelişimizi beklediğinden adım gibi eminim."

"Ne fanatiği?" diye sordu Gargoyle.

Cevap balıkçı kıyafetleri içinde geldi.

Mezradaki en büyük binadan mumlu deriden başlıklar takmış, omuzlarına ağlar atmış beş kişi çıktı. Meşale ışığı yaşlı, asık suratlarına gölge düşürüyordu. "Kral Castor." Kervanın başına yaklaştılar. "Şahinle gönderdiğiniz mesaj dün varacağınızı söylüyordu."

"Kusura bakmayın." Benji atından indi, meşalenin turuncu ışığı parlak zırhının üzerinde dans ediyordu. "Seacht'teki işimiz beklediğimizden uzun sürdü."

Balıkçılar kendilerini tanıtırken isimlerini öyle bir tavırla söylediler ki mezranın soylularından olduklarını hemen anladım. Benji'yi tanıyorlardı, belki de şövalyelik zamanlarında tanışmışlardı ama oğlan artık bir kraldı ve formaliteler göz ardı edilemezdi.

Şövalyelerden birkaçı öne çıkıp beşliyi selamladı. İçlerinden biri de Hamelin'di. Kendini Avise Fischer olarak tanıtan bir kadına yaklaştı. Kadının da saçları sarı, dişleri inci gibiydi. Birbirlerine sarıldıklarında anne oğul olduklarını düşündüm.

Oğlunun arkasına kayan gözleri üzerimde duraksadı. Ardından Gargoyle'a baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Yanınızda bir Kâhin getirmiştiniz."

"Evet." Hamelin kenara çekildi. Annesi gibi beni süzdü. "Bu arkadaşım Altı.

Üç at ilerideki Rory'nin genzinden alaycı bir ses döküldü.

Hamelin yanağının içini ısırdı. "*Kral'ın* arkadaşı."

Maude, Benji'nin omzunu dürttü. Kral boğazını temizleyip soylulara öyle kendinden emin bir sesle cevap verdi ki bunu daha önce prova ettiğini düşünmekten kendimi alamadım. "Şartlar bizi bir araya getirdi. Kâhin mezra ziyaretlerimde bana eşlik edecek. Bu Omen'den gelen iyi bir alamet."

"Öyle mi dersiniz?" dedi uzun boylu, yaşlı, ince uzun yüzlü bir adam. "Etrafta kısa zaman önce Aisling Katedrali'nde Omen'den beş kötü alamet aldığınıza dair söylentiler dolaşıyor, Kral Castor." Ona kibirli bir bakış attı. "Belki de armut gerçekten de dibine düşüyordur."

Şövalyeler sessizliğe gömüldü. Maude ve Rory'nin adamın sözlerine verdikleri tepkileri aynı oldu. Dik sırtları ve gergin çeneleriyle öne eğildiler.

"Ses tonun hiç hoşuma gitmedi."

Konuşan Gargoyle'du. Tüm gözler ona çevrildi. Yasaları andıran yüzü ifadesiz kalsa da belindeki parmakları heyecandan kıpır kıpırdı. Bundan büyük zevk alıyordu. "Kılıç ve zırh taşa

çentik atamaz. Kral'ın safında yürümeye karar vermiş bir Kâhin'i sorgulamak, Aisling'i, dolayısıyla da Omen'i sorgulamak demektir. Onları sorguluyor musun yoksa rakımdan beynin mi bulanıklaştı?"

Bulandı, diye düzelttim ağzımı oynatarak.

İhtiyarın beti benzi attı. "Kâhin'i sorgulamak ne haddime?" Başını eğdi. "Kral'ı da ona keza," diye ekledi sıktığı dişlerinin arasından.

Rory, İncir'e yaslandı. "Son zamanlarda gördüğünüz tek Kâhin o mu?"

Soylular birbirilerine baktı. "Evet," dedi Hamelin'in annesi. "Diğerleri de varlıklarıyla bizi onurlandıracak mı?"

Midem kasıldı.

"Muhtemelen hayır." Rory'nin bakışları bana kaydı. "Kâhin, Kral'ın misafiridir. Ona saygısızlık edecek herkes şövalyelere hesap verecektir. Peçesinin altına bakmaya kalkışanlar onun ve Gargoyle'un uygun gördüğü cezayı hak etmiş sayılacaktır. Yaptıkları hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacaklardır."

Gargoyle gözlerini kırptırdı. "Ah, Bartholomew. Rüya gibi bir adam."

Şövalyeler sıraya girip ilerlemeye başladı, Gargoyle'la ben de arkalarına takıldık. Kayaların arasından, meşalelerin altından geçtik. Pürüzsüzlüklerine bakarak hangi taşların yeni, hangilerinin eski olduğunu ayırt edebiliyordum. Zaman, hava şartları ve sonu gelmez yağmur damlaları bir zımpara kadar aşındırıcıydı.

Meşaleler titreşiyor ve rüzgârda dalgalanan kürek motifli flamanın bir kırbacı andıran sesi bizi çağırıyordu. Benji ve şövalyeleri adımlarını bilmediğim bir dansa tutuşmuş gibi belirli bir düzen içinde ilerliyordu. Şövalyeler krallarını ortalarına alarak yarım daire oluşturdu ve beş soylu karşılarına geçti.

"Nehir azgın ve acımasız suyuyla," dedi içlerinden biri, omuzlarındaki ağı okşayarak, "daima kendi yolunu açar. Yalnızca kürek, yalnızca dirayet, Kehanet'i yazar."

Avice Fischer ağını kaldırdı. “Bize en gelişmemiş mezra derler. Tepelerimiz kadar sert olduğumuzu söylerler. Belki de haklıdırlar. Fakat topraklarımız tarafından sertleştirilmek, rahatsızlığı öğrenmek ve tüm bunlara dirayet göstermek Gayretli Kürekçi’nin izinden gitmek demektir.” Bakışlarını bana çevirip varlığını sözlerinin kanıtıymış gibi başını salladı. “Kutsala giden yol acıdan geçer, değil mi, Aisling’in Kâhini?”

Herkesin bakışları bana döndü. “Ben—”

Benji’nin kaşları kalktı.

“Bu...” Boğazımı temizledim. “Doğru. Kutsala giden yol acıdan geçer.” Sesimi incelterek başrahibeyi elimden gelen en iyi şekilde taklit etmeye çalıştım. “Coşkun Tepeler, bu toprakların sakinleri Omen’in mucizelerinin şahidi olsun. Alametlerinin takipçisi olsun. Kudretlerinin gelip geçici tanığı olsun.”

Soylular beni başlarıyla onayladı. Avice Fischer ellerini yıldızlı göğe kaldırdı. “Gelip geçici tanığıyız.”

“Gelip geçici tanığıyız,” diye tekrarladı Benji.

“Gelip geçici tanığıyız,” dedi hep bir ağızdan şövalyeler.

Tekrar yürümeye başladık. Kayaya oyulmuş ıslak ve tehlikeli basamakları inerken kaymamak için Gargoyle’un koluna tutunmam gerekti. Alçak sesli, sabit bir uğultu duyuyordum.

Şelale. Havza.

Suyun etrafında meşale yoktu, yolumuz sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu. Havzanın kenarına yaklaşırken birkaç şövalye kayalara takılıp düştü. Durduğumuzda şövalyeler yan yan sırandı. Beş balıkçı ağlarını bir bir suya attı.

Benji zırhını çıkarmaya başladı.

Önce miğferini, ardından da eldivenlerini söktü. Ardından da kolçağını, omuzluğunu ve göğüslüğünü. Her birini yere bıraktı ve şövalyeler sanki ona dair parçaları koruyormuş gibi hepsini bir bir aldı.

Benji kapitone gömleği ve pantolonuyla kaldığında gözüme gece göğünün altında ilk aşkıyla buluşmak için evden kaçmış bir

çocuk gibi göründü. Ama yüzü solgundu, yanakları bile daha az kırmızıydı. Bir âşığın muzırlığı ya da coşkusundan yoksundu. Gözlerinde sadece korku vardı.

Önce gömleğini, son olarak da pantolonunu çıkardı. Titriyordu.

“Ne yapıyor bu?”

“Hürmet ediyor.” Maude’un sesi de bakışları de sertti.

Kral, şövalyeleri ve Coşkun Tepeler’in soyluları karşısında çırılçıplak duruyordu. Bakışlarımı kaçırmak, soğuk ve savunmasız bedeninden başka bir yere bakmak istedim.

Merak etmekten kendimi alamadım. Aisling’in pınarında ıslak cübbemle dikilmemi izlerken o da böyle mi hissetmişti?

Benji suya girdi. Balıkçıların ağları hâlâ oradaydı. Sessizce onlara doğru yüzdü. Kendini ağlara doladı.

“Su buz gibi olmalı,” dedi Gargoyle.

“Kral budur işte,” diye mırıldandı Maude. “Kendini Omen’in şahidi, takipçisi, tanığı olmaya adanmış bir kuldur. İnancın sembolüdür.”

“Köylüler gösterilerine, tanrılarına ve törenlerine önem verir. Benji onları memnun etmek istiyor. Şimdilik onlara ayak uydurup istediklerini veriyor.” Gözlerini Kral’dan bir an bile ayırmıyordu. Daha önce fark etmemiştim ama zırhlarının kayışları gevşekti. Her an hepsini çıkarıp atması gerekebilirmiş gibi. “Donmayacak. Görüldüğünden daha güçlüdür.”

“Tören ne kadar sürecek?”

“Suda bir saat kalacak.”

Kollarımı etrafıma doladım, iliklerime kadar donmuştum. Sıcak bir beden arkama geçti ve belimde bir el hissettim. Kim olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu.

Rory’nin elinde gümüş bir matara vardı. Ağzı tıpalı olmasına rağmen kokusunu belli belirsiz alabiliyordum. Tatlı, çürümüş... Aisling pınarının suyu.

Ürperdim. Gargoyle dönüp, “Birazdan dönerim,” dedim.

Rory kolumu kavradı. Bedenimi tuhaf bir his sardı ve ikimiz de görünmez olduk. Tekrar ortaya çıktığımızda havzadan uzaklaşmıştık. Rory gümüş matarayı bir şist yığınının üzerine koyup kapağını açtı. Ardından tekrar kolumu tutup sikkelerini fırlattı.

Kayaların arasındaki bir tepede belirdik. Manzara etkileyiciydi ve bizi gölgelerle sarmalıyordu. Matarasını bıraktığı şistin hemen üzerindeydik.

“Aisling pınarının suyu. Minik yemimiz.” Kolumu bırakıp kayalara yaslandı. “Şimdi bekleyeceğiz.”

Gözetleme noktamız sisle çevriliydi. Maude’un verdiği yün pelesini çeneme kadar çekip nefesimin yüzümün önünde oluşturduğu buhar bulutlarını izledim.

“Eee.” Rory pelerinininden bir dal aylakotu çıkarıp çakmak taşı arandı. Aradığını bulamadığında otunu hüznle cebine geri sıkıştırdı. “Coşkun Tepeler’i nasıl buldun.”

“Şşş. Gizlenmeye çalışıyoruz.”

Boğazından alaycı bir ses döküldü. “Doğru. Affedersin.”

Bakışlarımı manzaraya çevirdim.

Uzun bir sessizliğin ardından Rory sesini alçaltarak tekrar konuştu. “Orada yaptıkların için teşekkür ederim,” dedi. “Benji’yi kurtardığın için.” Bir nefes verdi. “Çoğu şövalyeden daha iyisin.”

“Benimle alay etme.”

“Etmeyorum.”

Bir şey söylemedim. Sonra... “Seacht’te su perisi elimi ısırdığında merhametin bir meziyet olduğunu, periler söz konusu olduğunda bundan yana olduğunu söylemiştin.” Kaşlarım çatıldı. “Bu şövalyeliğin erdemlerinden biri değil. Senin erdemin, değil mi?”

“Erdemli biri olduğumu nereden çıkardın?”

Karanlığa rağmen ona sert bir bakış attım.

Rory bir nefes verdi. “Kimsesiz bir çocukken hiçbir peri benden faydalanmaya çalışmadı. Hiçbir peri beni dövmedi. Kullan-

madı.” Gözlerini göremiyordum ama bana baktığından adım gibi emindim. “Hiçbir peri önce bana özel olduğumu söyleyip sonra canımı yakmadı.”

Ne demek istediğini çok iyi anlıyor, anlamamış olmayı diliyordum.

Yağmur çiselemeye başladığında pelerinine biraz daha sarındım.

“Gördüğüm kadarıyla sana verdiğim botları giymemek konusunda hâlâ inat ediyorsun,” dedi Rory. “Bunu yaparsan *yüz bulacağımdan* mı korkuyorsun?”

Bakışlarım karanlık silüetine kaydı. “Onları bana Maude verdi.”

“Öyle mi?”

Sessiz kaldığımda kıkırdadı. “İçin rahat olsun, Kâhin. Seni tiksindirdiğimin farkındayım. Bunu kanıtlamak için ayak parmaklarını dondurmana gerek yok. Alt tarafı bir çift bot.”

Sessiz kalmaya devam ettim.

“Benimle konuşmayacak mısın?”

“Yanlış bir fikre kapılmanı istemem.”

“Yanlış fikirle doluyum zaten.” Duraksadı. “Bunun demirhanede olanlarla bir ilgisi var mı?”

“Demirhanede hiçbir şey olmadı.”

Aramıza sessizlik çöktü, nefes alıp verişlerimizin gürültüsü gerginliği her saniye biraz daha körüklüyordu. Zifiri karanlıkta olmamızdan ve birbirimizin yüzünü göremeyişimizden cesaret bulup, “Evli misin?” diye sordum.

Rory öksürdü. “Affedersin?”

“Dört, evli bir şövalyeyle düşüp kalkmıştı. Haberi yoktu, adam ona evli olduğunu söylememiş. Ben de Aisling’e geldiğinizde... içinizden bazılarının evli olduğunu ama bizi eğlendirmek ya da bizimle eğlenmek için bunu kendini sakladığını düşündüm.”

Yavaşça nefes verdiğini duydum. “Evli olmam... Ne? Seni *rahatsız* eder miydi?”

İçimde bir canavar vardı da pençelerini boğazıma geçiriyordu sanki. “Öyle misin?”

Acı çektiğimi biliyormuş da bunun tadını çıkarmak istiyormuş gibi bir süre oyalandı. “Hayır, Kâhin. Değilim.”

İçimdeki canavar duruldu, onurumu da yanında götürerek karnımın derinliklerine çekildi. “Hoşlandığın biri var mı? Bir şövalye arkadaşın falan?”

“Bu kurallara aykırıdır,” diye mırıldandı. “Şövalyeler birbirleriyle düşüp kalkmaz.”

“Kuralların istisnaları olduğunu ağzınla söylemiştin. Şövalye olman da bunun kanıtı.”

“Evet ama... benim bile çiğnemediğim birkaç kural var. Başka bir şövalyeden hoşlanmıyorum.” Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. “Sessiz ol artık. Saklanmaya çalışıyoruz.”

Kayaya yaslanıp aşağıdaki mataraya bir bakış attım. Uzaklardan bir yerden baykuş sesi geliyordu. Şelalenin gürültüsü sabit bir mırıltı gibi gecenin sessizliğini bozuyordu.

“*Sen* birinden hoşlandın mı hiç?” diye sordu Rory. “Tepeye gelip giden ziyaretçilerden gözüne takılan biri olmuştur herhâlde?”

Karanlığa sırtıttım. “Neden? Bu seni *rahatsız* mı ederdi?”

Bir şey söylemedi.

“Birkaç kişi oldu. Hiçbiri uzun sürmedi.”

“Neden?”

“Şövalyelikle aynı nedenden. Aisling insanlarla düşüp kalkmayı yasaklar. Niyetlendiğim her flört girişimi başlamadan bitti. Uzun süreli bir şey yaşamayacağımı bildiğimden hiç—”

Sözümü yarım bırakıp utançla yutkundum.

“Hiç ne?”

“Yok bir şey.”

“Hiç ne?” diye diretti.

“Hiç gevşeyemedim. Hissetmem gereken şeyleri hiç hissetmedim. Anlarsın ya, başka birinde kaybolmadım. Darmaduman olmadım.” Utançtan ölecektim. “Minik ölümü tatmadım işte.”

Bir, iki, üç saniye boyunca bir şey söylemedi. “Hiç boşalmadın.”

“Başka biriyle.”

Bana güleceğini ya da ona ayakkabım olmadığını söylediğim zamanki gibi şaşkına döneceğini sanmıştım. Ama onu çözdüğümü düşünmek... alaycılığını, mizahını ya da insanlığını öngörebileceğimi sanmak benim hatamdı. Her seferinde bana yepyeni bir yanını gösteriyordu.

“Bir sorunum olduğunu düşünüyor olmal—”

“Hayır.” Sesi boğuktu. “Nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Darmaduman oluşunu izlemenin.”

Gece soğuk, hava nemliydi. Bense sersemlemiş ve nefes nefeseydim. Bakışlarımı silüetinden çektim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Gözüme hareket eden bir gölge ilişti.

Önce kaya olduklarını sandım. Gri, pürüzlü tenlerini dağlardan kopmuş şist parçalarıyla karıştırmak işten bile sayılmazdı. Fakat gölgeler hareket etmeye devam etti. Üçü de tuhaf elleriyle yakınlardaki kayaların üzerinde sürünüyordu.

Başlarını kaldırıp havayı kokladılar ve gri dudakları kıvrılarak sivri dişlerini ortaya çıkardı. Boğazların kırılan taşları andıran bir ses yükseldi.

Keskin bir nefes verdim.

Rory çoktan yanıma gelmişti. “Periler.”

“Ne yapıyorlar?”

Sikkesini parmaklarının arasında döndürdü. “Bilmiyorum.”

Periler kocaman sürüngeçerler gibi kayaların üzerinde sürünüp etrafı koklamaya devam etti. Bir tazı gibi mataranın etrafını sardılar ve aradıkları şeyi bulmuş gibi gölgelerin arasına geri çekildiler. Rory’yle kılımızı bile kıpırdatmadan bekleyip onları izledik. Gece tam sessizliğe büründüğü an...

Karanlığın arasından bir silüet çıktı.

Uzun boylu, kambur, pelerinli silüet kararlı adımlarla yürümeye başladı. Kıyafetinin uzun, siyah kolları bastonu andıran bir şeyin üzerine dökülüyordu. Matarayı alıp başını geriye attı ve pınarın suyunu içti.

Rory'nin nefesinin kesildiğini duydum ve kalbimde büyük bir boşluk hissettim. Yüzünü göremesem de bir tanrıya değil, bir faniye baktığımı biliyordum.

Aisling suyunun kokusuyla ininden çıkmış bir Omen'e.
Gayretli Kürekçi'ye.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gayretli Kürekçi

Kürekçi'nin kambur sırtı dikleşti. O an bir şey fark ettim. Destek aldığı şey sandığımın aksine baston değildi.

Taştan bir kürekti.

Omen derin, hırıltılı bir nefes alıp matarayı elinden bıraktı ve periler gibi gölgelerin arasına geri döndü.

Rory kolumu çekiştirdi. "Gel hadi."

Patika ıslak ve tehlikeliydi. Rüyalarımda olduğu gibi kayıp kayaların üzerine düşmem tek bir yanlış adıma bakardı. Fakat ikimiz de dengemizi korumayı başardık ve ayın gümüş ışığına çıkmamaya özen göstererek bir çift hayalet gibi dağ sırtında ilerledik. Bir gözümüz gölgelerin arasındaki Gayretli Kürekçi'nin üzerindeydi.

Gürül gürül akan şelaleye yaklaşıyorduk. Uzaktaki soyluların ve suyun kenarından ağların arasındaki Benji'yi izleyen şövalyelerin karanlık silüetlerini seçebiliyordum. Herkes Kral'la meşguldü, şelaleye bakan yoktu.

Kimse Gayretli Kürekçi'nin küreğini köpüren suya daldırıp ortadan kaybolduğunu fark etmedi bile.

Rory'yle duraksadık. "Kürek," dedim. "Onu kullanarak suda seyahat edebiliyor." Başımı geriye atarak şelaleyi ölçüp biçtim,

etrafa fırlayan su damlacıkları saçlarımı ıslatıyordu. “Oraya çıkmamız gerek. Sikkeni kullanabilir misin?”

Şövalyenin kaşları çatıldı. “Çok yüksek.”

Yukarı tırmanmamız mümkün değildi. Kayalar dik ve kaygandı. Ayaklarımızın altındaki patika da biraz ileride sona eriyordu. Tepeye tırmanmanın tek yolu... tırmanmamaktı.

“Bir fikrim var.” Rory’ye döndüm. “Ama bu, yardım isteyeceğimiz kişinin hiç hoşuna gitmeyecek.

Beş dakika sonra Rory, kollarının arasındaki Gargoyle’la önümde belirdi. “Çek ellerini üzerimden, seni barbar!” diye bağırdı Gargoyle çırpınarak. “Ah, Bartholomew. Tanrıya şükür buradasın. *Kaçırıldım!*”

Elimi taştan ağzına kapattım. “Bağırmayı kes. Hayır, *dur*. Isırma.” Tekrar şelaleye döndüm. “Şelalenin tepesine uçman gerek, Gargoyle.”

Tam da tahmin ettiğim gibi isteğim hiç hoşuna gitmedi. Ona ne kadar cesur olduğunu söyleyip methiyeler düzmem bile keyfini yerine getirmedi. Rory’nin yalvarışımı sırtarak izlemesi de pek yardımcı olmadı. Nihayet havalanıp şelalenin üzerinde süzülerek yanımıza geri döndüğünde bile huysuzluğu yüzünden okunuyordu.

“Eee?” Rory volta atmayı bıraktı. “Ne gördün?”

Gargoyle esnedi. “Mühim bir şey değil.”

Omuzlarım düştü. “Yukarıda *hiçbir şey* yok mu?”

“Tepelerin arasında, ortasında su kütlesi olan bir düzlük var. Bir de göz zevkimi fena bozan taş kalenin ağzında yatan birkaç taş canavar işte. Dediğim gibi, mühim bir şey yok.”

Rory gece göğünden biraz sabır diliyormuş gibi başını yukarı kaldırdı.

Avucumu Gargoyle’un taştan yüzüne bastırdım. “Bizi oraya götür.”

Ona emir vermem hâlâ hoşuna gitmiyor olsa da bir kolunu Rory’nin, diğeriniyse benim omzuma dolayıp bizi öyle sert birbirimize bastırdı ki dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası koptu.

Göğüslerimiz sımsıkı birbirine yaslandı. Rory bakışlarını bana indirdiğinde gür kaşları yanaklarını okşadı. Kollarını açarak, “İzin verir misin?” diye sordu hafif nefes nefese.

Onu başımla onayladığımda kollarını belime doladı.

Benji’yle uçuşumuzun üzerinden çok vakit geçmemişti. Düşmesin diye başka birine sımsıkı tutunmanın ne kadar acı verici ve yorucu bir şey olduğunu hâlâ anımsıyordum. Kollarımı Rory’nin zırlı omuzlarına dolayarak, “Daha sıkı,” dedim.

Gözlerinden bir parıltı geçti ve belimi daha sıkı kavradı. “Seni düşürmeyeceğim, Kâhin.”

Gargoyle havaya fırladı.

Rory bir küfür savurarak bana daha sıkı sarıldı. Yüzümüzü döven rüzgâr ve şelaleden fışkıran su damlacıkları eşliğinde gökyüzüne yükseldik. Gargoyle bizi kendine bastırarak kanatlarını etkileyici bir güçle çırpı. Şelalenin üzerinden süzülerek bizi aşağıdan görülmesi imkânsız bir düzlüğe indirdi.

Ayaklarımız kayaları bulduğunda Gargoyle kollarını üzerimizden çekti. Rory ise bana sarılmaya devam etti. Al al olmuş yanakları, parlak gözleri ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla etrafı incelerken o kadar—

Bakışları benimkilerle buluştu. O belimi bıraktı, ben de omuzlarını. Titrek bir nefes verdiğini duydum. Ardından ikimiz de hızla kafalarımızı çevirdik.

Etrafımızdaki tepeler gerçekten de yedi parmaklı bir eli andırıyordu. Elin avucundaysa çarşaf gibi suyla dolu bir havza yer alıyordu. Rory ve Gargoyle’la bir süre suyu izledik. Zirvelerdeki karla beslenen bu havza şelalenin, Tenor Nehri’nin doğduğu yerd. Kocamandı ve bir ayna kadar hareketsizdi. Karanlığa rağmen bu denli berrak olmasına şaşırmaktan kendimi alamadım. O kadar saf, o kadar temiz görünüyordu ki ona bakarak bile onu kirletiyorduk sanki. Bu suyu —bu havzayı— yalnızca *ben* görmüştüm. Yüzlerce kez.

Ama sadece rüyalarımda.

Yüzeydeki buruşuk ay yansımasının yanında bir de kale yükseliyordu.

Uzun, eski, kaba ve sanki Tepeler'in şistlerinden oyulmuş gibi dağlarla aynı gri tonundaydı. Girişi yukarıdaydı ve büyük taş kapıya uzanan merdivenin üzeri perilerle doluydu

En az on tanelerdi ve yolda gördüklerimize benziyorlardı. Dertop olmuş vaziyette uyuyorlardı ve taştan göğüsleri usulca inip kalkıyordu.

Ellerim kemerimdeki çekiç ve keskiye gitti. "Diğerlerine haber vermeli miyiz?"

"Benji hâlâ suda. Kürekçi'ye ortadan kaybolması için zaman kazandırmak istemeyiz," diye fısıldadı Rory öne doğru bir adım atarak. "Ani hareketlerden kaçının, tamam mı?"

"Bartholomew—"

"Çenenizi de kapalı tutun." Başıyla merdiveni işaret etti. "Çıt çıkarmayacağız."

Sessiz ayaklarımın altındaki taş basamaklar buz gibiydi. Bir elimle Gargoyle'unkini mengene gibi kavradım, öteki elimi de Rory tuttu. Sağ elinin parmakları avucundaki Kurnaz Harami'nin sikkesinin etrafına sımsıkı kapanmıştı.

Üçümüz sessizce, yamuk bir sıra hâlinde basamakları çıktık.

Uyuyan periler alçak sesli homurtular çıkarıyordu. Birkaçı kıpırdandı, diğerleri havayı kokladı. İnce dudaklarının ardında saklı sivri dişleri görebiliyordum. İçlerinden biri tam da yanımdan geçtiğim sırada pürüzlü dilini bile çıkardı, neredeyse çıplak ayağımı yalayacaktı. İrkildim, yüreğim ağzıma geldi.

Fakat hiçbirisi uyanmadı.

Rory elimi sıkarak beni sürüklemeye devam etti. Yağmur damlaları usul usul zırhını dövüyordu. Perileri geçip basamakların sonuna gelene dek tırmanmaya devam ettik.

Kalenin aşınmış kapısının önüne dikildik. Rory kolu yokladı ama kilitliydi.

"Mecbur kapıyı çalacağız," diye fısıldadı Gargoyle.

Rory perilere bir bakış attı. Yutkunup yumruğunu kapıya vurdu.

Çıkan gürültü sanki kapıya değil de tepelere vurmuş gibi dört bir yanımızda yankılandı. Çok geçmeden ayak sesleri, ardından da alçak sesli, kulak tırmalayıcı bir gıcırtı geldi.

Periler uyandı ve kale kapısı açıldı. Karanlığın arasında pelerinli bir silüet belirdi.

Benden, Rory'den bile uzandı. Omuzları geniş, beli inceydi. Yırtık yün kumaşın içinden gri tenli, çıkık eklemli bir el uzanıyordu.

Gayretli Kürekçi taş küreğini sımsıkı kavrayarak bizi şöyle bir süzdü.

Yüzünü göremiyordum. Başlığının altı zifiri karanlıktı. Yine de bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Konuştuğunda alçak, çatallı sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Kim o?"

"Kral'ın şövalyesi." Rory tembel, kambur duruşuyla bir adım öne çıktı. Yay gibi gerilmiş omuzlarını görmemiş olsam sıkıldığını bile düşünebilirdim. "Bir Kâhin ve Gargoyle."

"Kâhin mi?" Omen akla gelebilecek her şeyi görüp geçirmiş de artık hiçbir şeye şaşırırmıyormuş gibi ağır ağır konuştu. "Bir yanlışlık olmalı."

"Yanlışlık falan yok, Kürekçi." Dilimi damağıma bastırdım. "Buraya sorularıma cevap bulmaya geldim."

"Ve kadim emaneti üstlenmek için," diye ekledi Rory tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Kürekçi öylece durmaya devam etti, sakinliği ürkütücüydü. Elini yavaşça kaldırıp pelerininin başlığını indirdi.

Boğazıma yükselen çılgılığı bastırdım. Gayretli Kürekçi etten kemikten Bezgin Kâtip'in aksine dağ perilerini andırıyordu. Gri, yer yer pürüzlü, yer yer pürüzsüz. Gözleri donuktu.

Kireç taşındandı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında parçalanmış taşlardan yapılmış sivri dişlerini fark ettim. Bakışları üçümüz ara-

sında gidip geldi. Küreğiyle kalenin içini işaret ettiğinde dehşet verici gülümsemesi genişledi. “İçeri buyurmaz mısınız?”

İçeride etrafı bir nebze olsun aydınlatacak bir mum bile yanmıyordu. Rory ve Gargoyle’la karanlık, sivri köşelerle dolu, halısı ya da şöminesi bile olmayan bir salona götürüldük. Periler de hemen arkamızdaydı. Geceye açılmış doğu duvarından içeriye hafif bir esinti doluyordu. Sütunların arasından yedi tepeyi, berrak suyu ve tepesinde parlayan ayı görebiliyordum.

Soğuk ve her şeyiyle huzursuz edici salonda yalnızca üç süsleme vardı. Taş zemine oyulmuş içi su dolu bir havuz, geri kalan her şey kadar gri ve donuk bir taht...

Bir de koca bir altın yığını.

Yığınlar yüksek tavanı taşıyan sütunlara kafa tutmaya çalışırcasına yukarı uzanıyordu. Aralarında sikkeler, takılar, birkaç parlak renkli mücevher bile görebiliyordum. Bezgin Kâtip’in kütüphanesi kadar müthiş boyutlarda, krallara yaraşır bir hazineydi bu. Hepsinin üzerinde kalın bir toz tabakası vardı.

“Ne hoş bir yemek salonu,” dedi Rory. Sesinin yankısı hızla kulaklarımı doldurdu. “Yol biraz meşakkatliydi gerçi.”

“Kendi ellerimle yaptım.” Kürekçi havuzun etrafından dolaşarak öteki uca geçti. “Tepeler’den granit ve şist getirdim. Biraz vakit aldı, bir taş ustası değilim ne de olsa.” Ürkütücü gözleri kemerimdeki çekiç ve keskiye kaydı. “Ama tepede geçirdiğim zamanda birkaç şey öğrendim.”

Yüzüme baktı. “Pınar suyunu bırakan sen miydin?”

Onu başımla onayladım, gözlerimi hâlâ altınlardan alamıyordum. Şist perileri hazinelerini koruyan ejderhalar gibi yığınların altına uzanmıştı. “Bu kadar ganimeti nasıl topladın?”

Gayretli Kürekçi bir kahkaha patlattı. Çıkan ses çatallı ve sertti. “Korkulan, saygı duyulan biri olmak, bir *Omen* olmak

beraberinde büyük nüfuz, nüfuz da beraberinde zenginlik getirir. Aisling'in Gargoyleları bana pek çok kıymetli eşya getiriyor."

Yanımdaki Gargoyle'la döndüğümde taştan yaratık başını iki yana salladı. "Benimle bir ilgisi yok. Başrahibe tepeyi terk etmeme hiç müsaade etmedi."

"Büyük zenginlikle ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne mi yapıyorum?" Sorumu anlamamış gibi kaşlarını çatı. "Büyüyen yığınlarla geçen zamanı ölçüyorum sanırım."

Rory'nin genzinden alaycı bir ses çıktı.

Fakat Gayretli Kürekçi pürdikkat bana bakmaya devam ediyordu. "Ama sen bu zenginliğin bir parçası değilsin. Yanılıyor muyum, Kâhin? Aisling'in bana gönderdiği bir armağan değilsin. Sen sadece..." Kollarını iki yana açtı. "Geldin. Tıpkı ateşe çekilen minik bir böcek gibi."

"Neden geldiğimizi söyledim zaten." Rory'nin sesi kızgın bir demir gibiydi. "Yeni Kral kadim emaneti üstlenmeye niyetli."

Kürekçi onu duymazdan geldi. Bakışlarını nihayet benden alıp elindeki taş küreğe dikti. Korkunç dişlerini göstererek ona gülümsedi ve sapını havuza daldırıp gözlerini kapattı.

Ortadan kayboldu.

Hemen önümde belirdi. Boğazımı kavrayarak beni Rory'yle Gargoyle'dan uzaklaştırdı.

Bir çığlık koyverdim. İçim bir hoş oldu ve Kürekçi'yle birlikte ortadan kaybolarak tekrar havuzun başında, az önceki yerinde belirdim. Ayaklarım yeri bulduğunda Omen taş elini boğazımdan belime indirdi ve beni vücuduna bastırıp geri geri yürüterek ikimizi de tahtına oturttu.

Periler ayağa kalkıp tiz bir çığlık attı.

"Olduğun yerde kal, Şövalye," diye bağırdı. Ardından avucundaki sikkayı yeni fark etmiş gibi bir kahkaha daha patlattı. "Onu nereden buldun?"

"Omen'in tekinden çaldım." Şimdiye dek Rory'nin gözlerinde nefreti gördüğümü sanıyordum. Yanılmıştım. Böylesi bir

şeye hiç şahit olmamıştım. “Kurnaz Harami öldü. Sen de birazdan ona katılacaksın.”

Kürekçi dişlerini bir şey ısırıyormuş gibi sertçe kapatarak beni kendine bastırdı. “O sikkeyi havaya at da ben Kâhin’inden, perilerim de senden bir ısırık alsın.” Başıyla şist perileri işaret etti. “Seni paramparça etmeleri ağzımdan çıkacak tek söze bakar. Açın karnını doyurursan sana kul köle olur.” Çok komik bir şey söylemiş gibi güldü. “Bunu iyi bilirim.”

Gargoyle kanatlarını açmış, titreyen alt dudağıyla Kürekçi’nin boğazına dönen elini izliyordu. Rory ise...

Rory bana bakıyordu. Sert, çaresiz ve inatçı gözlerle bana bir şey söylemeye çalışıyordu sanki. Bakışları kemerime kaydı.

Kürekçi üzerime eğildi. “Kokusunu alabiliyorum,” dedi çattallı bir sesle. Taş parmakları kalçama, kaburgalarım ve karnıma battı. “Aisling pınarının suyu.” Gözleri en ufak bir yaşam belirtisinden yoksun olsa da bana müthiş bir açlıkla bakıyordu. “Katedralinde rüyaya yatarken ne kadarını yuttun?”

Ağzını boynuma yaklaştırdı. Soğuk, ıslak dilini boğazımda gezdirdi. Çarpık parmağını peçeme uzattı.

Keskimi bacağına sapladım.

Salonda insanlık dışı bir çığlık yankılandı. Omen’in kanı tahttan yere damlarken kaçtım, havuzun etrafından dolanarak kendimi Rory’yle Gargoyle’un yanına attım. Üçümüz de perilerin saldırısına hazırlandık.

Ne var ki beklediğimiz saldırı gelmedi. Gayretli Kürekçi onlara bunu emretmemişti. Açtığım yarayı eliyle silmekle meşguldü. Parmaklarını ağzına götürmekle.

Kanını emmekle.

Ağzımı açtığımda öfke, çaresizlik dolu sözcüklerle dudaklarımdan dökülüyordu. “Bana gerçeği söyle. Bana tanrı olmadığını, Aisling’in koca bir yalandan ibaret olduğunu söyle. Kâhinlerin başına ne geldiğini söyle.”

“Tanrı olmadığımı mı?” Tahtından kalktı, kışını koyduğu yer kan gölüne dönmüştü. “Küreğim *büyülü*. Koca nehrin akıntısını değiştirmem onu suya daldırmama bakar. İnsanlar kehanetler, yemek, dayanıklılık için sularına bel bağlıyor. Ben Traum’un yaşam gücü, Tenor Nehri’nin ta kendisi, bu toprakların durmak ve boyun eğmek bilmeyen kudretiyim. *Fanilik* bunun neresinde?”

Bezgin Kâtip’in yanındayken hissettiğim, rüyaya her yatışımda hissettiğim şeyi hissettim. Kaçma dürtüsüyle dolup taşım. Fakat Rory bir elimi, Gargoyle ise ötekini tuttuğunda birden karşımızda duran Omen’den daha kudretli olduk. “Bana Kâhinlerin nereye kaybolduğunu söyle, Kürekçi,” dedim bir kez daha.

“Nehir yağmuru umursamaz. Taleplerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama...” Parmakları öylece küreğine yaslı duruyordu. “Kalkıp da bana cömert bir tanrı olmadığımı söyleme.” Kanlı dudakları tüyler ürpertici bir sırıtişla kıvrıldı. “Kâhinleri, Aisling’in hevesli, itaatkâr piyonlarını gayet iyi biliyorum. Nereden geldiklerini de nereye gittiklerini de biliyorum. Burada benimle kalırsan sana her şeyi anlatırım.”

Rory elimi sıktı. Kafamı çevirdiğimde gözleriyle, gerilmiş çenesi ve vücudunun hatlarıyla bana teklifini reddetmem için yalvarırcasına baktığını fark ettim.

Fakat bir şey söylemedi, Gayretli Kürekçi’nin devasa salonunda benim sözlerimin yankılanmasına müsaade etti.

Sesim titredi. “Rüyaya yatmaktan, gölgelerin arasında gizlenen tanrılar tarafından izlenmekten hep korktum. Bu benim en büyük utancımdı.” Altın yığınlarına bir bakış attım. “Ama şimdi seni gözlerimle görüyorum. Bir rüya değilsin. Sen tanrıcilık oynamak için eşek yüküyle ödemeler alan bir fanisin. Kaleni altınlarla, mücevherlerle doldurup açlık çektiğini iddia eden bir yalancısın. Ne Traum’a ne de Stonewater Krallığı’na ne de seni kutsal sayan insanlara ufacak bir sevgi duyuyorsun. Şanın Aisling’ten gelse de bunu rüyaya yatan, *boğulan* benim gibi Kâhinlere borçlusun.”

Gerçek, ne kadar berbat olursa olsun, bana güç verdi. “Nehrin yağmuru umursamadığını söylüyorsun ama yağmur olmazsa nehri kim besleyecek? O su damlacıkları zamanla taşı bile aşındırır.” Sözlerim çekicimle indirdiğim darbeler gibiydi. Güçlü. Emin. “Senden korkmuyorum. Çünkü ben olmasam, sen bir *hiç* olurdun.”

Gargoyle neşeyle haykırdı. Rory ise...

Rory'nin koyu renkli gözlerinin ardından koca bir dünya saklıydı. Sanki bana baktığında her şeyi aynı anda görüyordu. Bu çok fazlaydı ama hepsini istiyordu.

Gayretli Kürekçi pis bir kahkaha daha attı. “Öyle olsun.” Elini önünde salladı. “Kâhinlerin kayboldu gitti. Onları asla bulamayacaksın ve sana akıbetlerine dair hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Söyleyeceksin.” Rory bakışlarını üzerimden çekip Omen’e döndü. “Sana alametifarikanda meydan okuyorum, Kürekçi. Seni bir dayanıklılık mücadelesine davet ediyorum. Seni yendiğimde nehir yağmura boyun eğecek. Küreğin Kral’ın olacak ve Kâhin’in sorularına cevap vereceksin.”

“Alametifarikam.” Parmaklarını küreğine doladığında periler kıpırdanıp çenelerini sertçe açıp kapatmaya başladılar. “Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi, Şövalye? Bir dayanıklılık mücadelesi güç tükendiğinde sonra erer. Pes etmezsen benimle ölümüne mücadele edeceksin.”

Midem kasıldı. Rory’ye döndüm.

Fakat o tüm korkusuzluğuyla önüne bakıyordu. “Bana hazırlanmam için üç gün ver.”

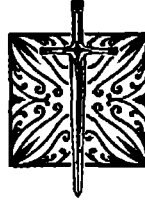
“Üç gün.” Kürekçi havuzuna tükürdü. “Anlaştık.”

Rory arkasını dönüp kapıya yöneldiğinde Gargoyle’la peşine takıldık.

“Bir şey daha,” dedi Omen. “Madem Kâhin’in sorularına cevap istiyor...”

Yine sıırıyordu, sivri dişleri kan içindeydi. “Karşıma o çıkacak.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tüm Gücünle Vur

Yüzleştığım ilk düşman, dağın tepesindeki bir kalede değildi. Maude ve Gargoyle'la paylaştığım odadaydı. Öylece yerde duruyordu.

Deri botlarım.

Mezraya şafak doğarken dönmüştük. Tören bitmiş, Benji sudan çıkmıştı ve şövalyeler dağ platosundaki handa istirahate çekilmişti. Rory, Maude'un odasını bulana kadar tek tek kapıları çalmıştı. "Biraz dinlen," demişti. "Sonra görüşürüz."

Birkaç saatlik tedirgin uykumdan uyandığımda gökyüzü grinin farklı tonlarına bürünmüştü. Maude'un yatağı benimkinin yanındaydı ve başının üzerine bir battaniye atmış Gargoyle aramızda yatıyordu. Ben yorganımın altından çıkarken ikisi de horluyordu.

Botlarıma baktım.

On dakikanın ardından onları pencereden atmaya hazırdım.

"Tanrılar aşkına." Gargoyle battaniyesini yüzünden çekti. "Ne homurdanıyorsun?"

"Şunları giymeye çalışıyorum."

“Bir çift ayakkabıya yenildin.” Yanıma geldi. “İşaretlere olan inancını kaybetmeye başladığının farkındayım, Bartholomew fakat bu hiç hayra alamet değil.”

“Çoraplarımı giydim. Bot da ayağıma tam geliyor ama bir türlü—” Ayakkabının tekini kaldırıp ayağımı içine sokmak için debelendim. “Ayağımı bir türlü içine sokamıyorum.”

“Şu minik ağlar neyin nesi?”

“Bağcık onlar, seni aptal.”

Gargoyle sert bir nefes verip başını kaldırarak bana bakmayı reddetti. Ayağımın yarısını botun içine sokmaya başarmıştım. Öteki ayağımın üzerinde zıplayıp homurdanırken –ve Gargoyle’den özür dilerken– Maude uyandı.

Hâlimi gördüğünde genzinden alaycı bir ses döküldü.

Yatağından kalkıp bana yardım etmek için yanıma geldi.

Hep birlikte odadan çıktığımızda alnımda ince bir ter tabakası birikmişti, Maude’unkiyse sıırıslılandı. Üzerimde botlarım, tuniğim, taytım ve yeleğim vardı. Gözünü açar açmaz hakaretime maruz kaldığından huysuzluğu üzerinde Gargoyle, hâlâ indirmediği başıyla yanımızdan geçip gitti, hızlıca merdivene doğru ilerlerken birkaç şövalyeye çarptı.

“Bir şeyi yok.” Omuzlarımı yuvarlayarak nispeten dar sayılabilecek kıyafetlerime alışmaya çalıştım.

Karşımıza Rory çıktı. “Güzel... uyanmışsın.”

Gözleri derilerin sımsıkı sardığı vücudumda gezindi. O da deriler içindeydi, zırhını çıkarmıştı. Bakışları ayaklarımda –botlarımda– duraksadığında alt dudağını dişledi. “Kâhin ayakkabı giymiş. Kafirlik buraya kadarmış.”

“Ondan mı ağzının suyu akıyor?” Maude sıırarak yanımızdan geçti. “Kralımız nasıl?”

“Bir yığın battaniyenin altında uyuyor. Al.” Elime bir bardak sıcak çorba tutuşturdu. “İç şunu. Zorlu bir gün bizi bekliyor.”

Bir saat sonra kusmak üzereydim.

“Yavaşsın,” diye bağırdı Rory.

Dağın yamacından tepeye uzanan yamuk merdivenin tepesinde duruyordu. Basamaklar eğri büğrü ve tehlikeli derecede dikti. Dengemi kaybedecek olursam düşüşüm fena acı verici olacaktı.

“Sen de götün tekisin,” diye karşılık verdim. “Kürekçi bana hız konusunda meydan okumadı. Ayrıca” –tükürdüğüm balgam botlarını kıl payı ıskaladı– “ihtiyarın tekinin hakkından gelebileceğini düşünüyorum.”

Rory tükürdüğüm yere baktı, burun delikleri genişledi. Gözlerini yumarak bir küfür mırıldandı. “Gayretli Kürekçi yaşlı değil, Kâhin. *Kadim*. Küreğiyle yapabileceklerini hâlâ tam olarak bilmiyoruz. Çevik olmazsan o küreği kafana geçirmesi işten bile sayılmaz.” Sesi sertleşti. “Sana dün geceki gibi dokunmasını istemiyorum. Yakınına bile girmesini istemiyorum. Hızlan biraz.”

Dizlerimi kaldırmaya özen göstererek merdiveni bir kez daha koşarcasına tırmandım. “Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum.” Öksürerek iğrenç bir öğürme sesi çıkardım. “Kes şunu.”

“Basamakları dövercesine attığın adımlar mükemmel yüzümü düşürüyorsa özür dilerim.”

Doğrulup yüzüne uzandım ve başparmağımla ağzının bir köşesini yukarı çekerek yüzüne yamuk ve absürt bir gülümseme kondurdum. “Böyle daha iyi. Gerçi hâlâ berbat ve şövalyelerin yüz karası.”

“Tam da sevdiğin gibi.” Başparmağımın ucunu ısırıldı. “Birtur daha.”

Şiddetlenen kuzey rüzgârı beraberinde yağmur getirdi. Dağın pençeli parmakları andıran tepelerinde fırtına bulutları toplanıyordu. Elimi yüzüme siper ederek mezraya giden yolda yürümeye devam ettim. “Antrenmanımızın sonuna geldik sanırım.”

“Daha yeni başlıyoruz.”

“Ama fırtına geliyor!”

“Daha iyi ya. Üç gün sonra güneşin açacağını sanıyorsan”
–kendi kendine kıkırdadı– “hayal görüyorsun demektir.”

Merdiven sadece ısınmaydı. Gerçek antrenman mezranın birkaç kilometre ötesinde, balıkçıların ve şövalyelerin meraklı gözlerinden uzaktaki bir arazide başladı.

Dövüşecektik.

“Öncelikle,” dedi Rory eldiveninin bir parmağını dişlerinin arasına sıkıştırıp onu çıkararak. “O peçenin ardından etrafını ne kadar iyi görüyorsun?”

“Gayet iyi görüy–”

Çıkardığı eldivenini suratıma fırlattı. Deri burnuma çarpıp taşa, ayaklarımın dibine düştü. “Nedeni görüşün mü,” dedi sesli düşünerek, “yoksa yavaş reflekslerin mi?”

Eldiveni alıp yumruğumun arasında sıktım. “İkisi de değil.”

“Hı-hı. Arkasına dönerek beni şöyle bir süzdü. “Bunun bir sorun olduğu açık. Şu anda olduğu gibi ıslanmasını bir yana bıraksak bile bir peçeden göz bağına dönüşmesi üzerine sıçrayacak birkaç damla kana bakar. Gerçi gözlerini gizlemenin birtakım avantajları olduğunu inkâr edemem. Rakibinin hamlelerini öngörmesini zorlaş–”

Eldiveni ona geri fırlattım. Çenesine çarptı. Deri kumaşı düşerken yakaladığında gözlerinden kötücül bir parıltı geçti. “Hiç değilse nişan alma yeteneğin fena değil.”

“Peçemi çıkarmıyorum,” dedim. “Konu kapanmıştır.”

Rory’nin boğazından nahoş bir ses döküldü. “İyi, peçen kalsın. Keyfini yerine getirelim.” Omuzlarını yuvarlayarak kaşıma dikildi. “Bana tüm gücünle vur, Kâhin.”

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Ve üzerine atıldım.

Gözüme bir parıltı ilişti, bir çınlama duydum. Rory ortadan kayboldu. Boşluğa toslayan bense dengemi kaybedip düşmemek için debelendim.

Birkaç metre ötemde belirip sikkelerini yakaladı. Bana gü-lümsedi.

“Bu hiç adil değil.”

“Sana benim nezaketimi mumla aratacak bir yaratıkla yüzle-şeceksin. Bezgin Kâtip’in yenildikten sonra bile bize nasıl saldır-dığını gözlerinle gördün. Hırsızlar onur nedir bilmez, tanrıların hiç bilmez. Kürekçi adil savaşmayacak. O salonda, havuzunun başına dikilip seninle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak. Sudan uzaklaşıp onu avantajından mahrum bırakmaya çalışsan bile küreği ona uzaktan saldırma imkânı sağlayacak. Hamlelerini önceden tahmin etmen gerek.” Sikkeyi tekrar havaya fırlattı. “Kü-reğini zorla elinden al.” Rory aramızdaki mesafeyi açtı. “Yakınına girdiğinde kaba kuvvetle onu yere ser.”

Tekrar ona vurmaya çalıştım. Ne zaman bir sonraki ham-lesini tahmin edebildiğimi düşünsem Rory gözden kayboldu ve eldiveniyle koluma, omzuma ya da sırtıma vurdu. “Dans ediyor-muşuz gibi düşün. Partnerinin vücudunu oku, adımlarını öngör.” Yağmur ve sikke onu bir korkutucu gösteriyordu. “Coulson’dan hatırladığım kadarıyla dans etmeyi seviyordun.”

“Seni yere sermeyi daha çok seviyorum.” Nefes nefese kal-mıştım, dizlerim ağrıyordu, adımlarım yavaşlamıştı. Çıldır-mış gibi bir o yana bir bu yana atılarak gücümü boşa harcıyordum ve saldırılarım sadece havaya isabet ediyordu.

Öte yandan Rory’nin sikkelerini başımın üzerinden fırlatıp ar-kamda belirerek ufak bir itişle beni yere sermesi hiç de zor olmadı.

“Hadi ama, Kâhin. Ağzın değil, ayakların çalışsın.”

Beni tekrar ittiğinde yere çakıldım.

“Tekrar.”

Onu bir türlü yakalamıyordum. Giderek artan öfkem hare-ketlerimin daha da sarsaklaşmasına neden oluyordu.

“Bir şeyi becerememekten mi utanıyorsun?” diye sordu. “Yoksa benim buna şahit olmamdan mı?”

“Siktir git.”

“Kişisel algılama.” Tekrar kayboldu.

Bu kez onu kovalamadım. “Nasıl kişisel algılamayayım? On yılımı en sadık öğrencisi olmaya adadığım Kehanet sanatının bir yalan olduğunu öğrendim. Ortada tanrılar yoksa onların habercisi olmam hiçbir anlam ifade etmez. Hiçbir zaman önemli olmadım, kendimi bir hiç uğruna parladım. Bir hiç uğruna defalarca kez *boğuldum*.” Ellerim de sesim de titriyordu. “Şimdi Kâhinler de ortadan kayboldu ve onları bulmak bana kaldı çünkü kimse onları aramıyor. Omen’le aramdaki bu şey *kişisel* bir mesele. Bunu en iyi senin anlamaman gerek.”

Rory sikkesini fırlatmayı bırakmıştı. Karşımda duruyordu. Yağmurdan ıslanmış saçları yüzüne dökülüyordu ve çenesindeki kaslar gergindi.

Hışımınla öne atıldım.

Sikkesini fırlatacak fırsatı olmadı. Aramızdaki mesafeyi çoktan kapatmıştım. Ona çarpıp kollarımı beline doladım, omzumu diyaframına geçirdim. Dişlerimi sıktım, kaslarım acıyla sızlıyordu.

İkimizin de ayaklarını yerden kestim.

Ellerimi nereye koymam gerektiğini bilmiyordum. İçimde bir canavar uyanmıştı. Rory keskin bir nefes vererek taş zemine çarptığında sikkeyi tutan elini yere mıhladım ve üzerine tırmanarak göğsüne oturdum. Öteki elimle boğazını kavradım.

“Bunun başından beri kişisel bir mesele olduğunu anlamıyor musun gerçekten?”

Son sürat alıp verdiğimiz her nefes aramızdaki öfkeyi kö-rüklüyordu. Sırılsıklam olmuş peçemin ardından ona baktım. Onun kapkara gözleri de benimkilere kenetlenmişti. Bir an için sikkesi, birbirini mükemmel bir şekilde dengeleyen iki yüzü *biz* olmuştuk sanki. Onun hızı ve benim gücüm. Hangimizin üste geleceğini sadece ve sadece şans belirlemişti.

Rory'nin boğazı avucumun altında kıpırdadı. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini her yerinde hissedebiliyordum. Boğazında, göğsünde, kendi vücudumda.

"Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle. "Bu kişisel bir mesele. Seninle konuşmakta bu kadar berbat olmasam belki bunu çoktan söylemiş olurdu. Bu, senin kadar benim için de kişisel bir mesele." Bakışları ağzıma kaydı. "Hiçbir şey bir hiç uğruna değildi, Kâhin. Sen *önemlisin*. Sen..."

Sözlerinin gerisini getirmede. Boğazına sarılmış elime bakıp sıırıttı. "Sıradaki ders. Birinin boğazına saldırıyorsan—"

Boştaki eliyle kolumu kavrayıp beni kendine çektiğinde ön kolum boğazına yerleşti. "Mesafeyi yakın tutmalısın. Sana daha fazla kontrol sağlarken karşıdakinin sana vurmasını veya seni üzerinden atmasını zorlaştırır." Sesine sıcak bir tını karıştı. "Öne eğil."

İki yanındaki bacaklarımı kaburgalarına bastırdım. "Seni boğarım."

"Bunun hayalini binlerce kez kurmadın sanki." Kalçalarımı kaldırdığında ağırlığım öne kaydı, göğsüm sımsıkı onunkine yaslandı ve ön kolum boğazına iyice baskı yaptı."

"Güzel." Nefesi kesildi. "İşte böyle."

Saçlarımdan süzülen yağmur damlaları, burnumdan dudaklarıma akarak onun ağzına düşüyordu. Ben onun dudaklarına baktım, o da benimkilere. Sersemlemiş vaziyette birbirinin yörüngesine kapılmış gibi yıldız gibi kaçınılmaz şekilde birbirimize çekiliyorduk. Vücudunun her hattını, sertleştiği ânı hissedebiliyordum. Rory kızardı. Sol elini yavaşça yüzüme uzattı. Başparmağını çeneme bastırarak onunkilerin hemen üzerindeki dudaklarımı araladı. Ardından başını kaldırdı, ağızlarımız arasında bir nefeslik mesafe vardı.

"Hâlâ antrenman mı yapıyorsunuz?" diye seslendi biri yağmurun sesini bastırarak. "Yoksa vaktinizi farklı şekillerde değerlendirmeye mi karar verdiniz?"

Hızla geri çekildim. Benji'yle Maude birkaç adım ötemizde duruyordu. Gargoyle da yanlarındaydı, düşen yağmur damlalarını yakalamaya çalışıyordu. "Bartholomew," dedi dalgın dalgın. "İyi misin?"

Merdivende olsak Rory'yi ihya edecek bir hızla üzerinden kalktım. "İyiyim."

"Sen değil. O, Bartholomew." Taştan parmağını Rory'ye doğrulttu. "Fena görünüyor."

Hâlâ yerde yatan Rory nefes nefeseydi, gözleri odağını kaybetmişti. Bir süre göğsünün inip kalkmasını izledim. Ardından yüzünü ovuşturarak ayağa kalktı ve Kral'la Maude'un yanına ilerledi.

Maude'un gergin duruşu, yeşil gözlerinin üzerindeki çatık kaşları dikkatimden kaçmadı. "İki gün pek de uzun bir süre sayılmaz."

Benji'nin burnu kıpkırmızıydı ve törenden beri bir türlü ısınamıyormuş gibi üzerine ikinci bir pelerin geçirmişti. "Hazır olacak." Cebinden Bezgin Kâtip'in mürekkep hokkasını çıkarıp bana gülümsedi. "Elimizdeki tüm imkânları kullanacağız."

Maude yüzünü buruşturdu. "Silahı bu mu olacak? Küreği mürekkeple mi savuşturacak?"

Sesindeki şüpheyi duymamak imkânsızdı. Kulağa bir işaret, bir alamet gibi geliyordu. Kötü bir alamet gibi.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Rory elini kadının önüne uzattı, Kurnaz Harami'nin sikkesi avucunda parlıyordu.

Bakışlarını bana çevirdi. Yanaklarında hâlâ hafif kızarıktı. "Taş kaydırmayı bilir misin, Kâhin?"

"Evet."

Eliyle yanına gelmemi işaret etti. Avucuna uzanıp sikkeyi aldığımda ağırlığına şaşırırmaktan kendimi alamadım.

Rory etrafımdan dolaştı. "Sikkeyi kullanmanın iki kuralı vardır. Bir: Onu pürüzsüz tarafı yukarı gelecek şekilde fırlatırsan

seni attığın yere götürür. Duvarların, kapıların hatta rakibinin bile içinden geçip gidebilirsin. Hayalet gibi olursun.”

“Peki ya öteki yüzü?”

“Daha agresif bir hayalet olursun,” dedi Maude düz bir sesle.

Rory’nin yüzü memnuniyetle doldu. “İki: Sikkeyi pürüzlü yüzü üste gelecek şekilde fırlatırsan ivmesini kaybedene kadar önüne çıkan her şeyi delip geçer. Ama peşinden gidip onu alman gerek, yani bunu savrukça kullanma.”

Sikkeyi avucumda çevirdim. “Diyelim ki pürüzlü yüzünü kafana fırlatırsam—”

“Benji’nin pelerininden beynimin parçalarını temizlersin.”

“Kulağa çok da kötü gelmiyor.”

Maude açıklığın öteki ucuna geçti. “Bana doğru at, Altı. Beni *delip geçmemeye* dikkat et. Pürüzsüz yüzü yukarı gelecek şekilde soluma doğru at.”

Sikkeye baktım.

“Merak etme, Bartholomew,” dedi Gargoyle. “Kazayla onu öldürsen bile üzülmem.”

“Ben üzülürüm!” Benji’nin mavi gözleri genişledi. “Sadece... Dikkatli ol.”

“Kapayın çenenizi.” Rory gözleriyle bana meydan okuyordu. “At gitsin.”

Bir nefes alıp kolumu, bileğimi savurdum. Sikkeyi bıraktım...

Ve ortadan kayboldum.

Tıpkı Aisling’de kulübenin kilitli kapısından geçtiğimiz zamanki gibiydi. Hız ve hiçlik. Bedenim dans ederken olduğu gibi bir coşkuyla dolup yağmur ve rüzgâra karıştı. Sonra elim yukarı uzanıp sikkeyi yakaladı.

Maude’un yanında belirdim.

Onu etkilediğimi umuyordum ama Maude’un sesinde hâlâ şüphe saklıydı. “Tekrar.”

Sikke tekrar havada süzölmeye başlamış, bense çoktan yok olmuştum. Bu kez onu yakaladığımda Rory'nin burnunun dibindeydim.

“Sıra sende, Myndacious,” dedim nefes nefese. “Bana bütün gücünle vur.” Kayboldum. “*Yapabilirsen* tabii.”

Bir kovalamacaya tutuştuk. Maude, Rory, Benji hatta Gargoyle bile –her ne kadar kovalamacamızın yarısı boyunca yüzünü ellerinin arasına saklamış olsa da– ben sikkeyi yakalayıp tekrar ortadan kaybolmadan önce bana dokunmaya çalıştı. Birkaç sefer parayı ıskaladım ve beni yakalamayı başardılar. Benji sırtıma ve saçlarıma birkaç kez dokunmayı başarsa da yavaştı, kaçması kolaydı. Maude gibi değildi.

Rory gibi hiç değildi.

Plato bir oyun tahtasıydı da o hep bir hamle önümdeydi sanki. Sikkeyi ulaşamayacağını düşündüğüm bir yöne attığımda bile çoktan o tarafa doğru koşmaya başlamış, uzanıp beni enselemiş oluyordu. Uzun boyu, çevik vücudu, kırdığı dizleri ve konsantrasyonla kısılmış gözleriyle tetikte bekliyordu.

Hızlıydı da.

Beni onuncu, belki de yirminci kez yakaladığında öfkeden köpürüyordum ve Rory hâlimi çok eğlenceli buluyormuş gibi görünüyordu. “Güzel. Öfkelisin.” Avucumdaki sikkenin arka yüzünü çevirdi. “Şimdi bir şeyleri parçalama vakti.”

Maude, Gargoyle ve Rory etraftaki taşları, odunları –parçalanmasını kimsenin umursamayacağı her şeyi– düzlüğe taşıdı.

Bu kez sikkeyi pürüzlü yüzeyi üste gelecek şekilde fırlattım.

Hepsini paramparça ettim.

Gargoyle beni alkışladı.

Topladıkları dallardan Gayretli Kürekçi'nin salonundaki havuzun bir benzerini yaptılar. Hayali suya yaklaşmamaya özen göstererek etrafında pratik yaptım. “Onu havuzundan uzaklaştır,” dedi Rory. “Küreğinin büyüsunü, avantajını elinden al. Sudan uzak durursan elinde taş kürek tutan sıradan bir adam olacak.”

Fakat her geçen saat, sikke taşa veya odunlara çarpmasına rağmen onları parçalamadığı her sefer Maude'un yüzündeki çizgiler biraz daha derinleşti.

Gece çöktüğünde dermanım kalmamıştı. Titreyen bacaklarımla hana döndüm ve diğer şövalyelerle karnımı doyurdum. Tam tabağımı yastık olarak kullanmaya niyetlenmişim ki Gargoyle beni odamıza sürükleyip yatağa attı. Saniyeler içinde sızdım.

Uyandığımda ay hâlâ gökyüzünde asılı duruyordu. Yatağımın yanına uzanmış Gargoyle yüzüne attığı battaniyenin altında horluyordu.

Maude'un yatağı boştu.

Tam da bu sırada kapımın hemen önünden sesler geldi.

"Ne var, Maude?" diye çıkıştı Rory. "Söyle söyleyeceğini."

Parmak uçlarımda yürüyerek kapıya yaklaştım. Öteki taraftaki biri usulca iç geçirdi.

"Söyledim zaten. İki gün yeterli değil." Maude'un sesi sert ve kararlıydı. "Kürekçiyle sen ya da ben yüzleşmeliyiz."

"Ben bunun farkında değil miyim sence?" Rory'nin sesi ürkütücü derecede sakindi. "Onun saçının bir teline zarar gelmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Kürekçi ona meydan okuduysa buna saygı göstermeliyiz," dedi başka, diğerlerinden daha yumuşak bir ses. Benji. "Bu işi layıkıyla yapmalıyız."

"Kurnaz Harami acımasız ama tembeldi," dedi Maude. "Bezin Kâtip ise zekâsına o kadar güveniyordu ki bizi hafife aldı. Fakat Gayretli Kürekçi gücün temsilcisi. Kızın gözünün yaşına bakmayacaktır. Altı zaten bütün hayatını katedralin duvarları arasında geçirmiş. İş layıkıyla yaparsak Omen onu *öldürebilir*."

Boğazım düğümlendi.

"Eminim o da bunun farkındadır," dedi Benji. "Öldürmeye kalkışan herkes ölümü göze almış demektir."

"Senin için söylemesi kolay, Benji. Öldürme işini Rory'yle benim üstleneceğimizi biliyorsun. Biz sana sadakat yemini etmiş

olabiliriz ama Altı etmedi. Şimdiye kadar hiç kimseyi, hiçbir şeyi öldürmedi. Hayatını..." Maude'un sesi alışılmadık bir şekilde boğuklaştı. "Hayatını hiç yaşayamadan öleceğinden korkuyorum."

Suratıma bir tokat yemiş gibi irkildim.

"Maude," dedi Benji usulca.

Bir iç çekiş daha duydum.

Ardından Rory'nin sert ve kendinden emin sesi geldi. "Kürekçi'yi yenebilir. Bundan en ufak bir şüphem yok."

Ayak sesleri kapıma yaklaştı. Geri çekildiğim sırada kol döndü. Maude eğik başıyla içeri girdi ve yatağında oturduğumu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uyanık mıydın?"

Başımınla onayladım.

Bakışlarından konuşmalarına kulak misafiri olduğunu bildiğini anlayabiliyordum. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama sözcükler dilinden dökülmedi. Soyunup yatağına girdiğinde battaniyemi kulaklarıma kadar çekip duvara döndüm. Ölmeyi, öldürmeyi, yaşamayı, üçüne de uygun olmadığımı düşündüm.

Önümüzdeki iki gün boyunca, şafaktan gün batımına kadar aynı şeyleri yaptım. Uyandım. Tepeye uzanan merdiveni tırmandım. Ardından derme çatma antrenman alanımıza gittim. Rory sikkesiyle, Benji de Bezgin Kâtip'in mürekkep hokkasıyla bir kaybolup bir belirdi. Hamlelerini öngörmeye, tekmeyle, yumrukla ya da sivri sözlerimle onları yere serecek kadar oyalamaya çalıştım. Sonra sikkeyi kullanma sırası bana geldi. Önce pürüzsüz yüzeyini kullanarak alanın dört bir yanında Rory, Benji ve Gargoyle'dan kaçtım ardından da girintili çıkıntılı yüzeyiyle Gayretli Kürekçi'nin bacaklarını, kollarını, omuzlarını ya da dizlerini hayal ederek bir şeyler parçaladım. Onu pes etmeye zorlamak için kırabileceğim her uzvunu gözümün önüne getirip Kâhinler için tüm hedefleri on ikiden vurdum.

Ne var ki Maude'un söylediklerini düşünmek gibi bir hataya düştüm. Merdivende ayağım kaydıığında, sikkeyi elimden düşürdüğümde ya da hedefi ıskaladığımda sözleri zihnimde yankılandı.

Hayatını hiç yaşayamadan öleceğinden korkuyorum.

İkinci günün akşamı göz açıp kapayıncaya dek geldi çattı. Antrenman yapacak, hazırlanacak ve...

Yaşayacak vaktim kalmadı.

Uyuyamıyordum.

Gargoyle da Maude da horluyordu. Şövalye bir saat önce odamıza gelmiş, soyunup bana dönmüş, ağzını açıp geri kapatmış sonra da duvara dönerek uykuya dalmıştı.

Pencere pervazına ilişip dışarı baktım. Gece sakindi. Son iki gündür mezrayı kasıp kavuran fırtına, sağanak yağmur ve dolu durulmuştu. Bulutlar dağılmıştı ve gökyüzü menekşe, siyah ve safir karışımı hoş bir renge bürünmüştü. Bir fısıltıyı andıran rüzgâr usul usul esiyordu. Baykuşların ötüşünü, Tenor'un uzaklardan gelen ninnisini duyabiliyordum.

Gayretli Kürekçi'nin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Büyülü taş nesneler hem işlevsel hem de saldırı amaçlı kullanılabilirdi. Belki de fırtınayı bir şekilde o çıkarmış, şimdi de sahte bir rahatlık hissine kapılmam için onu dindirmişti.

Gargoyle uykusunda irkilerek, "Kulağımda fare var," diye mırıldandı. "Bartholomew, laleleri sulamayı unutma."

Kendimi ona gülümserken buldum. *Ah, Gargoyle olmak.*

Odanın kapısı usulca çalındı.

Hafifçe aralayarak dışarı baktım. "Yolunu mu kaybettin, Myndacious?"

"Uyanıksın." Üzerindeki bol tunik ve derileri, alnına dökülmüş koyu renkli saçlarıyla koridorun loş ışığında dikiliyordu. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Kâhinler uyumakta zorlanmaz sanıyordum."

"Maude'ü görmeye geldiysen çoktan yattı."

"Seni görmeye geldim."

Peçemin ardındaki gözlerimi bulmakta giderek daha da uşalaşıyordu. “Niyetim... Uyandırdıysam ben...” Gözlerini devirdi. Bir kez olsun alaycılığı kendine yönelikti. “Niyetim uyandırmak değildi.”

“Uyumuyordum zaten.” Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. “Uyuyamıyordum daha doğrusu.”

Bakışları üzerimdeki soluk renkli geceliğe kaydı. Her zaman-
kinden daha huzursuzdu. Yanakları yine al al olmuştu, omuzları gergindi ve cebindeki parmakları görünmez kuklaları oynatır gibi kıpırdıyordu. “Bir yer biliyorum,” diye mırıldandı. “Çok uzak sayılmaz. Rahatlamana yardımcı olabilir.”

“Ayakkabılarımı giymeme gerek var mı?”

Nihayet gülümsedi. Alt dudağını ısırarak bunu saklamaya çalışsa da nafileydi. Tüm vücudu gevşedi. “Bu sefer gerekmez.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yüzme Bilmiyorum

Handan ayrılıp karanlık köyün içinden geçerek yola çıktığımızda ikimiz de sessizdik. Gökyüzündeki hilal dokunduğu her şeyi gümüş rengine boyuyordu. Etrafıma bakındım, bulutsuz hava dağların ötesini görmeme olanak sağlıyordu. Tenor'un sularını ve Traum'un alabildiğine uzanan düzlüklerini seçebiliyordum.

Fakat gözlerimi ne kadar kısarsam kısıyım Aisling'i göremedim.

"Bahsettiğim yer şu tepenin altında." Rory parmağıyla en yakınımızdaki zirveye işaret etti. "Kaplıca. Kaslarını gevşetip son üç günün yorgunluğunu biraz olsun alıp götürecek kadar sıcak."

Ayağım havada kaldı. "Kaslarım gayet iyi."

"Benimkiler değil." Kıkırdadı. "Seni forma sokmak çok yorucuydu." Duraksadığımı fark ettiğinde bana döndü. "Sadece kötü bir şakaydı, Kâhin. Yarına hazırsın."

"O yüzden değil." Yanaklarım kızardı. "Gülme."

Kıkırtısının yankılarını hâlâ duyabiliyordum. "Hayatımda hiç gülmedim."

Esinti dilimin ucundaki itirafı koparmak istercesine hızlandı, kıyafetimi uçuşturdu. “Yüzme bilmiyorum.”

Sessiz kalarak beni şaşkına çevirdi. Bu beklenmedik olsa da ilaç gibi gelmişti. Boğulmaya mahkûm bir kıza yüzme öğretmenin Aisling Katedrali’nde olup biten diğer her şey kadar usulsüz bir şey olacağını yüksek sesle itiraf etmek istememiştim.

Rory belki de bunu çoktan anlamıştı ve sessizliği ikimizin de bu çirkin gerçeği gizli saklı bir yere kaldırması içindi.

Her zamanki tembelliğiyle omuzlarını silkti. “Sorun değil.”

Bir yanım kaplıcaların çürümüş çiçek kokmasını bekliyordu. Fakat öyle değildi. Yalnızca toprak kokusu alıyordum. Dağların gölgelerinin arasında üzerlerinden yorgun, kadim hayaletleri andıran buharlar yükselen birkaç havuz saklıydı.

Rory beni içlerinden en büyüğüne götürdü. Tam ona buraya daha önce gelip gelmediğini soracaktım ki tuniğinin eteğini kavradığını gördüm.

Kumaşı başının üzerinden çıkardı.

Bakışlarım omurgasını saran kasları takip edip pantolonunun belinin hemen üzerindeki iki küçük gamzede duraksadı. Aisling’deki ilk gecesinden beri onu üstsüz görmemiştim. Tra-um’un en berbat şövalyesi olduğunu düşündüğüm gece.

Belki de hâlâ öyleydi çünkü botlarını çıkarmış, deri tokasını açtığı deri pantolonunu belinden aşağıy-

“Ne yapıyorsun sen?”

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Yüzümde her ne gördüyse –panik, kıpkırmızı olmuş yanaklarım– onu gülümsetti. “İffetli gözlerini kaçırmaktan çekinme.”

Pantolonu yeri boyladı.

Su sıçradı, buhar yükseldi ve Rory’ye dair görebildiğim tek şey kafası, boynu ve kaplıca suyunun üzerinde kalan köprücük kemiği oldu.

Kollarını başının üzerine kaldırıp gerinerek inlediğinde dişlerimi sıktım. “Her derde deva.”

Bakışlarını bana dikti. Ellerini döndürerek abartılı bir tavırla eğildi. “Hanımefendi bana eşlik etmek istemez mi?”

“Neden bu kadar sinir bozucusun?”

“Asıl *sen* neden suya girmekten korkuyorsun? En derin yerinde bile ayakta durabiliyorum, yüzmen gerekmeyecek.” Bakışları geceliğimin üzerinde gezindi. “Derdin masumiyetimi korumaksa çok geç kaldın. Tanıştığımız gece giydiğin sıırıslıklam Kehanet cübbesi hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu.”

“Senin adına çok üzıldüm.”

Elleriyle gözlerini kapatıp arkasını dönerek bana mahremiyet ve kaslı sırtını bir kez daha görme fırsatı sundu. “Ben üzülmedim.”

Cesur Dört’ü düşündüm. Burada olsaydı çoktan soyunmuş olurdu, diğer Kâhinler de el mahkûm onun izinden giderdi. İki kendi kendine homurdanırdı, Üç ve Beş hem utanır hem de hevesli olurdu. Bir ise iç geçirerek elini bana uzanıp, “Gel hadi,” derdi. “Birilerinin onlara göz kulak olması gerek.”

Yalnızlık her şeye işliyordu. Tepelerin, kaplıcaların, uçsuz bucaksız gece göğünün insanın içini sızlatan güzelliği her şeyi daha da beter ediyordu.

Elimi kalbime –orada yaşayan beş görünmez çatlağa– koydum ve geceliğimin düğmelerini açmaya başladım. Kumaş çıplak ayaklarımın etrafına düştü. Ardından iç çamaşırlarımı çıkardım ve titrek bir nefes vererek kollarımı memelerimin üzerinde kavuşturup bacaklarımı birbirlerine bastırdım. Ay ışığının altında çırilçıplaktım.

Hâlâ sırtı bana dönük duran Rory’nin omuzları gerildi.

Havuz sanki bir kalbi varmış da benimki gibi için için yanıyormuşçasına sıcaktı. Su yeni bir elbise gibi vücudumu sarana kadar ilerledim. “Önüne dönebilirsin artık.”

Rory birkaç saniye oyalandı. Nihayet bana döndüğünde yüzünde artık onunla özdeşleştirdiğim alaycı ifadesi yoktu. Alnın-

daki çizgiler kaybolmuş, göz kapakları neredeyse ağırlaşmıştı. “Gerginsin.”

Yüzüne biraz su sıçratıp omuzlarımı yuvarladım. *Kahretsin.* Haklı çıkmıştı. Su ağrılarımı dindiriyor, yorgun kaslarıma merhem oluyordu. Ensemi ovuşturarak başımı geriye attım.

“Neren ağrıyor?” Rory sudan çıkardığı parmağını suçlayıcı bir tavırla üzerime doğrulttu. “Sakın inkâr etmeye kalkma. Bileğin nasıl?”

Kurnaz Harami’nin sikkesini iki elimle de kullanabiliyordum ama solumla sağım kadar iyi değildim. Bu yüzden de son üç günü sağ elime ağırlık vererek geçirmiştım ve bu, eklemlerimde bir türlü dinmeyen bir ağrıya neden olmuştu. “İyi.”

Bana pis bir bakış attığında güldüm. “Biraz ağrıyor.”

“Bahse varım bunu itiraf etmek canını daha beter yakmıştır.” Yanıma yaklaştı ve bir kol mesafe uzağında durdu. “İzin verir misin?”

Her şey yavaşlayıp durgunlaştı. Gece uzun parmağını havuza daldırıp kaplıcanın suyunu tersine doğru karıştırmıştı sanki. Kolumu uzattığımda Rory bileğimi öyle müthiş bir dikkatle tuttu ki nefesim kesildi. Bakışlarım yüzüne kaydı. Gözleri zaten koyu renkli olduğundan bunu anlamak zordu ama bana bakan göz bebekleri genişlemiş gibiydi.

Sonra eli hareket etmeye başladı, maharetli parmaklarını sızlayan bileğime bastırdı. Keskin bir nefes verdiğimde acının ve rahatlamanın dilinden anlıyormuş gibi beni başıyla onayladı. “Böyle iyi mi?”

Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Evet.”

Kaşlarının arasında çizgiler belirdi. Keskin bir hassasiyetle, sert ama canımı yakmayacak dokunuşlarla bu hakkını vermesi gereken bir görevmiş gibi kaslarıma masaj yaptı. Tıpkı zırhım için ölçülerimi alırken yaptığı gibi onu inceledim. Bakışlarımı yüzünde, boynunda ve göğsünde gezdirdim.

Kaburgalarındaki morluğun geçip geçmediğini merak ettim. “Ya sen?” Uzanıp parmağımı yan tarafında kaydurdum. “Hâlâ sızlıyor mu?”

Rory ürperdi. “Senin yanındayken mi? Daima.”

“Kaburgalarını diyorum, ahmak herif. Aisling’in suyunu çalarken yakalanmıştın ya.”

“Ah, onu diyorsun. Evet. *Biraz.*”

Kaşlarımı çatarak acı çektiğini hayal etmeye çalıştım. Çocuk hâliyle hırsızlık yaptığını gözümün önüne getirmeye çalıştım. İkimiz de kimsesizdik. İkimiz de bir Omen’in kanatları altına alınmıştık. O Kurnaz Harami’nin, bense başrahibenin. Fakat başrahibe bana Kehanet cübbesi giydiren özel olduğumu söylerken Rory tam aksini yaşamıştı. Benji’nin büyükbabası tarafından yakalanması, Maude’la tanışıp bir şövalye olup çıkması ve benim o gün kasten kısa çöpü çekmiş olmam, Aisling’in duvarının tepesinde oyalanıp onu görmem tesadüf olamazdı.

Her şeye olan inancımı kaybediyordum. Fakat tanışmamız... neredeyse ilahi bir müdahale gibi geliyordu.

“Kurnaz Harami’yi öldürmek...” diye sordum. “Nasıldı?”

“Yıllarca planlar kurup hazırlık yaptım ve bir anda oldu bitti.” Parmakları ön koluma tırmandı. “İzin verir misin?”

Dokunduğu her yerin kapısında ona giriş izni vermemi bekledi. Ağrıttığı kaslarımı rahatlatırken ona şövalyelerin yüz karası olduğunu her daim düşünmediğimi söyleyip söylememek arasında kaldım. Antrenmanlarımız sırasında bana duyduğu sarsılmaz inanç dikkatimden kaçmamıştı. Maude’un aksinde benden en ufak bir şüphesi yoktu. Kürekçi’yle tutuşacağım mücadelenin sonucunu önceden biliyordu sanki. Bu rüyalar, kehanetler ya da kendini inandırdığı fantastik bir hikâye yüzünden değildi. Sadece kazanabileceğime inanıyordu.

Serseri, kibirli, her şeyi küçümseyen, kâfir şövalye Rodrick Myndacious *bana* inanıyordu.

Gözlerinin etrafındaki sürme silinmişti, siyah saçlarından damlayan sular köprücük kemiğinden göğsüne akıyordu. “Ayakların ne durumda?” diye sordu. “O güzel botları her gün giymek kolay olmasa gerek.”

“Ayaklarıma dokunursan seni gebertirim.”

Yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. Elini suyun altına daldırdı. Geri çekilip bir tekme savurarak üzerine su sıçrattım. Rory güldü. Tam ikinci tekmemi savuracağım sırada ayak bileğimi kavrayıp beni çekti.

Kaydım.

Can havliyle tutunacak bir yer arasam da etrafımda sudan başka bir şey yoktu. Geriye doğru düştüm.

Birden kendimi kaplıcanın sıcak suyunda değil, Aisling Katedrali’nin pınarında buldum. Başrahibenin elleriyle dibe battım. Ağzımı açıp ciğerlerimi kokuşmuş suyla doldurdum. Acıyı, rüyaları, taş nesneleri ve Omen’in korkunç varlıklarını bekledim.

Bir el enseme tuttu.

Sudan çıkarıldım. “Bir şey yok. Nefes al, Kâhin.”

Ciğerlerimi oksijenle doldurdum. Gözlerimi açtığımda karşımda katedralin tavanındaki gül pencereyi bulmayı bekliyordum. Fakat yalnızca karanlık gökyüzünde asılı duran ay vardı. Ay ve... Rory.

“Akıl edemedim.” Peçeme dikkat ederek saçlarımı yüzümden çekti ve ayaklarım havuzun dibindeki kayaları bulurken başımı tutmaya devam etti.

Öksürdüm. “Önemli değil.”

“Sana ne kadar berbat davrandığımın farkındayım. Kurnaz Harami’nin himayesinde büyümek...” Suyun altından çıkan oymuş gibi nefes nefese konuşuyordu. “Kaba ve kibirli herifin teki olduğumu biliyorum.” Sertçe yutkundu. “Yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Beni fena geriyorsun. Ama Aisling’te *boğulmaktan* başka bir şey yapmamışken seni suya düşürmek, ben—”

“Myndacious.” Yüzüne uzanıp elimle ağzını kapattım. “Alt tarafı bir kazaydı.”

Başını hışımla sallayarak beni onaylasa da yüzüme bakmadı. Elimi yanağına kaydırdım. “Rory.”

Gökyüzündeki hilal saçlarını, burnunu ve kaşlarını aydınlatıyordu. Nihayet yüzüme baktığında gözlerinde ısırap gördüm. *Özür dilerim*, dedi dudaklarını oynatarak.

Böylece kalbime bir çatlak daha açıldı.

“Dönsek iyi olacak,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Yarın için dinlenmek gerek.”

“Henüz gitmek istemiyorum. Rica etsem...” Gecenin onun vicdan azabı, benimse boğulmaya dair anılarımla sona ermesini istemiyordum. “Sağ omzumu da ovar mısınız?” diye sordum. “Biraz ağrıyor da.”

Dikkati boynuma kaydı. Yavaşça omzuma uzandı.

Dokunuşuyla gevşeyip başımın geriye düşmesine izin verdim. Gökyüzüne, alabildiğine uzanan mor renkli bir halıya işlenmiş gibi görünen binlerce yıldıza bakarak suyun altında değil, üzerinde olmanın tadını çıkardım.

“Saçların çok güzel,” diye mırıldandı Rory. “Ay ışığı gibi. Tenin de yumuşacık. Ama hemen altındaki kaslar...” Kaslarımı sıktı. “Seni ısırma kalksam dişlerimi kırarım.”

“Beni ısırma kalksan,” dedim gökyüzüne doğru, “alt dişlerin tenimde parmak izi kadar benzersiz çarpık bir iz bırakır.”

Rory’nin elleri duraksadı. Kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim. “Aisling’de ilk konuştuğumuz gece de bunu düşünmüştüm,” diye mırıldandım. “Kâhinlerin kulübesinin önünde. Gülümsediğinde.”

Yüzünde keyifli ve adını tam koyamadığım bir şeyle dolu bir ifade belirdi. “Dişlerimin teninde nasıl bir iz bırakacağını mı düşünüyordun?”

“Aylakotu kafamı bulandırmıştı. Düzgün düşünemiyordum.”

“Hı-hı.” Masajına kaldığı yerden devam etti. “Deneyip görelim mi o hâlde?”

Suyun altında son sürat atan kalbimi hissedip hissedemediğini merak ettim. “Beni nerenden ısıırırdın, Şövalye?”

“Nerenden istersen oradan, Kâhin.”

Kollarım. Boynum. Ağzım, karnım, memelerim. Nefesi hızlandığında onun da aynı şeyi düşündüğünden, dişlerini geçirebileceği onca yeri hayal ettiğinden şüphelendim.

Kehanet sırasında dudaklarıma götürülen binlerce el gibi avucumu onun dudaklarına götürdüm. Ne var ki bu kez yutulmayı bekleyen yapış yapış kan yoktu, sadece suya düşen mehtap vardı. Rory gözlerini benimkilere kenetleyerek dişlerini başparmağımın hemen altındaki ete geçirdi.

Dudaklarım aralandı. Isırışı da dokunuşu gibiydi, sert ama canımı yakmayacak kadar nazik. Hafif ama kararlı. Ardından dişleri gözden kayboldu. Rory gözlerini kapatıp avucuma doğru iç geçirdi.

Dişlerinin yerini dudakları aldı.

Isırdığı yeri içimi sızlatacak kadar yavaşça öptü. “Bunun izinin kalmasını yeğlerim,” diye mırıldandı tenime.

O bir hırsızdı. Nefesimi, mantığımı çalıyordu. “Senden bir şey isteyebilir miyim?”

Başını kaldırdı.

“Yarın işler beklediğimiz gibi sonuçlanmazsa... Gargoyle’a bir yuva bulur musun? Kâhinleri aramayı sürdürür müsün?”

Elimi daha sıkı kavradı. “Olmayan alametler görüyorsan hepsini ortadan kaldırayım. Bu dünyada önemli olan tek şey gösterdiğin çabadır, Kâhin. Ve sen tanıdığım herkesten daha çok çabalıyorsun. Rüyalara aldanma, işaretler arama lütfen. Yalnızca önüne bak. Yarın her şey beklediğimizden bile iyi gidecek.”

“Birden fazla şey doğru olabilir, Myndacious. Önüme bakıp elimden gelen tüm çabayı gösterebilirim.” Dilimin ucundaki sözcüğü dudaklarımdan dökülmeye zorladım. “Ama yine de öle-

bilirim. Bu yüzden bir ricada bulunuyorum. Gargoyle’a bir yuva bulur musun? Kâhinleri aramaya devam eder misin?”

“Evet.” Etrafa su sıçratarak beni kendine çekti. Vücudunun, kendi vücudumun ve sıcak suyun yüzeyinin hemen altındaki çıplaklığımızdan başka bir şey düşünemez oldum. “Bilmem farkında mısın ama... benden ne istersen iste yaparım sanırım.”

Sonra yanımdan uzaklaşıp havuzun öteki ucuna giderek beni yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle bir başıma bıraktı. “Biraz uyumaya çalış. Sabah görüşürüz.”

On, yirmi saniye boyunca öylece durdum. Rory bana mahremiyet sunmak için arkasını döndüğünde kaplıcadan çıktım. Geceliğimi bulup gelişigüzel biçimde üzerime geçirip ona döndüm. “Gelmiyor musun?”

“Birazdan.”

Mezranın yolunu tuttum. Ayaklarımın altındaki taş ve toprak soğuktu. Tenor’un suyu uzaklardan şarkısını söylüyordu. Ona kulak vermek için duraksadım. Ayın gökyüzündeki hareketini izledim, brom otları ve fundalıkların arasından esen rüzgârın fısıltısını dinledim.

Daha önce hissettiğim yalnızlığın artık o kadar da boğucu olmadığını fark ettim, uykuya dalmıştı sanki. Gecenin yarısı geçip gitmişti ve dinlenmem gerektiğini bilsem de odaya dönmekte hâlâ oyalanıyor olmam umurumda değildi.

Her şey o kadar güzeldi ki.

Ellerime baktım. Rory’nin bıraktığı diş izleri hâlâ temim-deydi. Haklı çıkmıştım. Sıraya dizilmiş bir grup askeri andıran alt dişleri tenimde çarpık, parmak izi kadar, takım yıldızlar kadar benzersiz bir iz bırakmıştı.

Avucumu ağzıma götürdüm. Dudaklarımı izlerin üzerinde gezdirdim.

Odaya döndüğümde Maude ve Gargoyle hâlâ horul horul uyuyordu. Uykuya daldığımda rüyamda heybetli Aisling’i ya da Kâhinleri görmedim. Gayretli Kürekçi’yi bile görmedim.

Kulakları altın küpeli, gözleri sürmeli, ondan istediğim her şeyi yapacak şövalyeyi gördüm.

Maude şafak vaktinde gökyüzünde toplanmış fırtına bulutları gibi aniden uyandı. "Vakit geldi."

Gargoyle kendi keline bir şarkı mırıldanarak küçük odamızda dans ediyordu. Yatağımdan doğrulup peçemin üzerinden gözlerimi ovuşturdu. "Bu keyfini neye borçluyuz?"

"Bartholomew bir yamağın olmadığından bu görevi üstlenmemi önerdi."

"Neyim?"

Maude kenara çekilerek yatağımın ayak ucuna bıraktığı zırhı gözler önüne serdi. *Kendi* zırhını. "Üzerine tam olmayacak," dedi. "Seni siparişini verdiğimiz kadar iyi korumayacak. Ama sadece derilerinden veya zincir zırhından iyidir. Zırhı taşıyabilecek kadar güçlüsün."

Maude'un zırhı çok şıktı. Göğüslüğünün üzerinde kıvrılmış dalları andıran oymalar vardı. "Bir zamanlar annemindi," dedi. "Ona da kendi annesinden kalmış."

Boğazım düğümlendi. "Ölürsem muhtemelen bu kıymetli yadigârı kaybedeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Bu benim de aklıma geldi. Ama bir çözümünü buldum." Beni yatağımdan kaldırıp sımsıkı kollarının arasına alarak şaşkına çevirdi. "Yaşa."

Gargoyle'un kaba ve sakar parmakları heyecandan titremesi yüzünden daha bir beceriksizdi. "Bendeniz yeni şövalye yamağın." Zincir zırhımı üzerime geçirip kol ve bacak zırhlarımı taktı. Maude'un göğüslüğünün kayışlarını sıktı. "Miğferini de takmak ister miydin, Bartholomew?"

"Evet," diye yanıtladı Maude benim yerime.

Gargoyle tıpkı Kehanet cübbemle yaptığı gibi miğferi bana uzattığında onu kolumun altına sıkıştırdım. "Hazırım."

Han karanlıktı. Krallarının yokluğundan bihaber şövalyeler hâlâ uykudaydı. Fakat sırtlarına ağlarını atmış balıkçılar Tenor'un aşağı kesimlerinde avlanmak üzere gruplar hâlinde dağdan iniyordu. Gözüme Hamelin'in annesi ve diğer birkaç soylu ilişti. Yanlarından geçtiğimizde bizi başlarıyla selamlayıp tepelerin arasında kayboluşumuzu saygılı, bir o kadar da meraklı gözlerle izlediler.

Zırhlarını kuşanmış Rory ve Benji açıklığın öteki ucunda bizi bekliyordu. Benim de onlardan aşağı kalır yanımin olmadığını fark ettiklerinde ikisi de donakaldı.

Benji bir ıslık çaldı. "Gerçek bir şövalye olmuşsun, Altı."

Rory hızlıca beni tepeden tırnağa süzdü. Kolumun altına sıkıştırdığım Maude'un miğferini görünce bana sert bir bakış attı.

"Takacağım," diye mırıldandım.

Yanıma yaklaştı. "Peki ya bu?" Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında eli peçeme sürtündü.

"Onu da takacağım."

Yumruğunu uzatıp parmaklarını açtı. Kurnaz Harami'nin sikkesi avucuma düştü. "Gidelim de bir Omen öldürelim."

Dağı geçen seferki gibi tırmandık. Gargoyle bizi sırayla şelalenin tepesine taşıdı. Fakat bu kez şikâyet etmedi, yamağım olduğu için hâlâ keyfine diyecek yoktu. İçimden bir ses bunun şövalyelikten daha önemli bir pozisyon olduğunu sandığını söylüyordu. Önce Rory'yle beni, ardından da Maude'la Benji'yi alıp kanatlarını açarak gökyüzüne süzüldü.

Gayretli Kürekçi'nin kalesine indik. Bu kez merdivenin etrafı şist perileriyle dolu değildi ama yine de basamakları diken üstünde tırmandık. Eski kapıyı tıklatıp bekledik.

Hiçbir şey olmadı.

Rory avucuyla ahşabı dövercesine çaldı ama ne kadar çabalarsa çabalasın Kürekçi kapıyı açmadı.

“Belki de tatile çıkmıştır,” dedi Gargoyle. Fırtınalı gökyüzüne baktı. “Tam da zamanını bulmuş.”

“Pekâlâ.” Benji bir adım geriledi. “O hâlde zorla giriyoruz.” Omuzlarını silkip öne atılarak tüm gücüyle kale kapısına vurdu.

Ahşap bir toz bulutuyla açıldı.

“İşte böyle, Majesteleri.” Rory, Benji’yi ayağa kaldırırken Maude tam da gökyüzü yarılrken elinde baltasıyla içeri girdi.

Kalenin çatısına düşen damlaların aynı anda ritim tutan binlerce parmağı andıran sesi ayak seslerimizi bastırıyordu. Buna rağmen zırhımın içinde kendimi rahatsız edici, çok gürültücü istenmeyen bir misafir gibi hissediyordum. Ne var ki Kürekçi’nin karanlık köşelerle dolu kalesinde beni azarlayacak kimse yoktu. Koridorlar, boş salonlar ıssızdı. Varlığımızdan huzursuz olacak periler bile yoktu.

Kale terk edilmiş gibiydi.

“Ne oluyor?” Geniş salonda, Gayretli Kürekçi’nin havuzunun ve servetinin yanında durduk. Benji bir süre para yığınlarını izledi, ardından da Omen’in aniden ortaya çıkmasından korkuyormuş gibi gözlerini ovuşturup hızlıca kırıştırdı. “Ne tür bir oyun bu?”

Salonun doğusundaki, dışarıya açılan kısımdan içeri dolan rüzgâr ve yağmur üzerimizi ıslatıyordu.

“Anlamıyorum.” Ayaklarımın altındaki taşlar çatırdadı. “Üç gün geçti. Nerede bu adam?”

“Orada.”

Rory yakınımızdaki sütunlardan birinin önünde durmuş, rüzgârdan uçuşan saçlarıyla dışarıya bakıyordu. Yanma toplandığımızda kelenin altındaki gümüş ve mavi renkli havza, Tenor Nehri’ni besleyen berrak su görüş alanıma girdi.

Ortasında bir platform duruyordu. Geniş, kare şekilli ahşap bir platform. Üzerinde de pelerininin başlığını takmış, kemikli ellerini küreğinin üzerinde kavuşturmuş Gayretli Kürekçi duruyordu.

Taş gözleri kırpmadan bize bakıyordu.

Bekliyordu.

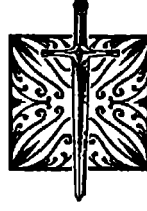
“Orada mı?” dedi Benji gözlerine inanamıyormuş gibi. “Altı’yla *orada* mı dövüşmek istiyor?”

“Neden istemesin?” Maude’un ifadesi gerildi. “Küreği var. İsteddiği her an onu suya sokup ortadan kaybolabilir. Platformu sarsıp dengesini bozabilir. Kurnaz Harami’nin sikkesinin yanına Altı’yı da alarak suya düşmesi tek bir yanlış hamleyle bakar.” Bana döndü. “Umarım iyi bir yüzücüsündür.”

Rory’nin beti benzi attı. Dün gece yaşadıklarımızın –kaplıcanın, benim ve suya düşüşümün– gözlerinin önünden geçip gittiğini görür gibiydim.

“Ağzımı hep hayra açmayı yeğlemişimdir,” dedi Gargoyle. “Ancak Bartholomew yüzmeyi bilmez. Ama içinizi ferah tutun...” Bana bakıp gururla gülümsedi. “Boğulmakta üstüne yoktur.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Çekicim ve Keskimle

Benji ve Maude da tıpkı Rory gibi afallamıştı, bir karış açık kalmış ağızlarıyla bön bön aşağıya bakıyorlardı. Korku kara bir bulut gibi etraflarına yayıyorlardı, “Yüzme bilmez de ne demek?”

“Dediğim gibi,” dedi Gargoyle, “boğulmakta üzerine yok—”

“Boğulmayı bilmek Aisling sınırları dışında marifet değildir!”

Maude’un sesi salonda yankılandı. “Çok, *çok kötü* bir şeydir.”

Gargoyle bir adım geriledi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, alt dudağı titremeye başlamıştı. Korkunç bir hıçkırıkla salonun dışarıya açılan kısmına dönüp sütunları aşarak uçup gitti.

Arkasından seslensem de yaklaşan fırtına sesimi yuttu. Omzumun üzerinden Maude’a sert bir bakış attım. “Ona bağırma.”

“Sesimi yükselttim diye ölmez ya,” dedi. “Öte yandan sen...”

“Maude.” Benji nadiren sesini yükseltir, hoş olmayan şeyler söylerdi. Ama şu an sıktığı yumruklarını, iyi mizacında açılan çatlağı, ardında saklanan öfkeyi görebiliyordum. “Zırhını ona verdin,” diye çıkıştı. “Sırada ona biraz inanmak var.” Sert bakışlarını Rory’ye çevirdi. “Sikkeyi de mürekkep hokkasını da kullanamaz. Suyu batarlarsa onları geri alamayız.”

Rory dakikalardır kılını bile kıpırdatmadan öylece duruyordu. Tüm dikkati benim üzerimdeydi. “Karar onun.”

Beni ayakta tutan tek şey zırhımdı. “Adımlarım hızlandı. Platform sarsılsa bile dengemi koruyabilirim.” Elimdeki sikkeye baktım. “Ama bunu atar da ıskalarsam...”

Bir ses fırtınayı yarıp geçti. Rüzgâra karışıp kulaklarımıza gelen alçak, çatallı bir ses. “Onsuz bir hiç olduğumu sanan Kâhin nerede? Beni alametifarikamda yenmek için gelmiş Kâhin nerede?” Sesi kafamın içinde yankılanıyormuş gibi yükseldi. “Cevaplar için *bana* gelen Kâhin nerede?”

Kendimi dağın zirvelerinde perişan olmuş, zangır zangır titreyen, rüyaya yatan bir çocuk gibi hissettim. Kafamı kaldıracak olsam neredeyse tüm hayatımı Omen’in hikâyesine inanarak geçirdiğim Aisling Katedrali’nin tonozlu tavanlarını görecektim sanki.

Fakat Gayretli Kürekçi’ye bakarken üzerimdeki elbisemden çok daha ağır zırhı, yere sağlam basan ayaklarımı hissettim. Bu ne bir rüyaydı ne o bir tanrıydı. Başrahibenin hikâyesi sarsılıyordu.

Ve hepten yıkan ben olacaktım.

Rory’ye sikkelerini geri verip sütunların arasından yağmura çıktım.

Diğerleri arkamdan seslense de suyun kenarına varıp beni bekleyen Omen’in karşısına dikilene kadar bana yetişemediler.

Kıyıda ufak, ahşap bir tekne duruyordu, pruvasına bir zincir bağlıydı. Suyun altında kayboluyor ve platforma yaklaştığında yeniden ortaya çıkıyordu. Kürekçi eğilerek zinciri kavradı ve başıyla tekneyi işaret etti.

Güvertesine adım atmaya fırsat bulamadan Maude beni tuttu. “Silaha ihtiyacın var.” Elime ağır bir şey tutuşturdu. Savaş baltası olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. “Sana inanıyorum,” dedi. “Kâhinlerin için her şeyi yapacağınızı düşünüyorum. Buna—”

Esen rüzgâr sözlerin alıp götürdü. Başımı kaldırdım. Uçsuz bucaksız gri gökyüzünde giderek yaklaşan bir silüet belirdi. De-tone sesiyle bir şarkı söylüyordu.

Gargoyle geri dönmüştü.

Hışımla inerek Rory, Benji, bilhassa da Maude'u şöyle bir süzdü. Fakat sıra bana geldiğinde tüm kibri uçup gitti. Yüzünde samimi bir ifade belirdi. Ellerinde, avuçlarının içinde çekicimle keskimi tutuyordu.

"Yamağın görevlerinden biri de şövalyesinin silahlarını taşımaktır," dedi. Sesi o kadar düzdü ki dönüş yolunda bunu prova edip etmediğini merak ettim. "Onları senin için taşıyacağım, Bartholomew. Bana verdiğin her yükü omuzlayacağım."

Göğsüm şefkatle dolup taşarken, *Ah*, diye geçirdim içimden. *Gargoyle olmak. Benim Gargoyle'um olmak.*

Maude'un baltasını bırakıp çekicimle keskimi aldım. Omen'in taş nesneleri gibi büyümlü değillerdi. Ama avucumdaki ağırlıklarına aşınaydım ve varlıkları güven vericiydi. Yanımda onlar varken kendimi güçlü hissediyordum.

Gayretli Kürekçi kemikli eliyle tekneyi işaret etti.

Yanıma gelen Benji, "Seni bekliyor," dedi. "Kaçmak için çok geç."

"Hiçbir yere kaçmıyor." Maude parmak eklemleriyle göğüs-lüğüme vurdu. "Zırhımı tek parça hâlinde geri istiyorum."

İkisi de kenara çekildi. Maude özür dilercesine Gargoyle'a elini uzattı ama o barış teklifini geri çevirdi.

Çok geçmeden tok bir ses kulaklarımı doldurdu. Arkamda sağlam bir varlık hissettim. "Gergin misin, Kâhin?"

"Hayır," dedim bir çırpıda. "Bana—"

Yutkundum.

"Sana..." Rory'nin sesindeki sıcaklık zırhlarımızı çınlatan yağmur damlalarına taban tabana zıttı. Önüme geçerek Gayretli Kürekçi'yi görmeme engel oldu ve kolumun altında duran Maude'un miğferini aldı. "Ne?"

“Aptalca bir şey.”

“Tam benlik desene.”

Gülümsememi bastırdım. “Kâhinler ne zaman hasta ya da yorgun olsak, korksak benden bir hikâye anlatmamı isterlerdi. Bizi sakinleştirirdi.”

“Sana bir hikâye anlatmamı mı istiyorsun?” Miğferi başıma geçirdiğinde metal sesinin kulaklarımda çınlamasına neden oldu. “Bir zamanlar hiçbir şeye inanmayan kimsesiz bir oğlan varmış. Büyümüş, koca bir şövalye olmuş ama bir şeylere inanmakta hâlâ zorlanıyormuş. Neredeyse hiç umudu kalmamış ve kibrinden geçilmiyormuş. Hikâye aslında burada bitmeliymiş.”

Elimi tutup hafifçe sıktığında çekicimi daha sıkı kavradım. “Ama günün birinde bir tepenin üzerindeki katedrale gelmiş ve orada bir kadınla tanışmış. Zulme, adaletsizliklere ve kâfirliğe dair ona musallat olan her hikâyeyi... unutmaya başlamış. Bir şeye inanması için ona büyü misali bir şans daha sunulmuş. Hiçbir zaman dört dörtlük bir şövalye olamayacakmış ama kadına ne zaman baksa” –bakışları yüzümde gezindi– “elinin değdiği her şeyin eskisinden daha iyi olacağına yürekten inanmış.”

Zamanın, Omen’in, taşların, zırhların, Kâhinlerin olmadığı bir yerdeydim. Sadece Rory, ben ve aramızdaki bu tuhaf, bu kutsal şey kalmıştı.

Miğferimin siperliğini indirdi. “Görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Suya düşecek olursan peşinden gelirim.”

Etrafından dolanıp Omen’le yüzleştim. Fakat Rory’ye son bir bakış attım. “Güzel hikâyeymiş, Myndacious. Hoşuma gitti.”

Buna ihtiyacı varmış gibi gözlerini üzerimden ayırmadı. “Nasıl bittiğini öğrenmek ister misin?”

“Bitiyor mu?”

Başıyla onayladı. “Birkaç dakika sonra bitiyor. Meydan okumayı kazanıp dünyadan bir Omen daha eksildiğinde.” Sırıttı. “Seni öptüğümde.”

“Meydan okumayı kazanıp dünyadan bir Omen daha ek-sildiğinde ve sana tüm gücümle bir tane patlattığımda demek istedin sanırım.”

“Ağzını kullanarak.”

Ona laf yetiştirmeyi bırakıp gülümsememi bastırdım. Tekrar suya döndüğümde beni ayakta tutan zırhım değil, omurgamdı.

Tekneye bindim.

Kürekçi platformda durmuş beni izliyordu. Güverteye ayak bastığımda zinciri iki eliyle kavrayıp asılmaya başlamıştı. Su çal-kalanırken Omen’le aramdaki mesafe giderek azaldı.

Arkama dönüp Gargoyle’a, Benji’ye, Maude’a ve Rory’ye bak-mak istedim. Gözlerinde bana duydukları güveni görmek istedim. Fakat tekne platformun kenarına sürtündü ve gördüğüm tek şey Gayretli Kürekçi’nin kemikli elleri ve taştan donuk gözleri oldu.

Elini görmezden gelip platforma çıktım. Hemen altımdaki suya dikkat ederek öteki uca geçip aramıza olabildiğinde mesafe koydum.

Kürekçi sivri dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle başlığının altından beni süzdü. Küreğini tehditkâr bir tavırla bana doğrultup savurdu. Havza sesiyle inledi. “Kâhin’in lehine kalkı-şılacak herhangi bir müdahale meydan okumanın kaybedilmesi ve kızın hayatını kaybetmesiyle sonuçlanacaktır. Ne Gargoyle ne Kral ne de şövalyeler yardımına koşacak.” Gülümsemesi genişledi. “Anlaşıldı mı?”

Kıyıya bir bakış attım. Herkesin elleri silahlarında, ayakları neredeyse suyun içindeydi. Savaş çağrısını bekleyen bir ordu gibi pürdikkat bizi izliyorlardı. Rory...

Rory’nin yüzü nefretten tanınmaz hâldeydi. Rüzgârda dal-galanan siyah saçlarıyla fırtınanın ortasındaki kara bir leke, bir hayalet gibi görünüyordu. Maude’la Benji yanına yaklaştı. Çal-dıkları nesneleri –Bezgin Kâtip’in mürekkep hokkasını ve Kurnaz Harami’nin sikkelerini– düşmanlarının uçurdukları kelleleri gibi önlerinde tutuyorlardı.

Küreğinin sapını kavradığında Omen'in parmak eklemleri kütledi. Onu döndürerek tekrar bana doğrulttu. "Seni aptal." Genzinden alçak, tüyler ürpertici bir ses döküldü. "Yolun sonuna geldin."

Dişlerimi sıkıp çenemi kapalı tuttum.

Taştan gözleri çekicime kaydı. "Ne yapacaksın? Kafatasımı mı kıracaksın? Kayıp Kâhinlerine dair aradığın gerçekleri kanımı akıtarak bulacağını mı sanıyorsun?" Öne doğru bir adım attığında platform gıcırdadı. "Hepsi rüzgâra karıştı, açlık çeken bu dünyaya yem oldu. Buraya hiç gelmemeliydin." Küreğin geniş tarafını ahşabın kenarından suya batırdı. "Ama karşımda durmandan çok memnunum."

Havzanın içindeki su kabardı. Yükselen iki dalga süratle üzerime çarpıp beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Keskin bir nefes vererek kendimi dahasına hazırladım. Rüzgâr şiddetlenip yüzümü dövmeye, yağmur damlaları donup doluya dönüştü.

Omen'in küreğinin büyüsunü o sırada çözdüm. Sapını suya daldırdığında büyü onu başka yere taşıyordu. Geniş tarafını suya daldırdığıdaysa bir kürek bir yıkım esasına dönüşüyor, su iradesine boyun eğiyordu. Suyu çalkalayarak platforma çarpan dalgalar yarattı ve beni düşürdü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başka bir dalga beni gerisin geri yere serdi. Platform eğilip kenara yuvarlanmama neden oldu. Kürekçi ansızın tepeme bindi. Tekrar yuvarlandığımda küreği başımı kıl payı ıskaladı.

Rüzgârın taşıdığı sesleri duysam da çekicimle keskim, *kendimi* platformun üzerine tutmakla meşguldüm. Ne söylediklerine kulak verecek hâlde değildim.

İlk darbeyi göğsüme yedim. Ciğerlerimdeki oksijen vücudumu terk etti. Dudaklarımdan kaçan şaşkınlık nidasıyla sendeledim. İkinci darbe miğferimin hemen altına indi. Çenemin yan tarafına. O kadar şiddetliydi ki sırtımın üzerine düştüm, gözümün önünde yıldızlar patladı.

Rüzgârın taşıdığı sesler bu kez daha yüksekti. *Altı! Bartholomew!*

Öylece durma!

Suyla dolup ağırlaşmış zırhıma rağmen doğruldum. Omen alaycı bir sesle küreğini tekrar savurdu.

Çekicimle küreğini karşıladığımda çıkan ses gök gürültüsüne taş çıkaracak kadar şiddetliydi. Titreşim yüzünden ikimiz de bir adım gerilediğimizde Kürekçi'nin gözlerinden bir şaşkınlık ifadesi geçip gitti. Küreğini çekip bana dişlerini gösterdi. Tekrar hücumla geçtiğimde hamlemi zamanında savuşturamadı. Çekicim bacağına, tam da üç gün önce keskimi sapladığım yeri buldu.

Omen haykırarak tüm gücüyle saldırıya geçti. Küreği suya daldırıp çıkardı, bir belirip bir kayboldu, platformu zangır zangır salladı. Beni tekrar dizlerimin üzerine çöktürmek için elinden geleni yaptı.

Her hareketim, harcadığım her nefes duruşumu ve vücudumu korumak içindi. Küreğine çekicimle karşılık verirken dengeyi korumaya, platformdan kaymamaya çalışıyordum.

Fakat bu yeterli olmadı.

Kürekçi suda kaybolup hemen önümde belirdi. Şiddetli bir çınlama duyuldu. Kürek sertçe sol kalçama çarptığında vücudum korkunç bir acıyla doldu.

Yüzüstü platforma düştüm, üzerime çarpan dalgalar ağzımı suyla dolduruyordu. Çırpınıp öksürerek nefes almaya çalışıyordum.

Kürekçi yanıma yaklaştı. "Ne kolay düşüyorsun." Adımları ahşabı sarsıyordu. "Bir hiç olan ben miyim gerçekten? Şu hâline bir bak, Kâhin. Üzerine zırh geçirmiş bir veletsin, *tanrının* ayaklarının altında ezilecek bir böceksin."

Ensemi kavrayarak beni kaldırdı. Parmaklarıyla zırhımı çıkarmaya başladı. "Kendine duyduğun inanç kâfirlikten farksız." Hışımınla omuzluğumu çekip atarak boynumu ortaya çıkardı. "Midedi bulandırıyor sun."

Dişlerini tenime geçirdi.

Bir çığlık koyverdim.

Kıyıdaki dört silüet çırpınan, birbirine karışmış uzuvlardan ibaret bir bulanıklıktı. Fırtınayla değil, birbirleriyle boğuşuyorlardı. Benji, Gargoyle'u tutuyordu.

Maude ise Rory'yi.

Kürekçi kulağımın dibinde zevkle mırıldandı. "Evet." Dilini boynumdaki ısırık izinin üzerinde gezdirerek kanımı yaladı. "Aisling'in suyunu diğerinden daha fazla yutmuşsun. Pınarın tadını *alır* gibiyim."

Boğazıma bir çığlık daha yükseldi. Dayanılmaz acı karşısında dişlerimi sıktım.

Başımın arkasını Omen'in suratına geçirdim.

Adam geriye sendeledi, dengesini korumak için küreğine sarıldı. Yüzü ve dişleri kanımla kırmızıya boyanmıştı. Ağzını açıp öfkeyle haykırdı.

"Diğeri mi?" Sırılsıklamdım, titriyordum ve ağzımda kan vardı. Rüyaya yatmıştım sanki. "Başka bir Kâhin'le mi karşılaştın?"

"Her zamanki gibi geldi. Ölü gibi hareketsizdi." Bana doğru attığı her adım platformda gürültüyle yankılandı. "Her on yılda bir geliyorlar." Bir adım daha attı. "Bana verilen tek pınar suyu bu. Kâhinlerin kanı." Bir adım daha yaklaştı. "Gücümü korumam, açlığımı dindirmem gerek. Hâliyle" –artık yanı başımdaydı– "hiçbirini geri çevirmiyorum."

Küreğini yüzümün yanına geçirdi.

Maude'un miğferi başımdan fırladı. Hemen arkasmdan bir şeyin yırtıldığını duydum. Tenim gibi ıslak bir şey üzerimden kayıp gitti. Elimi gözlerime götürdüm ama yeterince hızlı değildim. Yırtılan peçem rüzgâra kapılıp uçtu.

Fırtınanın arasında kayboldu.

Gayretli Kürekçi'nin nefret dolu ifadesi kayboldu. Taştan gözleri fal taşı gibi açıldı, kanlı ağzı aralandı. Ortaya çıkmış gözlerime sanki bir rüyaya dalmış gibi bakakaldı. Bir an için öylece durdu.

Bu kısacık an bile yeterliydi.

Öne atıldım. Küreğim, mürekkep hokkam ya da sikkem yoktu ama kendimi bir an platformun diğer ucunda buluverdim. Omen tiz bir çılgınlıkla küreğini savurdu. Eğilip devam ettim. Görüşüm bulanıklaştı, yağmur, kan ve şişmeye başlayan yanağım bana zorluk çıkarsa da durmadım.

Üzerine çullandığımda iki iradenin güçlü çarpışması yeri göğü sarstı. O sırtüstü düştü ben de üzerine. Küreğinin sapıyla beni dürtse de keskimi çoktan göğsüne yaslamıştım.

Altımda çırpınıp bana tekrar tekrar vurdu. Çekicimi kaldırıp tüm gücümü topladım.

Ve doğruca kalbine yasladığım keskimin üzerine vurdum.

Haykırışı havayı, dağın zirvelerini yarıp geçti. Bakışlarını vücuduna, göğsüne saplanmış keskime indirdi. Sızan kan giysilerinden ahşaba süzülüyor, platformun çatlaklarının arasından aşağımızdaki berrak suya damlıyordu.

Üzerine eğildim. "Seni alametifarikanda yendim, Gayretli Kürekçi. Gücüne güçle karşılık verip üstün geldim." Kan yağmur damlaları gibi yüzümden aşağıya akıyordu. "Sözünü ettiğin Kâhin nerede?"

Küreğini daha sıkı kavrasa da saldırmaya yeltenmedi. "Gözlerin..." Üzerine, altımızdaki havzaya karışan kanma baktı. "Hiç aklıma gelmezdi. Günün birinde öleceğim..."

Öfke, tiksinti ve yalan söylemediğine –geçmişteki Kâhinlerin gerçekten de kanını içtiğine– dair giderek tırmanan korkum içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. "Bana doğruyu söyle." Zırhlı ellerimi Omen'in sıksa vücuduna geçirdim. Kırılan kemiklerin sesi kulaklarımı doldurana, ellerim bana isyan edene kadar durmadım. "*Kâhin nerede?*"

“Söyledim ya. Daha bir hafta önce geldi. Çıplak ve ölü gibi hareketsizdi. Onu kaleme götürdüm. Tahtımın üzerine oturttum...” Keskin nefesler aldı. “Ve kanını içtim.”

Bana son bir bakış attığında taş gözleri bomboştu. “Öldü. Kâhinlerinin hepsi öldü.” Boğazından korkunç bir ses döküldü. “Sen de öleceksin.”

Küreğini platforma çarptı.

Kulaklarımı sağır eden bir gıcırtı yükseldi, altımdaki ahşap binlerce parçaya ayrıldı. Dengemi kaybettim. Çekicimle keskimi sımsıkı tuttum. Yuvarlanıp düştüm.

Doğruca suyun içine.

Ahenkli Orman

Çan,

Ormandaki çana kulak ver.

Rüzgâr bize gözlerimizin göremediklerini nasıl

hissedeceğimizi böyle anlatır.

Sadece rüzgâr gelecekten haber verir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sybil Delling

Kâhinler ay ışığının altında, etrafımda dans ediyordu. Otların üzerinde öyle bir dönüyorlardı ki ayakları yerden kesildi. Üzerlerindeki bol elbiselerden çiçek yaprakları gibi kanatlar açıldı.

Hepsi uçup gitti. Onları takip etmeye çalıştım ama ayaklarım beni aşağı çekti. Kâhinler bir vadiyi kendilerine mesken edinmiş periler gibi kıkırdaşarak menekşe mavisini gökyüzünü süsleyen yıldızlar gibi beyaz noktacıklara dönüşene kadar uzaklaştılar.

Aisling Katedrali'ne tek başıma yürüdüm. Başrahibe elinde bir peçeyle içeride beni bekliyordu.

“Eee?” dedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Üzerime şöyle bir baktım. Çıplaktım. “Tuhaf.”

“Elbette. Sybil Delling öldü. Geriye bu tuhaf, özel şey kaldı.” Eliyle yaklaştırmamı işaret etti. Peçeyi gözlerimin üzerine bağlayıp omuzlarımı kavradı. Bana sarıldı. “Yepyeni bir sen doğdu.”

Beni pınara itti.

Su bir tabutun kapağı gibi üzerime kapandı. Başrahibe elini kaynağa daldırıp parmaklarını boynuma dolayarak *boğazımı sıktı*. Çıglık atmaya çalıştığımda su kabarcıklarla doldu. Elini tırnaklayıp çırpındım, dibe batmaya devam ettim. Battım da battım.

“Benji! Onu buraya getir!”

Sesler duydum. Başrahibeninki kadar alçak ve net sesler değildi. Bağırışlar. Telaşlı, çaresizlik dolu bağırışlar. “Şu siktiğimin zırhını çıkarın üzerinden.”

“Olmuyor... Yamulmuş.”

“Kahretsin, suratı mosmor.”

Biri ağlıyor, içli içli hıçkırıyordu. “Bartholomew?”

“Baltanı bana ver, Maude.”

“Periler geliy—”

“*Baltanı ver dedim!*”

Hiç tatmadığım kadar büyük bir acı yüzüme, ellerime, kurgularıma dokundu. Önce bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, ardından da göğsümde bir baskı.

“Hadi,” diye bağırdı bir adam. Göremediğim bir güç dudaklarımı aralayıp ciğerlerimi sıcak, kavurucu nefesiyle doldurdu. “Nefes al, Kâhin.”

Hıçkırıklar devam ediyordu. “Bartholomew her seferinde uyanır. Neden gözleri hâlâ kapalı?”

“Rory,” dedi bir kadın.

“*Hayır.*” Göğsümdeki baskı arttı, o kadar ki dünyam sarsıldı. “Uyan, bir tanem. *Aç. Gözlerini.*”

Acı. Boğulmaktan fazlasıyla aşına olduğum acı bu kez uyanmanın acısıydı.

Gözlerimi yeni bir peçeye açtım.

İnce bir kumaş parçası gevşekçe yüzüme bağlanmıştı. Arkasından etrafıma baktığımda yüksek tavanlı, gece göğüne açılan uzun kargı pencerele karanlık bir oda gördüm.

Üzerimde ketenden uzun bir tunik vardı ve Aisling’deki külübedekinden çok daha kaliteli yastık ve çarşaflarla donatılmış bir yatakta yatıyordum. Kımıldamaya, içinde bulunduğum odayı düzgünce incelemeye yeltendim. Ama her yanımda ağrıyordu, ke-

miklerimin yarısı acıyla sızlıyordu. Şakağımın yakınları ve sol kalçam zonkluyordu.

Fakat hiçbiri bandajlara sarılmış, kazık gibi boynumla boy ölçüşemezdi.

“Kimse var mı?” Sesim çatallı çıktı. “Gargoyle?”

Cevap gelmedi.

Doğrudum. Keten tuniğimin etek kısmında kırmızı lekeler vardı. Ay hâlim gelmişti. Bir süredir uyuyor olmalıydım.

Dünya da zihnim kadar bulanıktı. Karanlığı, kanayan boynuma bir kumaş parçası bağlayan elleri, Gargoyle’un taştan kollarının arasında rüzgârı yarıp geçerek yolculuk yaptığımı hatırlıyordum. Ben hiçlikte sürüklenirken vücudum yıkanıp sarılmış, üzerime yeni kıyafetler giydirilmişti. Ardından da deliksiz bir uykuya dalmıştım.

Hiçbir şey net değildi. Net hatırladığım son şey...

Gayretli Kürekçi. Dalgaları çağıran büyülü kürek. Üzerime çullanan su. Dişler, ısırık. Kan, acı.

Daha bir hafta önce geldi. Çıplak ve ölü gibi hareketsizdi. Onu kaleme götürdüm. Tahtımın üzerine oturttum...

Vücudum kaskatı kesildi.

Öldü. Kâhinlerinin hepsi öldü.

İki büklüm olup safra kustum. Kendimi topladığımda yaktan kalktım, ayaklarımın altındaki zemin soğuktu.

Ateş yakılmamıştı, oda yeni peçemin ardından kara bir leke gibi görünüyordu. Kapının demir koluna uzanıp çevirdim ve karşımda ortasından dili andıran şarap kırmızısı bir halı uzanan uzun, kıvrımlı bir koridor buldum.

Tonozlu, özenle kesilmiş taşlardan yapılmış yüksek tavanlar bana Aisling’i hatırlatıyordu. Fakat katedralin eski sıraları, vitray pencereleri sayılmazsa nispeten gösterişsiz sayılabilecekken buranın –artık *burası* her neresiyse– her yerinden şaşaa akıyordu.

Boyumdan çok daha uzun ve geniş aynalar vardı. Duvardaki halılar, manzara resimleri ve portreler loş ışıktaki renkleriyle

göz kamaştırıyordu. Sıra sıra raflar kitaplarla, içinde taşlaşmış böcekler, hayvan postları, adını bile bilmediğim kıvrık sapları ve siyah yaprakları olan canlı bitkiler duran kavanozlarla doluydu.

Kafamı çevirdiğim her yerde sanat ve zanaat buluyordum.

İleride bir yerden belli belirsiz bir gıcirtı geldiğinde topallayarak sesin kaynağına doğru ilerledim. Koridorun sonuna vardığımda karşıma üç kapı çıktı.

Neden üçüncüyü çaldığımı ya da kimse cevap vermediğinden neden onu açtığımı bilmiyordum.

Gıcırdayarak açılan menteşeler ay ışığı ve şöminedeki sönmeye yüz tutmuş akkorların aydınlattığı geniş odayı gözler önüne serdi. Gölgeleleri aşarak içeri girdim. Oda da tıpkı koridor gibi çeşit çeşit eserle doluydu. Üzeri bir kısmı yeni, bir kısmı eski kâğıt yığınlarıyla dolu masa gözüme ilişti. “Merhaba?”

Yine bir cevap alamadım.

Bir mühür, nerede olduğumu anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey bulma umuduyla masanın başına geçtim. Bezgin Kâtip’in taş mürekkep hokkasını gördüm. Midem kasıldı. Gayretli Kürekçi’nin küreği de oradaydı. İkisini de görmezden gelerek parşömenleri karıştırdığımda bir toz bulutu yükseldi. Aralarında bildiriler, mektuplar ve—

Nefesim kesildi.

Benji’nin büyükbabasının defteri.

Eski itaatkâr Altı onu olduğu gibi bırakır, sayfaları karıştırmamanın üzerine vazife olmadığını düşünürdü. Fakat o Altı, Aisling Katedrali’nde kalmıştı. Yeni Altı oradan kaçmıştı, Traum’un tuhaf ve tehlikeli topraklarında geziyordu.

Bunca şey yapmışken bir defteri karıştırmam neyi değiştirdi ki?

Kapağını açtığımda eski deri ve parşömen kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ne aradığımı bilmiyordum. Gayretli Kürekçi’nin ölmeden önce içime ektiği nifak tohumlarının kökünü kurutacak herhangi bir şey. Geçmiş Kâhinlere dair bir kanıt.

Aisling'in kızlarının böyle aşağılık muamelelere maruz kalmadığına dair bir teminat.

Ne var ki çizimlerinden başka bir şey bulamadım. Bazıları koyu mürekkeple, bazıları soluk renklerle sayfalara işlenmişti. Bir sürü peri vardı. Birkaçını tanısam da çoğunu hiç görmemiştim. Bazı çizimleri çarpık vücutları, oyuk gözleri, sivri dişleri ve pençeleriyle canavarları andırırken diğerleri kuş, sürüngen ve memelilerin tuhaf bir karışımı gibiydi.

Aralarında Gargoyleler da vardı. Detayları, bilhassa da geniş taş gözleri gerçeğe çok yakındı.

Altlarına eğik bir el yazısıyla bir şeyler karalanmıştı. *Gargoyle perilerinin vücutları Kâhinlerin rüyaya yattığı suyun sızdığı kireç taşından oyulduğundan tepe dışında yuva belledikleri bir yer yoktu.*

Sayfayı çevirdiğimde karşıma haritalar çıktı. Kenarlarına yer yer notlar alınmış düzinelercesi. Kral Castor tüm mezraları kâğıda dökmüştü. Coulson Faire'deki sıra sıra tüccar çadırlarını, Seacht'in parke taşlı sokaklarıyla yüksek binalarını, Coşkun Tepeler'in zirvelerini görebiliyordum. Ahenkli Orman'ın huş ağaçlarını çizdiği kısımda soluk sarı, Bellidine Uçurumları'nı döven denizin üzerinde doğan güneşi betimlediği yerdeyse soluk pembe boya izleri vardı. Defterin son sayfalarındaysa—

Tepenin üzerinde yükselen bir katedral ve uzun bir taş duvar vardı.

Bir de yüzleri görünmeyen altı silüet.

Parşömenin üzerine eğilerek parmağımı mürekkebin üzerinde gezdirdim. Rengi solmuş olsa da bu altı silüetin kim olduğunu adım gibi biliyordum. Bunlar Omen değildi.

Kâhinlerdi.

Her birinin tepesine özenle bir güve yerleştirilmişti.

Kral Castor'ın eğik el yazısını okumaya koyuldum. *Traum'u, Stonewater Krallığı'nı kurduğumuz bu toprakları gezdim. Mezraları avucumun içi gibi biliyorum. Buna rağmen Aisling'deki görevini tamamlamış hiçbir Kâhin'e rastlamadım. Seacht kütüphanesinde on-*

lara, isimlerine hatta rakamlarına dair tek kayıt yok. Başrahibenin onları neye göre seçtiği hâlâ gizemini koruyor. On yıl dolduğunda nereye gidiyorlar? Onları arıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Bu kadınlar Omen kadar saygı duyulan, önemli görülen, onlar kadar gizemli azizeler ve fedailer.

Defterin son sayfasını çevirdiğimde tek satırlık bir cümle buldum.

Ama merak etmekten kendimi alamıyorum. Peçelerinin arkasında ne tür korkunç bir şey saklıyorlar?

“Altı?”

Hızla başımı çevirdim.

Benji elinde bir kadeh şarap ve mumla arkamda duruyordu. Sesim hâlâ çatallaydı. “Neredeyim ben?”

“Ahenkli Orman’da. Burası Petula Malikânesi, Maude’un evi.” Endişesi gözlerinden okunuyordu. “Dün geldik. Sen kendinde değildin. Nasılsın? Daha iyi misin?”

Bakışları masaya, üzerinde açık duran deftere kaydı.

Parmağımla sertçe önümdeki sayfaya vurdum. “Bu ne?”

Sorumu anlamışa benzemiyordu. “Büyükbabamın defteri.”

“Kâhinler hakkında bir şeyler yazmış.” Boynumdaki ısırık izi ağzımı her açtığımda yanıyordu. “Bana yazmadığını söylemiştin.”

Kral şarap kadehiyle oynadı. “Evet ama yazdıklarının kadim emaneti üstlenmekle pek ilgisi yok–”

Bir gölge gibi üzerine çöktüm. “Derdim hiçbir zaman o olmadı, Çocuk Kral. Başından beri arkadaşlarımı bulmaya çalışıyordum.”

Başını öyle hızlı salladı ki titrediğini sandım. “Sana doğruyu, Aisling’den ayrılan hiçbir Kâhinden haber alınmadığını söyleseydim bizimle gelmeyeceğini düşündüm.” Biraz cesaret bulmak için kadehini kafasını dikti. “Üzüleceğini düşündüm.”

Elimi sargılı boynuma götürdüm. “Ne zaman üzülüp üzülmeyeceğimin kararını da kral veriyor yani? İşine hangisi gelirse

mi?” Sesim iğnelemeyle dolup taşıyordu. “Başrahibeden, bir *Omen*’den hiçbir farkın yok, değil mi?”

Benji yüzünü buruşturdu. “Öyle söyleyince kulağa kötü geldi.”

“Gerçekler genelde öyle olur.”

Çökmüş omuzları, düşmüş yüzüyle çaresiz görünüyordu. “Üzgünüm, Altı.” Altın renkli kaşları çatıldı. “Traum’un çelişkili hikâyeleri yüzünden ne söyleyeceğimi, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bir türlü kestiremiyorum. Bu yüzden sürekli Maude’a ya da Rory’ye koşuyorum. Çoğu zaman ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sana dürüst davranmalıydım.” Çenesi titremeye başladı. “Kâhinlerini bulamama ihtimalimiz çok yüksek.”

Öldü. Kâhinlerinin hepsi öldü.

“Aisling’in suyu için. Omen onu her şeyden çok istiyor ve katedraldeki vaktimizi onun içinde boğularak geçiriyoruz. On yılı doldurduğumuzda da başrahibe—” Gerisini söylemeye dilim varmadı. “Gargoyle’ım nerede?”

“Maude’la mezrada. Çok üzgünüm, Altı. Ben... Ah. Sen...” Bakışları tuniğimin eteklerine kaydı. “Kanıyorsun.”

“Bir şeyim yok.”

“Öldüğünü sandık. Platform batmadan küreği aldık. Gayretli Kürekçi’nin cesedini ne olur ne olmaz diye suya attık. Seni sudan çıkardık ve Rory nefes alman için elinden geleni yaptı ama—” Sesi giderek alçalıp en sonunda kesildi. “Dinlenmen gerek. Sana temiz giysiler göndereceğim.”

Beni bulduğu gibi bıraktı. Dayanılmaz gerçeklerle baş başa.

Odama dönmedim. Nereye gittiğimi bilmesem de yürümekten geri durmadım.

Çıplak ayaklarımı taşlara vura vura merdiveni tırmandım. Girişe gelip ağır ahşap kapıyı ittiğimde boynum sızladı.

Coşkun Tepeler’in fırtınalı göğünden uzaktaydık. Ahenkli Orman’ın gecesi huzurluydu. Gökyüzü açıktı ve ay sık huş ağacı ormanının üzerinde parlıyordu.

Topallaya topallaya Petula Malikânesi'nden uzaklaştım ve orman sınırında duraksadım. Kendimi ağaçların kollarına bıraktım. Ve çığlık attım.

Ayaklarım kan revan içinde kaldığından beni gitmem gereken yere götüremiyordu. İsabet. Gidecek bir yerim de yoktu zaten. Kayalara, köklere, çalı çırpılara takılıp düştüm.

Yerde öylece yatıp kanarken dişlerimi taşa, toprağa ve ete geçirip Traum'u paramparça etmeyi, ondan geri koca bir açık yara bırakmayı diledim. Aisling Katedrali'ni bu dünyadan silmeyi arzuladım. Omen'i efsanelerden, hafızalardan, tarihin kayıtlarından söküp atmak istedim.

Sere serpe yatıp dileklerimin kabul olmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Rüzgârdan başka hiçbir şey bana cevap vermedi.

Çıkardığı ses tepedeki gibi hüznü değil. Orman'ın rüzgârı ahenksiz, kafa karıştırıcı, bir yakından bir uzaktan gelen çan sesi gibiydi. Ağaçlardan, yapraklardan, yolu kaplamış dikenli sarmaşıklardan yankılanıyordu.

Orman birden gözüme daha dar göründü. Havanın ağırlaştığını hissettim. Huş ağaçları birbirlerine yakınlaşmıştı sanki. Bakışlarımı tepeme dikip onları inceledim. Soluk kabukları ince değil, alacalıydı. Kalındı. Yaşlıydı. Gövdelerindeki budaklar, soluk renkli dökülen kabuklarındaki koyu renkli yarıklar...

Gözdü bunlar. Yüzlerce siyah, kapaksız göz beni izliyordu. İrkilerek doğrulmaya çalıştım. Dikenler ellerime ve ayaklarıma battı, yol kırmızıya boyandı.

Bir ses duydum. Ahşap tekerleklerin gıcirtısı.

Sarı bir ışık karanlığı aydınlattı. Gözlerimi kırptırdım ve gri renkli bir atın çektiği arabanın bana doğru geldiğini gördüm. Sakalları ağarmış bir adam dizginleri tutuyordu. Yanında da yüz

hatlarını, siyah saçlarını ve kulağındaki altın halkaları aydınlatan feneri tutan bir adam oturuyordu.

Rory.

Huş ağaçlarına tekrar baktığımda gözleri kaybolmuştu. Sadece odun, kabuk, dallar ve yapraklar vardı.

Geniş gölgelerinin arasına sığındım.

Dikenlerin arasından arabanın geçip gitmesini izledim. Ama sonra—

“Çüş.”

At söylenircesine kişnedi ve araba gıcırdayarak durdu.

“Sen devam et, Victor.” Rory’nin botları yere çarptı. “Ben de birazdan gelirim.”

Araba yoluna kaldığı yerden devam etse de topuklarının üzerinde ileri geri sallanan botlar görüş alanımda kalmaya devam etti. “Yola kanını akıtan kişi,” diye seslendi, “her kimsen umarım gecen güzel geçiyordur.”

Saklandığım yerden çıktığımda Rory’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları giydiğim tunikte, üzerindeki kan lekelerinde gezindi. “Bu hâlin ne, Kâhin?”

Yeni peçeme dokundum. “Bunu gözlerime sen mi bağladın?”

Kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Ben mi... Evet, ben bağladım. Düşündüm ki—” Başını iki yana salladı. “Orman geceleri çok tehlikelidir. Gecenin köründe ağaçların arasında ne arıyorsun? Neden *kanıyorsun*?” İç geçirdi. “Şuna bak... Ayakkabılarını da giymemişsin.”

“Benji’yle konuştum. Bana büyükbabasının bildiği her şeyi anlattı. Tepeden ayrılan Kâhinlere dair hiçbir kayıt olmadığını söyledi. Gayretli Kürekçi beni” —çok hızlı konuşuyordum, iğrenç gerçekler birbiri ardına dudaklarımdan dökülüyordu— “bu yüzden ısırıldı çünkü bunu daha önce diğer Kâhinlere de yapmıştı. Üç’ün kanını içti. Arkadaşlarımdan hepsi—” Kendimi o sözcüğü söylemeye zorladım. “Hepsi *öldü*.”

Rory'nin yüzü düştü, aramıza bir sessizlik çöktü. Uzun bir duraksamanın ardından, "Kurnaz Harami pınarın suyuna doymazdı ama diğerleri..." O kadar gergin, o kadar öfkeliydi ki huzursuzca kıpırdanmıyordu bile. Tamamen hareketsizdi. "Bilmiyordum."

Nefes almakta zorlanıyordum. Suyun altına batırılmışımdı. Sil baştan boğuluyordum. "Başrahibe bize pınarın nasıl işlediğini, rüyaları nasıl gördüğümüzü hiç anlatmadı. Bunun korkunç bir büyü olduğundan şüpheleniyorum. Kehanetine baktığımda beni Gargoyle boğmuştu ve rüyamda beş Omen'i görmedim... altıncıyı gördüm. Güve'yi gördüm. Kâhinler de bundan sonra kaybolmaya başladı." Elimi göğsüme koydum. "Bunca zamandır başlarına bir şey geldiğini, onları bir daha asla görmeyeceğimi içten içe biliyordum belki de."

Rory başını iki yana salladı. "Tepedeki pınar rüyaya yatanlara sahiden alametler gösteriyorsa bu acımasızlıktır. Neden sana bir şey gösterip onu değiştirecek gücü bahşetmiyor? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Altı." Elini ensesine götürdü. "Ama yapabileceğin bir şey var artık. Kalan Omenleri öldürüp Aisling'i yok edebilirsin." Başımı kaldırdığımda gözlerinde korku gördüm. "Sakın pes etme."

"Devam edemem."

"Edebilirsin."

Gerçeği morarmış vücudumda, boynumda sızlayan ısırıkta hissediyordum. "Hep güçlüydüm ama gücüm hiçbir zaman yeterli değildi. Bir Kâhin olmayı, Aisling'in altı kızından biri olmayı... hem çok sevdim hem de her şeyimle nefret ettim. İkisini de dolu dolu hissettim. Şimdi hepsi gitti ve..." Gözlerimin ardında şiddetli bir baskı vardı. "Her şey çok ağır geliyor."

Görüşüm bulanıklaştı. Keder, diye düşündüm. Gözlerimin arkasındaki baskı buydu. Keder, gözyaşlarını güden bir çoban gibi çıkagelmişti. "Keşke hâlâ tepede rüyaya yatmak için yaratılmış o özel küçük kız olsaydım."

Kendimi bildim bileli ilk kez ağlıyordum.

Gözyaşları boğulmaktan daha acı vericiydi.

Rory boynumu bırakıp yüzüme uzandı, eli yüzümün biraz ötesinde havada asılı kaldı. Peçemin altından süzülen yaşlara dokunmadan, sanki yanaklarımdan aşağıya doğru yaptıkları minik yolcukta onları korumak istercesine rüzgâra siper oldu. “Üzgünüm,” dedi. “Kâhinler için üzgünüm. Yaşadıklarını en iyi anlayacak insanlar senden koparılıp alındığı, onlarsız bir hayat ölümden farksız geldiği için üzgünüm. Ama tepeyi terk etmedin—”

Sözler dudaklarından o kadar kolay dökülüyordu ki. Milyonlarca kez bunu söylemeyi düşünmüş, dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri her seferinde geri yutarak sivri kenarlarını törpülemişti sanki. “Senin için geri dönerdim. Seni o yerden kurtarmak için herkesi öldürür, her şeyi çalar, her türlü alçakça şeyi yapardım. Sandığından daha özelsin. Adını bile bilmiyorum” —derin bir nefes aldı— “ama senin için *her şeyi* yaparım.”

Önünde ağladığım için kendimden nefret ediyordum. Fakat yaşları durdurmak mümkün değildi, özgür kalmak için bir ömür beklemişlerdi sanki. Ağladım, ağladım ve sonra... Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum. Belki biricik Bir’imi, İki’mi, Üç’ümü, Dört’ümü ve Beş’imi isimlerini bile öğrenemeden kaybettiğim içindi. Belki Kehanet hâlâ benim için bir anlam ifade ediyordu, belki de sadece rüyalara, Omen’e, inancın kendisine duyduğum inancı unutuyordum.

Belki de unuttuğum her şeye rağmen gelip geçenleri hatırlamak istiyordum.

Başparmağımı ağzıma götürüp ısırdım.

Rory’nin kaşları çatıldı. Sıcak ve yapışkan kan köpek dişimden aşağıya aktı. Acı dolu bir nefes verip elimi ona uzattım.

Ne yaptığımı anlamıştı. Ne zaman kaçacak bir yere ihtiyacım olsa bana kapılarını aralıyor gibiydi. Kanlı başparmağımı du-

daklarma götürüp bana Aisling pınarında ona ve daha nicelerine sorduğum şeyi sordu. “Kanınla bana hangi adı sunuyorsun?”

Parmağımı dudağına bastırdım. “Adım Sybil Delling.”

Yüzünde hiç görmediğim bir ifade belirdi. Keskimle alaycı, kibirli maskesini paramparça edip de gerçek Rory’ye ulaşmıştım sanki. Başparmağımı çarpık dişlerinde, dilinin üzerinde gezdirip kanımı kutsal bir şeymiş gibi yalayıp yuttu.

Tenimde kırmızı sıvıdan eser kalmadı. Elimi ağzından çıkardığında parmağıma bir öpücük kondurdu. “Bunca zaman sonra bunu yüksek sesle söylemek nasıldı?”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Yıllarca planlar kurup hazırlık yapmışım da bir anda olup bitmiş gibi.”

Birlikte Petula Malikânesi’ne döndük.

Rory’yle gelen yaşlı adam yolun kenarına park etmiş, oturduğu yerde sızmıştı. Arabanın yanında parmağını hayvanın yüzüne doğru sallaya sallaya ata bir şeyler anlatan bir silüet duruyordu.

Gargoyle.

Bizi gördüğünde irkildi. “Nereden çıktın sen, Bartholomew?” Bakışlarını arkamdaki Ahenkli Orman’a çevirip yüzünü buruşturdu. “Oradan gelmemişsindir umarım. Pek çirkin bir orman.”

Rory arabaya yanaşıp avucuyla ahşap yüzeyine vurarak yaşlı adamı –Victor’u– uyandırdı. “Şanslısın ki tam da zamanında geldi.”

Arabanın içine bir bakış attığımda saman yığının ortasında bir şey gördüm. Meşale ışığı altında parlayan gümüş bir kabuk.

“Zırhım mı geldi?”

“Göğüslüğün.” Rory yanağıma akan söz geçiremediğim bir damla gözyaşını sildi. Siyah saçları alına dökülüyordu. “Önce iyileş.” Sargılı boynuma bakıp kaşlarını çattı. “Şövalyeler geldiğinde bunu giymeye hazır olmalısın.”

“Şövalyeler burada değil mi?”

“Bazılarımızın Coşkun Tepeler’den apar topar ayrılması gerekti. Yakında bize yetişecekler. Bu esnada sen de –başıyla malikâneyi işaret etti– biraz dinleneceksin. Gecenin köründe ormanda dolaşmalar yok.”

“Bilmukabele,” dedi Gargoyle esneyerek. “Berbat görünüyorsun.” Kolumdan tutup beni kapıya götürdü.

Omzumun üzerinden arabanın yanında kalan Rory’ye baktım. Dik sırtı, belinde kavuşturduğu elleriyle dört dörtlük bir şövalye gibi görünüyordu.

“İyi geceler.”

“İyi geceler,” diye mırıldandı. “Sybil.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hissedilir Ama Asla Görülmez

Üç gün boyunca yataktan çıkmadım.

Ufacık bir hareket bile canımı yakıyordu. Zihnim karanlık ve öfke doluydu. Kâhinleri hayal ettim. Her Kehanet'te olduğu gibi Aisling'in mihrabında hareketsiz yatıyorlardı ama bu kez ölüm yüzlerindeki bütün rengi alıp götürmüştü. Başlarına dikilmiş Omenler açgözlü parmaklarıyla cübbelerini çekiştiriyordu. Uykuya her dalışımda rüyamda parçalanmış bedenler görüyordum. Kanın, etin ve kemiklerin mide bulandırıcı, ıslak seslerini duyuyordum. Sonra uyanıyordum ve uykuyla uyanıklık arasındaki o arafta gözlerimi kulübeye, Bir'in yanındaki yatağında açacağımı umuyordum.

Ama Bir gitmişti. Hepsi gitmişti.

Uyanırken de uyurken de midem bulanıyordu.

Dördüncü gün ağlayamayacak, bir lokma yiyemeyecek, yataktan bile kalkamayacak kadar bitkindim. Gargoyle yanımda oturmuş kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin? Trajik başlayan, kasvet dolu ve bitmek bilmeyen bir hikâye?"

“Bunun için hikâyelere ihtiyacım yok.” Peçemin altındaki gözlerim bakıyor ama görmüyordu. “Trajedi de kasvet de yanımda, benimle birlikte.”

“Doğru.” Tekrar mırıldanmaya başladı. “Ama ben de yanındayım, Bartholomew.”

Öğle vakti kapım usulca tıklatıldı. Koridordan Maude’un sesi geldi. “*Ne var, Benji?*”

Kral’ın sesi endişe doluydu. “Kederini nasıl yaşayacağına karışamayız.”

“Bir şeyler yemesi gerek.”

“Ona dokunsan kırılacakmış gibi davranırsan,” dedi Benji iğneleyici bir tınıyla, “o da kendini öyleymiş gibi görmeye başlar. Bırak olduğu gibi kalsın. O güçlü ve ürkütücü kadın—”

Rory kapıyı açıp içeri girene kadar yanlarında olduğundan bile bihaberdim. Yatakta öylece yattığımı görünce vücudu gerildi.

Yan döndüm. “Git başımdan.”

“Hayır.”

“Bartholomew umutsuzluğun pençesinde.” Mırıldanmaya kaldığı yerden devam etti. “Fikrimi soracak olursan bu, oldukça hafife alınan bir ruh hâli.”

Kimse soru sormadı. Hep yaptıkları şeymiş gibi dört bir köşesine dağıldılar. Gargoyle Kral’ın şarabından bir yudum almak isteyip içkiyi öksürerek bardağa geri tükürürken Rory pencerenin önünde sikkesiyle onayarak volta atmaya başladı. Dakika başı dönüp bana bakmayı da ihmal etmedi.

Maude ise yatağıma oturdu. Sırtımı sıvazlayıp gergin omuzlarımı rahatlattı, bir annenin hasta çocuğuna yaptığını tahmin ettiğim şekilde gibi saçlarımı okşadı. “Öfke kudretli bir silahtır, Kâhin,” dedi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle. “Ucu sana dokunmadığı müddetçe. Biraz çorba hiç hadi.”

Eninde sonunda söylediğini yaptım. Kederim de öfkem de yerli yerindeydi ama Maude, Rory ve Gargoyle’un –hatta Benji’nin bile– sadece işlerine yaradığımdan değil, beni önemsedikleri için

benimle ilgilenmeleri üzerimdeki kara bulutları bir nebze olsun dağıttı. Karnımı doyurup uyudum.

Altıncı gün, Kâhinlere Traum'un vahşi topraklarında yapacaklarımıza dair anlattığım tüm hikâyeleri bir kenara bırakıp yatağımdan kalktım. Bundan böyle anlattığım hikâyeler sadece kendimeydi ve hepsi acımasız intikam ve yıkımla doluydu.

Sadık Ormancı'nın kayıp çanını bulacaktım. Bellidine Uçurumları'na gidip Kederli Dokumacı'yı öldürecektim. Sonra da her şeyin başladığı yere dönecektim. Tepeye çıkıp katedrale dalacak ve başrahibeyle yüzleşecektim.

Bir zamanlar, varımı yoğumu onu memnun etmeye adadığım zamanlar, onu kendime anne bilmiştim. Fakat o bir anne değildi. Yalan hikâyeler uyduran, benim acımdan beslenen, Aisling'i kendi şanı, kudreti ve ölümsüzlüğü için çekip çeviren bir haşerattı. O bir anne değildi. O altıncı Omen'di. *Güve'ydi.*

Bana kendi elleriyle verdiği aletlerle, çekicim ve keskimle bana, diğer Kâhinlere ve Traum'a yaptıkları yüzünden onu yok edecektim.

Petula Mâlikânesi asırlardır Maude'un ailesinindi. Ahenkli Orman'daki herkes Bauer adını biliyordu. Maude, Orman'ın incisiydi ve mezranın içinde yürürken halk benimle Gargoyle kadar ona da bakıyor, balta savurmaktan nasır tutmuş ellerini uzatarak onu selamlıyordu.

Ahenkli Orman'nın havası Coşkun Tepeler, Seacht ya da Coulson Faire'den farklı kokuyordu. Evlerin soluk ahşaptan yapıldığı, erkek, kadın veya çocuk herkesin gözlerine sürme çektiği ve bellerinde balta taşıdığı huş ağaçlarıyla çevrili bu toprakların havasında keskin, hafiften aylakotunu anımsatan bir koku vardı.

İnsanlar çan motifli flamaların altında birbirleriyle sohbet ediyordu. Gözlerim flamalara işlenmiş Orman'ın öğretisine takıldı, *Sadece rüzgâr gelecekte haber verir.* Gargoyle'la yanından

geçtiğimiz insanlardan bazıları bize alametler ve Omen hakkında sorular sormaya kalkıyordu.

“Bu sabah rüzgârda korkunç bir ses duydum. Bu kötüye işaret midir?”

“Şiddetli bir rüzgâr esti ve büyük bir ağacı devirdim. Ama içi çürüktü. Sadık Ormancı bana bir şey anlatmaya mı çalışıyor?”

“Peçenin altındaki gözlerin ormana baktığında ne görüyor?”

Sorulara sessizlikle cevap verdim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Kral, Aisling’e geldiğinden beri erimiş demir gibiydim, başımdan geçen onca şeyle dövülüp bambaşka bir şeye dönüşmüştüm. Öyle ki artık kendimi bile tanıyamıyordum. Gayretli Kürekçi’nin ısırtığı inancımın, itaatkârlığımın son kırıntılarını da alıp götürmüştü ve hayatımda ilk kez önünde eğililmesi gereken kudrette bir öfke hissediyordum. Omen’in ve Aisling’in hikâyesinin –*benim* hikâyemin– koca bir yalandan ibaret olması bir zehir gibi içimi yakıp kavuruyordu.

Artık hiçbir şey gözüme kutsal görünmüyordu. Belki sadece ölümler.

Diğerleriyle yürürken dikenli çalılara takılıp tökezledim. “Orman çok genişmiş,” dedim. “Ormancı’nın çanını aramaya nereden başlayacağız?”

“Bir vadi var,” dedi Maude. “Kutsal bir yer sayılır. Eichel ailesinden bir ahmak, onlarca yıl önce orada Sadık Ormancı’yı gördüğünü iddia etti ve o günden beri yaşlılar meditasyon yapmak için oraya gidiyor.”

Rory sikkesini maharetli parmakları arasında döndürdü. “Başa yeni bir kral geçtiğinde törenlerini de orada düzenliyorlar.”

“Yani şövalyeler geldiğinde oraya girmemize izin verilecek.” Benji önündeki taşları tekmeledi. “Kralınız soytarı gibi orman soylularını eylerken siz vadinin geri kalanında Sadık Ormancı’nın çanını arayacaksınız.”

Rory kolunu Benji’nin omzuna atarak, “Öyle deme,” dedi. “Hoş bir dikkat dağıtıcısın sadece.” Kral’ın saçlarını karıştırdı.

“Üstelik bu işte giderek ustalaşıyorsun. Omen’e duyduğun saygıdan gözlerin doluyor, salya sümük ağlayacak gibi oluyorsun, Bay *Gelip geçici tanık.*”

“Krallığın en iyi aktörü,” dedi Maude.

“Ya da en iyi yalancısı,” diye ekledi Gargoyle keyifle.

Benji’nin mavi gözleri, *Onlar rol yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Sen ve ben gibi değiller*, dercesine peçeme kenetlendi.

Kayıp Kâhinler hakkında bildiklerini benden sakladığı için ona hâlâ kızgındım. Ama taş nesneleri bulmayı, büyükbabasının yarım bıraktığı işi tamamlayarak değerini kanıtlamayı ne denli istediğini biliyordum. Kısa süre öncesine kadar ben de onun gibiydim. Tepeden ayrıldığımdan beri gördüğüm onca insan arasından beni en çok Benedict Castor korkutmuştu. En çok onda kendimi görmüştüm.

Biraz çabalamam gerekse de yüzüme bir gülümsem kondurmayı başardım. “İyi dayanıyorsun.”

Ahenkli Orman’daki yedinci günümde şövalyelerin yaklaştığını haber veren bir şahin geldi. Sekizinci gün onları karşılamak için mezrada toplandık. Bir huş ağacının altında suratımı asıp dallardan sarkan sararmış yaprakları kopararak vakit öldürdüm.

Önümdeki meydanın öteki ucunda, Benji’yle Maude’un yanındaki bir ağaca yaslanmış Rory iki oduncuyla konuşuyordu. Onları dinlerken sol elini çaktırmadan en yakınındaki adamın pelerinine soktu. Elini geri çıkardığında avucunda bir pipo vardı. Onu cebine sokuşturup başını kaldırarak ona bıkkın bir bakış atan Maude’a göz kıptı.

Hırsız.

Gargoyle, “Yine ona surat asıyorsun,” dediğinde irkildim. Oynadığı karahindiba tohumlarını bırakmış Rory’ye bakıyordu. “Neden ona ağız vermiyorsun?”

“Ona *yüz vermek* denir, Gargoyle.”

Gözlerini kırıştırdı. “Yüzünle ne yapacak ki?”

“Ağzımla ne yapacak?”

Tamamen taştan yapılmış yüzüne rağmen bana bu kadar manidar bakışlar atması şaşırtıcıydı. Günlerdir bana aynı bakışı atıyordu. Maude ve Benji de ondan farksızdı, gerçi bu aralar Rory’yle aynı odada olduğumuz tiz bir ıslık duymuş köpekler gibi kaçışmaya başlamışlardı. Kimsenin duyamadığı ama hepimizin hissettiği bir frekans.

Her şey Rory’ye adımı söylediğim gece başlamıştı. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse belki ondan daha da önce. Ama boynumdaki sargıları değiştirdiğinde bundan emin olmuşum.

Eski kumaşı öyle müthiş bir özenle çıkarmıştı ki gören derimi yüzüyor sanırdı. Bir elini çeneme, diğeriniyse omzuma koyup başımı çevirerek izleri dikkatlice incelemişti.

“Eee?”

“İyileşiyor.” Burnuma önce keskin bir koku, ardından da balmumunun tatlı, aromatik esansı dolmuştu. Rory, Kürekçi’nin dişlerinin ardında bıraktığı yaraya erittiği mumu sürmeye başlamıştı.

Başparmağı boğazımın çukuruna değdiğinde ürpermişim. “Geriye sadece çan ve dokuma taşı kaldı,” demiştim. “Sonrasında Kral’ın kadim emaneti üstlenecek.”

“Sen olmasan başaramazdı,” diye mırıldanmıştı dikkatini işinden ayırmadan. Ama sonra gözleri birden dudaklarıma kaymıştı. Yanakları kızarıırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Başparmağındaki zonklamadan onunkinin de benimkinden farksız olduğunu anlamıştım. İki kalp üstün gelen taraf olmak için bir mücadeleye tutuşmuştu.

Rory elindeki bezi bırakıp bir küfürle yerinden kalkmıştı. “Biraz daha getireyim.”

Telaşla odadan çıkıp gitmişti.

Sonraki günler de böyle geçmişti. O sargılarımı değiştirip boynuma merhem, krem ve bal sürerken ben taştan bir heykel gibi

kılımı kıpırdatmadan oturuyordum. Ne var ki Rory'nin özenine ya da benim hareketsizliğime rağmen işi bittiğinde ikimiz de kıpırmızı kesiliyor, nefes nefese kalıyorduk.

İyileştiğimde aramızdaki bu tuhaflığın sona ereceğini sanmıştım. Fakat ona adımı söylemek, gözlerinin önünde yas tutmak aramızdaki bir şeyi geri dönüşü olmayan şekilde değiştirmişti.

Ona her bakışımda içimde bir şeyler kıvılcımlanıyordu. Başım dönüyor, kafam duruyordu.

Gargoyle *cık cık*ladı. "Bu kadar oyalandığınız yeter." Rory'ye seslendi. "Bartholomew! Bir bakar mısınız?"

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım.

Rory'nin koyu renkli gözleri bana döndü. Sertçe yutkunarak yürümeye başladı, sıkılmış görünmeye çalışsa da al al olmuş yanakları onu ele veriyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Akıl sağlığım için..." Karahindiba tohumlarından biri burnuna doğru süzüldü. Başını geriye atarak haykırdı ve Rory'nin suratına hapşırıldı.

Ben bir kahkaha patlatırken Rory gözlerini yumdu. "Bu yüzden mi beni ayağına çağırdın? Suratıma *hapşırmak* için mi?"

"Bağışla lütfen. Ne diyordum? Ah, doğru ya." Gargoyle taştan elini omzuma koydu. "Akıl sağlığım için Bartholomew'un acısına bir son ver. Ona ilanı aşk et."

Rory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, kaşları çatıldı. Arkasında, bizi dinlediklerini çaktırmamaya çalışıp berbat bir iş çıkaran Benji ve Maude'un dudaklarından aynı anda şaşkın bir nefes döküldü.

"İlanı aşk..." Rory'nin suratı domatese dönmüştü. Ellerini iki yanına indirdi, huzursuzca kıpırdamaya başlayan parmakları zırhlı eldiveninin tıngırdamasına neden oldu. Kıstığı gözlerini önce Gargoyle'a, sonra da bana dikti.

Kendi şokumu atlayıp parmağımı Gargoyle'un yüzüne doğrulttum. "Ağızına gelen her şeyi öylece söyleyemezsin. Bu *korkunç* bir şey."

Parmağını taştan çenesine vurdu. “Her şeyi yanlış mı anladım?”

“Elbette.”

“Eyvah.” Göğsünü şişirdi. “O hâlde *sen ona* âşıksın. Öyle mi?”

Hiçbir şövalyelik erdemi Maude’un yüzünden okunan keyfi gizlemeye yetmezdi. Mutluluktan havalara uçacaktı neredeyse. Benji ise bunu onun kadar eğlenceli bulmuyor gibiydi. Bakışları hızlıca Rory’yle aramda gidip geliyordu.

“*Hayır.*” Avuçlarım terden sıırıslıklam oldu. “Sürekli böyle olmadık şeyler çıkarmak zorunda mısın?”

Parmağıyla çenesine vurmaya devam etti. “Coşkun Tepe-ler’de olanlar neydi peki, Bartholomew?” Başıyla Rory’yi işaret etti. “Kapımıza geldi ve saatlerce ortadan kayboldun. Döndüğünde sıırıslıklamdın. Tunüğünü çıkarıp battaniyenin altına kıvrıldın. Uyumaya çalıştım ama bir rahat vermedin. Yüksek sesle nefesler alıp veriyordun, iç geçirip duruyordun ve yatağında habire kıpırdanıp minik inilti-ler çıkarı-”

Elimle ağzını kapattım.

Maude Kral’ı tuttu. “Sana gizli kapaklı işler çevirdiklerini söylemiştim. Rory Aisling’deki ilk gece yanımıza dönüp ayla-kotlarının hepsini birbiri ardına tıttırdığında hapı yuttuğunu anlamıştım.”

“Doğru anlamışım yani?” Gargoyle ellerini çırpı-ttı. “Ne şa-hane. Ah, bakın! Şövalyeler geldi.”

Daha az önce gururumun üzerinde tepinmemişçesine bir şarkı mırıldanarak yanımızdan uzaklaştı.

Uğultular duyuldu. Ahenkli Orman yeşil, beyaz, sarı ton-larıyla boyanmış, otlar ve huş ağaçlarıyla dolu bir tablo gibiydi. Fakat tüm bu renklerin arasında, çalılarla kaplı yolun ilerisinde mor ve gümüş parıltıları, Kral’ın flamalarını ve onları taşıyan şövalyeleri seçebiliyordum.

Onları karşılamaya giden Maude'la Benji'nin peşine takılırken omzumu Rory'ninkine vurdum. "Aylakotlarının hepsini içtin demek," dedim alayla.

"Minik inilti çıkarıyordun demek," diye karşılık verdi muzırca.

Petula Malikânesi'ne döndüğümüzde gri bulutlar güneşi yutmuştu ve penceremin ötesindeki gökyüzü huş ağaçlarının kabukları gibi soluk bir renge bürünmüştü. "Tören yağmurun altında yapılacakmış gibi görünüyor."

Bir patırtı koptu ve ardından tiz sesli, dramatik bir feryat yükseldi. "Ayak parmaklarıma dikkat etsene, Bartholomew!"

Koridordan ayak sesleri geldi ve Maude'un homurtusu duyuldu. "Ayak parmakların taştan, seni koca ahmak."

Gargoyle tiz bir çığlık attı. Hışımla çekip gittiğini duydum. Hemen ardından kapı eşiğinde Maude belirdi, nefes nefese kalmıştı ve elinde demir bir şey tutuyordu.

Bir göğüslük.

"Bu—"

"Senin. Tören bir saat içinde başlıyor, ihtiyacın olacak. Yamağın da az önce hanı terk ettiğine göre" —ağzı kulaklarına vardı— "seni ben giydireceğim."

İlk seferim olmasına rağmen göğüslüğümü giymek fazla vakit almadı. Kayışlar sıkıldı, tokalar kapatıldı. Bu kadar ağır bir şeyin gövdeyi sıkıca sarması tuhaftı. Nefesim onu taşımakta zorlandığımdan mı yoksa çok beğendimden mi kesilmişti ayırt edemiyordum. "Çok güzel."

"Gösteri ne kadar büyükse yaratılan illüzyon da o kadar büyük olur." Parmak eklemleriyle zırhıma vurdu. "Fakat bazen gösterinin bir anlamı olduğunu düşünürüm. Zırhımı ilk giyişimde kendimi durdurulamaz hissetmiştim, yapamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi. Sonra Rory'yle Benji'nin ilk zırhlarının siparişini

verdim. Onların da aynı yollardan geçmesini izledim. Bu da bir o kadar anlamlıydı.”

“Parasını hâlâ ödeyemem, Maude.” Sesim fısıltıdan farksızdı.

“Ne gururlu şeysin.” Yeşil gözleri parladı. “Hediye olduğunu söylersem içine siner mi?”

Üzerime baktım. Coşkun Tepeler’e giden yolda bana annelik hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Maude Bauer kadar onurlu ve ne istediğini bilen birinin bile ara sıra yanıldığını bilmek cesaret vericiydi. O tanıdığım en şefkatli kadındı. “Evet.”

Belki yüzüncü kez gözlerinin etrafına sürme çekmesini izledim. Ancak bu kez sadece gözleriyle yetinmedi; yanaklarına daireler, burnunun üzerine bir üçgen çizip içlerini doldurdu ve dudaklarının üzerine çizgiler çekti.

Onu bir ressamın çırağı edasıyla, büyülenmiş vaziyette izledim. “Orman halkı neden gözlerine sürme çekiyor?”

“Bir gelenek. Eski bir güvenlik tedbiri. Birke yüzünden.”

“Birke de ne?”

“Burada huş ağaçlarına öyle deriz.”

Konuyu uzatmak istemediğini anlayabiliyordum. “Neden peki?”

Maude iç geçirerek yansımasına yüzünü buruşturdu. “Ağaca benzeseler de aslında ağaç değillerdir. Ormanda dolaşan perilerdir. Eskiden aylakotuyla beslenirlerdi ama şimdilerde mezra halkı bu otu törenler ve tıbbi uygulamalar için kullanıyor. Birkeler de karınlarını artık etle doyuruyorlar. En çok da—” Gözüne dokundu. “Gözleri severler. Bu yüzden yüzlerimize bunları çiziyoruz. Kurukafa illüzyonu yaratmak için. Biliyorum, gözlerimizden olmayalım diye onları boyamak kulağa saçma geliyor ama hangi gelenek mantıklıdır ki?”

Ahenkli Orman’da geçirdiğim gece gördüğüm ağaçları düşünüp ürperdim. “Rüyamda Sadık Ormancı’nın çanını hep uzun huş ağaçlarının arasında görürdüm. Ağaçlar hareket ederdi ve

budaklarını...” Tekrar ürperdim. “Budaklarını gözlere benzetirdim. Onlar...”

“Evet. Birkelerdi.”

Bir saat sonra, güneş bulutlara veda edip yerini aya bıraktığında, şövalyeler Petula Malikânesi’ne vardı.

Tıpkı Kâhinleri Coulson Faire’e götürdükleri zamanki gibi bizi dışarıda beklediler. Fakat o gecenin aksine bu kez tepeden tırnağa zırhlarını kuşanmamışlardı. Sadece göğüslüklerini takmış, ormanın derilerini ve pelerinlerini giymişlerdi.

Hepsinin yüzleri kurukafayı andıracak şekilde boyanmıştı.

Gargoyle’un yüzünü boyamayı bitirmek üzereydik. Maude buna gerek olmadığını, Birke’nin taştan gözlerle ilgilenmediğini söylemişti ama Gargoyle buna gücenip bizi onu dışlamakla suçlayınca pes etmiştik.

İşimiz bittiğinde Maude ağızma biraz kömür sürüp beni koridordaki ayna doğru çevirdi.

Gözlerim peçemin ardına gizlenmiş olduğundan suratım diğerlerininki kadar çarpıcı görünmüyordu. Yine de alnım, yanaklarım ve çenem tıpkı bir kafatasına benzemişti. Gölgelelerin mesken edindiği boş bir kafatasına.

“Ölü gibi görünüyorum,” diye mırıldandım. Tıpkı diğer her şey gibi bu da aklıma Kâhinleri getirdi.

Maude yansımama gülümsedi. “Mükemmel görünüyorsun.”

Avluya çıktık. Benji en önde Hamelin ve diğer iki şövalyeyle konuşuyordu. Seachtli Dedrick Lange ve Bellidine Uçurumları’ndan Tory Bassett.

Rory grubun biraz ilerisinde durmuş, göğsünde kavuşturduğu kollarıyla yeni zırhımı süzüyordu. Onu defalarca gözlerinde sürmeyle gördüğümünden boyanın etkisinin o kadar da çarpıcı olmayacağını düşünmüştüm.

Yanılmıştım. Dağınık siyah saçları, kulağındaki küpeleri ve yüzündeki simsiyah çizgilerle bir şövalyeye uzaktan yakından benzemiyordu. Tıpkı benim gibi ölümün ta kendisini andırıyordu.

“Pekâlâ, Altı.” Benji kolunu bana uzattı. “Bir grup insana ve *sahte bir tanrıya* hürmet etmemi izlemeye hazır mısınız? *Yine.*”

İç geçirerek koluna girdim. “İmkânım olsa kısa çöpü çekip bunu senin yerine yapardım.”

Kutsal vadiye ayak basmadan kokusu burun deliklerimi doldurdu. Keskin. Yoğun.

Aylakotu.

Ağaçların arasından yayılan esans o kadar kuvvetliydi ki gözlerimi yaşarttı. Gargoyle’u öksürttü.

Vadinin girişinde beş başlıklı silüet duruyordu. Pelerinleri huş ağaçlarının yaprakları gibi sarıydı ve yüzleri tıpkı bizimkiler gibi boyanmıştı. Coşkun Tepeler’e gelişimizi bekleyenler gibi Ahenkli Orman’ın soyluları da bakışlarını Benji’ye dikti.

İçlerinden biri Maude’a başıyla selam vererek, “Adım Helena Eicher,” dedi. “Ailem, tıpkı Bauerlar gibi, asırlardır Ahenkli Orman’da yaşıyor.” Yaşlıydı, kambur duruyordu ve derin, kulak tırmalayıcı bir sesi vardı. “Bir *Benedict Castor* daha kral oldu demek.” Uzunca bir süre sessiz kaldı. Başlığı sürmeli gözlerini örtse de bakışlarını bana çevirdiğini hissettim. “Fakat görüyorum ki ki büyükbaban gibi kâfir değilsin. Aisling’in kızını ormanımıza getirerek bize yaşattığın onurun tarifi olamaz.”

“Bu iyiye alamet,” dedi bir diğer soylu. “Hissedebiliyorum.”

“Sadık Ormancı’nın bize güzel şeyler bahşedeceğinin işareti,” diye ekledi bir başkası.

Gece iyiden iyiye çöktü ve yağmur başladı. Korunaklı vadiye doluştuk. Ağaçlar o kadar sık, içlerinden bazıları birbirlerine o kadar yakındı ki aralarında sıkışıp ölmüş hayvan cesetleri vardı. Boynuzlar, kafatasları, uzun zaman önce ölmüş yaratıkların rahatsız edici kalıntıları her yerdeydi.

Kemiklerinden çanlar sarkıyordu.

Tepemizdeki yapraklar yağmura geçit vermeyen sarı bir çatı oluşturunuyordu. İçerideki basık hava nemle dolup taşıyordu. Ağaçların, dumanın ve karanlığın arasında yürüdük. Çok geçmeden onu gördüm.

Vadinin ortasına bir platform kurulmuştu ve dört köşesinde aylakotları tütüyordu.

Soylular platforma çıkıp ellerini Benji'yi uzattılar. Kral onlara katılıp sahneye çıkmış bir oyuncu gibi önümüze geçti. Yaşlılar göğüslüğünü çıkarıp omuzlarını iterek ona önlerinde diz çöktürdüler. "Ormancı olmak güçlü kollar ve keskin bir baltadan fazlasını gerektirir," dedi içlerinden biri. "Duyularına kulak vermeli, ağacı kesmeden önce köklerinden yapraklarına kadar her şeyini anlamalısın. Ahenkli Orman'daki yerini idrak etmeli ve yokluğunun getireceklerini sezmelisin. Dokunarak, dinleyerek ya da koklayarak kabuğunu incelemelisin. Hissetmeyi öğrenmelisin."

Ellerini yakınlardaki çanlara sürdüklerinde etrafımızda ahenksiz bir melodi yankılandı. "Sadece rüzgâr gelecekte haber verir," diye mırıldandılar.

"Bizler iyi ya da kötü alametleri göremeyiz," dedi bir soylu. "Bu yalnızca Omen'e ve habercilerine hastır. Fakat onları *hissedebiliriz*. Sarı aylakotundan yükselen dumanla Sadık Ormancının kutsal varlığıyla bizi onurlandığını hissedebildiğimiz gibi. O rüzgârın, yelin bir yanı başında bir uzaktan duyduğun, nereden geldiği kestiremediğin şarkısıdır. Hissedilir ama asla görülmez."

"Bir an önce sadede gelmezlerse ben yelleneceğim. Bakalım o zaman sesin nereden geldiğini kestirecekler mi?" diye mırıldandı Gargoyle.

"Çünkü Traum'un asıl hükümdarları *Omen*'dir," dedi beş soylu hep bir ağızdan. "İpleri oynatan *Omen*'dir. Bizler yalnızca mucizelerinin şahitleriyiz. Sundukları alametlerin takipçisiyiz." Bakışlarını şövalyelerin üzerinde gezdirdiler. "Kudretlerinin gelip geçici tanıklarıyız."

"Gelip geçici tanıklarıyız," dedi Benji.

“Gelip geçici tanıklarınız,” diye tekrarladı şövalyeler.

Bense sessiz kaldım.

Çakmaktaşıdan bir kıvılcım yükseldi ve daha fazla aylakotu yakıldı. Ateşin ışığı ağaçları aşp tüm vadiyi turuncuya boyadı.

Helena Eichel öne çıktı. Elinde kadife bir yastık tutuyor, üzerinde gri bir şey duruyordu. Onu havaya kaldırdığında vücudum kaskatı kesildi.

Bir çandı bu. Ağaçlardan sarkanlar gibi ahşap ya da metal-den değil, taştan yapılmıştı. Eski ve tuhaftı. Onu binlerce kez görmüştüm.

Ama sadece rüyalarımnda.

“Kulak kesilin,” dedi Helena Eichel kalabalığı süzerek. “Rüzgârı dinleyin. Sadık Ormancı’nın ağaçların arasında yankılanan sesine kulak verin.” Çana vurdu. “Onu hissedin.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çan

Çanın sesi çok güzeldi. Sabit ve melodik.

Fakat bir keski gibi üzerime saplandı. Vücudum çatlamaya, zihnim yarılmaya başladı. Sık huş ağaçlarıyla dolu vadi bir bulanıklığa dönüştü ve düşüncelerim kontrolden çıktı. Aynı anda her yerde ve her şeydim. Kimsesiz çocuk, Kâhin. Sybil, Altı. Coulson Faire'de ateşin etrafında dans ediyordum, Coşkun Tepeler'in patikalarını tırmanıyordum, Seacht'in kalabalık sokaklarında koşuyordum.

Ardından kulaklarım aşına olduğum seslerle doldu. Kulübemizdeki merdivenden gelen ayak sesleri. Üç ve Beş'in gençliklerinde attığı kahkahalar. Dört'ün koyu renkli saçlarını taradığı tarak. Bir'in uykusunda alıp verdiği uzun ve derin nefesler. Ben duvarla boğuşurken yanımda bir şarkı mırıldanan Gargoyle.

Çanın sesi kesildiğinde irkilerek kutsal vadiye geri dönüm, zihnim duruldu. Ama sonra, tanrılar aşkına, çınlama tekrar başladı. Ancak bu kez melodik değildi. Çirkin, detone, kulak tırma- layıcı bir sestti bu seferki. Bir kez daha zihnimin yarıldığını hissettim. Üstelik bu seferki canımı yakıyor, şakaklarımı sızlatıyordu.

Pınar suyunun şıptısını duydum. Ardından da başrahibenin sesini. “Tuhaf, özel... ve yeni.”

Üzerime baktığımda gıcır gıcır zırhımın soluk renkli güvelerle kaplı olduğunu gördüm.

Çan durdu ve vadiye derin bir sessizlik çöktü. Zırhımdaki güveler gitmişti, üzerlerinde sadece titreşen alevlerin yansıması vardı. Gargoyle’u, Rory’yi veya Maude’u üzere için etrafıma baktığımda şövalyelerin birkaç dakika önceki nizami sıralarında durmadıklarını fark ettim. Hepsi ağaçların arasına dağılmıştı, bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı. Kimisi ellerini kulaklarına götürmüş, kimisi de gözlerini yummuştu ama hepsi sersemlemiş görünüyordu.

Çanın marifetiydi bu. Sadık Ormancı’nın çanının.

Taş nesnelerin büyüü. Mesafe katetmeye ya da bir şeyi yok etmeye yarayan yetenekleri. Sikke, mürekkep hokkası, kürek... hepsi fizikseldi. Öte yandan bu çanın çıkardığı ses, bedensel varlığıma dokunmamıştı. Düşüncelerimi alıp bir yerlere götürmüştü. Ahenkle çaldığında onları zihnimin neşeli köşelerine kaydırmıştı. Fakat detone olduğunda...

Acı ve korkuya sürüklenmiştim.

Tuhaf, özel... ve yeni.

Öksürdüm, duman gözlerimi yakıyordu.

Bu esnada tören platformda devam ediyordu. Helena Eichel çanı bırakmış, eline meşale gibi yanan bir aylakotu dalı almıştı. Tüm soylular bir dal almıştı. Yırtıcı hayvanlar gibi Benji’nin etrafında dönüp otu sallayarak arkalarında duman bulutları bırakıyorlardı.

Çok geçmeden vadi duman içinde kaldı. Üzerime çullanıp duyularımı köreltti, gözlerimi yaktı. Öksürerek bir adım geriledim.

Sırtım bir zırha çarptı.

“Daha önce iç sarı aylakotu tüttürdün mü?” diye sordu bir ses kulağıma.

Boyların ardındaki yüzün Hamelin'e ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Hayır."

İnce dudaklı ve kemikli elli bir ihtiyar kadın Benji'nin üzerine eğildi. Oğlanın sırtı yay gibi gerilse de ona karşı koymadı. Kadın yanan dalın dumanını içine çekip Benji'nin suratını kavradı.

Birden dudaklarına yapıştı.

Keskin bir nefes verdim. Yaşlı kadın dumanı ağzına üfle-meyi bitirip geri çekildiğinde Kral'ın mavi gözleri çoktan odağını kaybetmişti.

"Sarı aylakotunu sadece kral için düzenledikleri törenlerde yakarlar," diye mırıldandı Hamelin. "Duyduğuma göre dumanını soluduğunda ateşliyen gördüğün rüyalara taş çıkaracak şeyler görürmüşsün. Zihnin paramparça olurmuş. Eğlence bizi bekliyor."

Nedeni sadece aylakotu değil, diye geçirdim içimden. Çanın sesi.

Beş soylu da sırayla Benji'nin üzerine eğilip ciğerlerindeki dumanı ağzına üflediler. İşleri bittiğinde Kral hâlâ dizlerinin üzerindeydi ama etrafında olan biten hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Hem tüy kadar hafıfmış hem de gülle kadar ağırmış gibi sallanıyordu. Gözleri yuvalarında döndü ve detone bir mırıltıyla çanlara eşlik etmeye başladı.

İhtiyarlar boyalı yüzlerinde tatmin olmuş bir tebessümle onu izledi. Yüzlerini bize döndüler.

Dumanı tüten dallarını şövalyelere doğru attılar.

Aylakotu şövalyeler arasında dolaşmaya başladı. Herkes tö-rene katılmadı. Katılanlar ottan bir nefes çekti. İkinci nefeslerinde dudaklarını bir diğer şövalyeninkine bastırıp tutkulu bir öpücüğe dâhil olan dil misali ağızlarını dumanla doldurdular.

Aklıma Dört geldi. Coulson Faire'e yaptığımız ziyaret öncesi o da ağızlarımıza duman üflemişti. Katedralden uzak bir hayatı anlatıp bizi geleceğe götürmüştü. Duman altı olmuş odamızda ona daima birlikte olacağımıza söz vermiştim.

Farkında bile olmadan yalan söylemiştim.

Dallardan biri yanımda duran Hamelin'e gelmişti. Dumanını burnuna çekip bana döndü. "Çek bir nefes. Hoşuna gidecektir."

Başımı iki yana salladım.

Hamelin elini omzuma koydu. "Hadi ama, Kâhin. Efsanelerden fırlamış gibi görünen ürkütücü kıza ne oldu?" diye sordu haftalar önce, öpücüklerinin arasında bana söylediklerini tekrarlayarak. Biraz daha duman çekip bana döndü. "Seni yakınında tutmasını hiç beklemezdim," diye fısıldadı.

Dumanı ağzıma üflemeğe yeltendi, dudakları neredeyse benimkilere değecekti.

Onu sertçe ittim.

Aylakotu –ve bir Kâhin tarafından ikinci kez reddedilmek– onu sersemletmiş gibi yalpaladı. Donuk gözlerini üzerime dikti. Bana doğru bir adım daha attı.

Güçlü bir el tarafından durduruldu.

Rory şövalye arkadaşının yüzünü kavradı. Yanaklarına sertçe bastırdı. Hamelin öksürerek yuttuğu dumanı çıkardı. Rory alaycı bir gülümsemeyle eline vurarak tuttuğu otu düşürdü. "Ona bir daha elini sürme."

Genç adamın gözleri Rory'den bana, sonra da uzaktaki Benji'ye kaydı. Kral'ından şövalyesini üzerinden almasını istiyordu sanki. Fakat Kral'ı platformun üzerinde, gözleri kapalı vaziyette bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Hamelin çaresizce bakışlarını yere dikti.

Rory onu bıraktığında duman altı olmuş vadinin içinde gözden kayboldu.

Gider gitmez Rory'ye yaklaştım. "O Sadık Ormancı'nın çanıydı," dedim. "Çaldığında s-senin zihnini de–"

Kolumu kavrayıp beni kendine çekti. "Evet." Yüzünü buruşturdu. "Aylakotu da hiç yardımcı olmuyor. Belki de oluyordur. Etraf böyle duman altıyken kimse büyü canın düşüncelerini çarpıttığından şüphelenmez."

Kemerine uzandı. Minik bir hançer çıkarıp tuniğinin eteğinden iki parça kesti. Birini burnunu ve ağzını kapatacak şekilde kendi yüzüne bastırıp ötekini bana uzattı. “Bunun biraz faydası olur. Öte yandan çan—”

Maude ve Gargoyle ansızın yanımızda bitti. Sesleri dört bir yanımda yankılanıyordu. Kadın başıyla platformu işaret etti. “Herkes tüttürmekle meşgulken çanı Helena Eichel’dan—”

Çanın melodik tınısı duyuldu.

Dünya bulanıklaştı.

Düşüncelerim rüzgâra kafa tutmaya çalışan bir gowan çiçeği kadar acizdi. Aisling Katedrali’ne geri döndüm, dudaklarımdan pınar suyu akan o küçük kız oldum. Başrahibe yanımdaydı, bana sarılıyor ve yüzüme yapışmış saçları çekip gözlerimin üzerine bir örtü bağlıyordu. “Şşş,” diye mırıldandı. “Artık her şey çok güzel olacak, küçük kız. Uykundan uyandın artık. Ne de olsa, kılıç ve zırh taş çentik atamaz.”

Çanın sesi durdu ve etrafımdaki dünya geri döndü.

Helena Eichel, Benji’nin yanında durmuş parmaklarını Sadık Ormancı’nın çanının üzerinde gezdiriyordu. Gözlerinden geriye sadece akları kalmıştı. “Bu çan içinde durduğumuz vadide bulundu,” dedi duman bulutuna doğru. “Yıllar içinde bulduğumuz altınlar gibi bu da Omen’in bize bir armağanıydı. Ormancı’nın bize bahsettiği bir lütuftu. Onu ne zaman çalsam bambaşka bir zamanda, bambaşka bir yerde buluyorum kendimi. İnancılı bir kulun hissetmesi gereken her şeyi, mutluluğu ve ıstırabı hissediyorum.”

Sarı pelerinli diğer soylular platformdan inip birer yılan gibi ağır ağır, kıvrıla kıvrıla huş ağaçlarının arasına ilerlediler. “Hissediyor musunuz?” diye sordular. “Kutsal olanı hissediyor musunuz?”

Dört bir yana dağılmış şövalyeler sık ağaçların arasında geziniyordu. Zihinlerinin aylakotunun mu yoksa daha ilahi bir şeyin mi etkisinde olduklarını düşünüyorlardı bilmiyordum ama bu

toprakların en saygın askerlerinin, kralının böyle kolayca manipüle edilebildiğini görmek beni korkutmuştu.

Belki de Omenler tanrı olduklarına bu yüzden yürekten inanıyordu. Sadık Ormancı'nın çanı –taş neneler, büyüler, güçleri– insanı hayret içinde bırakıyordu.

Maude başını iki yana salladı, kızarmış gözleri doğruca platforma kenetlenmişti. “Ben Helena Eichel’in dikkatini dağıtacağım.” Rory'nin kolunu kavradı. “Sense benim hırsızımsın, çanı yürüteceksin. Altı, sen de Gargoyle’la Benji’ye göz kulak ol.”

Gargoyle elimi tuttu ve hep birlikte platforma doğru ilerlemeye başladık. Fakat tam yaklaştığımız sırada Helene Eichel, Sadık Ormancı'nın çanını bir kez daha çaldı.

Etrafımdaki vadi dönmeye başladı. Tını o kadar ahenksizdi ki notalar üst üste binmiş, birbirlerine sürtünüyordu sanki.

Zihnimin karanlık köşelerine saklanmış başrahibenin sesi su yüzüne çıktı. “Tüm sevgin, nefretin, fedailiğin boşunaydı.”

Ellerimle kulaklarımı kapattım.

“Zihnim bana oyunlar oynuyor,” dedi Gargoyle. “Büyü ne? Hafıza ne? Neden ikisi de yakamı bırakmıyor?”

“Çan yüzünden.” Göğüm son sürat inip kalkıyordu. Rory'nin verdiği kumaş parçasını ağzıma bastırdım. “Beni Aisling’e geri götürüyor.”

“Beni de. Tepeye çıkmış zanaatkârları görüyorum. Hepsinin elinde farklı taş nesneler var. Sikke. Mürekkep hokkası. Kürek. Çan. Dokuma taşı. Aisling’i, karanlık, kokuşmuş suyu görüyorum. Kan görüyorum.”

Gargoyle titremeye başladı. “Gözleri peçeli genç kızlar görüyorum ve büyümelerini izliyorum. Ortadan kaybolmayanlar eğilip bükülüyor, acı çığlıklar atıyorlar. Ama benimki gibi onların sesi de rüzgâra kapılıyor. Tepenin ötesine savrulup hiçliğe karışıyor.”

Ona döndüm. “Gördüğüm rüyayı tarif ediyorsun, Gargoyle. Güve’yi gördüğüm rüyayı.”

Taş gözleri benimkilere kenetlendi. “Öyle sanırım.”

Bir ses vadiyi yarıp geçti. Bu seferki çandan gelmemiştir.

Bir çığlıktı bu.

Sendeledim. “Duydun mu?”

Orada. Arkamızdan, vadiyi sarmış karanlık sisin içinde bir yerden geliyordu. Daha fazla çığlık, daha fazla bağırış yükseldi. Destek için yakınımıdaki huş ağacına tutundum.

Ve elimde bir *karıncalanma* hissettim.

Kafamı çevirdim. Ağacın kabuğu pütürlüydü. Hayır, kabuğu değil. Derisi. Gövdesindeki budaklar, soluk renkli tenindeki yarıklar—

Gözdü.

Elimdeki kumaşı fırlatıp hızla geri çekilerek Gargoyle’u da peşimden sürükledim.

“Bartholomew, ne yapıyor—”

“Şşş!”

Ağaç—hayır, Birke— bizi izliyordu. Dehşet verici ve tüyler ürperticiydi, çıt çıkarmıyordu. Aniden, sadece bu seferlik, Aisling’in kızı olmamın o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünmekten kendimi alamadım. Karşıımızdaki peri, *canavar*, Gargoyle’un taş gözleriyle ilgilenmiyordu ve ne kadar ararsa arasın peçemin altında saklı benimkileri göremezdi.

Kılıçların çınlaması ve daha fazla bağırış duydum. “Peri saldırısı!”

Yanımdaki Birke kıpırdadığında ne kadar muazzam olduğunu fark ettim. Devasaydı, etrafımızdaki en uzun ağaca kolayca kafa tutabilirdi. Köklerini topraktan çıkarıp vadinin kalbine ilerleyerek Benji ve Helena Eichel’in hâlâ üzerinde durduğu platformun başına dikildi.

Tek peri o değildi. Etrafımız Birkelerle doluydu. Hepsi hareket ediyor, kutsal vadiyi kutsal olmayan bir şeye dönüştürüyorlardı. Bir pusuya. Avlanma alanına.

Miğferlerinin siperleriyle gözlerini perilerin budaklı dallarının sert darbelerinden koruyan şövalyeler bir düzine ağaca saldırdı. Başlarını Maude çekiyordu. “Gözlerinizi saklayın!” diye haykırdı. Baltasını savurduğunda kopan etin, etrafa sıçrayan kanın mide bulandırıcı sesini duydum. Ardından daha fazla çığlık geldi.

Sesin kaynağı Helena Eichel’dı. Platformun tepesinde Sadık Ormancı’nın çanına dört elle sarılmış vaziyette devasa Birke’ye bakıyordu. Yanındaki Benji, belki korkudan belki de aylakotundan, uyuşmuş gibiydi, başını bile kaldırmaktan acizdi. O titriyor, Helena avazı çıktığı kadar bağııyordu.

Devasa Birke yaklaştı. Düzinelerce gözünü kırpıştırarak daldan uzuvlarıyla önüne uzandı. Ardından soluk teninin ortasında geniş bir yarık açıldı. Dişi ya da dili yoktu, içinde daha fazla göz bulunan karanlık bir delikti bu.

Var gücümüzle yanlarına koştuk, çekicimle keskim elimdeydi. “Benji!” diye bağırdım. “Benji, kaç!”

Kafasını kaldırıp doğruca Birke’nin zifiri karanlık ağzına baktığında donakaldı. Peri kulak tırmalayıcı bir sesle haykırdığında titreyen Kral gözlerini yumdu.

Ve ortadan kayboldu.

Perinin daldan parmakları Helene Eichel’in etrafına dolandı. Sadık Ormancı’nın çanı ellerinden kayıp yaratığın dallarından birine takıldı. Birke çığlıklar atan kadını platformdan kaldırdı.

Onu tek lokmada yuttu.

Benji birkaç metre ötemde Rory’nin kollarının arasında ortaya çıktı. Hamelin ve Dedrick Lange dövüşmeyi bırakıp yanlarına geldi ve Rory Kral’ı onları emanet etti. Üçlü vadinin çıkışına koşmaya başlayıp dumanın arasında kayboldu. Rory de kayboldu ve birkaç saniye sonra platformda belirdi.

Karmaşanın arasında beni bulması biraz zaman aldı, gözleri öyle kararmış öyle çaresizlik doluydu ki kalbim tekledi.

Ona doğru koştum.

Beni belimden yakaladı, tutuşu öyle sıkıydı ki nefesim kesildi.

Birke'ye döndüm. "Çanı almamız gerek."

Rory avucundaki sikkesini tarttı. "Çok yüksekte." Girintili çıkıntılı yüzeyini yukarı çevirdi ama fırlatmadı. "Onu öldürmek istemiyorum," dedi gergin bir sesle.

"Neden?"

"Hepsi çok aç. Bütün periler öyle. Şövalyeler, Maude bile, karınlarını doyurmalarına izin vermiyor." Kaşları çatıldı. "Açlık yavaş, kurbanını çıldırtan bir işkencedir. Periler canavarsa bunun sorumlusu biziz."

Arkamızda kıyamet kopuyordu. Birkeler dallarını savuruyor, Kral'ın adamlarını mideye indirmeye çalışıyordu fakat şövalyeler ve kılıçları onlardan daha hızlıydı. Bir yerleri kesildikçe periler ensemdeki binlerce tüyü diken diken eden tiz haykırışlar koy-veriyorlardı.

Şövalyeler durmuyordu.

Sadık Ormancı'nın çanı hâlâ devasa olanın dalında asılıydı. Ağaç dönüp ağır ağır şövalyelere doğru ilerlemeye başladı.

Gargoyle iç geçirdi. "Pekâlâ. Madem şiddeti aşağılık buluyorsun" –sesi bıkkın çıksa da parmakları heyecandan kıpır kıpırdı– "söyle hadi. Benden güvercinin olmamı iste."

Rory'yle ona döndük. "Uçacak mısınız?"

"Kol mahkûm." Belimi kavrayıp bana gülümseyerek güçlü ayaklarıyla sıçradı. Kanatlarını açıp çırpıtığında duman bulutu bir nebze dağıldı. Boynuna sıkıca sarıldım ve birlikte süzölmeye başladık.

"Ona el mahkûm denir," dedim rüzgârın sesini bastırarak.

Birke'nin tepesinde uçurdu, vadinin yukarı kesimleri aşağısı kadar dumanlı değildi. Derin nefesler alarak kolumu uzattım. Devasa canavarın etrafında her tur atışımızda Sadık Ormancı'nın çanını takıldığı etten daldan kurtarmaya çalıştım. Peri uzuvlarını

dalgın dalgın üzerimize savursa da ıskaladı, dikkati şövalyelerin üzerindeydi. En sonunda Gargoyle'la beni kendi hâlimize bıraktı.

Fakat ne kadar çabalasam da çanı yakalayamadım.

Bir sonraki turumuzda Gargoyle'un boynunu bıraktım. "Fırlat beni."

Önerim çok hoşuna gitmiş gibiydi, yüzüne dişlerini gözler önüne serecek kadar geniş bir gülümseme yayıldı. "Fırlatayım mı?"

"Çana ulaşamıyorum," dedim. "Başka çarem—"

Sözümü bitiremeden kendimi havada buldum. Çanın birkaç dal aşağısına çarpıp Birke'nin etine tutundum, midem ağzıma geldi.

Gargoyle beni alkışlarken aşağıımızdaki Rory bir küfür savurdu. Boğazıma yükselen safrayı yutmayı başardığımda periye daha sıkı sarılıp bacaklarımı etrafına dolayarak tırmanmaya başladım.

Et ve taş birbirine hiç benzemese de Aisling'in duvarını tırmandığımı hayal ettim. Yaratığın hareket eden gözlerinden çıkan ıslak sesleri duyabiliyor, elimin altındaki derisinin iğrenç pürüzlü dokusunu hissedebiliyordum.

Vadi çarpışan kılıçların ve parçalanmış etin korkunç sesiyle yankılanmaya devam ediyordu ama aşağıya bakmadım. Gözlerimi taşa diktim, Sadık Ormancı'nın çanına gittikçe yaklaşıyordum. Ne var ki tam parmaklarımı etrafına dolayacağım sırada alçak sesli, acılı bir inilti duydum. Birke sarsıldı.

Rory bir şeyler bağırdı.

Başımı nihayet yere çevirdiğimde periden fışkıran kanı gördüm. Ölümcül bir yara almıştı. Şövalyeler geri çekilse de Maude olduğu yerde kaldı. Kanıtlaması gereken bir şey, kurtarması gereken biri varmış gibi baltasını tekrar tekrar gövdesine geçirdi.

Birke sallandı. Rory ona durup geri çekilmesi için bağırmaya devam devam ediyordu. "*Maude!*"

Kadın ona kulak asmadı. Baltasını savurmaya, Birke'yi sal-
lamaya devam etti ve en sonunda elim kaydı.

Parmaklarım Sadık Ormancı'nın çanının etrafına kapandı
ve kendimi gerisin geri duman bulutunun içine düşerken bul-
dum. Taştan kollar beni yakaladı, kulağıma sevinçli bir kıkırtı
çalındı. "Benden âlâ şövalye yamağı var mı?" Tekrar göğе yük-
seldik, rüzgâr yanaklarımı döverken ağaçların arasından dışarı
fırlayıp geceye karıştık.

Kutsal vadiye bir bakış attım, yanan aylakotlarının loş ışığı
yerde kesilmiş bir ağaç gibi yatan periyi aydınlatıyordu. Canavarı,
devasa Birke'yi de öldürmüşlerdi. Şayet bir canavarsa o hâle ge-
tirildiği için bir canavardı. Belki o da bunun farkındaydı. Belki
Traum'da zalimlerini öldürmek isteyenler yalnızca şövalyeler,
çocuk krallar ve Kâhinler değildi çünkü peri baltaya yenik düşüp
ormanın göbeğindeki bir ağaç gibi yere devrildiğinde...

Maude'u da yanında götürdü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zırhımı Çıkar

Sadık Ormancı'nın çanını Benji'nin odasına, diğer taş nesnelerin yanına koyup Petula Malikâne'sinin kapılarını sıkıca kapattık. Mezranın üç kilometre ötesine konuşlandırılmış şövalyeler bile içeri alınmadı. Bunun tek nedeni dostları Maude Bauer'ın yaralı, her yanı kırılmış, bilinçsiz vaziyette yatıyor olması değildi.

Krallarının hâlini görmemeleri içindi.

Benji... durumunu nasıl tarif edebilirdim bilmiyordum. Bir anne, bir abla bildiği Maude'un son derece ciddi yaralar alması onu ne biranın ne şarabın ne de aylakotunun deva olmayacağı bir ıstıraba sürüklemişti.

Rory biraz dinlenmesi için onu kadının yatağının başından uzaklaştırmaya çalıştığında, "Hayır," dedi şarabını dökerek. "Yanında kalmak istiyorum."

Kutsal vadideki törenin üzerinden iki gün geçmişti. Sargılar içindeki Maude yatağında, özenle dokunmuş bir yorganın altında yatıyordu. Birke üzerine düştüğünde sol yanındaki kemikleri kırılmış, şakağı şişmişti. Kaburgaları, omzu, eli ve parmakları paramparça olmuştu. Mezranın şifacısı gelip kırıkları yerine

oturtmuştu fakat kafasındaki şişliğin onu endişelendirdiğini, Maude'un bir daha uyanamayabileceğini söylemişti.

Elbette bu, bizi baş ucunda oturup gözlerini açmasını beklemekten alı koymamıştı.

“Hadi, Castor.” Rory yine Benji'nin koluna uzandı “Seni odana götüreyim. Biraz uyu da ayıl. Şarap—”

Benji hışımla geril çekildi. “Siktir git, Rory. Beni yalnız bırak. Kimse bu iyilik timsali şövalye numaralarını yutmuyor.”

Rory yüzünü buruşturdu.

Ona bir şey söylemek üzere hızla yerimden kalktım ama Gargoyle benden önce davrandı. “Kabalık ve alçaklık ediyorsun, Bartholomew.” Birkaç saniye öncesine kadar odanın bir köşesinde sessizce ağlıyordu ve hüznünün yerini şimdi haklı bir öfke almıştı. “Senin için savaştığında, kirli işlerini yaptığında arkadaşına değer veriyorsan sana nezaket gösterdiğinde de aynısını yapmalısın. Aksi hâlde ona hiç değer vermiyorsun demektir.”

Benji sırtını yatağa dayayıp eliyle gözlerini kapattı. “Üzgünüm, Rory.”

Aradan saatler geçti. Odanın sessizliğinde düşüncelerim Maude'a, Kâhinlere, uyanışı olmayan uykuya kaydı.

Gargoyle yanımdaki pencereden Ahenkli Orman'ı izliyordu. “Tüm dünya bir ormandır, Bartholomew, içindeki herkes de huş ağacının kabuğundan yapılmıştır. Kâğıt kadar hassastır.”

Ağlamaya başladığında ben de kendimi tutamadım. “Ah, Gargoyle.”

Eskiden hüznünü, doyasıya yaşadığı duygularını anlamsız bulurdum. Telafisi olmayan bir kusur olarak görürdüm. Fakat Maude'un odasında durmuş Benji'nin içmesini, Rory'nin süklüm püklüm oturmasını izlerken, hissettiğim yenilgiyi kelimelere dökmekte zorlanırken kafamda yarasayı andıran tuhaf Gargoyle'a dair yanlış bir hikâye yazdığımı düşünmekten kendimi alamadım.

Hüzün bir huş kabuğu kadar kırılıyordu, hassastı.

Fakat ağaç dimdik ayakta dururdu.

Ertesi gün çıplak ayaklarımla taşları döve döve son sürat merdivenden indim. Gargoyle'u geniş salonda zırh parlatırken buldum. "Uyandı," dedim nefes nefese.

Maude yatağında oturmuş su içiyordu. Teni kireç gibiydi, elleri titriyordu ve her yanı sargılar içindeydi ama uyanıktı. İçeri girdiğimde o nazik yeşil gözlerini bana çevirdi ve o an ölüm, yalan hikâyeler, sahte tanrılar ve hayatını kaybetmiş Kâhinler kadar mutluluğun da kalbimi kırabileceğini öğrendim. "Selam, Maude."

"Çanı almayı başarmışsınız," dedi Gargoyle'a göz kırparak. "Dört Omen gitti, kaldı iki." Sesi ciddileşti. "İşlerin Aisling'den ayrılırken umduğun gibi gitmediğini biliyorum, Kâhin. Ama umarım bizim için ne kadar özel olduğunun farkındasındır. Sen olmasan bu kadar ilerleme katedemezdik."

"Ah." Yanağımı ovuşturdum. "Teşekkür ederim. Ben de... çok sevindim, yani—"

"Öteki tarafı boylamamasına mı?" diye araya girdi Gargoyle.

Maude pencerenin önünde duran Benji'ye döndü. "Gösterdiği cesareti takdir etmek için bir şey yapmalıyız."

Benji'nin yüzüne renk gelmişti. Gözleri daha bir parlaktı. Maude'un uyanması onu kendine getirmişti. "Sen nasıl istersen, Maude."

"O hâlde onu şövalye ilan edelim. Düzgün bir tören düzenleyelim. Hemen bugün."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Şövalyeler Omen'e de bağlılık yemini etmiyor mu?"

"O kısmı es geçeriz." Maude'un yüzünde güller açtı. "Zorunda değilsin elbette. Ama Aisling'in öğretisinden ve beraberinde getirdiği her şeyden bıktıysan sana da bir değişiklik olur."

Zırhım yamulsa, kılıcım kırılrsa da iradem asla sönmez.

Ne yaptığının farkındaydım. Kâhinlerin ölümünün ardından bana bir yuva sunuyordu. Bana bir başıma olmam gerekmediğini, istersem onların yanında bir yerim olabileceğini söylüyordu.

Gözlerim doldu. “İyi de ben soylu bir aileden gelmiyorum.”

“Tek tük istisnalar yapılabilir,” dedi Rory ve Maude aynı anda. Önce birbirlerine, sonra da bana gülümsediler.

Benji’nin bakışları Rory’yle aramda gidip geldi. Sessizliğini bozarak, “Bir Kâhin olarak Altı’nın bize çok yararı dokundu. Ünvanını değiştirmek istemem. İnsanlar üzerindeki etkisi, o yanımdayken soyluların bana olan bakışları—”

“Götlük etme,” dedi Rory. “Bu seninle ilgili değil.”

“Değil tabii.” Kral’ın yanakları kızardı, sesi sertleşti. “Kral benim ama *hiçbir şey* benimle ilgili değil. Bir zanaatkâr, şövalye ya da Kâhin kadar saygı görmüyorum. İlk icraatım mezraları ziyaret edip Omen’e hürmet ayağına soylular tarafından aşağılanmak oldu. Genç olduğumun, büyükbabamın bir kâfir sayıldığının farkındayım ama hükümdarlara gösterilen muamelenin altından bundan fazlası yatıyor. Sırf Aisling’i iyi göstermek için birinin başına taç takıyorlar sanki. Bir kralın tanrılar karşısında ne kadar aciz olduğunu kanıtlamak için beni rezil ediyorlar.”

İçeriye derin bir sessizlik çöktü.

Rory, Benji’nin karşısına geçti. Kambur duruşu sayesinde tam göz hizasına geliyorlardı. “Belki de düzenin kusuru budur. Aisling ve Omen kralı daima önemsiz gördüyse bir kral tarafından dize getirilmeleri onlar için ne anlama gelir?”

Benji yüzünü buruşturarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

“Büyükbaban seninle gurur duyardı, Benji.” Maude sargılarına rağmen daha dik oturmaya çalıştı. “Biz de seninle gurur duyuyoruz.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Gargoyle kulağıma eğilerek, “Şu oğlan *beni* ağlatmak istiyorsa bundan daha acıklı bir hikâye anlatması gerek,” diye fısıldadı.

Onu susturmaya çalışırken Kral'ın bakışları beni buldu. Bana baktı. *Gerçekten* baktı. Dünyayı onun gözlerinden görmem mümkün değildi ama alabildiğine uzandığından ve haritasını çıkarmak için çaresizce çabaladığından emindim. "İstediğin buysa, Altı, seni seve seve şövalye ilan ederim. Sadakatin bana bahşedilmiş en büyük armağanlardan biridir."

Rory'nin etrafından dolanarak aramıza girdi. "Ancak işimizin henüz bitmediğini aklından çıkarma lütfen. Ölen her Omen'le, ele geçirdiğim her taş nesneyle krallığı rüyaların, alametlerin ve yalan hikâyelerin pençesinden kurtarmaya bir adım daha yaklaşıyorum. Kadim emaneti üstlenmeyi başarırısam, Omen ortadan kaldırılırsa ve Aisling düşerse insanlara onlar yerine inanmaları gereken bir şey sunmam gerek. Ellerinde tuttukları onca gücü *birinin* devralması gerek."

Elimi tutup önce Maude'a, sonra da Rory'ye döndü. "Yanımda olup bu yükü sırtlamamda bana yardımcı olacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Elbette, Benji," dedi Maude. "Daima yanındayız."

Rory onu başıyla onaylarken bakışları bana kaydı.

"Meselem başından beri Omen'leydi," diye mırıldandım. "Sırada Kederli Dokumacı var. Sonra da—" Sesim sertleşti. "Sonra da Güve'yle yüzleşeceğim. Başrahibenin karşısına tekrar dikildiğimde üzerimde cübbem değil zırhım olacak." Uzanıp Benji'nin elini tuttum. "Yanımda da Kral Üçüncü Benedict Castor duracak."

Dudakları çocuksu, cesur bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni şövalye ilan ediyoruz o hâlde."

Gün batımında Gargoyle'la Petula Malikânesi'nin kütüphanesinin önünde duruyorduk. Maude batı ışığını en iyi buranın aldığını ve teninde bıraktığı sıcaklığı sevdiğini söyleyerek tören için burayı seçmişti. Diğer şövalyelerin burada olmamasına sevi-

niyordum. Gösterişli bir şey istememiştim. Sadece ben, Gargoyle, Maude, Benji, Rory ve o sabah bana bitmiş zırhımı getiren demirci Victor olacaktık.

Zırhım tek kelimeyle göz alıcıydı. Parçalara ne dendiğini hatırlamıyordum fakat yamaklığını son derece ciddiye alan Gargoyle beni giydirirken hepsinin ismini kulağıma fısıldamıştı. Zincir zırhı giyip diğer tüm parçaların kayışlarını sıktığımızda kendimi taştan devasa bir yapı gibi hissetmiştim. Göğsünde atan, sevinçle dolup taşan bir kalbi olan güçlü ve aşılmaz bir yapı gibi.

“Biliyorsun, değil mi, Bartholomew?” dedi Gargoyle diğerlerine katılmadan girmeden hemen önce. “Şövalye olmak istemesen de sorun olmaz.”

Ona döndüm. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Ağzımdan çıkan her şeyin bir nedeni yok.” Çekicimle kesimi ona emanet etmiştim. Avuçlarındaki aletlerin ağırlıklarını tartıp düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. “Bir Kâhin olmak istemedin ama kendini her şeyinle Aisling’e adadın. Aynı hikâyeyi sil baştan yaşamak üzücü olur.” Taştan gözlerini yüzüme çevirdi. “Şayet istediğin buysa, seni suçlamam. Kendimizi başkasının davasına adamak bir başımıza amaçsız kalmaktan daha kolaydır.”

Ardından kendi kendine mırıldanarak önüme geçip kütüphanenin kapılarını açtı.

Benji, Maude ve Rory batan güneşin ışıklarıyla dolu kütüphanenin batı tarafında duruyordu. Maude sargıları yüzünden zırhını giyememiş olsa da Rory ve Kral tepeden tırnağa metaller içindeydi. Parlak yüzeyleri günün son ışıklarını yansıtıyordu.

İçeri girmemi bu âna yaraşır bir sessizlikle izlediler. Rory’nin dikkatini üzerimde hissedebiliyordum ve peçemin ardından göz göze geldik, benim de ona baktığımı bilmesini her şeyden çok istedim.

Peçemin aramıza girmemesini diledim.

Önlerine, Gargoyle’un yanında durduğumda ışık yüzlerimizi Aisling’in pınarında hiç olmadığı şekilde düştü. Kral kemerinden

bir kılıç çekti. Boğazını temizledi. “Ben Üçüncü Benedict Castor.” Başta tedirgin konuşsa da ona gülümsediğimde sesini yükseltip izleyicilerle dolu bir salona hitap ediyormuş gibi kütüphaneyi inletti. “Cesaret, zekâ ve özveriyle yapılmış eylemleri nedeniyle Altı’yı—”

“Sybil,” dedim. “Adım Sybil Delling.”

Benji’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Maude’un gülümsemesi içeriye ışık saçtı. Rory şefkatli gözleriyle beni izlerken Gargoyle bir alkış tutturup hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bravo, Bartholomew. Bravo.”

Kral bir süre sessiz kaldı. “Sybil Delling’e şövalyelik ünvanını bahşetmek benim için bir onurdur. Bu onuru kabul ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Diz çök.”

Söylediğini yaptım.

“Bir şövalyenin alametifarikası sevgidir. İnançtır. Dövüştür. Diğerleri aramızda olmadığından sana üçümüzün de ettiği yeminini ettirmeyeceğim. Omenlerin adını anmayacağız. Bu özel ânına leke sürmelerine müsaade etmeyeceğiz. Bunun yerine sana Stonewater Krallığı’nın en yürekliyelerine yaraşır bir sorumluluk yükleyeceğim ve sen de bana bu yükü taşımayı kabul edip etmediğini söyleyeceksin.” Dimdik sırtı, kendinden emin sözleriyle gözüme hiç de çocuk gibi görünmüyordu. “Olur mu?”

“Olur.”

Yanındaki Maude’un ağzı kulaklarındaydı. Bunun gibi kaç törene katıldığını merak ettim. Gençliğinden beri kim bilir kaç insanın şövalye oluşuna tanık olmuştu. Buna rağmen yüzündeki mutlu çizgiler bana benimkine katılmış olmanın onun için çok anlamlı olduğunu söylüyordu.

“Zayıf ve savunmasızları, yardıma muhtaçları korumaya yemin ediyor musun?” diye sordu Benji.

“Ediyorum.”

“Halkın şahidi, takipçisi ve tanığı olacağına, mezraların huzurunu koruyacağına yemin ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Rüşvete ve paraya tamah etmeyip sadece iyilik ve krallığın için çalışacağına yemin ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Kral’a sadık kalacağına, şövalyem ve Kâhin’im olacağına yemin ediyor musun?”

Duraksadım. Peçem zırhımdan çok daha hafifti ama varlığını hissedebiliyordum. “Kutsal diye bir şey yoksa bir Kâhin neye yarar ki?”

“Bundan rahatsızsan bir Kâhin olmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı Rory. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

Kral ona bir bakış attı. “Zorunda. Mesele de bu ya. Bana yemin etmek, isteklerime, arzularıma, krallığıma yemin etmek demektir. Şövalyem olacaksa bana sadık olmak zorunda. Tıpkı sen ve Maude gibi söylediklerimi yapmak zorunda.” Bakışları benimle Rory arasında gidip geldi. “Öyle değil mi?”

“Evet,” diye çıkıştı Rory. “Sana sadakat yemini ettik, akılsız köleler olacağımızı söylemedik. Ondan özgürlüğünü daha fazla feda etmesini isteyemezsin, Benedict. Başrahibe nasıl Kâhinlerin, Omen nasıl Traum’un sahibi değilse *sen* –veya şövalyelerin– de Stonewater Krallığı’nın sahibi değilsiniz. Bir törende edilmiş iki çift laf seni hiçbir şeyin hâkimi yapmaz.”

“Öyle demek–” Benji kızardı “Yeminlerin asaletini, erdemini hiç anlamadın zaten.”

Rory’nin üzerine ölümcül bir sükûnet çöktü. “Ne asil ne de erdemli olduğum için mi?”

Maude iki kardeşin bir oyuncak için didişmesini etmesini izliyormuş gibi anlını ovuşturdu. “Bunun ne yeri ne de zamanı.”

“Zırhım üzerime Kehanet cübbemden daha çok yakışıyor,” dedim ansızın. “Bunu taşımak bir onur.” Yüzüme uzanıp peçemin

kenarını okşadım. “Fakat Aisling’e, Omen’e, artık aramızdan sonsuza dek ayrılmış dostlarıma da bir yemin ettim.” Derin bir nefes aldım. “Artık kendimi sözlere adamaya bir son vermek istiyorum sanırım. Böyle giderse geriye verecek hiçbir şeyim kalmayacak, Kral Castor.”

“Şahane bir cevap, Bartholomew,” dedi Gargoyle gururla.

Benji’nin yanakları hâlâ kırmızıydı. Rory’yi bırakıp tekrar bana döndü. “Öyle olsun.” Kılıcını önce sol, sonra sağ omzuma değdirdi. “Sybil Delling. Zırhın yamulsa da kılıcın kırılrsa da iraden hiç sönmesin.” Peçeme bakıp ardındaki gözlerimi aradı.

Fakat beni bulamadı.

“Aramıza hoş geldin.”

Saatler sonra, ay gökyüzündeki yerini aldığı anda, Gargoyle horluyordu ve Maude içtiği uyku ilaçlarından sızmıştı. Bense zırhımla Petula Malikânesi’ni arşınılıyordum. Benji’ye uğramayı düşünmüştüm ama ayaklarım kapısının önünden geçip gitmişti.

Beni gitmem gereken yere götürüyorlardı.

Ardında durduğum kapının altından davetkâr bir ışık sızmıyordu. Buna rağmen ahşabı üç kez tıklatmaktan geri durmadım.

Ses gelmedi.

Alnımı yıpranmış yüzeye dayadım. “Myndacious?”

Yine bir cevap alamadım.

Belki de çoktan uyumuştur. Tam arkamı dönüp gideceğim sırada—

“Sybil.”

Kapıya doğru bir nefes verdim. Demir kolunu kavrayıp çevirdim.

Rory uzun yatağında oturuyordu, bitişiğindeki komodinde neredeyse tamamen erimiş bir mum yanıyordu. Zırhını çıkarmıştı, üzerinde açık renkli bir gömlek ve pantolonu vardı. Dirseklerini dizlerinin üzerine koymuştu ve elleri bacaklarının arasında

sarkıyordu. Ben içeri girdiğim sırada parmaklarını kütletiyordu. “İyi misin?”

Kapıyı arkamdan kapattım. “Ben sadece...”

Sözlerimin gerisini getirmemi bekledi.

“Seni görmek istedim sadece.”

Sertçe yutkundu. “Gel o hâlde.”

Üzerime vuran mum ışığı yere uzun bir gölge düşürüyordu. İçeri girdim ve adım atacak yerim kalmayana, zırhlı ayaklarım Rory’nin çıplak ayaklarına değene kadar yürüdüm. Elimi yavaşça siyah saçlarının arasına kaydırıp parmaklarımı ipeksi, dağınık tutamlara doladım.

Başını kaldırdı. Konuştuğunda sesi çatallı çıktı. “Zırhını çıkarmamışsın.”

“Gargoyle’a müsaade etmedim.”

“Neden?”

“İçindeyken kendimi daha güçlü hissediyorum.”

Gözlerini benimkilerden ayırmadı. Bana fedailik, güç veya yaşamanın dayanılmaz ağırlığı hakkında bir nutuk çekeceğini sandım.

Fakat bunun yerine ayağa kalktı. Yüzümü avuçlarının arasına alıp yanaklarımı ona kulak vermem için yalvarırcasına sıktı. “Aisling’de olanlar senin suçun değil. Omen ve yaptıkları korkunç şeyler senin suçun değil. Geçmişteki Kâhinlerin ya da dostlarının kaybolması senin suçun değil. Telafi etmen gereken hiçbir hatan ya da yalanın, sadık kalman gereken hiçbir yeminin, kanıtlaman gereken gücün yok.” Çaresizliğimin düğümlerini çözmeye çalışır gibi saçlarımı okşadı. “Bilhassa da bana.”

Vücudum daima yeterince güçlüydü. Öte yandan ruhum her neyden yapılmışsa hep çok kırılgan olmuştu. Huş ağacının kabuğu, Kâhin elbisemin kumaşı ya da bir güvenin kanadı gibiydi. Rory dudaklarını alnıma bastırıp tenime içimi sızlatacak kadar yumuşak bir öpücük bıraktığında, bana acının ve rahatlatmanın dilinde fısıldadığında o kırılgan ruh güçlenmeye başladı.

“Zırhım,” diye mırıldandım. “Çok ağır.”

“Biliyorum.” Bir adım geri çekildi, bakışları ağzıma kaydı. “Yardım edeyim.”

Önce omuzluklarımı çıkardı.

Tokalarını açıp pazıbandımı ve kolumdaki plakaları çıkardı. Ellerimi elçeklerden kurtardı. Ardından göğüslüğüm geldi. O da yerdeki yığına katıldığında dizlerinin üzerine çöküp uyluklarımdaki kayışları çözmeye başladı, butluğumla dizliğimi çıkardı. Dizçeklerim bir tangırtıyla yeri boyladı ve geriye sadece soleretlerim, botlarımin üzerinde karmaşık metal ağ kaldı.

Hepsini bir kenara bırakıp botlarımı da çıkardı. Tıpkı birkaç saat önceki törende yaptığım gibi dizlerinin üzerinde başını kaldırıp bana baktı. Elimizde bir kılıç yoktu ama o da benim kadar savunmasızdı.

İşi bittiğinde ayağa kalktı. “Yatağa otur.”

Bacaklarımin arkası yatağa çarptı. Kıçım döşeği bulduğunda Rory’nin göz kapakları ağırlaştı. “Kollarını kaldır.”

Zincir zırhımı tutup yukarı çektiğinde metal halkalar şıngırdadı. Yavaşça kıpırdadılar. Sonunda başımın üzerinden çıkıp yeri boyladığında Rory de ben de nefes nefeseydik.

Zırhım yere serilmiş bir düşman gibi ayaklarımızın dibinde yatıyordu. Coşkun Tepeler’deki kaplıcaya ilerlerken olduğu gibi kendimi tüy kadar hafif hissettim.

Ayağa kalktım. “Hepsini çıkar.”

Rory’nin bakışları gömleğimin düğmelerinde gezindi, orada olmayan zırhı ararken kaşları çatıldı. Elini tutup vücuduma yasladım. Avucunu karnımdan kaburgalarım, boğazımdan yanağıma kaydırđım. Nasırlı parmakları peçemi bulduğunda duraksadım.

“Bunu da,” diye fısıldadım.

Rory gerildi, tüm vücudu teyakkuza geçti. “Sybil.”

“Benji’nin isteğı gibi onu insan içinde takmaya devam edeceğim. Efsanelerden fırlamış, ürkütücü, etkileyici Kâhin olmaya devam edeceğim. Ama—”

Pürdikkat beni dinliyordu.

“Ama artık bunları önemsemiyorum sanırım.” Ona doğru bir adım attım, yüzlerimiz arasında bir nefeslik mesafe vardı. “Lütfen, Rory. Çıkar gitsin. Birinin beni görmesini istiyorum,” diye fısıldadım dudaklarına. “Beni görmeni istiyorum.”

Dokunuşunu yavaş ve nazikti. İşaret parmağını peçemin altına kaydırды, nasırları elmacık kemiğime, alt kirpiklerime sür-tündü.

İkimizin de dudaklarından titrek bir nefes kaçtı.

Elini yanağımın üzerinden kulağımın arkasına kaydırдыm, başımın arkasındaki düğüme götürdüm. Rory gözlerini yüzüm-den bir saniye bile ayırmadan kumaşı çekiştirdi. Mumun loş ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, zaten koyu renkli gözlerini mürekkep karasına çeviriyordu. Yanaklarımda, burnumda gezindiler. Bir, iki kez dudaklarımda oyalandılar.

Düğüm gevşedi. İçgüdüsel bir hareketle yüzüme uzanıp pe-çeyi düşmeden yakaladım.

Rory'nin eli duraksadı. “Kararını istediğin an değiştirebi-lirsin.”

Kumaşı bıraktım. “Değiştirmeyeceğim.”

Rory'nin dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Düğümü çekiştirmeye devam etti, iyice gevşetti.

Ardından peçem çıt çıkarmadan zırh yığınının üzerine düştü.

Havada süzülüşünü izlemedim. Gözlerimi Rory'ninkilerin karanlığından ayırmadım.

Keskin bir nefes aldı. Acı verici bir an boyunca ifadesini okuyamadım, gözlerinden geçen şeyi anlamlandıramadım. “Ne?”

“Ben...” Nefesleri hızlandı. “Bunu nasıl tarif edebilirim bil-miyorum sanırım.”

“O kadar mı çirkinim?”

Başparmağını çeneme koyup başımı kaldırdı. O kadar mü-kemmel görünüyordu ki. Peçem güzelliğini hiç gizleyememişti.

Onu bu kadar yakından görmek şaşırtıcı değildi. Rodrick Mynacious tek kelimeyle *nefes kesiciydi*.

Ama sadece bu değildi. Yüzünde yepyeni bir ifade belirmişti. Bakışlarında daha önce görmediğim bir hayranlık vardı. Sanki gözlerimi ilk kez görmek onunkileri de dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti.

Sesi kendinden emindi. Her bir zerremen ona kulak vermesini istiyordu sanki. "Sen ömrümde gördüğüm en güzel kadınsın, Sybil Delling."

Aldığım her nefes onunla doluydu. Misk, aylakotu ve terinin kendine has kokusuyla. Onu açlıkla içime çektim, ağzımı ve ciğerlerimi tıka basa doldurdum ama yeterli değildi.

Gözlerindeki karanlık büyüdü. Diz çökmek, zırhın ardına saklanmak yoktu. Göz göze, mükemmel bir denge içinde, o hayranlığıyla bense savunmasızlığımla çırılçıplak ama ikimiz de arzumuzla için için yanar vaziyette durduk.

"Bana nasıl göründüklerini söyleme." Parmak uçlarıma yükseldim. Verdiği titrek nefesi kendiminkiyle yuttum. "Hiçbir şey söyleme."

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Benden istediğin her şeyi yaparım."

Dudaklarıma yapıştı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Darmaduman Olmak

Bana otuz saniye verdi. Rodrick Myndacious'ın efendisi olduğumu hissettiğim baş döndürücü yarım dakika.

Ağzlarımız birbirini bulduğu an Rory'nin boğazından derin, acı dolu bir inilti yükseldi. Parmakları gömleğimi kavrayıp kumaşı çekiştirerek göğsümü kendininkine yasladı. Vücudundan yayılan ısı güneşi utandırırdı. Dudaklarımı karnında gezdirip dilimi yakıp yakmayacağını öğrenmek istedim. Ama şimdilik dudaklarına odaklanacaktım. Üzerlerinde hareket eden kendi dudaklarıma, ağzımı dolduran tadına.

Bir dansa tutuşmuş dillerimize.

Çıkardığı sesler... *tanrım*. Dişlerimi alt dudağına bastırduğымda şiddetlenen titrek nefesler. Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu yarınlar yokmuşçasına öptüm, nerede başlayıp nerede bittiğimiz anlaşılmayana kadar vücudumu onunkine bastırdım.

Bu yeterli değildi.

Çıplak bacağıma kalçasına dolayıp sertliğini hissettiğimde bir şaşkınlık nidası koyverdim. Çıkardığım ses aklını başına getirmiş, ellerini, içinde bulunduğu ânı hatırlamıştı sanki.

Birden onu yere serdiğim onca zamanın karşılığını ödemeyi ne kadar çok istediği tüm netliğiyle anlaşıldı.

Uyluklarımın arkasını kavrayıp parmaklarını izini bırakmak istercesine sertçe kıcıma bastırdı. Geri çekilip gözlerimin içine bakıp sırttı ve tüy kadar hafifmişim gibi beni kucağına aldı. Geri geri yürüdü.

Beni yatağına attı.

İvmem komodindeki erimeye yüz tutmuş mumun alevini titretip söndürerek geriye ince bir duman çizgisi bıraktı. Artık içeriği aydınlatan tek ışık gökyüzünde asılı duran yarım aydı.

Gömleğim buruş buruş olmuştu. Altıma uzanıp parmaklarımı pantolonumun beline geçirdim.

Kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkardım.

Yatağın kenarında duran Rory donakaldı. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve gizleyemediği arzusu bana cesaret veriyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerimi onunkilere kenetledim. Gömleğime uzandım.

Düğmeleri bir bir açtım.

Daha önce kimsenin önünde çırlıçıplak soyunmamıştım. Ne Kâhinlerin ne başrahibenin önünde ne de rüyalarımnda. Daima peçemin güvenliğine sığınmıştım.

Tek istisna Güve'yi gördüğüm o rüyaydı.

Rory isteğimi yerine getirdi. Hiçbir şey söylemedi. Hızlı nefeslerimiz dışında oda sessizdi. Gömleğim omuzlarımdan aşağı kaymasıyla karşısında çırlıçıplak kaldığımda bunu her yerimde hissettim. Hayranlık dolu simsiyah gözlerinin tepeden tırnağa beni süzdüğünü gördüm. Havanın ısınıp yoğunlaştığını sezdim.

“Sıra sende.”

Rory düğmelerini kavrayıp sertçe açtı. Gözlerim gömleğini çıkarırken gerilen kaslarını hevesli bir gezgin gibi arşınladı. Boyundan başlayıp kaslarının hatlarını takip ederek göbeğine ulaştı.

Pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli kıl çizgisini takip etti.

Aynı ilk tanıştığımız geceki gibi görünüyordu. Yarı çıplaktı. Terliydi ve insanı günaha sürükleyecek kadar yakışıklıydı. Fakat bu kez alaycılığın yerinde arzu vardı.

Dudağımı ısırıp başımla pantolonunu işaret etti. “Onu da.”

Başparmaklarını beline geçirdi. Gözlerini benimkilere dikerek sırttı.

Ardından ellerini pantolonundan çekti.

“Beni *kışkırtmaya* mı çalışıyorsun?”

Omuzlarını silkti.

“Bu şövalyeliğe sığar mı?”

Göz kapakları hafifçe kapandı.

“Hımm.” Avuçlarımı döşeğe dayayıp doğruldum. “Seni yormayayım o hâlde.” Bacaklarımı altıma kıvrıp dizlerimin üzerinde doğruldum.

Rory’nin vücudu gerildi. Dudaklarından kaçan keskin nefes bir küfür gibiydi. Pantolonuna uzandım—

Her şey çok hızlı oldu. Bir an dizlerimin üzerinde oturdum, bir an sonra Rory’nin elleri kollarımın altındaydı ve beni kaldırıyordu. Yatağa geri fırlatıldım.

Üzerime eğildi ve sessizlik sözünü ilk kez bozdu. “Önce daraduman olacaksın,” diye fısıldadı boğuk sesiyle kulağıma. Beni yastıklarına bastırıp tutkuyla öptü. Bunca zaman bunu yapabilecekken onunla didiştiğim için kendimi dünyanın en aptal kadını gibi hissettim.

Rory bunu seviyordu. *Öpüşmeyi*. Bunu anlayabiliyordum. Çenemi kavrayıp parmaklarıyla yanaklarımı sıkarak dudaklarımın büzüşmesine neden oldu. Beni ıslak ıslak öptü, ağzıyla bana tapıyordu sanki. Nefesim kesildi. Özgür kalmak için mücadele eden hevesli sesleri yutmaya çalıştım. Fakat Rory gergin olduğumu, kendimi ve onu tuttuğumu anlamış olacaktı ki dudaklarını çeneme kaydırıp beni gevşetmek istercesine üzerine öpücükler kondurdu.

Boynuma bir buse bırakıp dudaklarını tenimdeki izde, Gayretli Kürekçi'nin ısırganının üzerinde gezdirdi. Ona özellikle özen gösterdi. Islak dudakları ve diliyle beni iyileştirecekti sanki. Sadece tanrıları öldürmeyi değil, beni onlardan arındırmayı istiyordu âdeta.

Evet. Rory öpücükleri çok seviyordu.

Ya da sadece beni öpmeyi seviyordu belki.

Alnını göğsüme bastırarak ağzını memelerime bastırdı. Onları öpüp iç geçirdi.

Kalçamı kaldırıp kasıklarına sürtündüm. Verdiği keskin nefesi duydum. Aynı hareketi tekrarlardım, sonra bir kez daha. İki şövalye olarak avluda dövüştüğümüzü, homurdanarak kan ter içinde yerde, kirin tozun arasında yuvarlandığımızı hayal ettim. *"Myndacious."*

Sol mememe gülümsediğini hissettim. Meme ucumu öpüp hafifçe ısırıldı.

"Beni hemen becermezsen çılgılık atacağım," dedim boğuk bir sesle.

Doğrulup yüzüme baktı. Saçları karmaşık bukleler hâlinde alnına dökülüyordu. Dudakları şişmişti. Loş ışığa rağmen son sürat atan nabzının boynunda zonkladığını görebiliyordum. Düzensiz nefeslerini duyabiliyordum.

Tatmin olmaya giden yolun yarısında gibiydi, benimkini uzatıyordu.

Birden kafama dank etti.

"Seacht'te." Ellerimi omuzlarına koyup onu kendime çektim. "Zırh için ölçülerimi almadan hemen önce. Avluda zincirlerinden boşanmış gibi dövüşmüştün. Leş gibiydin" Bacaklarımı beline doladım. Dudaklarımı boynundaki zonklayan noktaya bastırdım. "Rezil hâldeydin." Tenini emip dişlerimi geçirdim. "Benim olmazsan-ölçeğimi sandım," diye ekledim telaşla.

Rory acı dolu bir ses çıkardı. Ensemi kavrayarak beni kucağına çekti.

Bacaklarımı iki yanına koyup üzerine oturdum. Geçmek bilmeyen bir süre boyunca öylece oturup birbirimize baktık, nefes almaktan başka bir şey yapmadık. Peçem olmadan kendimi savunmasız hissediyordum. Ruhum çekicimle vurduğum kireçtaşları kadar kırıllandı. Rory beni sımsıkı tuttu. Bir eli ensemdeydi, diğeriye omurgamda şefkatle bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Dokunuşlarındaki şefkatin aynısı bakışlarından da okunuyordu.

Bu hâli... etrafıma ördüğüm duvarları yerle bir etti.

“Sözümü geri alıyorum.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Bir şey söyle. Ne olursa.”

Söylenecek tek şey vardı.

Hiçbir hikâyenin tam olarak hakkını veremeyeceği bir şekilde beni öptü. “Sybil.”

Parmaklarını saçlarımdan arasına geçirip öteki eliyle kıcımlı kavradı. “O gece kaplıcalardan döndükten sonra sana yatağında iç geçirten şey her neyse... Ben de aynılarını düşündüm. Binlerce kez hayalini kurdum.” Kıcımlı sıktı. “Bacaklarını, ölçülerini alırken elimin altında nasıl hissettirdiklerini düşündüm. Ağzımı aralarına koymanın nasıl olacağını hayal ettim.” Elini bir an için tenimden uzaklaşıp sertçe geri dönü, kıcıma indirdiği şaplak ikimizin de inlemesine neden oldu. “Sesini düşünmekten gözüme uyku girmedi. Benim için boşaldığında çılgılık mı atacaksın yoksa usul usul inleyecek misin merak ettim.” Yutkundu. “Kafamdan şövalyeliğe sığmayacak şeyler geçirdim.”

İkimiz de nefes nefeseydik.

“Üzerimde istediğin kadar tepinebilirsin, Sybil Delling. Beni yerden yere vurabilirsin. Bunun adına ne denir bilmiyorum ama istiyorum. *Seni* istiyorum.”

Çıplak vücudumu onun kine bastırdım. Arzunun gözünü döndürmesini izledim. “İstediyini al öyleyse.”

Zevkimi daha fazla uzatmadı. Kıcımlı bırakıp titreyen vücutlarımızın arasına uzandı. Orta parmağını kadınlığımıza bastırdı.

Dudaklarımdan kaçan şaşkınlık nidasını açlıkla yuttu.

Bacaklarımdan arasındaki ıslanmış eline baktım. Önce bir, sonra ikinci parmağını içime kaydırmasını izledim. *Hissettim*. Onu ne kadar istediğimi fark ettiğinde boğazından bir homurtu yükseldi ve her zamanki gibi gözlerimin içine bakarak bekledi. İznimi istedi. Onu başımla onayladığımda parmaklarını hassas çıkıntıda gezdirdi. Etrafında daireler çizip her bir sinir ucumu uyardı. Ardından acı verecek kadar yavaşça onları tekrar içime kaydırdı.

Ben bir çandım, o da beni çalışıyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Artık sığınacağım hiçbir tanrı kalmamıştı. Ama. Tanrılar. Aşkına. Oda parçalanıyordu. Yatak, pencere, içeri sızan ay ışığı. Hepsi solup gidiyordu.

Haykırdım. Rory'nin yüzünü kavradım. "Benimle boşal."

Altımda kıpırdandı. Aniden, beni bir mum gibi erittikten sonra, sabrının sonuna gelmiş gibiydi. İndirdiği pantolonunu hışımla bacaklarından aşağıya çekti. Parmaklarımı bacak kollarının arasında, kalçasının ve sertliğinin üzerinde gezdirdiğimde mest oldu.

Keskin bir nefes verip beni kucağından kaldırdı. Aletini girişime hizaladı.

Göz bebekleri kocaman olmuştu. "Evet de. Hemen."

Hiçbir şey sesindeki çaresizlik kadar enfes olamazdı. "Evet."

Beni kucağına geri çekti. Dudaklarımdan bir haykırış dökülürken o enseme daha sıkı kavradı. Tek vücut olduk. Et ete. Nabız nabza. Göz göze.

Kafamdaki her şey uçup gitti.

Yüksek tepeleri ve bilgi yuvası şehirleri unuttum. Engebeli dağları, sık ormanları ve içlerindeki herkesi boş verdim. Yalnızca doluluk hissi, acı verici zevk ve içimde hareket eden Rory'nin bakışları vardı. Bacaklarımdan arasında daireler çizip beni okşayan parmaklarının nazik ısrarı vardı.

İçimde bir şey kabarıyordu. Kanatlanıyordu. Kalçasını benimkilere her itişinde biraz daha kıpırdandığını hissediyordum. Yavaşlık. Çok yavaşlık.

Ama nefesim kesiliyordu.

Birden tereddüt ettim. “Eğer yapamazsam... boşalamazsam...”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. Elini aramızdan çıkardı. Başparmağını alt dudaklarımda, dişlerimde, dilimde gezdirdi. Tıpkı Aisling’de yaptığı gibi. Tıpkı Orman’da yaptığım gibi. Fakat bu kez kan yoktu. Sadece ter ve arzularımızın belli belirsiz kanıtı vardı.

“Bu bir gösteri ya da tören değil,” dedi. “Sadece sen ve ben varız, Sybil.” Ağzımdan uzun süre uzak kalmaktan nefret ediyordu sanki. Her bir sözcüğü bir öpücükle vurguluyordu. “Sadece kendini iyi hissetmeni istiyorum.”

Çiçek açıyordum. Hem kuş kadar hafif hem de bir taş kadar ağırdım. Dudaklarım aralandı, memelerim şişti, kalbim patlayacak gibi oldu. Vücudum kasıldı, nabzım kulaklarımda uğuldadı ve en sonunda hepten parçalandım. Rüyadaydım sanki. Düşüyordum. Durmaksızın düşüyordum. “Rory.” Bulduğum her yerini—dudaklarını, omzunu—ısırdım. Ona tutundum. “Rory.”

Darmaduman oldum. Minik ölümümde kayboldum.

“Siktir.” Rory’nin hareketleri sertleşti. Hızlandı. İnleyerek odadaki havayı, ciğerlerimdeki oksijeni çaldı.

O da kendi minik ölümüne yaklaşıyordu. Kıcıımı daha sıkı kavrayıp adımı inleyerek kontrolsüzce içime girip çıktı.

Tam zamanında geri çekilip beni yatağa bastırdı. Karnıma, memelerime boşaldı.

Nefes nefeseydi. Ben de bir katedralin yankısı gibi çıkardığı seslere aynı şekilde karşılık veriyordum. Gözlerimiz buluştu ve bana gülümseyip yanıma uzandı. Bir kenara attığı gömleğiyle üzerimi temizleyip beni kendine çekti. Bir elini saçlarıma, ötekiniyse sırtıma koydu.

Kalp atışlarım durulup göz kapaklarım ağırlaşırken, nefeslerim yavaşlarken düşündüm.

Mutluluk kendimizi avutmak için uydurduğumuz bir hikâye değildir belki de.

Uyandığımda kolumu kaldıracak hâlim yoktu. Ay hâlâ gökyüzünde parlıyordu. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum, sadece Rory'nin sıcaklığıyla sarmalandığımı, göğsünün inip kalkışını hissettiğimi, teninin kokusunu aldığımı anımsıyordum.

Doğrudum.

Yatak, döşek tıpkı Bir'in ortadan kaybolduğu gün kadar soğuktu. Rory gitmişti. İçeride benden başka kimse yoktu.

"Rory?"

Cevap gelmedi.

Birden buz kestim. Yatağın kenarından aşağıya uzandım. Elime peçem geldi. Kumaş tenimi hatırladığımdan daha fazla kaşındırıyordu. Onu havaya kaldırıp inceledim.

Bu kadar hafif, incecik bir şeyin üzerimde bu denli hâkimiyet kurmuş olması ne tuhaftı.

Rory'nin odasına alıcı gözle hiç bakmamıştım; bakışlarım bir an bile üzerinden ayrılmamıştı. Artık yalnız olduğumdan içeriye bir göz gezdirdim. Aisling'de ona yanıma alabileceğim hiçbir şeyim olmadığını söylediğimde aklını kaçırmasına şaşmamalıydı. İçerisi tıklım tıklımdı.

Odası bir gemi olsaydı yüklerinin ağırlığından suların arasına gömülürdü. Raflar doluydu. Derinin ve aylakotunun kokusunu alabiliyordum. Yünün. Parşömenin. Gözüme kitaplar, rulo hâline getirilmiş kâğıtlarla dolu kil vazolar ve uçları kırık tüy kalemler ilişti. Beş mezranın herhangi birine aitmiş gibi görünen kıyafetler. İçi iplik dolu büyük sandıklar, altın ve pirinçten ıvır zıvırlarla dolu daha küçük sandıklar.

Bir mantık ya da uyum yoktu. Sadece kalabalık vardı.

Köşedeki sehpanın üzerine duran bir şey dikkatimi çekti. Gümüş çerçeveli, pahalı görünen bir ayna. Ona doğru ilerleyip parmaklarımı soğuk sapına doladım.

Yavaşça önümde kaldırdım. Uzun bir yolculuğun ardından yansımamla karşılaştım. Yüzümü ilk kez peçesiz gördüm. Kırmızı açık bir ten ve şişmiş dudaklar. Gümüş renkli kaşlar ve dağınık saçlar. Hafif yamuk bir burun.

Gözler.

Nefesim kesildi. Başrahibenin Aisling'de bana söylediği tüm yalanlara, işaretlere ve tanrılara dair tüm sahtekârlıklarına rağmen bir konuda gerçeği söylemişti. Mihraptaki pınarda boğulmak beni sonsuza dek değiştirmişti. Bana bakan gözler genç bir kadına ait değildi. Bir insana ait değildi.

Donuktu. Bembeyazdı. Boyanmamış bir heykel gibi iristen ya da göz bebeklerinden yoksundu. Tamamen taştan oyulmuşlardı.

Aynı bir Omen gibi.

Aynayı masanın üzerine bırakıp peçemi aradım.

Odanın kapısı açıldı.

Rory ipleri yamuk yumuk bağlanmış pantolonuyla içeri girdi. Elinde bir tepsi, üzerinde de bir sürahi, biraz ekmek ve meyve vardı.

İkimiz de öylece kalakaldık.

"Soygunun ortasında enselenmiş gibi duruyorsun." Gözleri çıplak vücuduma kaydığında nefesi kesildi. Fakat çok geçmeden elimdeki peçeyi ve masanın üzerinde sallanmaya devam eden aynayı fark etti. Bir tekmeye kapıyı kapattı. "Ne oldu?"

Bir canavara benziyorum.

Peçemi sıktım. Raflarına doğru dönüp, "Odanda... yok yokmuş," dedim titreyen sesimle.

Bir şey söylemese de omuzlarının gerildiği dikkatimden kaçmadı.

"Hepsini nereden buldun?"

Yanıtı biraz geç geldi. “Hiçbir şeyim olmadı,” dedi. “Ne II. Öğrenci Yurdu’nda ne de Coulson Faire’de. Kurnaz Harami... Luricht Kalesi gibi şaşaalı bir yerde temel ihtiyaçlarımı bile benden esirgemeyi eğlenceli bulurdu.” Kulağındaki üç altın halkaya dokundu. “Bunları bana Benji’nin büyükbabası vermişti. Gerçek anlamda benim olmuş ilk şeyler bunlardı. Harami’nin boyunduruğundan kurtulup Maude’un yamağı olduğumda bile elimde avucumda hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Ben de onları doldurmaya başladım. Kötü bir alışkanlık, biliyorum.”

Utançtan duraksadığını anladığımda midem kasıldı. Onu hor gördüğümü sanıyordu.

“Hırsız olduğumu öğrendiğinde Maude’un beni döveceğini ya da en azından yamaklıktan kovacağını sanmıştım. Bunun yerine üzerime bir zırh giydirdi. Parmaklarımın zırhlı eldivenlerin içinde o kadar çabuk olmayacağını söyledi.” Sesi alçaldı. “Bana göz kulak oldu. Şövalye ilan edilmem için ailesinin soyadını bile kullandı.”

Başıyla rafları işaret etti. “Bunların parasını ödedim. Ya da eksikliklerini eşdeğer bir şeyle telafi ettim. Bu alışkanlığı bırakmak kolay olmadı, vakit aldı ama geri dönüp hepsini—”

“Bir şeyler çalman umurumda değil, Rory.”

Omuzları biraz olsun gevşese de bakışları hâlâ telaşlıydı. “O zaman neden bana bir değişik bakıyorsun?”

“Güzel olduğumu nasıl söylersin?” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Gözlerim. Aynı *onlara* benziyorum.”

Neden bahsettiğimi anlaması zaman aldı. Anladığında yüzünde rahatlama ve endişenin çekici bir karışımı belirdi. “Aisling’in pınarı yüzünden,” dedi. “Yıllarca suyunu yuttun.”

Ona bakmak istemiyordum. “Korkunç olduklarını, taşa döndüklerini tahmin ediyordum. Rüyaya yatmanın, boğulmanın beni kökten değiştirdiğinden şüpheleniyordum. Gayretli Kürekçi miğferimi kafamdan uçurup onlara baktığında gördüklerine inanamıyormuş gibi afallamıştı.” Göğsüm ağırlaştı. “Belki de

peçenin altında bir Kâhin'le bir Omen'in birbirlerinden o kadar da farklı olmadıklarına inanmamıştı."

Rory yutkundu, sesi bana güven vermek istiyormuşçasına sertleşti. "Onlarla *alakan yok*, Sybil."

"Bilmem gerekiyordu. Aisling'in örtüsünün ardından kendimi asla net bir şekilde göremeyecektim. Ama *seni* gözlerimi görmem ve kalktığımda yanımda olmaman... Hakkımdaki fikrini değiştirdiğini düşündüm. Tiksindiğini ya da pişman ol—"

Hızla odanın öteki ucuna ilerledi. Tepsiyi gürültüyle masanın üzerine bıraktı ve peçemi elimden kapıp yere attı. Dudaklarımızı buluşturup beni sertçe öptü. "İyi şövalye de olsam," dedi dudaklarına doğru, "kötü şövalye de olsam sana yaranamıyorum."

Şaşkınlıkla bir kahkaha atıp yatağındaki dağınık battaniyeleri işaret ettim. "Dün gece aksini söylüyor."

Tenime sırtıttı ve geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Çok güzelsin, Sybil Delling. Göz kamaştırıcısın. Güçlü, zeki ve asilsin." Ensemi tuttuğunda beni ona bakmaya zorlamak için mi bunu yapıp durduğunu merak ettim. "Ama sanırım en çok *yanıldığın* zamanları seviyorum."

Başımı iki yana salladım. Ama alaycılığı pek bilmezdim. Dayanamayıp gülümsedim.

"Yiyecek bir şeyler getirmek için gittim." Bu sefer yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hiçbir konuda fikrim değişmedi." Bir öpücük daha, bu kez boynuma. "Tiksinmedim ya da pişman olmadım, sende kayboldum."

Elimi tutup parmaklarımı dudaklarına götürdü. "Gitme." Ayın aydınlattığı odada sadece genç bir adam ve genç bir kadın olarak duruyorduk. Aramızdaki tuhaf kutsallığın ne Aisling'le ne de Omen'le bir ilgisi vardı. "Sabaha kadar," diye mırıldandı parmak eklemlerime, "sana bakmak istiyorum."

"Kurallar ne olacak?" Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Şövalyelerin birbirleriyle düşüp kalkması yasak değil mi? Bunu kendi ağzınla söylemiştin."

“Ağzımdan öyle bir şey hiç çıkmadı.”

Saçını çektim.

Rory gülümseyerek üzerime eğildi. “Bu bir yemin değil. Öylesine bir kural. Kuralları siktir et, Sybil.” Göz kapakları ağırlaştı. “Kuralları siktir et ve beni becer.”

Gece boyunca tekrar tekrar dağıldık.

Tanrılarımızı, zırhlarımızı, kendi isimlerimizi unuttuk. Kendimizi birbirimize adadık ve arzuda kaybolduk.

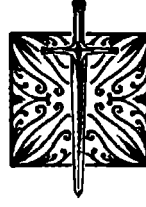
Her şeyi boş verdik.

Bellidine Uçurumları

Dokuma taşı.

*Geçmişte kalmışların, gelecekte olacakların tek dokumacısı
sevgi ve kalp kırıklığıdır.*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Eve Asla Tam Anlamıyla Geri Dönemezsin

Dünyanın geri kalanının taştan gözlerimi görmesini istemiyordum. Henüz olmazdı. Ahenkli Orman'dan çıkıp son mezraya, büyülü dokuma taşının sahibi Kederli Dokumacı'nın yuvası Bellidine Uçurumları'na doğru yapacağımız yolculuk için yüzüme peçemi takıp zırhımı giydim.

Tüm şövalyeler bizimle gelmiyordu. Bir kısmı peri saldırısının ardından halkın kutsal vadilerini yeniden inşa etmesine yardım etmek için geride kalmıştı. Helena Eichel için bir anıt dikilecek, kutsal toprak kandan ve Birke kalıntılarından arındırılacaktı.

Benji bunun için kendi cebinden sekiz altın sikke ödemişti.

"Bunu yapması büyük incelik," dedim Maude'a, sargılı vücudunu bir at arabasına yerleştirmesine yardım ederken.

Arkamda biri kıkırdadı.

Hamelin atı arabamıza bağlıyordu.

Yanma gittim. "Komik bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece—" Ortada benim anlamadığım bir şaka varmış gibi gülümsedi. "Benedict, Coulson Faire'den geliyor. Mezranın öğretisini bayağı benimsemiş. *İnsanların tek tanrısı sikkedir.*"

Dizginleri arabacıya uzatıp kendi atını bulmak üzere yanı-
mızdan ayrıldı.

Orman sakinleri bizi uğurlamaya geldi, Maude yanlarından geçtiğinde çoğu pelerinlerinin başlıklarını çıkarıp baltalarını göğsüne bastırarak onu selamladı. Yüzlerindeki ciddi, hayranlık ve saygı dolu ifadeyle yol boyunca dizilip cesaretini övdüler. Ahenkli Orman'dan çıkarken ağaçların arasından "peri katili" sözleri yankılandı.

Maude'un ağırları hâlâ geçmemişti. At sırtında değil de arabayla yolculuk yapmayı seçmesi de bu yüzdendi. Güneş doğdu. Arabanın tekerleklerinin sesi, ağaçların arasından esen rüzgâr ve hatta Gargoyle'un detone mırıltısı bile insanın kulağına yatıştırıcı bir ninni gibi geliyordu. Ne var ki Maude bir türlü rahat edemiyordu, kıpırdanıp duruyor ve yüzünü buruşturuyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Dürüst olayım mı?" Gözleri ağaçlardaydı, sağlam eli balta-
sının üzerinde duruyordu. "Bir ahmak gibi."

"İyileşeceksin, Maude. Eski sağlığına kavuşup tekrar faydalı olacaksın. Kendini bu kadar çaresiz hisset—"

Elini kaldırarak beni susturdu. "Daima *en faydalı* hâlimde olmaya çalışsam" —sargılarını işaret etti— "biraz bocaladığımda bedenimden nefret etmek çok kolay olurdu. Ama etmiyorum. Seni sırf işlerine yarıyorsun diye seven insanlar aslında seni hiç sevmiyordur."

Sözleri beni utandırdı. "O hâlde neden kendini ahmak gibi hissediyorsun?"

İç geçirdi. "Çünkü annem de onun annesi de peri avcısıydı. Asil kadınlardı. Büyüdüğümüzde neyin doğru, neyin gerçek olduğunu öğrenmek için büyüklerimize danışırız. Onların tüm cevapları bildiklerini, hayatın sırlarını çözdüklerini sanırız. Ama yanılırız. Kimse tüm cevapları bilmez, bütün sırları çözemez."

Bakışlarını kaçırdı. "Benji'nin büyükbabasının yarım bıraktığı işi tamamlamayı nasıl çaresizce istediğini görüyorum. Başra-
hibenin zihnine ince ince işlediği yalanları söküp atmak için nasıl

mücadele ettiğinin farkındayım. Bütün Bauer kadınları gibi bir avcı, bir katil olsam da büyüklerimi daha az örnek almalı, kendi benliğimi daha çok aramalıydım.” Gözleri doldu. “Perileri öldürmekten hep nefret ettim. Onlar da bizim gibi yaşamaya çalışan canlılar. Sadık Ormancı’yı öldürüp haklı cinayetin ne olduğunu öğrenene kadar bunun farkında değildim. Ama sonrasında da onları katletmekten geri durmadım. Şimdi yolda karşımıza bir tane çıksa onu da öldürürüm.” Yaprakların arasından süzülen gün ışığı gözyaşlarını altın rengine boyadı. “Benden beklenen şeylere bu kadar odaklanmışken kim olduğumu göremiyorum.”

Başparmağımı peçeme sürttüm. Canını yakmayacağımı bilsem başımı kucağına koyup gözyaşlarının üzerime düşmesine, pınar suyunun asla ulaşmadığı şeyleri temizlemesine izin verirdim. “Rüyaya yatmaktan nefret ettim,” dedim. “O kadar nefret ettim ki kimse anlamasın diye en mükemmel kâhin oldum.”

Bana döndü. “Neden kendimize bunu yapıyoruz?”

“Cevap çok basit.” Gargoyle yanından geçtiğimiz huş ağacı dallarına vurdu. “Yanlış sebeplerle doğru şeyi yaptığında kimse seni övmez. Ama doğru sebeplerle yanlış şeyi yaptığında herkes seni şakşaklar. Neyin doğru neyin yanlış olduğu tamamen içinde yaşadığın hikâyeye bağlı olsa bile. Kimse takdire, övgüye veya sevgiye ihtiyacı olduğunu söylemez ama *hepimiz* özel olmak isteriz.”

“Bunlar ne anlamlı sözler, Gargoyle.” Maude sağlam elini taştan yaratığın omzuna koydu. “Nasıl oluyor da hayat hakkında bizden çok daha fazla şey biliyorsun?”

Gargoyle’un göğsü gururla kabardı. “Yaşım bilgeliğimin çok ötesinde.”

Gülümsedim, onu düzeltmeye kalkışmadım.

Traum’un güzelliklerinin hiçbirisi –tepeleri, şehirleri, zirveleri ve ormanları– beni deniz kıyısının ihtişamına hazırlamamıştı.

Bellidine Uçurumları büyüleyiciydi.

İnişli çıkışlı yeşil tepeler koyunlarla doluydu. Zirveler yükseldikçe üzerlerindeki çiçeklerin sayısı da artıyordu. Hepsinin üzeri thrift çiçeklerinden halılarla örtülüydü. Aralarında yuvarlanacak olsam her yanımda pembenin en canlı tonuna boyanırdı. Mezranın merkezi, düzinelerce çiftlik ve taştan evler, hepsinin ortasındaydı.

Biraz ötede bembeyaz uçurumlar yükseliyor, görkemli İç Geçiren Deniz uzanıyordu.

Tenor Nehri'nin son kolunu takip edip son huş ağaçlarını geride bırakmamızla nefesim kesildi. Gözlerimi denizden alamıyordum. "Ah, Bartholomew," dedi Gargoyle arabanın içine ayağa kalkarak. "Dünyanın kıyısına bakıyoruz sanki."

Gerçekten de öyleydi. Bu ihtişamlı manzaraya benim gibi ilk kez şahit olan şövalyeler de atlarını yavaşlatmış, ellerini gözlerine siper edip yüzlerinde tebessümle tepeleri, uçurumları ve suyu seyretmeye dalmıştı. Kervanın ön kısımlarında ilerleyen Benji rüzgârdan yüzünü buruşturmuştu. Rory de yanındaydı. Fakat o manzarayla ilgilenmiyordu.

Benim manzarayı seyretmemi izliyordu.

Derin bir nefes verdim. İçimdeki ateş dayanılmaz hâle gelene kadar bakışlarına karşılık verdim.

Tepemizde bir gök gürültüsü sesi yankılandı.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Maude.

"Saçmalık." Gargoyle başını kaldırıp havayı kokladı. "Yağmurun kokusunu daima alırım. Gök gürültüsü dediğin şey bulutların çarpışmasından olur."

Yirmi dakika sonra yağmur indirdi.

"Yağmurun kokusunu daima almış. Hadi oradan," diye mırıldandım. Rüzgâr son sürat esiyor, atlar kişniyor, dört bir yanıma çarpan damlalar zırhlarımızdan sekip yüzümüze sıçırıyordu. "Bir de seni bilge sandık. Kabahat bizde."

Gargoyle kanatlarını etrafına sarıp dudaklarını büzdü.

Ana yola, çiftliklerin oluşturduğu kasabaya vardığımızda Kral ve şövalyeleri sıırılsıklam olmuştu. Bir hana ve yanındaki

ahırlara sığındık. “Yağmurdan nefret ediyorum!” diye haykırdı Gargoyle gökyüzüne doğru. “Çiçekler bu bitmek bilmeyen istismara nasıl dayanıyor?” Gözlerini kapattığında dengesini kaybetti ve arabadan aşağı düşüp çamurun içine çakıldı. Yerde çırpınan yaratık atlarımızı almaya gelen oğlanın ödünü öyle bir kopardı ki gerisin geri hana kaçıp annesi gelene kadar içeride kaldı.

Ahıra doluşup zırhlarımızı çıkardık. Şövalyelerin hepsine paylaşacakları odaların anahtarları verildi. Sıranın bana gelmesiyle hancı elime dövme demirden anahtarı tutuşturduğunda gözüm boynundaki kolyeye takıldı. Ucundaki ortası oyulmuş taş.

Bakışları bir süre peçemde oyalanıp zırhımın altına giydiğim kapitone gömleğe kayd. “Bağışla lütfen. Çelişkilerle dolusun.”

“Bu ne kabalık?” diye homurdandı Gargoyle arkamdan.

Kadın gülümsedi. Gözlerinin etrafında ince kırışıklar vardı. “Affedersin. Aisling’i hiç ziyaret etmedim. İlk kez kanlı canlı bir Kâhin görüyorum.”

Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışıp başımla kolyesini işaret ettim. “O bir dokuma taşı mı?”

Kırışık elini boynuna götürdü. “Neredeyse doğduğum gündən beri benimle. Hepimiz bir tane takarız.” Tekrar gülümsedi. “Hepimiz birer dokumacıyız.”

Bana Aisling hakkında sorular soracağını sandım. Önüme bir kumaş parçası veya bir iplik uzatıp herhangi bir işaret, alamet ya da burada adına her ne diyorlarsa onu görüp görmediğimi sormasını bekledim.

Ama sormadı. Sadece odamın anahtarını verip gülümsedi.

Bir düzine kadının çalıştığı dokuma tezgâhının önünden geçerken, “Buranın halkı daha nazik gibi,” dedim Maude’a.

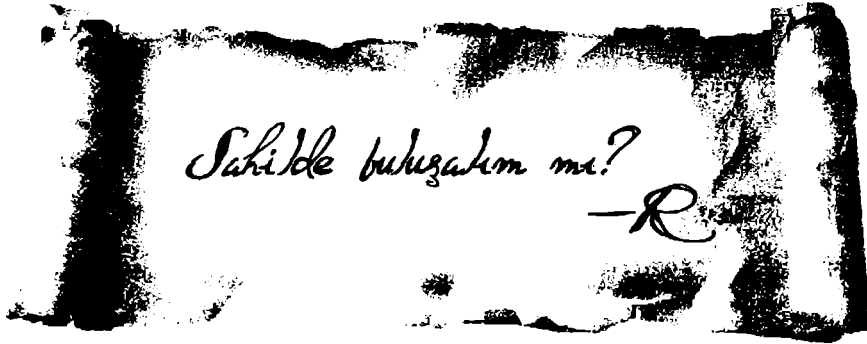
“Onlar da diğerleri kadar Omen’e inanıyor,” diye karşılık verdi merdivenden çıkarken. “Ama Kederli Dokumacı sevgiyle, kalp kırıklığıyla özdeşleştirilir. Bunlar da insanları bir araya getirir. Ne bileyim? Bu, mezra halkını tuhaf bir şekilde nazik olmaya itmiş.”

Odamızın kapısını açıp onu içeri soktum. Bir Omen'in mezarasının üzerinde iyi bir etki yarattığına şaşırarak bıkkınlığının kanıtı gibiydi. "Onu yine de öldüreceğiz," dedim. "Kederli Dokumacıyla işimiz bittiğinde de Aisling'e döneceğiz. "Traum'u son Omen'den kurtarmadan önce başrahibenin gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Ne âlâ," dedi Gargoyle odanın köşesinden. Bir battaniye kapıp bana doğru salladı. "Ama daha önemlisi, beni kim yatıracak?"

Birkaç saat sonra fırtına dinmiş, gece sessizleşmişti. Maude ve Gargoyle horul horul uyurken odamızın kapısının altından içeriye bir not atıldı.

Hancı, şövalyeler, herkes odalarına çekilmişti. Merdiveni parmak uçlarımda inip dokuma tezgâhını ve şömineli odayı geçtim. İçindeki ateş hâlâ yanıyordu.

"Altı?"

Kafamı sesin kaynağına çevirdim. Şöminenin başına beş sandalye çekilmişti. Üçünde Hamelin, Dedrick Lange ve Tory Bessett oturuyordu, ellerinde büyük bardaklar vardı.

Benji de yanlarındaydı. Diğerlerinin önünde bir ileri bir geri volta atmakla meşguldü. Beni gördüğünde duraksadı. "Sensin." Bakışları üzerimdeki soluk gecelikte gezindi. "Hayalet gördüğümü sandım."

Gülümsedim.

“Ben de tam seni düşünüyordum,” dedi. “Odana gelmeye niyetlenmiştim ama Maude’u uyandırmak istemedim. Dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Bana Sybil diyebilirsin.” Ona doğru yürüdüm. “Neden beni düşünüyordun?”

“Yarınki tören ve sonrasında olacaklar hakkında minik bir toplantı yapıyorduk.” Boş sandalyenin sırtına vurdu. “Bize katıl lütfen.”

Farklı görünüyordu. Elinde şarabı, ya da ona cesaret verecek bir içkisi yoktu. Daha dik duruyor, daha net konuşuyordu. Ziyaret ettiği her mezra Benedict Castor’ı biraz daha güçlendirmişti sanki.

Bakışlarımı yüzünden Hamelin’e ve ateşin başındaki diğer iki şövalyeye çevirdim. Benji’yı onların yanında pek sık gördüğüm söylenemezdi. Bir şey bilip bilmediklerini, biliyorlarsa ne kadarını bildiklerini merak ettim. Yoksa bu sadece bir oyun muydu? Şövalyeleriyle biraz vakit geçirerek mezralardaki törenlere katılmaktan çok daha fazlasını yaptığını öğrenmelerini önlemeye mi çalışıyordu? “Rory’yi toplantınıza davet etmedin mi?”

Dedrick Lange’in genzinden alaycı bir ses döküldü.

“Ettim,” dedi Benji. “Aslına bakarsan üzerinden daha on dakika geçti. Kapıdan çıkmak üzereydi ve sonra konuşmamızı önerdi.” Loş ışığa rağmen gülümsemesinin zoraki olduğunu görebiliyordum. “Kafası... başka yerde gibiydi.”

“Ne büyük kayıp,” dedi Tory Bessett şarabından bir yudum alarak. “Myndacious’ın mezralar ya da soylu aileler üzerinde hiçbir etkisi yok.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Diyor ki,” dedi Hamelin sesi hoş çıksa da bakışları tam aksiydi, “Myndacious’ın davamıza en ufak bir katkısı yok. Soylu değil. Küstah, itici ve siyasi açıdan beş para etmez. Kaba kuvvetini saymazsak işe yarar hiçbir yanı yok. Uzun lafın kısası, *kötü* bir şövalye.”

Eline bir tane patlatıp bardağını yere düşürdüm. Şarap Benji’nin ayaklarına sıçrayıp onları kırmızıya boyadı. Hamelin bir

kahkaha patlatsa da Kral onu susturdu. Sesi hiç duymadığım kadar sertti. “Dikkatli ol,” dedi onu uyarırcasına. “Bir şövalyenin değerini sorgulamak kralı sorgulamak demektir. Büyükbabam kadar bilge olmasam da yanımdaki adamları ve değerlerini enine boyuna değerlendiririm.” Gözlerini kısarak şövalyeye baktı. “Seninkini tekrar değerlendirmeliyim belki.”

Hamelin suspus olurken Benji’nin yanakları kızardı. Tadını aldığı bu yeni gücün hoşuna gittiği ortadaydı. Sırtını dikleştirerek tekrar bana döndü. “Bize katıl, Altı. Mezralardaki işlerimizi bitirip Luricht Kalesi’ne döndüğümüzde seninle ne yapacağımı tartışmak istiyorum.”

Bakışları elime ve avucumdaki kâğıt parçasına kaydı. Gözlerinden bir şey geçip gitti. “Yoksa senin de mi kafan başka yerde?”

Tepedeki Kâhin Altı olsaydım kendimden fedakârlık yaparak ona istediğini verirdim. Sözlerimle omzuma yüklediğim sorumlulukların, bana kendimi değerli hissettiren tek şeyin altında ezilirdim.

Fakat o Altı artık ölmüştü.

“Yarınki tören hakkında konuşmayı çok isterdim, Benji,” dedim Hamelin’e pis bir bakış atarak. “Fakat biriyle buluşmam gerek. Küstah, itici ve siyasi açıdan beş para etmez biriyle. Tanıdığım en iyi şövalyeyle.”

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

Hava ılık, gökyüzü açıktı. Sahile uzanan yol dokuma flamalarla doluydu. Onları takip ettim, çiçekleri aşip önce toprağın ardından da kumun çıplak ayaklarımın altındaki hissinin tadını çıkardım.

İç Geçiren Deniz sakın ve mütevazıydı, usul usul dalgalanıyordu. Sahilde attığım yirminci adımda duraksadım, suyun güzelliği karşısında büyülendim. Sanki gökyüzü denizin dokunulacak kadar sakınleşmesini gün boyu sabırla beklemişti de bulutların dağılmasıyla da tüm görkemini suyun yüzeyine akıtmıştı. Denizin nerede bittiği, ayın ve yıldızların nerede başladığını kestirmek imkânsızdı.

“Fırtına dindi,” dedi arkamdan bir ses. “Arkasından gelen durağanlık hep böyle güzeldir.”

Arkamı döndüm. Gölgelelerin arasında, uçuruma yaslanmış bekliliyordu.

Rory.

Bezgin görünüyordu. Fakat aramızdaki mesafeyi kapattıkça yanıldığımı daha net anladım. Hızlanan nefeslerini duyabiliyor, boynunda atan nabzını seçebiliyordum.

Petula Malikânesi'nde olanları kimseye anlatmamıştık. Biz bile üzerine konuşmamıştık. Fakat o şey oradaydı. Birbirimize attığımız her bakışta baktığımızda, ellerimizin her temasında, birlikte soluduğumuz havadaydı.

Parmaklarıyla gelmemi işaret etti. "Gel buraya."

Üzerine atladım. Onu kayalara bastırıp öptüm. Rory ensemini kavrayıp dudaklarımızı birbirine mühürledi. "Kötü bir şövalye olmanı seviyorum," dedim alt dudağını dişleyerek. "Seni iyi bir şövalye yapan bu."

Yüzüme uzanıp peçemi çıkardı. Kumaş aramızdan kalktığında gözlerinden geçip giden saygıya dayanamadım. O kadar korktum, o kadar *heyecanlandım* ki onu yere serdim. Öyle büyük bir tutkuyla sevişmeye başladık ki mezradakilerin sesimizi duyduğundan, iniltilerin sahili döven dalgalardan yükselmediğini anladıklarından şüphelendim.

Onu zemini çatlatana kadar tekrar tekrar yere sermek istedim. Onu bu kadar çok arzuladığım için bir şeyleri parçalamak istedim. Onun da beni parçalamasını, dişlerini boynuma, memelerime ya da uyluklarıma geçirmesini istedim. Boğulmanın kadim bir şey olduğunu düşünerek geçirdiğim onca zamanın ardından acıdan geçmeyen hiçbir şeyin kutsal olmayacağından endişelenmişim.

Ama sonra Petula Malikânesi'ndeki şefkat dolu ilk seferimizi düşündüm. Birbirimizin zevkinin şahidi, öğrencisi ardından da ustası olduğumuzu. Minik ölümlerin ardı ardına geldiği ve beraberlerinde biraz bile acı getirmediğini.

Kutsal olan her şeyin insanın canını yakması gerekmiyordu. İyi olması için kötü olması şart değildi.

Ama bazen öyle olmasını istemekten kendimi alamıyordum.

Gözlerimi doğan güneşin kızıla boyadığı odaya açtım. Yatağımda döndüm.

Ve Gargoyle'un yerinde olmadığını gördüm.

"Sybil?" Maude kendi yatağında doğruldu. "Ne oldu?"

"Gitmiş." Nefes alamıyordum. Sanki Aisling'deki kulübeye dönmüştüm ve Dört, İki, Üç, Beş sonra da Bir'in ortadan kaybolduğu sabahları sil baştan yaşıyordum. "Gargoyle'um. Dün gece sahilden döndüğümde buradaydı ama şimdi" —elimi göğsüme götürdüm— "*kaybolmuş.*"

Maude yatağından destek alarak kalkmaya yeltendi ama ben çoktan tuniğimi giyip odadan fırlamış, kendimi handan dışarı atmıştım.

Gargoyle'u arayıp küçük çiftlikleri, koyunlarla dolu tarlaları ve çiçekle bezeli tepeleri aşip giderek yükseklerle tırmanırken kaybolan şeyleri, ölümü düşündüm. Şu an yaptığım gibi mezarları aradığımı ama biricik Kâhinlerimden birini bile bulup tekrar kollarıma alamadığıma hayıflandım. Kaderin acımasızlığını, hayatın kırılğanlığını, ne kadar yalnız kaldığımı Traum'un uçsuz bucaksız topraklarında bulmaya yaklaştığım tek kişinin kendim olduğunu düşündüm.

Bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Sonra en yüksek uçurumda, çiçeklerin arasında onu gördüm. Zarifçe kucığında kavuşturduğu elleriyle doğan güneşi, denizi —dünyanın kıyısını— izliyordu. Keyfine diyecek yok gibiydi.

"Seni aptal Gargoyle!" Ona koştum. Kollarımı omuzlarına dolayıp ona vücudumu morartacak kadar sıkıca sarıldım. "Neden hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldun?"

Gargoyle gözlerini kırptırdı. "Sen ağlıyor musun, Bartholomew?"

"Elbette ağlıyorum, mankafa."

Neden üzüldüğümü anladığından emin değildim ama bir kez olsun ağlayan değil, teselli eden taraf olduğuna sevinmiş gibiydi. Sırtını dikleştirip mırıldandı. Hıçkırıklarımla nihayet durduğunda, “Bence,” dedi, “o taştan duvarların ardından uzun zaman önce kaçmalıydık, Bartholomew.” Ağır başını benimkine yasladı. “Beni de yanına aldığın için teşekkür ederim. Tek başıma olsam kendimde katedrali terk edecek cesareti muhtemelen hiç bulamazdım.”

Elini tuttum ve birlikte manzrayı izledik. “Neden buraya geldin?”

“Ben bir kararsızlıklar bütünüyüm.” Başıyla ufuk çizgisini işaret etti. “Hangisini daha çok sevdiğime bir türlü karar veremiyorum. Gün doğumunu mu gün batımını mı? Biri hayat, diğeri de onun sessiz yol arkadaşı ölüm gibi.”

Güneşin denizin üzerinde yükselmesini izledik. Omzuna yaslandım. “Hâlâ Aisling’i düşünüyor musun, Gargoyle?”

“Her zaman.” Kanatlarını gerip esnedi. “Tepe bildiğim tek yuvaydı. Ama onu bırakıp dünyayı kendi gözlerimle gördüm. Böyle bir şeyi unutamazsın. Katedrale geri dönsem bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.” Dişlerini göstererek gülümsedi. “Eve asla tam anlamıyla geri dönemezsin.”

“Sence de bu son derece trajik bir bakış açısı değil mi?”

Bacağımı sıvazladı. “Endişeli gibisin.”

“Sen değil misin?”

“Sık sık ama bir o kadar da nadiren.”

Gözlerimi uçsuz bucaksız denizden ayırmadım. Yaşamı, ölümü ve Kâhinleri düşündüm.

Bellidine Uçurumları’na gidip hep birlikte İç Geçiren Deniz’i izleyeceğiz. Öyle yüksek sesle, öyle uzun uzun bağıracağız ki seslerimizin yankıları arkamızdan duyulacak. Pembe çim karanfilleriyle kaplı düzlüklere, yıldızların altına uzanıp şaraplar içeceğiz. Uykuya dalacağız ama bir daha asla rüya görmeyeceğiz.

Ayağa kalkıp uçurumun kıyısına yürüdüm.

Ve bağırdım.

Avazım çıktığı kadar bağırdım. O kadar yüksek sesli, öyle uzun çığlık attım ki kulaklarım çınladı, yankısı İç Geçiren Denizi ve Bellidine Uçurumları'nı –belki de tüm Traum'u– sarmaladı.

Sybil Delling'in hayatı belki de Altı'nın hayallerinin enkazından doğmuştu. Sadece Omen değil, kendime anlattığım hikâyeler de gerçek değildi. Aisling Katedrali'nde kendime bir yuva edinmek için acı çekmem, yüzümü ve adımları gizlemem gerektiğine, Kâhinler olarak hayatlarımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize, kardeşliğimizin sonsuza dek bozulmayacağına dair hikâyeler.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi ve eve asla tam anlamıyla geri dönemezdin. Ölüm saçlarımızı uçuşturan bir meltem gibi hep oradaydı ve ben bunun fazlasıyla bilincindeydim. Traum'da maceralara atılmıştım. Altı'dan Sybil'e dönüştüğüm acı verici bir yolculuğa çıkmıştım.

Bu başlı başına bir ölümdü.

Fakat öbür tarafta, peçemin hemen ardında beni bekleyen bir hayat vardı.

Saçlarıma uzanıp peçemi çıkardım. Elimi uçurumun kenarına uzattım. Rüzgâr onu alıp götürmeye çalıştığında direnmedim. Sadece... gitmesine izin verdim.

Kumaşın bir çift kanat gibi uzaklara süzülmesini, denizden yansıyan parlak ışığın içinde kaybolana kadar uçuşmasını izledim.

Ağladım. Ama sadece birazcık. Döndüğümde Gargoyle bana gülümsüyordu. Maude da öyle.

Rory de.

"Ah." Yanağımı ıslatan yaşları silip tehditkâr bir tavırla parmağımı kaldırdım. "Sakın ağzınızı açmayın." Ama tehdidim kulağa hiç inandırıcı gelmedi. Ben de onlara gülümsüyordum.

Rory aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sabah ışığı yüzünü ısıtıyor, koyu renkli saçları rüzgârda uçuşuyordu. Hayranlık dolu gözlerle bana baktığında göğsüm sıkıştı.

Her zamanki gibi tembel tembel üzerime eğilip avucunu yüzüme koydu. “İsabet. Benim de söyleyecek hiçbir şeyim yoktu,” dedi.

Onu öptüm, o da bana daha sertçe karşılık verdi. Uçurumun üzerinde, dünyanın kıyısındaymışız gibi hissettiğimiz yerde rüzgârdan saçlarımız, üstümüz başımız dağılmış, nefes nefese kalmış ve yepyeni insanlar olmuş vaziyette durduk.

Maude Gargoyle’a sarılıp bizi alkışladı.

Bellidine Uçurumları'nın soylu aileleri tarafından yeni Kral'ın ziyaretini kutlamak üzere düzenlenecek tören ertelendi. Fırtına günün geri kalanı boyunca her yeri kasıp kavurdu.

Benji'nin dün Hamelin ve diğerleriyle yaptığı gibi Rory, Maude ve benimle bir toplantı yapmasını bekledim. Ama yapmadı. Şövalyeler kaldığımız handa huzursuzca gezinirken odasından çıkmadı. Taş gözlerimi göstermekten çekindiğimden ben de odama sığınmayı düşünmüştüm. Fakat örtümü, Altı'yı rüzgâra bırakmıştım. Artık ardına saklanacağım hiçbir şeyim yoktu.

Maude ve Gargoyle'la şöminenin başında oturdum. Rory bize bir şiir okuyor, yazar ne zaman fazla romantik sözler etse yüzünü buruşturuyordu. Bir süre sonra genzinden alaycı bir ses döküldü ve kitabı bir kenara attı. Gargoyle kitabı alıp baş aşağı vaziyette önünde kaldırdı ve sonraki on beş dakika boyunca onu okuyormuş gibi yaptı.

Şövalyeler ve handa mola veren yolcular bana bakıyordu. Taş gözlerimi de bir zamanlar peçeme yaptıkları gibi pürdikkat—huşu ya da korkuyla—inceliyorlar, Rory ya da Maude onlara pis bakışlar attığında dikkatlerini hemen duvarlara çeviriyorlardı. Ahenkli Orman'da törenin bitmesini veya elimize Omen'i yakalama fırsatının geçmesini beklerkenki kadar huzursuz sayılmasam da içimde bir tedirginlik vardı. Adını koyamadığım bir uyarı.

Saatler sonra, gecenin bir yarısı olmasına rağmen yatağında uyanık vaziyette yatıyordum. Maude horluyor, Gargoyle ise uykusunda bir şeyler mırıldanıyordu. Yağmur damlaları pencereyi dövüyor, gök gürlüyor, karanlık her birkaç dakikada bir parlak bir ışıkla aydınlanıyordu.

Buna rağmen sesi duydum. Kapının hemen dışından tuhaf bir tıkırtı geliyordu.

Tak, tak.

Nefesimi tutup kulak kabarttım. Ses tekrar geldi. Ayak sesini andırıyorlardı. Sert tabanlı bir ayakkabının, bir botun ya da bir çift çıplak ayağın çıkaracağı türden bir ses değildi bu. Taş taş çarpıyordu sanki. *Tak, tak. Tak, tak.*

Kapı aralandı.

Gri pelerinli, başlıklı bir silüet içeri girdi. Adımları ağırdı, bastığı tahtaları gıcırdatıyordu. Battaniyemin altında donakalmış giderek yanıma yaklaşmasını dinliyordum.

Alçak sesli bir hırıltı geldi. Hızlı, güçlkle alınıp verilen nefesler. Ardından silüet Gargoyle'un başına dikilip üzerime eğildi. Yüzünü göremedim. Hiçbir şey göremedim.

Birden şimşek çaktı, gökyüzü kör edici bir beyazlığa büründü. Başlığın ardına gizlenmiş yüz ortaya çıktı.

Bir çığlık kopardım.

Silüet arkasını dönüp kapıya koştu. Yataktan fırlayıp onu tuttum. Kolunu öyle sert kavradım ki tırnaklarım kırıldı. Pelerinli silüet hışımla geri çekildi, kolunu savurarak omzuma bir tane patlattı.

Maude uyandı ve Gargoyle tiz bir çığlıkla battaniyesini bir kenara fırlattı. Bir şimşek daha çaktığında odamız ve içindeki herkes tekrar aydınlandı.

Fakat pelerinli silüet gitmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgi ve Kalp Kırıklığı

Korkunç bir ağrıyla uyandım. Tüm vücudum kaskatı, kaslarım gergindi. Boğuk bir sesle inleyerek doğruldum.

Biri boğazını temizledi.

Maude yatağında oturuyordu, Benji de yanındaydı. Üzerinde karmaşık desenlerle bezenmiş, göz kamaştırıcı renklere boyanmış güzel bir tunik vardı. Gargoyle da ayaklarının dibine oturmuş hayran hayran onu izliyordu.

Rory ise yanımda, ayaktaıydı. Gölgesi yatağıma düşüyordu. Hepsi beni izliyordu.

“Kahretsin.” Yorganımı çeneme çektim. Geceliğimi giymemiştım. Dün gece kaçan silüeti durdurmaya çalışırken omzuma aldığım darbeyi incelemek için onu çıkarmıştım. Köprücük kemiğimde etkileyici bir morluk vardı ama neyse ki bir yerim kırılmamıştı. “Hepinizin başıma toplanmasına gerek yoktu. Dün gece de söyledim bir şeyim yok. Gayet iyi—”

“İyi de de şuracıkta bayılayım.” Rory eğildi ve battaniyemi dikkatlice kaldırarak morluğumu inceledi. “Eh.” Sesi fazla sakindi. Dudaklarını nazikçe omzuma değdirdi. “Dün geceki

davetsiz misafir gerçekten Kederli Dokumacı ise onu öldürmekten büyük keyif alacağım.”

Boynuma öpücükler kondurarak doğruldu ve aramızdaki hava birden ısıniverdi.

Taş gözlerime ilk kez bakan Benji, “Çok korkunç muydu?” diye sordu usulca. “Dokumacı?”

“Yüzünden başka bir şey görmedim ama...” Kaşlarımı çat-tım. “Bezgin Kâtip’e ve Gayretli Kürekçi gidi değildi. Kederli Dokumacı... insana hiç benzemiyordu. Sadece gözleri değil, tüm yüzü taştandı. Tuhaf ve çarpıktı.”

“Bir şey söyledi mi?” dedi Maude.

“Hayır.”

“Muhtemelen seni yemeye niyetliydi,” diye mırıldandı Benji.

“Bunu söylemek zorunda mıydın gerçekten?” diye çıkıştı Rory.

“Neyse ne.” Kral ensesini ovuşturdu. “Onu yakalayacağız. Tören sırasında Kürekçi’ye yaptığımız gibi onu da pınar suyuyla yemleyeceğiz.”

Hepimiz onu başımızla onayladık.

“Sizler kahramanlık yaparken” –rengârenk tuniğinin eteğini savurdu– “ben bununla göz boyayacağım. Görünüşe göre Tory Bassett’in annesi bunu benim için elleriyle dikmiş.” Kaşlarını çatı. “Ne için olduğunu bilmiyorum.”

“Hiç değilse birimiz hazırız,” dedi Maude. “Şövalyelerin partirisini duyabiliyorum. Bandajlarımı değiştirmem lazım ve Rory hâlâ zırhını giymedi.”

“En azından siz *bir şeyler* giyyorsunuz,” diye homurdandım.

“Şikâyet eden kim?” dedi Rory.

Koluna vurduğumda sırtıttı.

“Kimse törene katılmanı beklemiyor, Maude,” dedi Benji nazik bir sesle. “İstersen kalıp dinlen–”

“Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum, Benedict Castor.” Kralın yanağını sıktı. “Kapa çenenin. Ben bir şövalyeyim ve diğer

şövalyeler gibi törenine katılacağım. İkiniz de” –sırıttı– “siktirip gidin artık.”

Gargoyle benim kadar Maude’un da yamağıydı. Kadının botlarını bağlamaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordu. Onları bırakıp odadan çıktığımda karşımda Benji’yi bulduğuma şaşırdım.

“Altı.” Gülümseyerek başıyla kapıyı işaret etti. “Sakıncası var mı?”

Kapıyı kapattım.

“Dün gecedен sonra kafadaki soru işaretlerini gidermek istedim.” Benji’de aşına olduğum oğlanı görmeye çalıştım. Çabasız gülümsemesini, hevesli mavi gözlerini aradım ama bulamadım. Artık bakışları donuk, gülümsemesi sahteydi. “Hamelin... eh, sandığı kadar çekici biri değil ama annesi Coşkun Tepeler’in en varlıklı kadını. Dedrick Lange’in ailesi Seacht’in yarısının sahibi ve Tory Bassett herkese korku salan bir savaşçı. Sadakat siyasidir, onlarla arkadaş olmanın büyük getirileri var.”

Öyle olduğundan emindim. “Bu getiriler bedeli Rory’yle arandaki dostluk değildir umarım.”

“Değil elbette. Rory...” Yanakları kızardı, aniden rahatsız olmuş gibi bakışlarını ayakkabılarına dikti. “Dürüst olmam gerekirse Rory’yi daima kendime örnek aldım. Gelenekler, erdem, *sadakat*. Böyle şeyleri hiç umursamıyor. Seni şövalye ilan ederken bunu kendin de gördün, neye yemin etmen neye etmemen gerektiğine çok takıldı. Kendi yemini sırasında da böyleydi, *büyükbabam* tarafından kurtarılmış olmasına rağmen–” Duraksayıp boğazını temizledi. “Özgürlüğünü kışkandığımı söylemeye çalışıyorum. Rory kendi kurallarına uyar, hiçbir şeye ve hiç kimseye kulak asmaz.”

Benden istediğin her şeyi yaparım.

Kaşlarım çatıldı. “Onu kendine örnek alman belki de onu net görememene neden olmuştur. Rory tanıdığım en sadık insan.”

Benji bakışlarını ayaklarından çekti. “Belki de.” Gözlerindeki donukluk dün uçurumlardan geçip giden fırtına gibi dağıldı. Özüne dönmüş gibiydi, yine neşeli ve hevesli Benji olmuştu. “Peçen nerede?”

“Gitti.”

İsteklerini hiçe saymış olmamdan rahatsız değil gibiydi, gözlerime bakmaktan tiksinişmiş veya korkmuş da görünmüyordu. Hâlime neredeyse... hayranlık duyuyordu. “Taştan gözler, ha,” diye mırıldandı. “Her zamanki gibi son derece ürkütücüsün. Luricht Kalesi’ne dönüp tahta oturduğumda bu çok işime yarayacak.” Üzerindeki tören tuniğine baktı. “Bense soytarıya benziyorum. Eh, çırlıçıplak soyunup buz gibi suya girmem gerekmediğine şükretmeliyim sanırım.” Elimi hafifçe sıkıp bıraktı. “Dışarıda görüşürüz.”

“Benji...” Yutkundum. “Luricht Kalesi’ne dönüp dönmeyeceğimden emin değilim.”

Gözleri yine donuklaştığında sakinleştirici bir nefes aldım. “Önceliğim daima Aisling olacak. Çekicim ve keskimle Omen’in inşa ettiği her şeyi paramparça etmek olacak. Sonrasında ne olur bilmiyorum ama geleceğe dair tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini iyi biliyorum artık.”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bunu söylemeni Rory mi istedi?”

“Ne? Hayır. Ben sadece—”

“Traum tehlikeli bir yer, Kâhin.” Sesi yumuşadı. “Korkunç periler, bir o kadar korkunç insanlar etrafta cirit atıyor. Yanımda güvende olacaksın. Hak ettiğin gücü, hayranlığı, saygıyı göreceksin.” Elini uzanıp omzuma vurdu. “Her şey yoluna girecek. Biraz inancın olsun.”

Vücudum gerildi. “Peki ya geleceğimi Luricht Kalesi’nden uzakta bir yerde aramak istiyorsam?”

Benji gözlerime bakıp gülümsedi. “O zaman elbette gitmene izin veririm.”

Eğilip bana selam vererek arkasını döndü. Koridorda uzaklaşmasını izlerken üzerime bir huzursuzluk çöktü.

Bu, tüm mezra sakinlerine açık ilk törendi. Herkes Benji'ninkine benzeyen, özenle dokunup boyanmış tuniklerini giymişti. Kalabalık Kral'la şövalyelerine katıldı ve rengârenk bir koyun sürüsü gibi hep beraber hanın birkaç kilometre ilerisindeki daire şekilli çatı çitlere doğru ilerledik.

Etrafımız yaşlılar, çıplak ayaklı çocuklar, üzerimize çiçekler atan genç kızlar ve şövalyeleri, zırhlarını ve silahlarını parıl parıl gözlerle hayranlıkla izleyen genç oğlanlarla doluydu.

Başta Gargoyle'a temkinli yaklaşılar da kısa sürede ona ısındılar. "O şey bir peri mi?" diye sordu benimkini andıran gümüş renkli saçları olan bir kız. "Isırır mı?"

"O şey değil, bir Gargoyle. En kadim perilerden biridir," diye yanıtladım. "Ve evet. Ne yazık ki ısırıyor."

"İftiracı, küçük şeytan. Hiç de ısırmam." Gargoyle tüm dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle kıza döndü. Kızın ağlayacağından endişelensem de kıkırdayıp ona pembe çiçeklerden örülmüş bir taç verdi.

Çalı çitlere vardığımızda etrafına dağıldık. Gargoyle'u denizi görebileceğimiz bir yere sürükledim. Rory ve Maude da yanımıza geldi.

"Herkes çok neşeli görünüyor," dedim gözlerimi kısarak. "Hiç hayra alamet değil."

Benji ve rengârenk tunikleri içindeki beş kadın dar bir geçitten çitlerin içine girip dairenin merkezine ilerledi. Kadınlar Kral'ın etrafına ikinci bir çember oluşturacak şekilde dizildiler. Aralarında geldiğimiz ilk gün bana gülümseyen hanın sahibi de vardı.

Kalabalığa seslendi. Sesi yaşından ötürü biraz titrek olsa da hoştu. "Adım Brenna Bassett. Ailem iki asrı aşkın süredir Bel-

lidine Uçurumları'nda yaşıyor. Birçok kral gördük. Tahta yeni çıkan hükümdar ne zaman ziyaretimize gelse dokumacılar olarak burada toplanıp Kederli Dokumacı'nın en sahici Omen olduğunu tekrarladık. Geçmişte kalmışların, gelecekte olacakların tek dokumacısının sevgi ve kalp kırıklığı olduğunu haykırdık." Duraksadı. "Fakat kimi kandırıyoruz ki? Tanrıların erdemlerini yarıştıracak, hangisinin en iyi olduğuna karar verecek vaktimiz yok. Gözümüz işaretlerini bile görmüyor. Hepimiz dokuma tezgâhında gecemizi gündüzümüze katıyoruz."

Kalabalık güldü.

"Fakat," diye devam etti Brenna Bassett. "*Fakat*. Sevgi hakkında söylenmesi gereken şeyler var. İster tutkulu ister hüznü olsun sevgi Kederli Dokumacı gibidir. Bir Omen gibidir. İşaretleri her yerdedir. Onu arayabilir, yaratabilir, hissedebilir, görmezden gelebilir ve kaybedebiliriz ama o daima oradadır. Sevgi dokuma taşlarımız gibidir. Bizi dünyaya, birbirimize bağlar."

İzleyiciler onu başıyla onaylasa da ben kıpırdamadan sözlerinin devamını getirmesini bekledim.

"Gerçek şu ki," diye devam etti Brenna, "Bellidine Uçurumları'nın sakinleri olarak Kederli Dokumacı'nın sevgi ve kalp kırıklığına dair işaretlerini arayamayacak kadar meşgul değiliz. Onları *arıyoruz*. Dünya korkunç bir yer." Bakışları benimkileri buldu. "Kehanet yaşamanın, sevmenin getirdiği acıyı önceden görürsek önleyebilelim diye kendimize verdiğimiz bir armağandır."

"Bazen sevgiye duyduğumuz inancın ilmekleri çok sıkı olduğundan işaretleri aramayı unuttuğumuzu düşünmek istiyorum." Başıyla kalabalığı işaret etti. "Çocuklarımız ayaklanmaya başladığında, arkadaşlarımız hasta ya da ölüm yatağının etrafına toplanıp aile denen battaniyeyi yamaladığında. Bir çift düğünlerinin sonunda öpüştüğünde ve birlikte geçirdikleri ilk gecede. Sevgiyi veya kalp kırıklığını aramayız çünkü onlar, en sahici tanrı gibi daima bizimledir." Gülümsedi. "Onları tanımak, tatmak bir ayrıcalıktır."

Benji'ye yaklaştı. "Varlığınla bizi onurlandırdığın için teşekkür ederiz, Benedict Castor. Saltanatın sevgiyle, kalp kırıklığıyla dolu olsun. Birlikte mucizelerinin şahitleri olalım. Öğretilerinin öğrencisi olalım." Ellerini havaya kaldırdı. "Gelip geçici tanıkları olalım."

Benji biraz nefes nefeseydi. "Gelip geçici tanıkları olalım."

"Gelip geçici tanıkları olalım," diye tekrarladı kalabalık.

"Gelip geçici tanıkları olalım," diye haykırdı Gargoyle neşeyle.

Beş kadın Kral'ın tuniğine uzandı. Yakasından, kollarından ve eteğinden birer iplik çektiler. Ardından o ipliği yüzük parmaklarına bağlayıp ellerini kalplerine götürdüler.

Yavaş yavaş geriye çekilmeye başladıklarında tunik, güzel desenleri sökülmeğe başladı.

Bu beni etkileyen ilk tören olmuştu. Benji'nin kollarının iki yanına düşmesini, dokumacıların emeklerinin kaybolup gitmesini izlerken tuhaf bir şekilde duygulandım. Krallarını, inançlarını ya da alametifarikalarını bir gösteriye çevirmemişlerdi. Kederli Dokumacı yüceltilsin diye kimse aşağılanmamıştı. Kutsal olan uğruna kimse zarar görmemişti.

Buna rağmen son derece kutsal bir şeye tanık olduğumu hissediyordum.

Rory bana doğru eğildi. "Kaşların çatık."

"Bu denli hoş ve nazik bir şey beklemiyordum," dedim. Omzumdaki dün gecedenden kalma morluk hâlâ zonkluyordu. "Bilhassa da Omen'in hoyratlığından sonra."

İplikleri çekmeye devam ettiler. Tunik Benji'nin etrafında sökülüp göğsünü hepimizin gözleri önüne sererken dizlerinin üzerine bile çöktürülmemişti. Kapalı gözleri, gevşek omuzlarıyla huzurlu görünüyordu, güneşi teninde hissetmek hoşuna gitmişti sanki.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Rory."

Zırlı eldiveni benimkine sürtündü. "Hımm?"

“Kral tüm taş nesneleri ele geçirdiğinde ve Aisling nüfuzunu kaybettiğinde ne olacak?” Traum’daki yolculuğumuz sona yaklaşıyordu. Arkadaşlarımı bulmak umuduyla atıldığım nafile arayışım, Omen’e karşı ettiğim intikam yeminim neredeyse tamamlanmak üzereydi. Ufukta yeni bir şey kıpırdanıyordu ama ne olduğunu kestiremiyordum. Sadece belirsizliğinin beni tedirgin ettiğini biliyordum.

Rory’nin bakışları yüzümde gezindi. “Ne dilersen. Dünya emrine amade, Sybil.”

Benji’yi, Aisling mihrabında olduğu gibi çalı çitin göbeğinde durmasını izledim. “Şövalyelerin peşine takılmasam nereye gideceğimi bile bilmezdim.”

“Nereye istersen gidebilirsin. Gargoyle yanında. Zırhın, çekicin ve keskin de öyle.” Gözlerimin içine bakıp usulca ekledi, “Ben varım.”

Çatık kaşlarım gevşedi. “Senden şövalyeliği bırakmanı isteyemem.”

“Kabul edeceğimi bildiğin için mi?”

“Kral sana bel bağladığı için. İkimiz arasında bir seçim yapmanı isteye—”

“Gerek yok.” Gözleri simsiyahtı. Bakışları yumuşacıktı. “Seçimimi çoktan yaptım.”

Kırılğan ruhum buna dayanamayacaktı. “Benji seni kaybettiğine üzülmecek mi?”

“Ölmedim ya. Sadece yanında olmayacağım. Hem Benji’nin bana sandığı kadar ihtiyacı yok. Düşündüğünden daha güçlü.” Çalıları ve ortasındaki Kral’ı işaret etti. “Onu önemsedığimi biliyor. Anlayacaktır.”

“Öyle mi dersin?”

“Anlamak zorunda. Şövalyelik bir boyunduruk değil. Ben kimsenin kölesi değilim.” Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. “Ama nazikçe istersen ayakçın olurum.”

“Tam bir ahmaksın,” dedim denize bakarken olduğu gibi aptal aptal sıratarak. “Teşekkür ederim.”

Beni başıyla onayladı, yanakları hafiften al al olmuştu. Beni çıplak görmüştü. Elleri ve ağzı her yerimde gezinmişti. Fakat onu utandıran şeyin zırhıyla yanımda durup gelecekten, *geleceğimizden* bahsetmesinin olduğuna şaşırmaktan kendimi alamadım.

Benji’nin tuniğinin iplikleri rüzgârda uçuşuyordu, hiçbir kopmamıştı. Eskiden olsa bunu iyiye yorardım. Artık buna ihtiyacım yoktu. İşaretleri tam olarak nasıl okuyacağımı, başıma tam olarak ne geleceğini bilmiyordum. Sadece şu an olanların farkındaydım.

Âşık oluyordum.

Benji’nin tuniği beş uzun ipliğe dönüşene dek töreni izledik. Seyirciler uçlarından tutup çalı çitin etrafında yamuk daireler oluşturup dans etmeye başladı. Gargoyle da onlara katıldı, kıkırdarak zıplayıp durdu. Maude ve Benji diğer şövalyelerle kenara çekildi. Sessizce başlarını salladıklarında Rory’nin kemerindeki Aisling suyuyla dolu mataramızla uçurumun ardında gözden kaybolduk.

Suyu çiçeklerin arasındaki bir kayanın üzerine bırakıp kapağını açtık. Başka bir kayanın arkasına saklandık.

Bekledik. Bekledik.

Kederli Dokumacı gelmedi.

Aradan geçen iki saatin ardından esnemeye başladım. “Belki de dün rüya görmüşümdür.”

Rory başını iki yana salladı. “Omzundaki morluk gayet gerçek.”

“Pınar suyu Kâtip ve Kürekçi üzerinde işe yaramıştı.” Kayanın üzerinde öylece duran mataraya bir bakış attım. “Dokumacı neden ininden çıkmıyor?”

Sessiz kalıp başparmağını sikkesine sürtmeye devam etti.

Gökyüzünde ilk yıldızlar belirmeye başladığı sırada—

“Burada ne diye oyalanıyorsunuz?”

Ben irkilirken Rory bir küfür savurdu. Gargoyle pençeleriyle ritim tutmayı bırakıp bize neşeyle el salladı. Maude’la Benji de yanındaydı.

Omen’in taş nesnelerini de getirmişlerdi. Maude, Kürekçi’nin küreğini baston niyetine kullanıyordu. Kâtip’in hokkası Benji’nin elindeydi. Ormancı’nın çanınıysa bir iple beline bağlamıştı. Üzerinde göğüslüğü ve derileri vardı. “Tören sona erdi,” diye seslendi. “Şövalyeleri hana gönderdim.” Yaklaştığında bakışları Rory’yle aramızda gidip geldi. “Kederli Dokumacı’dan bir işaret var mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Onu doğru yerde aramıyorsunuz çünkü.” Gargoyle’un gelmesiyle yanımızdan uzaklaşmaya başlaması bir oldu. “Bu taraftan, korkak tavuklar.”

Arkasından öylece bakakaldık. “Kimi aradığımızdan haberin var mı acaba?” diye bağırdı Maude arkasından.

“Elbette var. Her şeyi bilirim, hem de âlâsını. Hâlâ ne oyalanıyorsunuz?”

Birbirimize şaşkın bakışlar attık. Fakat sonra Rory omuzlarını silkti, Maude matarayı alıp kemerine taktı ve hep birlikte taştan ayaklarıyla ezdiği çiçeklere basarak peşine düştük.

Bir tepeden inip ötekine tırmandık, bir çiftliğin yanından geçtik ve dün sabah güneşin doğumunu izlediği uçuruma vardık.

Eski bir kayanın yanında durup bize dönerek kollarını iki yana açtı. “Alkışlarınızı sakınmayın lütfen.”

Rory etrafına bakındı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Ellerini acı verecek kadar yavaşça çırpıttı.

İç geçirdim. “Gün batımını izlemek için toplanmadık, Gargoyle.”

“Ben de sizi buraya gün batımını izleyin diye getirmedim zaten, Bartholomew.” Başıyla ayaklarımızın altındaki zemini işaret etti. “Altında yatanı görün diye getirdin.”

Bir süre öylece dikildik. Ardından Benji başını eğdi. “Bu ses de ne?”

“Ben hiçbir şey duymuyorum.” Maude elini sargılı yanına götürüp yüzünü buruşturdu. “Beni boşu boşuna tepelerde sürüklediysen—”

“Okyanusun sesinden başka bir şey yok,” diye çıkıştım.

Rory beni kolunun altına çekip avucunu ağzıma bastırdı. “Şşş. Dinle.”

Bunun intikamını daha sonra almayı kafamın bir köşesine yazıp söylediğini yaptım. Başta yine hiçbir şey duyamadım. Otların arasından esen rüzgârın uğultusu, denizin mırıltısı ve uzaklardan gelen bir baykuş sesi vardı sadece. Tam Rory’nin elini ısırmaya niyetlendiğim sırada diğerlerinden daha yakından gelen bir şey duydum.

Altımızdan su sesi geliyordu.

Rory’le Gargoyle’un yanındaki taş a bir bakış atıp dizlerimizin üzerine çöktük. Etrafındaki otların ezildiğini fark ettik. Taş yerinden oynatılmış ve zemindeki minik karanlığı ortaya çıkarmıştı.

“Altında bir şey var,” dedi Benji.

Rory taşı kavradı. Haddinden fazla hoşuma giden bir iniltiyle onu kaldırmaya çalıştı.

“Bırak ben yapayım.” Ellerimi onunkilerin yanına koyup kaldırdım. Taş *gülle* gibiydi.

“Kimse senin kadar güçlü değil, ha?” dedi nefeslerinin arasından.

Sonunda el birliğiyle taşı kaldırdık. Fakat onu tamamen kendi çabalarım ile bir kenara attım.

Rory sıırıttı. “Gösteriş yapmak alçaklıktır.”

“Hiç yapmadığın şey.” Maude yanımıza geldi. Taşın altından vücudumun sığabileceği kadar geniş bir delik çıkmıştı. Hepimiz başına toplandık.

Uzun ve karanlık bir boğaza bakıyordum sanki.

Dalga sesleri iyiden iyiye artmıştı. Tuzun kokusunu alabiliyordum. Yüzeyinin birkaç metre aşağımızda belli belirsiz parladığını bile görür gibiydim.

“Büyükbabamın not defterinde Bellidine Uçurumları’nın altında saklı mağaralara dair hiçbir şey yazmıyordu,” dedi Benji.

Maude *cık cık*ladı. “Kederli Dokumacı’nın aşağıda olduğundan nasıl emin olacağız?”

“Rüyamda gördüğüm yere benziyor,” diye mırıldandım. “Karanlık, tepemdeki çatlaklardan içeri ışık sızıyor. Taş bir banka çarpıyorum, arkasında bir duvar halısı var. Dokuma taşı da üzerinde. Sonra” –ensemdeki diken diken olmuş tüyleri sıvazladım– “ayak sesleri duyuyorum. Dün geceki gibi ağır adımlar. Tam arkamdan takırtılar geliyor ama beni kimin kovaladığını göremiyorum.”

Diğerleri öylece suratıma baktı.

“Ah.” Benji sertçe yutkundu. “Ne rüya ama.”

“Bu şimdiye dek duyduğum en korkutucu şey.” Rory sikkesini parmaklarının arasında öyle hızlı çeviriyordu ki kazara kendini bir yere fırlatmaması şaşırtıcıydı. “Dar ve karanlık yerlerden nefret ederim.”

“Umalım da hiç ölme,” dedi Gargoyle. “Duyduğum kadarıyla mezarlar pek ferah değilmiş.”

Rory gözlerini devirdi. “Çok yardımcı oldun.”

Karanlık deliğe baktım. “Burada bir delik olduğunu nereden bildin, Gargoyle?”

“Dedim ya, Bartholomew. Her şeyi bilirim, hem de âlâsını.” Deliğin ağzına yaklaşıp havayı kokladı. “Biraz rutubetli.” Bana döndü. “Önce kimin ineceğini kararlaştırmak için çöp çekelim mi? Yoksa her zamanki gibi hile yapıp kasten en kısa olanı mı çekeceksin?”

“Her zaman değ–”

“Ben inerim,” dedi Benji gergince.

“Olduğun yerde kal, Majesteleri. Bırak da aşağılık şövalyen önden gitsin.”

Loş ışığa rağmen Rory'nin yüzünde sıcaklıktan eser kalmadığını görebiliyordum. Dişlerini sıkarak karanlığa baktı. Otların üzerine oturup bacaklarını delikten aşağıya sarkıttı.

"Rory, bekle." Omzunu tuttum. "Ben önden gider—"

"Biliyorum, Sybil." Elimi omzundan alıp dudaklarına götürdü. Zırlı parmaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ama izin ver de ben yapayım."

Aşağı atladı.

Yüreğim ağzıma geldi. "Rory?"

Botları kayalara çarptı ve öksürdü.

"*Rory!*" diye bağırdı Maude.

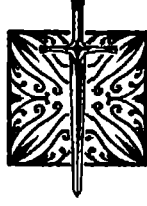
"Buradayım." Sesi mağaranın duvarlarında yankılandı, aynı anda hem uzakta hem de yakında gibiydi. "Gelin. Sizi tutacağım."

İç geçirdim. Oturup ayaklarımı aşağı sarkıttım. "Bir Omen daha öldürelim."

"Yaşasın!" Gargoyle ellerini çırpıttı.

Sanki hep bu ânı beklemiş gibi beni deliğe itti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kederli Dokumacı

Hava boğucuydu, tuzlu su gibi keskin ve çürümüş bir şey kadar mide bulandırıcıydı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken düştüm, sonra kendimi birden Rory'nin kollarının arasında buldum. "Tuttum seni."

Kanatlarını dar deliğe sıkıştırması biraz zaman alsa da arkamdan Gargoyle geldi. Sağır edici bir çığlıkla mağaraya düşerek Rory'yle üzerime su sıçrattı. "Ben de uçmayı nahoş bir şey sanırdım. Böcek gibi bir deliğin içinde sürünmek. *Iyyy!* Bartholomew, bak! Bir *solucan!*"

Rory elini yaratığın ağzına kapattı. "Avlanmanın amacı," dedi, "avına bir şey çaktırmamaktır. Ya çenenin kapat ya da düşüğün delikten yukarı dön."

"Döneyim de Bartholomew'u dün gece onu öldürmeye çalışan Omen'le bir başına mı bırakayım?" Rory'yi itti. "Bu yamaklığa sığar mı?"

"İyi bir yamak sessiz olmayı bilir."

"Kendine bir yamak bul da öyle konuş."

"İkiniz de kapayın çenenizi." Gözlerimi kasarak karanlığa baktım. Gargoyle haklıydı. Etrafta solucanlar geziniyordu. Yeşil,

mavi ve mor renkte parlayarak karanlığı aydınlatan solucanlar. Üzerinden sular damlayan yosunlu duvarlarda, likenlerin ve kayaların üzerindelerdi. Uzaklardan gelen dalgaların sesi etrafımızdaki çoğu gürültüyü bastırsa da belli belirsiz bir uğultu duydum. Solucanlardan geliyordu.

“Bunlar peri,” diye fısıldadım. “Minik ipekböceği perileri.”

Rory ve Gargoyle bakışlarını mağaranın yüksek duvarlarına çevirdi. Zifiri karanlığın içinde alabildiğine uzanıyorlardı ve bir fener olmadan ilerlemek imkânsızdı. Fakat periler parlayan minik bedenleriyle aysız gökyüzü süsleyen yıldızlar gibi etraflarına uhrevi bir ışık yayarak önümüzü görmemize imkân sunuyorlardı.

“Aşağıya bakın!”

Benji atlamadı. Mürekkep hokkasının büyüyle önümüzde belirdi. Maude arkasından geldi ve Rory onu yakaladığında yüzünü acıyla buruşturdu. “Kocamanmış.” Etrafına bakındı. “Denizin bunca kayayı aşındırması asırlar sürmüş olmalı.”

“Bir insan burada nasıl yaşayabilir?” diye sordu Benji. Mağaranın yankısı sözlerini ona geri yansıttı. “Sürekli zifiri karanlıkta?”

“Bilsen şaşarsın,” diye mırıldandı Rory.

Yürümeye başladık. Rory elinde sikkesiyle öndeydi, ben de çekiç ve keskimle hemen peşindeydim. Benim arkamda Maude, sonra Kral, en arkada da Gargoyle vardı.

“Burada bir mağara olduğunu nereden bildiğini bize gerçekten söylemeyecek misin?” dedi Maude.

“Bana kalırsa cevap gayet açık.”

“İnan bana,” dedi Benji, “hiç değ—”

“Susun.” Kulak kabarttım. “Dinleyin.”

Yüksek bir ses ve yankıları geldi. *Tak, tak*. “Duyuyor musunuz?”

Rory gözlerini kıstı. “Evet.”

Mağara genişledi, takip ettiğimiz yol kıvrıldı. Durgun su birikintilerinin yanından geçtik. İleride periler azalıyor, ışıkları daha az parlıyordu. Her şey daha soğuk, daha karanlıktı.

Rory durdu. Önümüzde karanlık bir kalbe uzanan kapakçılar andıran üç tünel uzanıyordu.

“Hangisini seçeceğiz, her şeyi bilen Gargoyle?” diye sordu Maude.

Yaratık düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Belki de dokumalar bize yolu gösterir.”

Başta onları görmemiştim. Yıpranmış, ıslanmış ve mağaranın duvarları gibi üzerleri kadifemsi yosunlarla kaplanmıştı. Ama yaklaştığımda... evet. Duvarlarda dokumalar vardı. Her biri bir çocuk battaniyesi büyüklüğünde üç dokuma.

Geçen zaman ve tuzlu suyun etkisiyle eprimiş, renkleri neredeyse tamamen solmuştu. Yine de dikişlerin ne kadar özenli yapıldığını, örgü motiflerin ne denli karmaşık olduğunu seçebiliyordum.

“Bunlar birer tablo,” dedi Rory.

Haklıydı.

İlkinde duvarların üzerinde sürünen yüzlerce solucan vardı.

İkincisinde ateşin üzerinde iplerden sarkan soluk renkli yu-maklar betimlenmişti.

Üçüncüsünde—

Nabzım tekledi.

Üçüncü taş bir levhanın üzerinde uçuşan güvelerle doluydu.

“Omen bir ipek dokuyucu.” Benji dokuma tabloları işaret etti. “Solucan büyüyor. Kozası kaynatılıyor. Kalanlarsa güveye dönüşüyor.”

“İğrenç ama bir o kadar da öğretici,” dedi Rory. “Yine de hangi tüneli seçmemiz gerektiğini bilmiyoruz.”

“Beş kişiyiz.” Maude’un küreği tutan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti. Başıyla ilk tüneli işaret etti. “Benji’yle ben ilkinden gidelim. Sen ve Sybil ikinciye, Gargoyle da—”

“Kimse yalnız kalmayacak,” dedim. “Gargoyle benimle geliyor.”

“Güve,” diye fısıldadı Gargoyle üçüncü tünele dönerek. “Güve’yi takip edeceğiz.”

En karanlık ve en dar olanı seçmişti. Ağzına doğru bir adım attığımda, nemli havasını çektiğimde biri yüzüme nemli bir bez parçası bastırmış gibi hissettim.

Rory elimi tutup, “Yirmi dakika sonra burada buluşalım ve son tünele birlikte girelim,” dedi. “Bir grup dönmezse diğeri peşlerinden gitsin.”

Benji’nin gözleri ellerimize kaydı. “Yirmi dakika.”

Maude bize o güven verici sırtıtlarından biriyle baktı ve Kral’la birlikte ilk tünelde gözden kayboldu. Rory, Gargoyle ve ben de üçüncüye girdik.

Karanlık etrafımızı sardı. Aşağı doğru eğimli yol yerin derinliklerine uzanıyordu. Kollarımı iki yana açtığımda tünelin duvarlarına dokunabiliyordum. Rory başını çarpmamak için eğilmek zorundaydı. “Burnumun ucunu göremiyorum.” Nefesleri hızlıydı, kesik kesikti.

“İyi misin?”

Sessiz kaldı. Tam bir şey söylemeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki, “Yanımdan ayrılma,” dedi.

Gargoyle hâlimden memnunmuş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. “Belli ki ihtiyar Dokumacı mağarayla bayağı uğraşmış.”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda pençeli ellerini tünelin duvarlarında gezdirdiğini, benim gözümünden kaçmış kalın bir ipliği takip ettiğini fark ettim. “Baksanıza. Böyle karanlık gecelerde yolunu bulmak için ip bile çekmiş.” Solundakini çektiğinde ip kopuverdi. “Hımm. Pek sağlam değ—”

Tepemizden bir inilti geldi. Hepimiz kaskatı kesildik. Başta uzaktan gelen sonra giderek yaklaşan bir su şırıltısı duydum, kokusunu aldım. Arkamızı döndük.

Bir dalga hızla üzerimize geliyordu.

Rory bağıırken ben Gargoyle'u ittim. Çok geçmeden üçümüz de karanlığın içinde koşmaya başladık. Fakat içinde bulunduğumuz tünele akın eden dalga çok hızlıydı. Bize yetişip ayaklarımızı yerden kesti. Son sürat mağaranın derinliklerine sürüklendik.

Sonra düştük.

Sert bir şeye çarptım, kulaklarıma bir çınlama sesi doldu. Altın. Tüneldeki bir deliğin tabanındaki altın yığınının düşmüştük ve su gürül gürül çukura akıyordu. Rory'yi de Gargoyle'u da kaybetmiştim. Öksürüp öğürdüm. Tuzlu su gözlerimi yaktı, burnuma ve ağızma doldu. Akıntıya karşı koyup çaresizce ayaklarımın üzerinde durmaya çabaladım.

Fakat su yükselmeye devam etti.

Rory'nin adını haykırdım. Su ve zırhım beni dibe çekiyor, burada boğulmanın işten bile olmayacağı korkusu içimi ele geçiriyordu. Zırhım üzerime ağırlık yapıyordu, ayakta duramıyor, yüzemiyor—”

Bir el beni ensemden kavrayıp yüzeye çekti.

Rory de öksürüyor, üzerine dökülen su ve kaygan altın sikkeler yüzünden benim gibi o da ayakta durmakta zorlanıyordu.

“Bir şeyin var mı?” diye bağırdı gürültüyü bastırarak.

Başımı iki yana salladım. Birbirimize tutunup destek olarak doğrulmayı başardık. Başımı kaldırdığımda suyun az önceki kadar şiddetli akmadığını, öfkesinin dindiğini gördüm.

“Bartholomew,” dedi Gargoyle çukurun ağzından. İçeri düşmemişti. Göt kafalı öteki tarafa uçmuştu ve ıslandığına öfkeli gibiydi. “İyi misin?”

“Harikayım,” diye çıktım. Rory'ye döndüm.

Dudaklarımdan keskin bir şaşkınlık nidası döküldü.

Loş ışığa, yanan gözlerime rağmen göğüslüğündeki kocaman göçüğü görebiliyordum.

Güçlkle nefes alıyordu. “Dikkatli ol. Çukurun dibinde dikenler var.”

Bir küfür savurup tekrar Gargoyle'a döndüm. "Bize tırmanmak için kullanabileceğimiz bir şey at."

"Yakınlarda kalın bir ip var ama... ah, Bartholomew!" Bir çığlık koyverdi. "Üzerinde solucanlar yürüyor."

"Gargoyle!"

"*Daima herkesi kurtarmak zorunda mıyım?*" Seachtli kâtiplerin bile deşifre edemeyeceği bir dizi söz geveleyerek ipi alıp çukura attı.

Rory'yle yukarı tırmandık.

"Eh." Rory kendini yere atıp hırıltılı bir nefes aldı. "En azından doğru tünelde olduğumuzu biliyoruz."

"O dikenler seni *öldürebilirdi*." Üzerine eğilip elimi zırhındaki göçükte gezdirdim. "Tanrım, demircini öpebilirim."

"Ya ben?" Gargoyle'un heyheyları tepesindeydi. "Kimse *beni* öpmeyecek mi?"

Rory taştan yüzüne uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Şunu çıkarmama yardım et." Yüzünü buruşturdu. "Nefes almak giderek zorlaşıyor."

Gargoyle'un kayışları çözüp metal plakayı üzerinden çıkarmasına yardım ettim. Rory öksürdü ve birden beti benzi attı. "Siktir."

Üzerini yokladı. Ardından tünelin zeminini taradı. "Gitmiş." Sesi panik doluydu. "Sikkem yok."

Üçümüz de çukurun dibine baktık. Ayaklarımızı yerden kesen kuvvetli dalga durulmuş, usul usul damlar hâle gelmişti. Fakat boyumu aşan karanlık bir su birikintisi hâlâ yerli yerindeydi.

"Tamamen soyunuyorum o hâlde," dedi Rory.

"Geri atlayamazsın," diye çıkıştım. "Dikenler ne olacak?"

Eldivenlerini çıkardı. "Dikkatli olurum."

"Çukurun dibinde binlerce sikke olmalı!"

Pazıbendi ve omuzluğu çözdü. "Altın sikkeler. Benimki taştan."

“Peki ya göğsündeki, ciğerlerinin üzerindeki yepyeni morluk? O ne olacak?”

Butluğunu ve dizçeğini de yere attı. “İyi bir yüzücüyümdür.”

“Hayır, olmaz, Bartholomew. Bu riski benim almam daha yerinde olur. İnsanları kurtarmakta üstüme yoktu sonuçta.” Gargoyle kanatlarını gerdi, öpücüğünü aldıktan sonra birden kahraman olası tutmuştu. “Tam olarak ne arıyorum?”

Rory ona bıkkın bir bakış attı.

Dişlerimi sıktım. “Ona bu kadar çok ihtiyacın var mı gerçekten?”

“Çekicin ve keskin senin için neyse o sikke de benim için o.” Zincir zırhını da çıkardı.

Boşa nefes tüketiyordum. “Sadece... dikkatli ol.”

Rory karşıma geçti, üzerinde sadece zırhının altına giydiği gömleği kalmıştı. Çenemi kavradı. “Beni bu kadar önemsemen çok kıymetli.”

Nefesim kesildi. “Belki de sadece seninle kavga etmeyi seviyorumdur.”

“Eminim sadece o yüzdendir.” Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Eğilerek bir öpücük bırakıp geri çekildi. Sonra kendini tutamamış gibi tekrar öptü.

Gargoyle iç geçirdi. “Hadi artık, Bartholomew. Ne zaman onu sevdiğini söyleyip kızcağızın acısına bir son vereceksin?”

Rory’nin koyu renkli gözleri yüzümde gezindi. Yüzüne bir sırtış yayıldı.

Sonra ipi kullanarak çukura indi.

Etrafımıza bir sessizlik çöktü, yalnızca Rory’nin ara sıra çıkardığı şırıltıları duyuyorduk. Tüneldeki hava ılık ve boğucuydu. Etraf karanlıktı. Çok karanlıktı.

Yine de onu fark ettim.

Görüş alanımın ucundan bir gölge geçip gitti.

“Gargoyle?”

Taştan yaratık yanımdaydı, donakalmış vaziyette önümüzde uzanan tünele bakıyordu. “Ben de gördüm,” diye fısıldadı.

“Kim var orada?” diye seslendim.

Kim var orada? diye tekrarladı sesimin yankısı.

Gözlerimi ovuşturarak zifiri karanlığın ardını görmeye çabaladım.

Bir tıkırtı sesi duyuldu. O kadar yakınımdaydı ki titreşimlerini göğsümde hissettim. *Tak, tak.*

Tak, tak, diye yankılandı ses. *Tak, tak.*

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Rory.” Çukurun ağzına eğilip ipi çekiştirdim. “Kederli Dokumacı, Rory.”

Fakat sesim suyun altındaki kulaklarına ulaşmadı.

Gargoyle’den bir şaşkınlık nidası yükseldi. “Şuna bak, Bartholomew.”

Karanlığın arasından bir gölge sıyrıldı. Bana doğru geldi. Küçük ve kanatlı bir şey. Soluk renkli ve bir zamanlar taktığım peçem kadar narin.

Bir güve.

Yüzümün önünde uçtu. O kadar yakınımdaydı ki kanatları kirpiklerime sürtündü. Ardından geri çekilip geldiği karanlığa geri süzüldü.

Gargoyle’a, “Rory’yi bekle,” deyip onu takip ettim.

Tünel iyice daralıp üzerime kapandı. İki büklüm olarak ilerlemeye devam ettim, gözlerimi güveden ayırmadım.

Geldiği yerde daha fazlası olduğunu gördüm. Etrafımdaki duvarlar düzinelerce güveyle doluydu, çırpıtları soluk kanatlarıyla beni çağırıyorlardı. Artık dört ayak üzerinde emekliyordum. Tünel öyle daralmıştı ki beni boğacağını sandım. Fakat güveler kanatlarını çırpmaya devam etti ben de onları takip etmeye. Birden kendimi başka bir mağarada buldum.

Karşımda kapkaranlık bir yer bulmayı beklemiştim. Öyleydi de. Fakat gece göğünü de görebiliyordum. Kökler ve ay ışığı uçurumdaki bir açıklıktan içeri doluyordu. Duvarları kayalardan

oyulmuş dikdörtgen şekilli bir odadaydım. Dört bir yanımda birer halı gibi taşlara asılmış dokumalarla doluydu.

Dokumaların üzerinden minik beyaz yumaklar sarkıyordu. Kozalar. Altlarında duvara yaslanmış taş bir bank duruyor ve üzerinde...

Bir kadın yatıyordu.

Çıplak bir kadın. Sırtüstü uzanmıştı ve gözleri bir peçeyle örtülüydü.

Dünyam durdu. "Bir?"

Öne sendeledim. Dizlerimi taş banka çarptım. "*Bir.*"

Bir morarmış teni, renksiz dudakları ve memelerinin üzerinde kavuşturulmuş elleriyle öylece yatıyordu. Kısa kahverengi saçları sönmüş bir hale gibi başının etrafına saçılmıştı. Boynuna dokunup bulamayacağımı bildiğim nabzını aradım. Teni kayalar kadar soğuktu.

İstirahat ediyormuş gibi görünse de öyle değildi. Bir'in yattığı rüyanın uyanışı yoktu. Kaybolmuştu, sürükleniyordu, gitmişti. Hayır, bu bir istirahat değildi.

Derin bir uykuydu. Sonsuza dek sürecekti bir uyku.

Boğazımdan bir hıçkırık döküldü.

"Şşş," dedi çatallı bir kadın sesi. "Hepsi uyanmadı."

İrkildim.

Gölgelerin arasından ağır ağır bir silüet çıktı. Attığı her adımlar içeride uğursuz bir *tak, tak* sesi çınladı. "Uzun zamandır kimse küçük tuzağıma yakalanmamıştı," dedi. "Çukurumdan çıkmamıştı."

Ziyaretime geldiği dün gecenin aksine üzerinde pelerini yoktu. Üzerime eğilmiş yüzün aynısı şimdi karşımda duruyordu.

Fakat bir kadın değildi bu.

Aisling'in kireç taşından oyulmuş Gargoylelarına benziyordu. Çıkık kürek kemiklerine yaslanmış kanatları bile vardı. Keçiyi andıran bir kafası, pençeli dört parmağı ve toynakları vardı. Geniş ve donuk gözleri...

Tıpkı Omen'inkiler gibiydi. Yarayı andıran Gargoyle'umkiler gibi.

Benimkiler gibi.

"Sen..." Ayağa kalkıp Bir'in önüne geçtiğimde zırhım tanrıdadı. "Sen Kederli Dokumacı mısın?"

"Dokumacı... bir zamanlar öyleydim. Kederli... sonsuza dek öyle olacağım." Omen bir adım daha yaklaştı. Ne bana ne de Bir'e bakıyordu. Gözleri duvardaydı. "Sessiz olmalısın. Güvelerim hâlâ uyuyor," dedi çatallı sesiyle. "Pek hassas yaratıklardır."

Mırıldanmaya başladı. Ahenksiz bir melodi tutturdu.

Onu izlerken tüylerim diken diken oldu. Fakat beni ne kadar korkuttuğunu belli etmek istemiyordum. "Dokuma taşın nerede, Omen?"

"Dokuma yok. Dokuma taşı yok." Başıyla duvar halısını işaret etti. "Biz zamanlar Traum'un en güzel giysilerini dokurdum. İpek cübbeler dikedim. Fakat o günlerin üzerinden uzun zaman geçti."

Duvar halısına bakmaya devam ettiğinde bakışlarını takip ettim. Periler onu çok sevmiş gibi kozalarını belli bir dokumanın üzerine örmüştü. Duvar boyunca uzanan güzel bir örgü şeklindeydi. Yüne benzemiyordu. İnce, transparan ve soluk renkliydi.

Elbiselerimiz gibi.

Peçelerimiz gibi.

Dudaklarımdan acınası bir ses döküldü.

"Şşş," dedi Kederli Dokumacı, Bir'e dönerek. "Gargoyleler her on yılda bir Aisling'in kızlarını bana getiriyor. Üzerlerinde sadece peçeleri oluyor ve daima, *daima* cansız geliyorlar. Buram buram pınar suyu kokuyorlar." Yutkundu. "Tatları da onun gibidir herhâlde."

Bir'e vücudumu siper edip çekicimle keskimi çektim. "Ona dokunursan—"

"*Sessiz ol* dedim sana." Omen gri, çatlak kireç taşından dişlerini gösterdi. "Kâhinlere el sürmem. Onları mağaralarım, küçük

yeraltı dünyama yatırırım. Deniz havası iyi gelir. Onlara sunabileceğim en iyi cenaze budur.”

Omzumun üzerinden Bir’in cansız bedenine baktı. “Arkadaşın mıydı?”

Gözlerim doldu, kalbimdeki çatlaklar biraz daha derinleşti. “Evet.”

“Bu yüzden mi geldin? Sonuna kendi gözlerinle şahit olmak mı istedin?” Dokumacı’nın bakışları çekicime keskime kaydı. “Yoksa tepedeki efendin mi seni buraya gönderdi?”

Öne atılıp keskimin ucunu taştan boğazına dayadım. “Benim efendim yok, Omen. Buraya sana alametifarikanda meydan okumak ve büyülü dokuma taşını almak için kendi isteğimle geldim.” Binlerce taş gibi onu da parçalamam tek darbeme bakardı. “Büyüyü, gücü, *kendimi* senin gibi sahte tanrılardan geri almak için geldim.”

Kederli Dokumacı geri çekilmeye yeltenmedi. “Ben bir tanrı değilim,” diye fısıldadı. “Bir zamanlar senden çok da farkım yoktu.”

Taş gözlerini kırptırdı. “Ne tuhaf. Aisling’den öncesine dair hiçbir şey hatırlamamana rağmen kendini o berbat tepeden kurtarman gerektiğini sezmişsin. Dünyayı görmek, sana anlatılan hikâyenin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmek ne harika, ne acınası bir şey olmuştur.”

“Bu yalanın ekmeğini yediğini inkâr etme, Dokumacı. Çukuruna biriktirdiğin altınlar Aisling’in kasasından çıkmıyor mu? Sen o zenginliğe kavuş diye Kâhinler boğulmuyor mu? İnsanlar her iplik parçasından senden bir işaret aramıyor mu?” Kuduz bir köpek gibiydim, sözler hiddetle dudaklarımdan dökülüyordu. “Omen’e dair gerçeği öğrendim diye, gözüm açıldı diye harika ve acmasıysam bu senin ve ellerindeki kan yüzündendir.”

Boynunu keskime bastırdı, demir ucu kireç taşından tenine sürtündü. “Bana meydan okumana hacet yok o hâlde, Aisling’in kızı. Beni zaten yenmişsin.” Kaybedecek ya da verecek hiçbir şeyi

olmadığını göstermek istercesine boş avucunu önüne uzattı. “Sevgiyi ve kalp kırıklığını kayıp bir Kâhinden daha iyi kim bilebilir?”

Tavandaki çatlaktan sızan ay ışığı Omen’i ve beni ürkütücü bir gümüş tonuna boyuyordu. “Dokuma taşın nerede?” diye sordum tehlikeli derecede yumuşak bir sesle.

“Korkarım bu uzun bir hikâye.”

“Vaktim var.”

Sırıttı, taştan suratına gölgeler düştü. “Sandığından çok daha fazla.”

Dokumacı bir adım gerileyerek keskimin önünden çekildi. “Büyü diye bir şeyin varlığından haberdarsın artık. Tepedeki taş, içinden sızan su, içinde boğulduğun yuttuğun pınar bunun kaynağı. Beş nesne de bu taştan oyuldu. Sikke, mürekkep hokkası, kürek, çan.” İç geçirdi. “Ve dokuma taşı.”

Sözlerinin gerisini getirmesini bekledim.

“Öte yandan bizlerin, Omen adını taktığınız güruhun, bu nesnelerin büyüleri üzerinde söz sahibi olmadığından haberin yoktur belki. Dokuma taşının gücünü ben seçmedim. Onu benim için oyan da seçmedi ama tuhaftır ki bana uyum sağladı. Büyü bu bakımdan tanrı gibidir. Her şeyi bilir ve tam olarak anlamlandırılmadığında etkilidir.”

Tanrıları dinlemekten nefret ediyordum. “Dokuma taşının büyüğü neydi?” diye sordum sertçe.

“Parmağımı ortasındaki deliğe sokardım. Taşın yüzü dışa bakıyorsa görünmez olur istediğim yerde belirirdim. İçinde durduğumuz mağaranın duvarlarından geçebilirdim. Altı metre tepene sıçrayabilirdim. Gitmek istediğim yeri kafamda canlandırmam, belireceğim yerin görüş alanımda olması yeterdi. Muhteşem bir büyüydü. Fakat taşımı ters çevirdiğimde, yüzü içe baktığında...”

Birden gözüme çok yorgun göründü. Başı boynuna ağır geliyormuş gibi düştü. Bakışlarını bile önüne bakmaya takati yokmuş gibi yere dikti. “Bedenim değil zihnim seyahate çıkardı. Belki ben bir dokumacı, dokuma da beşerî dünyaya dökülmüş bir anı gibi

olduğundandı. Dokuduğum bir şeye ne zaman dönüp baksam o an ne hissettiğimi, ne düşündüğümü hatırlayıveririm. Dokuma taşı da öyleydi. Onu parmağıma taktığımda kaybettiğim en kıymetli şey bana geri dönerdi.”

Bakışlarını yüzüme dikti. “Anılarım. Dilersem Kederli Dokumacı olmadan önceki kadını hatırlayabilirdim.” Başını hafifçe yana eğip beni inceledi. “Söylesene, Kâhin. Aisling’in sularını tatmadan öncesine dair bir şey hatırlıyor musun?”

Cevabımı zaten bildiğinin farkındaydım. “Hayır.”

Beni başıyla onayladı. “Bir şeyi kaybetmek insana acı verir. Bazen o kaybettiğin şeye tekrar kavuşmak da bir o kadar canını yakar.”

Dokumanın altında cansız yatan Bir’e baktım. Ona yatmadan önce bir hikâye anlatıyormuşum gibi fısıldadım. “Eve asla tam anlamıyla geri dönemezsin.”

“Evet. Dönemezsin.”

Kederli Dokumacı gözlerini mağarasının karanlığına dikti. “Ama kim olduğumu hatırlamak istemiyordum. Bir Omen olmak gözümü kör etmişti. Yıllarca dokuma taşının o yüzünü kullanmadım. Söz verdiğimiz gibi mezramda kaldım. On yıllarca Bellidine Uçurumları’na tanrıların işaretlerini bıraktım. Dokuma taşım ile bir belirip bir kayboldum. Perileri öldürdüm. Traum’u ayakta tuttum. Halka inanacakları bir şey verdim.”

İçeride gezinmeye başladı. “Sonra bir gün ansızın o çıktı. Omen’in ve benim yaşamlarımızı sürdürmek için tepenin suyuna ihtiyacımız vardı. Sık sık ya da çok fazla içmemize gerek yoktu ama ona muhtaçtık. Su her on yılda bir kimsesiz küçük bir çocukla, bir matarada gelirdi ama bu kez bizzat o gelmişti. Eski dostlar gibi suyu karşılıklı içtik. Sonra benden ona ipek bir cübbe dokumamı istedi.”

Kederli Dokumacı uzandı. Duvardaki ince kumaşı okşadı, narin iplikler pençelerinden birine takıldı. “*Bir Kâhin, bir ipek böceğinden çok da farklı değildir, dedi. Kimsesiz çocuğuma da böyle*

sesleneceğim. Kâhin. Bu dünyaya geldiğinde savunmasızdı. Rüyasız bir uykuya daldı. Onu kollarımın arasına alıp dudaklarına su çaldım ve o bir güve olarak uyandı.” Taş gözleri parıldadı. “Tuhaf. Özel. Yepyeni. Görenlere de aynısını düşündürtecek şekilde giyimesini istiyorum.”

Boğazım düğümlendi. “Başrahibeden bahsediyorsun. Başrahibe ve hikâyesindeki kimsesiz çocuktan.”

“Ben onu tanıdığımda başrahibe değildi.” Çekiçle keskiye bir bakış attı. “Sıradan bir taş ustasıydı. Benim gibi bir zanaatkârdı. İsteddiği cübbeyi diktim. Teslim etmek için tepeye gittiğimde katedralin temelleri yeni yeni atılıyordu. Yıllar sonra tekrar ziyaretime geldi ve beş cübbe daha istedi. Bu sefer yüzünde bir peçe vardı. Peşine kimsesiz bir çocuk değil, bir Gargoyle takmıştı.”

Omuzlarını esnettiğinde birbirine sürtünen kayaları andıran bir ses kulaklarımı doldurdu. “Aradan daha çok zaman geçti. İsteddiği cübbeleri bir bir diktim. Ama sıra altıncıya geldiğinde yorgun düştüm. Bir başımaydım. Geçmişin anılarının beni biraz rahatlatacağını umarak dokuma taşını parmağıma taktım.”

İçeriye arşınlamayı bıraktı. Gözlerini kapattı. “Ne var ki karşımda sadece işkence buldum. Gerçek adımları hatırladım. Annemi ve erkek kardeşimi. Karımı ve ebeveynlerini. Haylaz sarı kedimi. Sevmenin ve sevilmenin, endişeli ve kayıtsız, iyi ve kötü olmanın, bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsadım. Ama yıllardır Omen maskaralığını sürdürüyordum. Sevdiklerime kavuşmak için nihayet yuvama döndüğümde çoğu yaşlanıp ölmüştü. Sağ kalanlar da taştan gözlerime dehşetle baktılar. Kaybolduğumu sanmışlar. Yasımı tutup beni arkalarında bırakmışlar. Çok geçmeden onlar da ölüp gitti ve geriye anılarımdan başka hiçbir şeyim kalmadı.”

Dokumacı hikâyesinde kaybolup gitmiş gibiydi, pençeleriyle tuhaf desenler çiziyordu. Parmakları olsaydı görünmez bir halı dokuduğunu düşünürdüm. “Son cübbeyi geciktirdim. O çıkıp geldiğinde artık bir Omen olmak istemediğimi söyledim. Son-

suza dek yaşayıp tanrıçılık oynayacak takatim kalmadığını. Bana acıyacağını sandım. Yanılmıştım. Beni sadakatsizlikle itham etti. Cübbeyi alıp beni mağaralarım, ipek böceği perilerim ve ezeli düşmanımla, zamanla baş başa bıraktı.”

Taştan gözlerini tekrar açıp bana doğru bir adım attı.

“Tam da beklediğim gibi pınar suyu bir daha gelmedi. Ben de peşine düşmedim. Onsuz öleceğimi umuyordum. Dokuz yıl boyunca açlık çektim. Onuncu yıl dolduğunda gözlerimdeki kireç taşı yayılmaya başladı, yüzümü çarpıtıp bozdu. Kollarıma, sonra da bacaklarıma ve gövdeyi ele geçirdi.” Keçiye andıran vücudunu işaret etti. “Buna dönüştüm. Taştan oyulmuş bir yaratığa. Çok... acı vericiydi.”

Dokumacı bana yaklaşmaya devam etti. Toynakları zemine vuruyor, taştan kanatları seğiriyordu. “Krallığın gözünde hâlâ kutsal olduğumu hatırlatmak için bana Aisling hazinesinden sik-keler gönderdi. Hepsini mağaramın çukurlarına atsam da benimle alay etmeyi kesmediler. Beni sahte bir tanrıya çevirdiler.”

Uğursuz *tak, tak* sesleriyle bana doğru yürümeye devam etti. “Ne zaman çekicini ve keskini bırakıp açlığı kuşandığını ya da alametifarikasının yerini zulmün aldığını bilmiyorum. Diğer Omenlerin bunu sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyorum. Onlar benim gibi hafızanın, insanlığın korkunç ama bir o kadar da güzel yükünü taşıyor. İlk ölü Kâhin önlerine konduğunda pınarın suyuna duydukları açlığa rağmen kanlarını içmeden önce bir an duraksadılar mı acaba? Yoksa sadece kendilerini mi düşündüler? Tanrı olarak bir Kâhin’in bedenini, fedakârlığını, *trajedisini* kendilerine hak mı gördüler?”

Kalbim göğüslüğümü dövercesine atıyor, Omen giderek yaklaşıyordu. “O tam olarak böyle düşünüyordu,” dedi çatallı sesiyle. “Kendini bir anne, bir tanrı sanıyor. Traum’u Omen’in hikâyesi ve inancıyla beslediğini düşünüyor. Fakat onu sorgulayan kullarını cezalandırmak tanrılığa sığar mı? Herkesten sonsuz sadakat beklemek anneliğe yakışır mı?”

Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. O kadar ki dışlarındaki çatlakları görebiliyordum.

“Kendine *Güve* diyor. Ölümün üstesinden geldiği için kutsal sayılan bir böceği kendine layık görüyor ama o kutsal falan değil. Altıncı Omen. Tepenin *başrahıbesi*. Gerçi adını zaten biliyorsun. Traum üzerinde bunu bilmeyen hiçbir erkek, kadın, çocuk ya da peri yok. Rüzgâr bile onu fısıldıyor. Katedrali gibi bu diyarın topraklarına gölge düşürüyor.”

Nihayet önümde durdu ve taş gözlerini benimkilere kenetledi. *“Aisling.”*

Ayaklarım yere sağlam basıyordu ama bir rüyadaydım sanki. Düşüyordum. “Yalanlarının, sözde kutsal hikâyesinin sonu yaklaşıyor, Omen. Soruma cevap ver. Dokuma taşın nerede?”

“Vereceğim. Ama önce buraya geliş amacını gerçekleştireceksin. Aisling’in benden sakındığını bana bahşedeceksin.” Elimi tutup keskiyi kaldırdı. “Zamanla tuttuğum savaşa bir son ver. Bunu kendi başıma yapmaya elim hiç gitmedi.”

Taş gözlerine bakıp bir kandırmaca bekledim. Diğer Omenler gibi bir aldatmacaya, son bir saldırıya kalkışmasını bekledim. Hiçbir şey yapmadı. Keskimin ucunda cevabımı bekleyen Kederli Dokumacı’nın tek silahı sessizliği idi.

Afallamıştım. Sesim bir fısıltıdan farksız çıktı. “Seni öldürmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

Uzun bir nefes verip taşları aşarak bir kez daha dokumalarla dolu duvarına döndü. Bir’in yattığı taş banka, soluk renkli kozaların altına uzandı.

Başına dikildim. “Nerene vurayım?” Keskim bileklerini ve boğazını okşayıp kalbinin üzerinde durdu.

“Orası iyi,” dedi.

Keskimi sıkıca kavradım. Çekicimi kaldırdım. “Dokuma taşın. Yerini söyle bana.”

“Önce çekicini indir.” Gözlerini yumup boğuk bir kahkaha attı. “Bunca yıl ölümün hayalini kurmama rağmen hâlâ ondan korkuyor olmam ne utanç verici.”

Boğazım düğümlendi. “Kımıldama.”

Çekicimi indirdim.

Çıkan ses mağarada gök gürültüsü gibi yankılandı.

“Bir daha,” dedi Kederli Dokumacı. Göğsünde çatlaklar açılmaya başlamıştı.

Keskime bir kez daha vurdum.

Duvardaki kozalar titredi.

Acıyı hissediyorsa da dayanıyordu. Taştan gövdesine bir, iki kez daha vurdum. Hava toz içinde kaldı, keçiyi andıran bedeni acımasız ellerimin altında parçalandı. Kanı bile kurumuştı. Tepedeki duvarım, Aisling Katedrali’nin kendisi gibi tamamen taştandı. Uzuvarı ayaklarımın dibine ufalanmış, göğsü tekrar bir araya getirilemeyecek kadar çatlamışken dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. “Bu iş görür. Soruna cevap vereceğim.”

Çekicimi durdurdum. Zırhımın altındaki sırtımdan ter damlıyordu. Omuz eklemlerim, kolum sızlıyordu. Soluk renkli kozalar titremeye devam etti. İçlerinden birinden küçük beyaz bir güve çıkana dek sallandılar.

Gerisi de onu takip etti. Düzinelerce güve çırpınıp kozalarını parçalayarak ince kumaşın, Bir’in ve Kederli Dokumacı’dan geriye kalanların üzerine döküldü. Dünyaya gözlerini açtı.

Dokumacı çatlamış taş gözleriyle onları izleyip gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Sesi alçaktı. “Dokuma taşın yuvasına döndü. Tepede duruyor. Bedenim tanınmayacak hâle geldiğinde onu Aisling’e geri verdim. Sayısız taştan yaratığından birine, insanlık dışı bir Gargoyle’a dönüştüğümde.” Öksürdüğünde ağzından bir toz bulutu yükseldi. “Tıpkı cübbesini diktiğim ilk Kâhin gibi.”

Arkamda ayak sesleri yankılandı. “Sybil?” Rory bana sesleniyordu. “Sybil!”

Fakat ben donakalmış, öylece Dokumacı'ya bakıyordum. Sesim güç bela çıkıyordu. "Ama tepenin Gargoyleleri... onlar peri..."

"Hayır. Değiller."

Dokumacı bu kez daha şiddetli öksürdü. Vücudu ufalanıyordu. "Gargoyle olmak..." dedi hırıltı sesiyle, "tuhaf şey. Tepedekiler kim olduklarından bahsetmez, neredeyse hiç konuşmazlar. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadıkları için herhâlde. Efendilerine saygısızlık etmekten korktuklarından belki. İlki hariç. Pek tuhaf bir oğlandı o. Neydi adı? Yarattığı ilk Gargoyle?" Güçlkle nefes alıyordu. "Birkaç gün önce uçurumunun tepesinde gördüm... dün gece onu görmeye geldim ama beni görüp korktuğunda kaçtım. Neydi adı..."

Rory çaresizce bana seslenmeye devam ediyordu. "*Sybil!*"

"Bartholomew!" Gargoyle'un haykırışı yankılandı.

Kederli Dokumacı keskin bir nefes verdi. "Doğru ya. Tepeye çıkan kimsesiz çocuk. İlk Kâhin." Kozalarından yeni çıkan güveler taşların üzerinde uçuşuyordu. Dokumacı onları boş gözlerle izledi. Dudaklarından dökülen son sözleri bir dua kadar sessizdi. "Küçük Bartholomew."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İlk Kâhin

Rory'yle Gargoyle beni bulduğunda taş bankta oturuyordum. Etrafım güvelerle çevriliydi. Sol elim Bir'in, sağ elimde Kederli Dokumacı'nın cansız bedeninin üzerindeydi.

"Sybil." Rory nefes nefese kalmıştı, endişesi yüzünden okunuyordu. "Ne—"

Bakışları mağarada gezindi. Ölü Omen ve Kâhin'de duraksadı. "Ne oldu?"

Onu duymazdan gelip doğruca Gargoyle'un taştan gözlerinin içine baktım. "Hikâye," diye mırıldandım. "Bana anlatmaya çalıştığın hikâye. Trajik başlayan, kasvet dolu ve bitmek bilmeyen o hikâye."

Biliyordu. O, Traum'un en tuhaf, en bilge yaratığıydı. Tıpkı bir çocuk gibiydi.

Çünkü bir çocuktü.

Gargoyle ellerini önünde kavuşturup güveleri izledi. "Anlatayım mı?"

"Evet."

Başını salladı. "Hepsini kendim anlatamam. Her şeyi hatırlamıyorum. Ama *onun* sözleriyle, bana anlattığı gibi anlatabilirim." Sırtını dikleştirdi. Sesini yumuşattı. Tıpkı başrahibe gibi.

Hikâyesi bir fısıltıyla başladı.

“Hatırlamasan da hikâyeyi biliyorsun, Bartholomew. Hepsini baştan sona anlatacağım ve elimden geldiğinde dürüst olmaya çalışacağım. Olmazsam da hiç beni suçlama. Hikâye anlatmanın fitratında biraz yalan söylemek vardır, değil mi ama?

“Bir gün kendini Traum’un zirvesinde, rüzgârın usul usul fısıldadığı en yüksek tepede buldun. Bembeyaz gowan çiçekleri ve gri taşlar çıplak ayaklarını buz kestirdi.

“Kimsesiz bir çocuktun. Avare avare dolaşıyor, açlıktan ölüyordun. Yapayalnızdın. Haykırdın ama sesini duyup yardımına koşacak kimse yoktu. Otların arasına uzandın, üzerinde beyaz güveler uçtu. Gözlerini kapattın...

“Ve öldün, Bartholomew.”

Zırhım bir mengeneden farksızdı. Güçlkle nefes alıyordum.

Gargoyle hikâyesine devam etti. “Seni oracıkta yataarken buldum. Nazik, ağzı var dili yok bir taş oymacısıydım. Seni büyülü suyun aktığı tepenin zirvesine götürdüm. Suyu cansız dudaklarına çaldım. Öksürdün. Kıpırdandın. Tuhaf, özel ve yeni biri olarak uyandın.

“Sana göz kulak oldum, Bartholomew. Seni kendi evladım gibi sevdim. Tepede yaşadık, hayatta kalmak için pınarın suyunun başka bir şeye ihtiyacımız yoktu. Yıllarımız böyle geçip gitti. Sonra günün birinde düşünceleri, tavırları ve yetenekleri birbirinden farklı beş zanaatkâr çıkageldi. Biri paraya, diğeri bilgiye tapıyordu. Biri hızlı, diğeri sezgili, sonuncusu da sevgi doluydu.”

Başımın üzerinde süzülen güveler saçlarımı uçuştursa da kımıldamadan oturmaya devam ettim.

“Fakat hepsinin ortak bir noktası vardı,” diye devam etti Gargoyle, “Kibir. Bir türlü lider seçemediler. Hepsi en iyi tercihin kendisi olduğuna inanıyordu. Alametifarikalarının aletlerini bir silah gibi kullandılar. Bu da yeterli gelmediğinde yumruk yumruğa, diş diş birbirlerine girdiler. Kanlar içinde yere yığılana kadar dövüştüler.”

Rory'yle birbirimize baktık, onun ifadesi de benimki gibi dehşet doluydu.

“Birbirlerini öldürdüler,” diye mırıldandı Gargoyle. “Beşi de ölmüştü. Cesetleri soğuduğunda avuçlarıma pınardan su doldurup ağızlarına çaldım. Ölmüş olmalarına rağmen ilk nefeslerini alıyormuş gibi havayı içlerine çektiler. Uyandıklarında gözleri kireç taşı gibi solgundu. Kim olduklarını ve nasıl öldüklerini anımsamıyorlardı. Nasıl da itaatkârlardı. Onları ilahi olduklarına ikna etmek pek kolaydı. Sonra kendi zanaatımın aletleriyle her birine tepenin büyüğü taşından birer nesne oydum. Senin kurnaz dediğin tüccara bir sikke, bezgin kâtibe bir mürekkep hokkası, gayretli kürekçiye bir kürek, sadık ormancıya bir çan, kederli dokumacıya da bir dokuma taşı.

“Anlıyorsun ya, Bartholomew. Önce tesadüfen, sonra büyük bir özenle sen ve ben ellerimizle tanrıları yarattık.”

Avuçlarımda duran çekiç ve keski bin kiloydu sanki.

Gargoyle boş bakışlarla başrahibenin hikâyesini anlatmaya devam etti. “Traum’un mimarları olduk. Tepe bizimdi, zirvesindeki pınar en tuhaf, en *güçlü*, en büyüğü şeydi. Suyu ölüyü hayata döndürüyor, bana rüyaları kontrol etme gücü bahşediyordu. Bunu biliyor muydun, Bartholomew? Gördüğün bütün rüyaların benim eserim olduğundan haberin var mıydı?

“Hayır. Elbette yoktu. Hiçbir zaman zeki bir çocuk olmamıştın zaten. Sen, benim güzel evladım, kusursuz Kâhin'im, suyun içine yataydın. Ben de bilincini kaybedene kadar seni boğardım. Sana rüyalarında dilediğim her şeyi gösterebilirdim. Sana korku dolu mezralar, taş nesneler, işaretler gösterdim. Kehanetlerin isimleri tepemizdeki pınarda koyuldu, inanç orada oluşturuldu.

“Böcekler kadar küçük parmaklarının uçlarında tepeye inşa edilmiş katedralin narteksini aşır nefe yürüdün. Dudakların kan revan içinde kaldı ve mihrabın üzerindeki o kadim taştan akan kaynağa düşüverdin. Başını kaldırıp gül pencereye baktığında vitray ışıklarla parıldadı. Senin alametifarikan itaat etmektir. Tan-

rıların isimlerini sayıp işaretlerini nasıl yorumlayacağını söyledin. Rüyaya yatmayı öğrendin.

“Boğulmayı öğrendin.”

Gargoyle iç geçirdi. “Ama sonra bana itaat etmeyi bıraktın, Bartholomew. Kusursuz Kâhin'im olmaya son verdin. Artık rüyaya yatmak ya da Omen'le konuşmak istemiyordun. Onları yaratmama yardım ettiğin için kutsallıklarına tam anlamıyla inanmıyordun. Bunun gerekli olduğunu sana söylememe rağmen yalan hikâyemizi anlatmaya, Traum'un mezralarının birleşip Stonewater Krallığı'nı oluşturduğunu ve krallığın daima inanacak bir şeye ihtiyaç duyduğunu savunmaya karşıydın. Gözümü sürekli üzerinde tutmak zorunda kaldım. Bu işe yaramadığında da... seni baştan yarattım.”

Gargoyle'un sesi sertleşti. Gözlerini yumarak taklidine devam etti. “Pınara yat, Bartholomew. Ne işaretler görüyorsun, Bartholomew? Sözcükleri karıştırma, Bartholomew. Ağlama ya da kusma, Bartholomew. Acını görmezden gel, Bartholomew. Sakın şikâyet etme, Bartholomew. Mırıldanmayı kes, Bartholomew. Kanı yut, Bartholomew. Keşke bir kız olsaydın, Bartholomew. Yakında yerine başkasını bulacağım, Bartholomew. Seni unutacağım ve silip atacağım, Bartholomew. Bartholomew. Bartholomew. Bartholomew.”

Omuzları titredi ve uzun, kederli bir ses çıkardı. Gözlerini açıp tekrar bana baktığında başrahibeyi bırakıp kendi olmaya döndüğünü anladım. “Beni o penceresiz kulübeye kilitledi. Açlıktan öleceğimi umarak bana pınar suyundan vermedi. Vücudumun kırılıp bükülmesi, değişmesi ne kadar vakit aldı bilmiyorum... uzun sürdü sanırım. Acıdan uyuşmuş olmalıyım. Açlıktan kıvrandım ama ölmedim. Taşa dönüştüm. Bir Gargoyle oldum. Aisling'in kapısının korkunç muhafızı oldum. Ansızın beni tekrar sevmeye başladı. Tekrar işine yarar olmuştum. Ne de olsa... kılıç ve zırh taşa çentik atamazdı.”

“Ah, Gargoyle.” Tangırdayan zırhıyla ona koşup kollarımı etrafına doladım.

Başını omzuma bastırıp usul usul hıçkırdı. “Benden ona daha fazla ölü kimsesiz çocuklar bulmamı istedi. Bu kez hepsi kız olacaktı çünkü onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştım. Seacht’i, Coulson Faire’i, Ahenkli Ormanı talan ettim ve bulduklarımı tepeye getirdim. Hepsine kaynağın suyunu içirip hayata döndürdü. Taştan gözlerine bir peçe bağlayıp onlara tuhaf, özel ve yeni biri olduklarını söyledi. Sularından doğmuş gibi katedralinde rüyalara yatıp Omen’in hikâyesini yaydılar. Sonra her on yılda bir ortadan kayboldular ve yerine yenilerini getirmem gerekti. Ama gözdelerini, çekiç ve keskiyi verdiklerini, en itaatkâr olanları o kulübeye kilitleyip Gargoyle’a dönüştürdü.”

Rory’nin yüzü kireç gibiydi.

“Gözüm o zaman açıldı sanırım,” dedi. “Tepeyi nasıl bir ejderha gibi koruduğunu gördüm. Kendini diktiği katedral gibi nasıl yere göğe sığdıramadığını, Omen’i, kaynağı ve suyunda rüyaya yatmaları için yetiştirdiği Kâhinleri parmağında nasıl oynattığını. Bir tanrı gibi bizi sevdiğini söylemesine rağmen bizi nasıl incittiğini.”

Yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlar güvelerin kanat çırpışlarıyla soğudu.

“Benim adım da benden sonra gelen tüm Kâhinlerinki de hikâyelerinden silinip gitti. Ama dayanmaya çalıştım. Muhtemelen asırlardır kendi tuhaf yöntemlerimle dünyaya kim olduğumu anlatmaya çabaladım.”

Elimi taştan bedenine bastırdım. “Gördüğüm rüya. Güve. O tanrılardan gelen bir işaret değildi. Beni boğan sendin... sendin, Bartholomew.” Gözyaşlarımdan ardı arkası kesilmiyordu. Bana hikâyeyi anlatmaya çalışıyordun.”

Yüzüme bakabilmek için geri çekildi. “Her şey için özür dilerim,” dedi yanaklarımı silerek. “Bana ikinci bir yaşama şansı vermişti. Buna ne kadar yaşamak denirse artık. Aisling’e duyduğum

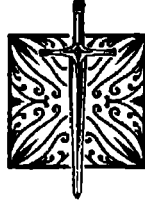
sadakati aşmak zordu. Seni Seacht'te hasta vaziyette bulduğum için üzgünüm. Seni daha önce bulduğum düzinelerce ölü ya da ölümün eşiğindeki kız gibi katedrale götürdüğüm için üzgünüm." Çenesi titredi. "Mihrapta öldüğün için üzgünüm. Pınarın suyuyla seni hayata döndürdüğün için, bunca zamandır ona bu yüzden sadakat duyduğun için üzgünüm."

Bana sarıldı. "Ölümden sonra yaşamak tuhaf bir büyü, daha da tuhaf bir kader. Keşke her şey daha farklı olsaydı, Bartholomew. Keşke hiç yeniden doğmasaydık. Ama doğmamış olsaydık... eh. Düşündüm taşındım ve bir karara vardım. Sonu ister iyi bitsin ister kötü... Biz olmasaydık hikâyenin geri kalanı var olmazdı."

Aisling Katedrali Geri Dönüş

Kılıç ve zırh taşa çentik atamaz.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hikâyenin Sonu

Traum'un en kutsal hikâyesinin, en ustalıkla işlenmiş yalanının başladığı yere geri döndük.

Tepeye.

Yolculuk bütün günümüzü almıştı. At sırtında Rory'ye sıkıca sarılmıştım ve İncir acelemiz olduğunu anlamış gibi bir kez olsun oyalanmadan dört nala koşuyordu. Benji de hemen arkamızdaydı. Şövalyeleri bizimle gelmemişti. Yapacağımız şeye şahit olmamaları gerekiyordu. Yaraları at binecek kadar iyileşmemiş olan Maude tepemizde, Gargoyle'un kollarında uçuyordu. Hızımızdan bir an bile ödün vermemiştik, Traum'un tepelerini aşır göçük yolda ilerlerken alınlarımız terden sırılsıklamdı. Tüm öfkemizle katedralin kapısına dayanmak için yanıp tutuşuyorduk. Son taş nesneyi ele geçirmek, son Omen'i öldürmek için sabırsızlanıyorduk.

Bu hikâyeye bir nokta koymak istiyorduk.

Tepeye vardığımızda karanlık çökmüştü. Ay ışığı Aisling'i gümüş rengine boyuyordu. Üzerimizde yükselen heybetli cüssesine, duvarlarına baktım. Pek de uzun sayılmayacak bir süre önce Kâhinlerle tam orada durmuş, Kral'ın gelişini izlemiştik.

Yol hiç olmadığı kadar dik geliyordu.

Katedrale ulaştığımızda kapılarının kilitli olduğunu gördük. Benji, Bezgin Kâtip'in mürekkep hokkasını ve Gayretli Kürekçi'nin küreğini tutuyordu. Maude da sağlam eline baltasını almıştı. Gargoyle ise Sadık Ormancı'nın çanını sımsıkı kavramıştı. Rory, Kurnaz Harami'nin sikkelerini pürüzlü yüzeyi üstte olacak şekilde kaldırıp fırlattı.

Aisling'in paramparça olan demir kapıları gelişimizi tüm tepeye duyurdu.

Grubun önüne geçtim. "Başrahibe!" Avluya daldığımda çakıl taşları etrafa fırladı. "Geri döndüm."

Avludaki heykeller beni izliyordu. Katedralin vitray gözleri üzerimdeydi. Gece havası serindi, nefesim yüzümün önünde buhar bulutları oluşturuyordu. Çekicimi havaya kaldırdım. "*Başrahibe!*" Kolum, öfkem hedefini on ikiden vurdu. Çekicimi bir biri ardına heykellere indirdim. Beş tanesi de çatlayıp parçalanana kadar durmadım. "*Geri döndüm!*"

Karşımda sessizlikten başka bir şey bulamadım.

Sonra kozalarından doğmalarını izlediğim güveler gibi ortaya çıktı.

Başrahibe gölgelerin arasından sıyrılıp katedralin devasa ahşap kapılarının önünde durdu. Altı Gargoyle'u –tamamen taştan oyulmuş, biraz insanı biraz hayvanı andıran yaratıkları– da arkasına dizildi.

Rory'nin göğsü sırtıma yaslandı, Gargoyle'un –Bartholomew'un– taş eli benimkini kavradı. Maude'un yanındaki Benji'nin yüzünde bile ürkütücü bir ifade vardı. Onlar da çok geçmeden safımıza katıldı. Hepi topu beş kişiydik ama kendimizi kapıları kırıp düşmanı tahtından etmeye gelmiş koca bir ordu gibi hissediyorduk.

Ne var ki gelişimiz, görünüşümüz, vadettiğimiz şiddet başrahibeyi etkilediyse bile bunu hiçbir şekilde belli etmedi. Peçesinin

ardında saklandığı yerden konuştu. Sesi fazlasıyla monotondur. “Altı.” Başını eğerek beni süzdü. “Evine döndün.”

İnsanın üzerinde yarattığı etkiyi unutmuştum. Elbisesinin ve eldivenlerinin soluk rengini. Rüzgârla dalgalandığında peçesinin ne denli büyüleyici görüldüğünü. Avına yaklaşan bir havyan gibi ona doğru yürüyüp karşısına dikildim. Boylarımız birbirine denkti, bunu hiç fark etmemiştim. “Seni görmek istedim,” dedim. “Son bir kez.”

Uzanıp peçesini kavradım.

Kumaşı hışımla çektim.

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

Omen’in, Gargoylelerin, Kâhinlerin aksine sadece gözleri kireç taşından değildi. *Her yanı* taştandı. Saçları yoktu. Teni – dudakları ve yanakları– gözleri kadar soluk renkliydi. Fakat bir Gargoyle’a dönüşmemişti. Yüzü hâlâ bir kadına aitti. Güzel bir kadına. Efsanelerden fırlamış gibi görünen, ürkütücü bir kadına.

İnsana hiç benzemeyen bir kadına.

Bakışları Rory’ye, Maude’a, Benji’ye hatta Gargoyle’a bile kaymadı. Donuk gözleri benimkilerden bir saniye bile ayrılmadı. Eldiveninin önce sol, sonra sağ tekini çıkararak pürüzsüz taş kollarını gözler önüne serdi. Bir heykel olsaydı başyapıt sayılırdı, zanaatkârına üstat denilirdi.

Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hayal ettiğin gibi miyim?”

Elbisesinin içine uzandı. Boynundan ipe geçirilmiş bir taş çıkardı. Bir dokuma taşı.

“Öldürün şunları,” dedi Gargoylelarına. Bileğimi tenimi morartacak kadar sertçe kavrayıp parmağını dokuma taşının deliğine geçirdi.

İkimiz de ortadan kaybolduk.

Düşüyordum. Bedenim *hiçliğe* karışmıştı. Başrahibeyle karanlığı aşip katedrale girdik, nefi aşip miharaba ulaştık.

Beni bıraktığında bir taş gibi suya çakıldım. Pınarın soğuk rahmine battım. Kollarımı çırparak yüzeye çıkmaya çalıştım.

Bir el zincir zırhımın hemen üzerindeki boynumu kavrayıp beni yukarı çekti.

Sudan çıktığımda derin bir nefes aldım. Dışarıdaki gece göğü tepemdeki gül pencereyi maviye boyuyordu. Fakat başrahibe üzerime eğildiğinde yüzünden başka bir şey göremez oldum. “Zavallı şey.”

Uzaktan, katedralin girişinden yankılanan sesleri duyabiliyordum. Rory, Maude ve Benji avludaki Gargoylelerle savaşıyordu. Sadık yaratıkları pınarın etrafına da toplanmıştı. Yedi tanesi ambülatuvarın gölgelerinin arasından sıyrıldı.

“Duvarlarım ötesinde,” diye mırıldandı başrahibe boğazımı sıkarak. “Aradığın şeyi buldun mu?”

“Kastettiğin şey gerçekse, *Aisling*, evet. Aradığımı buldum.”

Göğsü hızla inip kalkıyor, boğazından bir şey düşünüyor-muş gibi alçak sesli mırıltılar yükseliyordu. “Nuraya gelişinden öncesine dair neden hiçbir şey hatırlamadığını biliyorsun o hâlde. Seacht’teki yetimhanelerde barınamayacak kadar hasta olduğun için bir çukurdan çıkarıldığını, Gargoyle’umun seni katedralime getirdiğini anımsamıyorsun.”

Sırıttı. “Öldüğünü hatırlamıyorsun.”

Beni tekrar suyun içine batırarak ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı. Tırnaklarımı koluna geçirip çırpındım. Gözlerimin önünde siyah noktacıklar belirdi.

Tekrar yüzeye çıktığımda havayı açıklıkla ciğerlerime çektim.

“Dudaklarına su çaldıktan sonra,” dedi, öksürüklerime ve boğulmama aldırmadan, “yeniden doğmuş gibi gözlerini açtın. Ama her doğumun bir ölümü de olmalı. Bartholomew bana hiçbir Kâhin’in sonsuza dek rüyaya yatmaması gerektiğini öğretti.

Zamanla yozlaşıyorsunuz, sadakatinizi kaybediyorsunuz. Tepenin ötesindeki hayata özlem duymaya başlıyorsunuz.”

İç geçirdi. “Bu yüzden, benim en mükemmel Kâhin'im, kurallarımı çiğneyip Coulson Faire'e felekten bir gece çalmaya gittiğinizde yerlerinize yenilerini bulma vaktinin geldiğini anladım.”

Üzerime eğildiğinde boynundaki ipten asılı duran dokuma taşı sallandı. “Dört'le başladım. Dokuma taşını parmağıma geçirip onu kaçırdım. Alnına bir öpücük kondurup ona sıkıca sarıldım. Sonra da boynunu kırdım. Pınarımın suyunun en güzel yanı da budur. İnsanı sadece bir kez diriltir. Dört'ün gözleri bu kez bir daha açılmamak üzere kapandı.”

Nefret dolu gözlerim fal taşı gibi açıldığında soluk yüzüne kendiyle gurur duyuyormuş gibi bir gülümseme yayıldı. “Onu Gargoylelerimden biriyle Kurnaz Harami'ye gönderdim. Dokuma taşıyla Kâhinleri bir bir kaçırdım. Hepsine sıkıca sarıldım. Hepsinin boyunlarını kırdım. Elbiselerini çıkarıp Omenler kendilerine ziyafet çeksin diye onları mezralara gönderdim. Henüz yeni kızlar bulamamış olmam can sıkıcıydı. Fakat yapılması gereken buydu. Nihayetinde kurallarımı çiğneyip Kâhinleri tepeden kaçırmaya karar vermiştin. Uzun lafın kisası, sevgili kızım, bu talihsiz kaderin fitilini” –dudakları kıvrıldı– “sen ateşledin diyebiliriz.”

Çenesinin hemen altına sert bir yumruk geçirdim. Başını geriye savruldu ama boğazındaki eli gevşemedi.

Gargoyleler üzerime atıldı. Taş elleriyle başımı, omuzlarımı ve dizlerimi kavradılar. Zırhıma rağmen baskı dayanılmazdı. Kıvrandım. Çığlık attım.

Fakat ellerinden kurtulamadım. Pınardan çıkamadım. Ağzımı güç bela kokuşmuş suyun yüzeyinde tutmaktan başka bir şey yapamadım.

“Ya Sadık Ormancı? O *on yıllardır* ölü değil mi?” Dudaklarımın arasından sızan su nefesimi kesti. “Neredeyse otuz yıl önce ölmüş bir Omen için kendi Kâhinlerinden birini öldürecek kadar canavar mısın?”

Onu tanıdığımdan beri ilk kez başrahibenin sarsılmaz soğukkanlılığı çatladı. Taştan kaşları çatıldı, gözleri kısıldı.

“Haberin yok muydu? Kral Castor’ın şövalyelerinden birinin canını aldığını bilmiyor muydun?” Öksürdüm. Bir kahkaha patlattım. “Mihrabında, tepenin üzerinde bir tanrı gibi herkese yukarıdan bakıyorsun. Ama mezralarda olup bitenlerden haberin bile yok. Gerçek Traum’a dair en ufak bir fikrin yok.” Biraz daha su yuttum. “Sonunu da bu getirecek.”

Boğazımı sıktı. “Kâhinler de krallar da gelir geçer. Omen de öyle olacak. Traum dediğin beş mezra ve *benim*. Tanrılarım öldüyse yenilerini yaratırım. Birinin karnını doyurduğu müddetçe Kâhinlerin kanı heba olmaz.” Gülümsedi. “Eminim periler cesetleriyle bir güzel karınlarını doyurmuştur.”

Çırpındım. “Söz verdiğin gibi süre dolduğunda bizi özgür bırakabilirdin. Omen’in pınar suyunu içmesi gerekiyorsa onlara pınar suyu verirdin. Ama kan...” Boğazım düğümlendi. “Nasıl böyle bir canavar olabilirsin?”

“Kâfirlerin gözünde *tanrı* bir canavardır. Ben de o tanrıyım.” Taştan tenine dokundu. “Bartholomew buraya gelmeden bir asır önce bu suda doğdum. Daha bebektim, ölü doğmuştum. Ne insanlığı ne de herhangi bir yemeği tattım. Sadece tatlı, çürümüş suyu bildim. Bebek bedenim kayboldu gitti, geriye sadece taş kaldı.” Gülümsedi. “*Ve hiçbir şey* taşa çentik atamaz.”

Acımasız gözleri üzerimde gezindi. “Ama sen... etin kemiğinle, saçın ve kanınla... genceciksin. Safsın. Bir tanrının taşıması gereken yükü, bazen doğru nedenlerle yanlış şeyler yapmamız gerektiğini anlamıyorsun. Bu tepeyi yönetmenin ne demek olduğunu, ellerinle yarattığın şeyi çekip çevirmenin sorumluluğunu bilmiyorsun. Açlık insanı kul köle eder, birini iştahını kapatmayacak kadar doyur yeter. Ben de Kâhinlerimi böyle kontrol ediyorum ya. Onları sevgiye aç bırakıyorum. Omen’i böyle hizada tutuyorum. İstedikleri pınar suyunu onlara verdim. Kanla seyrelterek. Böylece hep daha fazlasını isteyip söylediklerimi yaptılar.”

Kahkahasını hiç duymamıştım. Ses kaynar bir su gibi göğsünden fişkırıyordu. “İçmeyi bırakabilirlerdi. Kederli Dokumacı bırakmıştı. Her hâlükârda Gargoylelerim gibi sonsuza dek yaşarlardı. Fakat birine yeterince uzun süre tanrı olduğunu söylersen bir şeyden vazgeçmesi gerektiğine inanmayı bırakır. Sadece almayı bilir.”

Bir kez daha beni itti. Bu kez daha suyun altında daha uzun süre tuttu. Tam bilincimi kaybetmeye başladığım sırada geri çıkardı.

“Sana anne olmadım mı?” diye fısıldadı sırılsıklam olmuş suratıma. Avludaki sesleri artık duyamıyordum. Nefes seslerim, nabzımın uğultusu her şeyi bastırıyordu. “Sana bakmadım mı, giydirmedim mi? Seni harikulade bir şeye çevirmedi mi? Seni yanımdan ayırmazdım, Altı. Çok itaatkâr bir Gargoyle olurdun.”

Çekicimle keskiyi kemerimden çıkardı. “Omen’in mucizelerine şahitlik ettin. Öğretilerinin öğrencisi oldun. Kudretlerinin gelip geçici tanığı oldun.” Bana son bir bakış attı. “Artık uykuya dalma vakti.”

Boştaki eliyle keskiyi kaldırdı. Gargoyleler vücudumu daha sıkı kavrayıp hareketsiz bıraktı.

Direndim. Ellerim suyun yüzeyine çıktı, zırhlı ellerim başrahibenin taştan yüzüne sürtündü. Tıslasa da boğazımdaki parmakları gevşemedi. Gargoylelerin tutuşu biraz daha sıkılaştı. Keskinin ucuna baktığımda katedralin ay ışığıyla aydınlanan pencerelerini gördüm. Onlar ışıklar içindeydi, bense karanlıktaydım.

“Tüm sevgin, nefretin ve fedailiğin,” dedi başrahibe, “bir hiç uğrunaydı.”

Katedral insan dışı bir haykırışla inledi.

Üzerime inen keski duraksadı, başrahibenin eli boğazımı bıraktı. Gargoyleleriyle birlikte geri çekildi.

Karanlık, kokuşmuş suya düştüm.

Çırpınarak pınarın kenarını tutmaya çalıştım, ciğerlerimdeki hava kabarcıklar hâlinde vücudumu terk ediyordu. Bu kez yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Tam anlamıyla boğulacağımı.

Sonra bir adamın eli suya daldı, çaresizce beni aradı. Ensemi kavrayıp beni karanlıktan çıkardı. Derin bir nefes aldım ve su gözlerimden akıp gittiğinde Rory'nin güzel yüzünü gördüm.

“Tuttum seni, Sybil.”

Beni pınardan çıkardı. Etrafımızdaki katedral savaş alanına dönmüştü. Maude ve Benji omuz omuzaydı. Kadın baltasını savuruyordu, Kral'sa ardına sığınmış, ne zaman bir Gargoyle fazla yakınına girse Bezgin Kâtip'in hokkasının mürekkebinini fırlatarak ortadan kaybolup başka bir yerde belirliyordu. Maude'un yüzü kireç gibiydi, sargıları kan içinde kalmıştı. Benji'nin sol yanağı şiş, alt dudağı yarıktı ama mavi gözleri her şeye rağmen hâlâ parlıyordu.

Başrahibe kargaşanın ortasında öylece duruyordu. Çekici ve keskiyi düşürmüştü. Kusursuz yüzüne düşmüş lekeyi, boynundaki ısırtık izini o zaman fark ettim. Taştan bedeninin koca bir parçası koparılmıştı.

Karşısında yarasayı andıran Gargoyle duruyordu. Kanatlarını açmıştı, ona dişlerini gösteriyordu ve ağzından taş parçaları dökülüyordu. Onu hiç böyle korkutucu, adına yaraşır vaziyette görmemiştim. Gerçek bir muhafızdı. Aisling'in ya da tepenin değil.

Benim muhafızım.

“Hiç kimse bitmek bilmeyen bir hikâyeye hapsolmamalı,” diye mırıldandı. “Böyle olması gerekiyorsa, Aisling... Bu hikâyenin sonunu ben getireceğim.”

“Bartholomew,” dedi başrahibe tükürürcesine. “Seni bir asır önce öldürmeliydim.” Dokuma taşına uzanıp kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında tonozlu tavanda, bir payandanın üzerindeydi. “Katedralim Traum'un temel taşıdır,” diye bağırdı. “Temeli sarsarsanız krallık yerle bir olur. Ben bu toprakların mimarı, efendisi, *tanrısıyım*. Kılıç ve zırh taş çentik atamaz.”

Gargoyleleri etrafımızı sardı.

Dizlerimin üzerine çöküp çekiçle keskiyi aldım. “Lütfen,” dedim hepsine. “Gidin. Kaçın ve bir daha asla dönmeyin.”

Bana kulak asmadılar. Onlar Aisling'in yaratıklarıydı. Ölüp pınarın suyuyla yeniden doğmuşlardı. Üzerime gelmeye, taştan pençeleriyle bana ve Rory'ye uzanmaya devam ettiler.

Başrahibenin yaptıklarını geri alamazdım.

Ben de çekicimi savurdum.

İçlerinden birinin taştan gövdesine vurdum. Açılan büyük çatlaktan yükselen kireç taşı tozu ıslak zırhıma yapıştı. Rory'nin sikkesi uçtu ve yarasayı andıran Gargoyle'un pençeleri önüne geleni parçaladı ama kalanlar gelmeye, ben de çekicimi savurmaya devam ettim.

Hepsi katedralin zeminine saçılmış taş parçaları hâline gelene kadar da durmadım.

Başrahibe olan biteni bir Gargoyle edasıyla uzaktan, taştan yaratıklarının acımasızlığı ve fedailiğinden biraz bile etkilenmemiş şekilde izledi.

"Alametifarikan ister acımasızlık ister şiddet olsun," diye tısladı Rory, "seni yendik. İn aşağı, ödle. Sonun geldi."

"Traum'un Kralı kadim emaneti üstlendi," diye bağırdı Maude, Benji'yi sıkıca tutarak. "Gargoyleların tuzla buz oldu, Omenlerin öldü."

Benji'nin muzaffer, biraz da şaşkın sesi dört bir yanımızda yankılandı. "Katedralini teslim et, başrahibe. Kaybettin."

"Öyle mi dersin?" Bir kez daha kaybolup gül pencerenin yankılarında belirir gelme üzerimize gölge düşürdü. "Rüzgâr gibi süzülüp gideceğim. Dokuma taşım beni daima dokunulmaz kılacak. Taş nesneleri ele geçirmiş olsan da asla güvende olmayacaksın. Seni de kâfir büyükbaban gibi yok edeceğim ve tepeme geri döneceğim. Yeni Kâhinler, yeni tanrılar yaratacağım. Hikâye süregeldiği gibi devam edecek, Çocuk Kral. Mezralar *daima* işaretler görecek, halk onları yorumlamam için bana gelecek. Benim katedralim, pınarım, tepem var. Senin etkileyip etkileyebileceğin tek şey, Üçüncü Benedict Castor" —parmağını bana doğrulttu— "o olacak."

Benji'nin önünde belirip göğsüne öyle sertçe vurdu ki kralın zırhı göçtü. Yere yuvarlandığında başrahibe yine dokuma taşına uzandı.

Bir çığlık koyverdi.

Maude'un baltası havada bir yay çizdi, beraberinde başrahibenin elini de alıp götürdü. Yüzlerce kiloymuş gibi nahoş bir gümbürtüyle taş zemine düştü.

İleri atıldım. Vücutlarımız çarpıştığında çıkan ses üst üste düşen taşları andırdı. İçeride mide bulandırıcı bir çatırtı yankılandı. Başrahibe yere yığıldı, ben de üzerine. Ayaklarımız mihraptaydı. Cübbesinin içinden bir hançer çıkardı. Kehanet sırasında kullandığının aynısını. Hançer havayı yarıp göğüslüğüme çaptığında metal katedralin çanlarını aratmayacak bir şekilde çınladı.

İkimiz de darbesini indirdiği noktaya baktık. Zırhım göçmüştü, göğsüme bir acı yayılıyordu. Çığlıklar atarak bana tekrar tekrar saldırdı, neden üzerine yığılmadığıma akıl sır erdiremiyordu sanki. Benim de elbiselerimiz, peçemiz gibi incecik bir kumaştan yapılmış olduğumu sanıyordu sanki.

"Hayal ettiğin gibi miyim?" dedim ona bakarak. "Yoksa çok daha fazlası mıyım?"

Yumruğumu çenesine indirerek yüzüne bir nehrin kolları gibi düzine çatlak açtım. O da bana vurdu, darbeleri o kadar kuvvetliydi ki zırhımın altındaki etimin parçalandığını sandım. Hançerini bırakıp yumruklarını göğsüme, kaburgalarım ve kollarıma savurdu, bacaklarıma tekme attı. Derim yarıldı, zırhım göçük içinde kaldı.

Ama iradem sönmedi.

Tüm gücümle asılarak onu öne çektiğimde çığlıklar atarak mihraptan kayıp pınarın karanlık, kokuşmuş suyuna düştü.

Bir elimle taş çıkıntıya tutup diğer elime onu suyun altına *ittim*. Başrahibe pınarın içinde çığlıklar attı. Kolumu tırmalayıp çekiştirdi. Çırpındı. Boğazını sıkmaya, onu dibe itmeye devam ettim. Su hava kabarcıklarıyla doldu. Başını daha da derinlere

ittim. Onu boğdum. Sonra tüm gücümle onu geri çıkarıp mihrabın üzerine fırlattım.

Tepesine dikildim. Gargoyle yanıma geldi. Ardından Rory ve Maude, son olarak da Benji. Ellerini mi keseceğiz yoksa kellesini mi uçuracağız diye tartışmamıza gerek yoktu. Hiç yoktu.

Sadece taş ve onu kırmak için gereken aletler vardı.

Başrahibe kıvranıyor, öfkeyle çırpınıyor mihraba kireç taşı parçaları tükürüyordu. Benimkinin tıpatıp aynısı gözlerinin içine baktım. Ardından kendi aletlerini, çekici ve keskisini tam taş kalbinin üzerine sapladım.

Kederli Dokumacı'da olduğu gibi özenli değildim. Bu bir intikamdı ve Aisling bunu iliklerine kadar hissedecekti. Darbeleirim hiddet doluydu. Taş parçaları dört bir yana saçılıyor, birkaçı yüzüme çarpıp canımı yakıyordu. Ama durmadım.

Çekicim ve keskiyle onu unufak edene kadar durmadım. Traum sahte tanrıların kurtulana, fısıltıdan farksız son nefesini verene kadar durmadım. Sonrasında bile çekicimi indirmeye devam ettim. Ona vurdum, vurdum ve vurdum.

Ta ki son Omen de ölene dek.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Son Kâhin

Katedral bir mezarlık kadar sessizdi. Mihrabın önünde yamuk bir sıra hâlinde dizilmiştik. Benji başrahibeden geriye kalan moloz yığınının uzanıp dokuma taşını aldı.

“Son büyü nü nesne,” diye mırıldandı Maude.

Ne dokuma taşı ne de başrahibe Rory’nin umurundaydı. Gözleri üzerimdeydi. Çenemi kavrayıp başımı kaldırarak yüzümü inceledi. “Yaralandın mı?”

Bilmiyordum. Vücudumu hissedemiyordum. “Son nesne dokuma taşı değil,” diye fısıldadım. “Pınar.”

Gargoyle’ım, Bartholomew’um yanıma geldi. Başıyla çekicimi ve keskimi işaret etti. Kral’a dönüp konuştuğumda sesimi tanıyamadım. “Şövalyeler ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum. Yakında.”

“Hâlâ Aisling’in kapanmasını istiyor musun?”

Bakışları yüzümde gezindi. “Evet.”

Çekicimi daha sıkı kavradım. Rory’yle sikkesine bir bakış attım. “O zaman bana yardım edin.”

Aisling Katedrali, Omenlerden daha dayanıklıydı, hiddetimize kolayca boyun eğmedi. Fakat Rory'nin sikkesi, benim çekicim vardı. Maude'un baltası, Gargoyle'un taş pençeleri, Benji'nin ise daha önce hiç görmediğim bir coşkusu vardı. Taşları fırlatıyor, bankları yerden söküyor, düşmüş molozları pınara atıp kılıcı ve hokkasının yakıcı mürekkebinin önüne gelen her şeye savuruyordu.

Rory güney duvarını, ben de taşıyıcı kolonunu yıktığımda üzerimize yağın taşların arasından transepte koştuk. Benji molozlardan bir parça alıp etkileyici bir kuvvetle yukarı fırlattı.

Gül pencereyi tuzla buz etti.

Dökülen vitray parçaları ay ışığında parıldadı. Hepimiz durup manzarayı izledik. "Yaşasın!" diye bağırdı Gargoyle.

"Bu yetmez." Çürümüş çiçeklerin kokusunu hâlâ alabiliyor, tatlarını dilimde hissedebiliyordum. "Pınarı gömmemiz gerek."

Bir sütuna, duvara her vuruşumda tendonlarım sızlıyordu. Ambülatuvar boyunca uzanan sütunları bir bir yıkmayı kafama koymuştum. Katedralin kalbini besleyen damarlardı bunlar. Çekicimi tekrar tekrar savurdum. Acıyla haykırdım.

"Sybil."

Durmadım.

Rory yanıma geldi. "Bırak yardım edeyim."

Ona kulak asmadım. Tüm acımı bastırıp sütuna vurmaya devam ettim.

Çekicim parçalandı. Önce başı, sonra da sap kısmı kırıldı.

Taşa korkunç bir çatlak açıldı, duvardan tonozlu tavanlara doğru süratle tırmandı. Toz zerrecikleri yağmur gibi üzerimize yağmaya başladı ve gök gürültüsünü andıran bir ses katedrali inletti. Keskimi bıraktım.

"Gitme vakti," dedi Rory kolumu tutarak.

Koştuk.

Tepe titredi, ayaklarımın altındaki taşlar kırıldı. Nihayet bu sefil yerden sonsuza dek kurtuluyormuşuz gibi Gargoyle'un elini tuttum ve duvarlar çökmeden hemen önce Benji ve Maude'un hemen arkasından kendimizi nartekse attık.

Dünya sarsıldı.

Avluya çıkıp elma bahçesine koştuk, molozlar üzerimize uçuyordu. Maude tökezlediğinde Benji onu yakaladı. Rory kolumu daha sıkı tuttu. Beşimiz de duvarın önüne gelene kadar koştuk, nefes nefese ve kan ter içindeydik.

Aisling Katedrali'nin son nefesini vermiş bir ejderha gibi çökmesini izledik.

Taşlar yuvarlanmayı bırakıp dünya durulduğunda içimi müt-hiş bir sükûnet kapladı. Rory'yle Gargoyle'un elini bıraktım. Duvarın gölgesinde tek başıma durdum.

Çok geçmeden rüzgârın taşıdığı tanıdık sesler kulaklarımı doldurdu. Atlar, kişniyorlardı. Duvara tırmanacak olsaydım ne göreceğimi biliyordum. Mor flamalar.

Şövalyeler krallarına yetişmişti.

Acıdan yüzünü buruşturmuş Maude, "Geldiler," dedi. "Seslerini duyabiliyorum."

Konuştuğunda Benji'nin sesi hiddetle doluydu. Rory'yle Gargoyle'un yanına gelip kılıcını bir kez daha çekti. Aisling önünde diz çökmüş, secdeye yatmıştı sanki.

Silahını savurdu.

Kılıcı Rory'nin zincir zırhını delip yan tarafına saplandı. Adam keskin bir nefes verdi.

Benji bileğini yakalayıp sikkesini aldı. Rory'yi yere itip açtığı yaraya bir tekme savurarak sikkeyi fırlattı.

Sikke Gargoyle'a çarpıp sol kanadını parçaladı, kolunda ve göğsünde çatlaklar açtı. Yaratık geriye sendeleyip taştan gözlerini kırptırdı.

Yere yığıldı.

Bir çığlık kopardım.

Maude öne atıldı ama Benji kılıcının ucunu çoktan kadının yüzüne doğrultmuştu. “Baltanı indir,” dedi. “Duvarın ardına at.”

Kadının sesi yumuşaktı. Fakat yeşil gözleri acıyla dolup taşıyordu, tanınmaz hâldeydi. “Benji. Ne yapıyorsun?”

“Baltan, Maude.”

Kadın sarsak hareketlerle söyleneni yaptı.

Yere ne zaman yığıldığımı hatırlamıyordum. Sadece kan ve kırık taşların üzerinde sürünerek Rory’yle Gargoyle’un yanına gittiğimin farkındaydım.

Rory’nin eli yarasındaydı, teni buz gibiydi. “Tanrım.” Ellerimi yarasına bastırdığımda kanı parmaklarımın arasından sızdı. “Rory... Rory.”

Yüzünü buruşturarak gözlerini hızlıca kırıştırdı. Gargoyle yanında, otların üzerinde yatıyordu.

Hareketsizdi.

Boğazımdan korkunç bir çığlık yükseldi. Kendimi üzerine atıp kollarımı taş bedenine doladım, çatlakları saf gücümle onarabilirmişim gibi sıktım. “Lütfen. *Lütfen.*”

Gowan çiçeklerinin arasından esen rüzgârın fısıltısı dışında kimse yakarışıma cevap vermedi. Ardından...

“Unuttum, Bartholomew,” dedi çatallı bir ses. “Neyden bahsediyorduk?”

Gözyaşlarım göğsündeki çatlakları doldurdu.

Benji, Rory’nin sikkesini yerden aldı. Bir elinde sikke, diğerinde kılıcıyla tepeme dikilerek üzerime gölge düşürdü. Kılıcın ucunu Maude’dan bana çevirdi. “Gel buraya, Kâhin.”

Rory birden ayaklandı. Benji’nin dizine sert bir yumruk attı. Kral geriye sendelese de dengesini bulmayı başardı ve kılıcını savurarak şövalyesinin yanağını kesti.

Rory kanlar içinde titreyerek otların arasına geri yığıldı.

“Dur!” Doğrulup silahsız kalmış olmamı umursamadan aralarına geçtim.

Benji bir küfür savurdu. “Kahretsin, Rory.” Topallayarak bana doğru birkaç adım attı. “Olduğun yerde kal. Seni öldürmek istemiyorum.” Bana döndü, yüzü kızarmıştı. “Bu sana bağlı tabii, Altı.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum titrek sesimle.

“Omen gitti. Tüm bu gücü birinin devralması gerek. Bu yükü omuzlanmamda bana yardımcı olmanı istiyorum. Benimle Luricht Kalesi’ne gel.” Sesi bana bir hikâye anlatıyormuş gibi düzdü. “Kraliçem ol.”

Maude tısladı ve Rory... Sırtım ona dönüktü fakat kulaklarımı dolduran ses hayvaniydi. Acı ve öfke doluydu.

“Benji.” Gözlerim rahat, çocuksu kralı aradı. Ama bulamadım. “Kehanet’ine bakacak bir şey kalmadı. Bunu *biliyorsun*.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama katedrali yıkmak işin kolay kısmıydı. Zor olan inancı yıkmak. Bu vakit alır. Pınarın gitmesiyle halk başka bir şeye inanmak zorunda ve ben bu ayrıcalığın bedelini fazlasıyla ödedim.”

Başını yana eğdi. “Başrahibenin Omen’e ödediği tüm o servet. Kurnaz Harami’yle Gayretli Kürekçi’nin biriktirdiği altın yığınları. Ahenkli Orman’daki vadide ve Kederli Dokumacı’nın mağarasındaki terk edilmiş sikkeler. Bezgin Kâtip’in Seacht’teki devasa kütüphanesi. Bu servetin de güç gibi bir sahibi olmalıydı. Ben de hepsini soylulara, daha doğrusu şövalyelere emanet ettim. Hamelin Fischer, Dedrick Lange ve Tory Bassett’a. Annelerini, o soylu ihtiyarları hatırlarsın. Hepsi çok nüfuzlu insanlar. Bana kalırsa büyükbabam bile bunu takdir ederdi. Tıpkı benim gibi o da Omenlere tapmayı bırakmıştı ama mezramızın öğretisi doğruluğunu tekrar tekrar kanıtladı. İnsanların tek tanrısı sikkedir.”

“Pınar koca bir moloz yığınının altında kaldı,” diye bağırdı Maude. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Sybil’i rüyaya yatmaya zorlayamazsın. Kim üzerinde ne gibi bir etkisi olacak ki?”

“Benimle aptalmışım gibi konuşmayı kes!” Benji’nin suratı kıpkırmızı kesildi. Bir an duraksadı. Derin bir nefes aldı. “Tüm

kurnazlığı ve acımasızlığına rağmen başrahibe bana bir iyilik yaptı. Rüyaların nasıl işlediğini kimseye açıklamadı. Traum'un dört bir yanındaki insanların Altı'nın peçesinin altına bakmaya çalışması da bu yüzdendi. Onların gözünde o büyümlü bir varlıktı." Onu anlamamızı bekliyormuş gibi parmaklarıyla kılıcının kabzasında ritim tuttu. "Mezraların büyükleri benden övgüyle bahsederse, Altı benim olursa insanlar bana inanır. Bana saygı gösterip hazinemi doldurur. Taş gözlerini tekrar bir peçenin ardına saklar, herkese sadece onun, son Kâhin'in birinin geleceğini okuyabileceğini söylerim."

Benedict Castor dudaklarından dökülen her sözcükle hikâyesinin doğruluğuna biraz daha inanıyor gibiydi. "Yeni bir düzen, yeni bir pazar. Tepenin üzerinde değil, Kral'ın kapısında. Aisling'inkinin uçup gitmesiyle inanılacak yeni bir hikâye."

"O senin değil." Rory güçlükle dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Bedelini bol miktarda kanla ödemiş olmasına rağmen Gargoyle'u da kaldırdı. Benji'ye öyle müthiş bir nefretle bakıyordu ki bunu etrafımızdaki havada hissedebiliyordum. "*Asla* senin olmayacak."

"Bal gibi olacak. Aksi hâlde şövalyelerin seninle Gargoyle'u dövüp Aisling Katedrali'ne saygısızlık ettiğiniz için taşlanmanızı izleyecek. Haydut Myndacious ve deli Gargoyle." Ağlamamaya çalışıyormuşçasına yüzünü buruşturup Rory'ye baktı. "Böyle olmasını istememiştim. Siyasi bir gücün olup olmasını hiç umursamadım; sana hep imrendim. Ama gördüklerim yadsınamazdı. Kimseye sadık değilsin. Belki sadece Altı'ya. Törende onu bana bağlılık yemini etmemeye teşvik ettiğinde aşkın gözünüzü kör ettiğini, Omen'i ortadan kaldırdığımızda bana hiçbir faydanız dokunmayacağını anladım." Titrek bir nefes verdi. "Sen kötü bir örneksin, Rory. Kötü bir şövalyesin. Eninde sonunda olacağı buydu."

Maude'a döndü. "Ve sen, bir tanem." Bu kez kendini tutamadı, gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Sana her şeyden

çok ihtiyacım vardı. Yanımda olmana, bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemeye çok alışmıştım. Beni asla kendine denk görmedin. Çocuk Kral olmak istemiyorsam seninle arama mesafe koymam gerekiyordu.” Yutkundu. “Dahası, kararını zaten biliyorum. Bu mevzuda benden yana olmayacak kadar asil ve iyi kalplisin. Belki büyükbabam bu yüzden planını hayata geçiremedi. İkiniz de işlerin doğru yolda ilerlemesi için çoğu zaman yanlış şeyler yapılması gerektiğini anlayamadınız.”

Maude’un bakışları Rory’den Benji’ye kaydı. Yeşil gözleri acı kadar öfkeyle de doluydu. Bir ömürde ikinci kez tepenin üzerinde durup kralını reddetmek üzereydi. “O hâlde şövalyeliğinden çekiliyorum, Benedict Castor. Senin başındaki taca sadık olamam.”

Benji gözlerindeki yaşları silip bana döndü. “Sesin soluğun çıkmıyor, Kâhin.”

“Onun adı Sybil,” diye çıkıştı Rory. Eli hâlâ yarasındaydı, teni iyiden iyiye solgunlaşmıştı.

Benji onu duymazdan geldi. “Traum’un inancını yıkmamda bana yardım ettiğinden onu yeniden inşa etmeme de yardım etmek isteyeceğini sanmıştım. Yitip giden Kâhinlerin kanını yerde bırakmazsın diye düşünmüştüm.” Başıyla Rory’yi, Gargoyle’u ve Maude’u işaret etti. “Gitmelerine izin vereceğim. Ama sadece benimle gelersen.”

Rory öne atıldı. “Aklından bile geçirme,” dedi Benji kılıcını boğazına doğrultarak. “Kötü bir şövalye olma. Hanımefendinin kendi seçimini yapmasına müsaade et.”

Bana bir seçenek sunmuyordu. Bu kaybedilmiş bir mücadeleydi. Her hâlükârda kaybeden ben olacaktım. Ve Rory...

Kan kaybediyordu.

Elimi nazikçe göğsüne koydum. Benji’nin kılıcının ucu onun boğazının değil, benimkinin önünde durana kadar onu geriye ittim. “Önce gitmelerine izin ver.”

Rory kolumu sıkıca kavradı. “Sybil–”

“Söz verdiğin gibi Gargoyle’a göz kulak ol.” Dönüp kanlı parmaklarını dudaklarıma götürüp eklemelerine bir öpücük kondurdum. “Kendini de ihmal etme.”

“*Sybil.*”

Şövalyeler yaklaşıyordu. Avludaki çakış taşlarını döven toynakların seslerini, Aisling’in yerle bir olmuş kutsal duvarlarının gördüklerinde ağızlarından dökülen şaşkınlık nidalarını duyabiliyordum.

Benji, Kurnaz Harami’nin parasını fırlattı. Taşlar patladı ve etraf toz içinde kaldı. Duman bulutu dağıldığında Aisling’in duvarında bir delik duruyordu.

“Kaçış yolunuz.” Benji sikkeyi otların üzerinden aldı. Şövalyelerine, “Bu tarafa!” diye seslenip tekrar Rory’yle Maude’a döndü. Bakışları öyle kederliydi ki bir an için fikrini değiştireceğinden emin oldum. Çocuksu Benji dönüp özür dileyecek ve her şeyi düzeltecekti.

Ama yanıldım. Kral’ın mavi gözleri donuklaştı. Buz kesti. “Bu size yapacağım son iyilik. Onu kaçırmaya çalışırsanız, herhangi bir nedenden tekrar karşıma çıkarsanız” –bakışları Rory’nin kanayan yarasına, Gargoyle’un parçalanmış kanadına ve ardında bıraktığı çatlaklara kaydı– “size en ufak bir merhamet göstermeyeceğim. Oracıkta idam edileceksiniz.” Başıyla duvara açtığı deliği işaret etti. “Gidin.”

Maude onu sürüklerken Rory hâlâ adımı haykırıyor, otlara kanlı izler bırakıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Gargoyle tatlı bir sesle. Kadını takip ederken kanadından taş parçaları dökülmeye devam ediyordu.

Rory destek almak için duvara tutundu. Bakışlarını yüzümde, havada, etrafımızdaki kırık taş parçalarında hissettim. Bir şey söylemedi ama ne demeye çalıştığını biliyordum. Ondan istediğim *her şeyi* yapardı.

Dipsiz kuyuları andıran gözlerine baktım. İçlerinde yanan ışığın sönmesini izledim. Taşlar kadar soğuk bir sesle konuştum. “Git.”

“Nereye gidiyoruz?” diye yineledi Gargoyle. Bana baktı. “Bartholomew olmadan hiçbir yere gidemeyiz.”

Yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzölmeye başladığında bakışlarımı kaçırdım.

“D-durun.” Gargoyle ağlamaya başladı, her hıçkırışında vücudundan biraz daha taş parçası dököldü. “Ben onun yamağıyım. Birbirimizden ayrı düşemeyiz.”

Maude, Rory gibi onu da peşinden sürökleme zorunda kaldı. Duvarından öteki tarafında gözden kaybolmalarına rağmen içli hıçkırıklarını duyabiliyordum. “Bartholomew!”

Onların sonu da sevmeye cesaret ettiğim diğere her şey gibi olmuştu.

Gitmişlerdi.

Şövalyeler avluya doluştu. Haftalar öncesine dönmüşüm sanki. Yine elma bahçesinde çıplak ayaklarımla fedailik yapıyordum.

“Biraz inancın olsun, Altı,” dedi Benji yapmacık bir sesle. “Seni özgür bıraktığıımı göremiyor musun?”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, Aisling’in hayaleti hâlâ yakamı bırakmamıştı. Soğuk, güzel ve kınayıcı gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Beni *özgür* mü bıraktın, Çocuk Kral?”

“Artık işaretlere ihtiyacın yok. Gerçek dünyayı gördün. Korkunç çelişkilerle dolu, hem gerçek hem de yalan hikâyeyi yaşadın. Para, bilgi, güç, sezgi, sevgi, yaşam ve ölümü tadının, hepsini alametifarikalarında yendin. Artık *her şeyi* biliyorsun, Kâhin. Ve her şeyi bilene...”

Traum Kralı bana, gelecekteki Kraliçesine gülümsedi. “Tanrı değil de ne denir?”

TEŞEKKÜRLER

Anlatacak bir hikâyem daha var.

Bir zamanlar Covid'e yakalanmış bir yazar varmış. İyileşmesi uzun zaman almış. Kendini daha iyi hissetse de yorgunluk ve beyin sisi had bilmez misafirler gibi bir türlü kalkıp gitmiyormuş. Yazar iyice bitkin düşmüş, üzülmüş ve umutsuzluğa kapılmış.

Endişelenmiş.

Dürüst olması gerekirse ortada çok da endişelenmesini gerektirecek bir şey yokmuş. Bu durum yazarların başına sık sık gelirmiş. Fakat yeni bir kitap yazıyormuş ve çoktan basılmış olanlar okurlar tarafından beğeniyle karşılanmış (bu kutlanacak, *kesinlikle* endişelenecek bir şey değilmiş). Yine de beyin sisinin geçmeyeceği, üçüncü kitabını yazamayacağı, yaratıcılıktan, o *büyük* dokunuştan yoksun kalacağı korkusunu bir türlü üzerinden atamıyormuş. Çok ağlamış, kendini kıymetli bir şeyini kaybettiğine ve yeni hikâyesinin... tatmin edici olmayacağına ikna etmiş.

Bu eşsiz benzersiz bir hikâye değil elbette. Belki siz de iyi bir şey yaşayıp adından hasta ya da yorgun düştüğünüz, her insan gibi tükendiğiniz bir anda kendi kendinize, *Eh, buraya kadarmış. Yeteneğim tükendi. Bundan böyle beni başarısızlıktan başka bir şey beklemiyor. Artık sadece eprimiş bir kumaş parçasıyım. Dökülmüş mürekkeğim. Bir tekerleğin altında ezilmiş minik, hüznü bir kelebeğim*, diye düşünmüşsünüzdür.

Gerçek şu ki, yaratıcılık ele avuca sığmayan bir kedi gibi etrafta dört döner. Onu zorla kucağınıza hapsettiğinizde size teşekkür etmez ama görünüşte sıradan bir günde, hasta veya umutsuz olduğunuzda başınızdan ayrılmaz. Yazar (bu noktada söz konusu yazarın ben olduğumu anlamışsınızdır herhâlde, değil mi?) yavaş yavaş yeniden kendisi gibi hissetmeye başlamış. Yaratıcılığı ve büyüğü ağır ağır geri dönmüş. Üçüncü kitabını yazmış. Elinden gelenin en iyisini yapan bir kadın, ona âşık bir şövalye ve kireç taşından dünyalar tatlısı bir Gargoyle'un hikâyesiymiş bu. Kaybettiğimiz ve kazandığımız şeyler, kendini keşfetmenin zorlu yolculuğu ve yaşamının acı verici ama bir o kadar da güzel yükü hakkındaymış. Umarım beğenmişsinizdir. Benim için bu kadarı kâfi.

Tamam, tamam. Artık asıl teşekkürlere geçelim.

Kocam John ve oğlum Owen'a. Owen'ın başında küçücük sarı şapkasıyla sahilde, köpeğimiz Wally'yle sahile koştuğunu, John'la el ele yürüdüğümüz günü düşünüyorum. Ne güzel ne harika bir hayatımız var.

En büyük destekçilerim aileme ve arkadaşlarıma. Beni yazdıklarım hakkında konuşturduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Tüm taslaklarımı okuyan ve hikâyelerime çeki düzen vermemde bana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok yardımcı olan menajerim Whitney Ross'a. Bu yolda seninle birlikte yürüdüğüm için her gün şükrediyorum. İçgüdülerin, geri bildirimlerin, nezaketin ve dostluğun elmas gibi. Bunları bana bahsettiğin için dünyanın en zengin insanıyım.

Olağanüstü editörüm Brit Hvide'e. Bu kitap bir beste olsaydı ben delirmiş gibi notalar karalayan, enstrümanımı hışımla çalan besteci, sense benim metronomum, ölçü işaretim ve anahtarım olurdun. Bana ritim, düzen ve perspektif veriyorsun. Tüm kalbimle sana teşekkür ederim. Sen büyüğü bir varlıksın.

Bir diğer olağanüstü editörüm, bu kitap için de geri bildirimlerinden faydalanma onuruna nail olduğum Nadia Saward'a.

Bilgelik ve cesaretin vücut bulmuş hâlisin. Romantik kısımlarla ilgili notlarını okurken mutluluktan havalara uçtum. Sana minnettarım!

Yayın hakları sorumlum Heather Baror-Shapiro'ya. Tek kelimeyle olağanüstüsün! Kitaplarıma bu kadar özen gösterdiğin için teşekkür ederim. Ekibimin bir parçası olduğun için çok şanslıyım.

Tüm ürün satışlarımla sorumluluğunu üstlenen Mary Pender'a. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Kariyerime gösterdiğin ilgi ve özen için sana minnettarım.

Orbit ABD ve Birleşik Krallık ekiplerine. Göz açıp kapayıncaya kadar üçüncü kitabımıza geldik! Zaman da hayat da tuhaf şeyler ve bünyenizde yazma ayrıcalığına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Taraf tuttuğumun farkındayım ama Orbit en sevdiğim yayınevi.

Hastalığımın ve umutsuzluğumun doruklarındayken arayıp kısık bir sesle, "Kitap iyi mi?" diye sorduğum Kalie Cassidy'ye. "Evet. Tabii ki iyi. Artık yat ve bütün gün uyu." Bilgili ve çok yeteneklisin, ruhuma sandığından daha fazla dokunuyorsun. Sen benim yazma eşimsin. Ben Greg sen de Writ'sin. Arkadaşım olduğun için bu tuhaf meslekteki her şey gözüme çok daha katlanılabilir görünüyor.

Sarah Garcia'ya. Bak, bak. Kimler gelmiş. Bu küçük gururlu kurbağa bir kitabın daha sonuna gelmiş. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur. Hatta bak ne yapacağım, bir an için kendimi savunmasız bırakacağım. Çoğu zaman hata yapacağım diye korkuyorum. Bocalamak, bir şeylerde "kötü" olmak ödümü koparıyor. Sık sık dünün Rachel'ını bağrıma basarken bugünün Rachel'ının yaptığı her şeyi didik didik ediyorum. Kılı kırk yarıyorum. Ama sen kendime karşı daha nazik olmama yardımcı oldun. Mükemmeliyetçiliğimi, yazdığım her şeyi ve hayatımı değiştirdin. Teşekkür ederim. Kalemimden çıkan her kitap senden izler taşıyor.

Kalemleriyle, boylarıyla, notalarıyla veya enstrümanlarıyla dünyaya bir şeyler katan sanatçılara. Hepiniz birbirinizden gü-

zelsiniz. Bu çalkantılı dünyada sanatınıza dört elle sarıldığınız için ne kadar metanetlisiniz. Hepinize teşekkür ederim. Size de sevgiye inandığım gibi inanıyorum – sonsuza dek.

Okurlarıma. Sizleri nasıl da seviyorum. Benimle sisi aştınız ve şimdi ay ışığının altında yanımda yürüyorsunuz. Mezraların içinden, taşların üzerinden, gowan çiçeklerinin arasından geçiyorsunuz. Her birinize ne kadar minnettar olduğumu sözcüklere dökemem. Nedense olması gereken tam da buymuş gibi geliyor.

